கம்பர் கவிதைக் கோவை

(கம்பராமாயணத்தினின்று திரட்டியது)

இரண்டாம் மூன்றும் பாகங்கள்

(கிட்கிந்தா-சுந்தர-யுத்த காண்டங்கள்)

யாழ்ப்பாணம்
பரமேசுவரக் கல்லூரித் தலைவர்
திரு. சு. நடேச பிள்ளை, B.A., B.L., F.R.E S., அவர்களது
முன்னுரையுடன்

பதிப்பாசிரியன்
அ. சே. சுந்தரராஜன், B.A.,
இராமநாதன் கல்லூரி,
சுன்னாகம், இலங்கை.

விலை] 1952. [ரூ. 5.

சாரதா விலாஸ பிரஸ்,
கரிக்காரத்தெரு.
கும்பகோணம்.

பொருள் அடக்கம்.

பிழையும் திருத்தமும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
12	28	திரண்டெழுகின்றன	திரண்டெழுகின்ற
26	30	வதனம்	கோல வதனம்
29	26	இன்பதுன்பங்கன்	இன்பதுன்பங்கள்
32	38	கூறுகி அறது	கூறுகின்றது
127	1	கொன்றவர் கன்பு சான்ற	கொன்றவற் கன்பு [சான்ற
184	20	எமம்	ஏமம்
184	10	உலப்பில்	உலப்பில
217	28	நோகிச்	நோக்கிச்
247	29	முன்பன்—பேரன்;	முன்பன் பேரன்—
249	32	அடுத்தவா—	அடுத்தவாறு--
281	4	46	47
,,	8	47	48
,,	12	48	49

முன்னுரை.

கம்ப ராமாயணத்தில் திருப்பாற் கடலைச் சார்த்திக் கூறும் உவமைகள் பல உள. கம்பரின் மனதில் திருப்பாற்கடலைப்பற்றி ஊன்றியிருந்த எண்ணங்கள் அவர் கவிதையில் சமயம் வாய்ந்த பொழுதெல்லாம் இடம் பெற்றனபோலும். கம்ப ராமாயணமே திருப்பாற் கடலைப்போன்றது என்று கூறலாம். இக்காப்பியம் விரிந்த செய்யுட்பரப்பை உடையது; கருத்தாழம் பெற்றது; ஓசைப் பெருக்குடையது; கற்பனை மணிக்குவை பொதிந்தது; மூவாத கவியமுதம் தன்னகத்தே கொண்டது. இக்கவியமுதத்தைக் கடைந்தெடுத்துத் துய்க்கவேண்டுமென்ற பேரவா இக்காலத்தில் தமிழகத்தில் பல மக்களிடம் குடிகொண்டிருக்கின்றது. அதற்கேற்ப, கம்ப ராமாயணச் செய்யுட்களிற் சிறந்தவற்றைத் திரட்டிச் சில அறிஞர்கள் வெளியிட்டுவருகின்றனர்.

கம்பர் கவிதைக்கோவை என்ற இந்நூல் இத்தகைய வெளியீடுகளுள் ஒன்றாகும். இது கல்லூரிகளில் தமிழ் கற்கும் மாணவர்களுக்குக் கம்பராமாயணத்தில் சுவையை உண்டாக்கும் முக்கிய நோக்கத்தைக் கொண்டது. தமிழில் ஆர்வமுள்ள ஏனையோர்க்கும் இது பயன்படத்தக்கது. கம்ப ராமாயணத்தின் ஆறு காண்டங்களிலுமுள்ள சிறந்த செய்யுட் பகுதிகள் இந்நாலில் கதைப்போக்குக்கு இயைந்தவாறு கோக்கப்பட்டுக் குறிப்புரையுடன் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் மூன்று பாகமாக வெளியிடப்படுகின்றது. முதற்பாகத்தில் பால காண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம் என்ற மூன்று காண்டங்களினின்று திரட்டிய செய்யுட் பகுதிகளும், இரண்டாம் மூன்றாம் பாகங்களில் கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம் என்ற மற்றைய காண்டங்களினின்று திரட்டிய செய்யுட் பகுதிகளும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதற் பாகத்தைத் தொடர்ந்து இரண்டாம் மூன்றாம் பாகங்களும் விரைவில் வெளிவரும்.

இந்நூலைப் பதிப்பித்த ஆசிரியர் திரு. சுந்தரராஜன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இராமநாத வள்ளல் நிறுவிய பரமேசுவரக் கல்லூரி, இராமநாதன் கல்லூரி என்ற இரு கல்லூரிகளிலும் உயர்வகுப்பு மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்பித்துப் பல ஆண்டுகளாகத் தமிழ்த் தொண்டுபுரிந்து வருகின்றார்கள். இவர்கள்

கம்ப ராமாயணத்தில் அதிகம் பயிற்சியுள்ளவர்கள்; அதன் செய்யுள் நயங்களை நன்குணர்ந்து, பத சாரத்தை நுட்பமாக உணர்த்த வல்லவர்கள்; பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலிய வைணவச் சான்றோர்களின் வியாக்கியான மரபை அறிந்தவர்கள் இவர்கள் எழுதியுள்ள குறிப்புரை இந்நூலைப் படிப்பவர்களுக்கு மிகவும் உதவியாக இருக்கும்

இந்நூலில் ஒவ்வொரு செய்யுட் பகுதியின் முன் எழுதப்பட்டிருக்கும் ஆரம்பக் குறிப்புகள் சிறந்த முறையில் அமைந்துள்ளன. இவை அவ்வச் செய்யுட் பகுதியின் சந்தர்ப்பத்தை விளக்குவதோடு செய்யுட்களில் சுவையை உண்டாக்கி, அவற்றின் நயங்களை உய்த்துணரச் செய்கின்றன. மிதிலைக் காட்சிப் படலத்தில் வரும் சூர்யோதய வர்ணனைச் செய்யுட்களைப்பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கும் ஆரம்பக் குறிப்பை இதற்கு ஓர் உதாரணமாகக் கூறலாம். இச்செய்யுட்களிற் கூறப்பட்ட உவமைகளில் இராமாயணச் சரிதத்தின் உட்கிடக்கை தொனிப்பதை இவ்வாரம்பக் குறிப்பு அழகாகப் புலப்படுத்துகின்றது. ஆரம்பக் குறிப்புகள் செவ்விய உரை நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. கம்பரின் கவிதைச் செஞ்சொற்கள் ஆங்காங்கு ஆளப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்பதிப்பு மாணவர்களுக்குப் பல வகையிலும் பயன்படக் கூடியதாகும்.

பரமேசுவரக் கல்லூரி,
யாழ்ப்பாணம்,
15—8—1950.

சு. நடேச பிள்ளை,

நன்றியுரை.

கம்பராமாயணத்திலிருந்து மாணவர் விரும்பிப் படித்து இன்புறத்தக்க சில பல பகுதிகளைத் தெரிவு செய்து, ஒரு நூலாக வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆர்வம் 1942-ஆம் ஆண்டளவிலேயே எழுந்தது. எனினும் 1949-ஆம் ஆண்டின் முடிவிலேயே செய்யுட்பகுதிகள் தொகுக்கப்பட்டு, குறிப்புரை முதலியனவும் ஒருவாறு எழுதி நிறைவேறின. 1950-ஆம் ஆண்டில் முதல் மூன்று காண்டங்களினின்று திரட்டிய செய்யுட் பகுதிகளைக் கொண்ட முதலாம் பாகம் வெளிவந்தது. கிட்கிந்தா-சுந்தர காண்டச் செய்யுட் பகுதிகளைக் கொண்ட இரண்டாம் பாகமும், யுத்தகாண்டச் செய்யுட் பகுதிகளைக் கொண்ட மூன்றும் பாகமும் இப்பொழுது வெளிவருகின்றன.

தெரிவு செய்யப்பட்ட செய்யுட் பகுதிகளுள் பெரும்பாலன மேல்வகுப்பு மாணவர்களுக்குப் படித்துக் காட்டப்பட்ட பின்னரே இந்நூலுள் இடம் பெற்றன. சில பகுதிகளின் தொடக்கவுரைகள் அவ்வப் பகுதிகள் ஏற்ற வகுப்புகளுக்குப் படிப்பிக்கப்பட்ட பின்னர் திருத்தி எழுதப் பட்டன. ஒரு சில முக்கியமான செய்யுட்களின் பொருளும் இரண்டொரு வகுப்புகளிற் கற்பித்துப் பார்த்து, அதன் பின்னரே செப்பஞ்செய்து எழுதப்பட்டன. ஆரம்பவுரை, குறிப்புரை முதலியனவெல்லாம் மாணவர்பால் இயல்பாயமைந்த சிந்தனைத்திறனும் உய்த்துணர்வும் சிதையாவண்ணம் இன்றியமையாத அளவில் சுருக்கமாக எழுதப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலின் கையெழுத்துப்பிரதி முழுவதையும் பார்வையிட்டு, அவ்வப்போது வேண்டுந் திருத்தங்கள் கூறி, ஐயங்களையெல்லாந் தீர்த்து, எல்லா வழியிலும் இம்முயற்சிக்கு ஊக்கமளித்து, இந்நூலுக்கு அரிய முன்னுரையையும் பெருந்தகைமையோடு எழுதியளித்த திரு. சு. நடேசபிள்ளை B.A., B.L., F. R. E. S., அவர்களுக்கு யான் பல்லாற்றானும் கடப்பாடுடையேன். அப்பேரறிஞர் செய்துள்ள உதவிகளுக்கெல்லாம் எனது ஆழ்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

செய்யுட் பகுதிகளையெல்லாம் ஒருவாறு தொகுத்து, குறிப்புரை முதலியவற்றை எழுத ஆரம்பித்த காலத்திலேயே, எனது நண்பர் திரு. வி. செல்வநாயகம் M. A. அவர்கள் கையெழுத்துப் பிரதியைப் படித்துப்பார்த்து, குறிப்புரை முதலியன அமையவேண்டிய பண்புகளைப்பற்றிச் சில அரிய ஆலோசனைகள் கூறினார்கள். அருங்கலைச் செல்வராகிய அவர் கூறிய கருத்துக்களை ஆதாரமாகக்கொண்டே தொடக்கவுரை, குறிப்புரை முதலியவற்றை எழுதலானேன். மேலும் இந்நூலையிட்டு அன்னார் செய்துள்ள உதவிகள் மிகப்பெரியன. அவற்றிற்கெல்லாம் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

கையெழுத்துப் பிரதியை முழுவதும் கேட்டு ஆராய்ந்து, இந்நூல் அச்சாகி வெளிவருதற்கான உதவிகளை ஒல்லும்வகை பேரன்புடன் புரிந்த **பிரமஸ்ரீ பி. ஸ்ரீநிவாஸய்யர்** அவர்களுக்கு எனது மனப்பூர்வமான நன்றியை வணக்கத்துடன் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

இந்நூலின் முதலாம் பாகத்தை நல்ல முறையில் அச்சிட்டளித்த ஸ்ரீ வெங்கடேசுவர அச்சகத்தாருக்கும், இரண்டாம் மூன்றும் பாகங்களைச் செவ்விய முறையில் அச்சிட்டுதவிய சாரதா விலாச அச்சகத்தாருக்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக.

இந்நூலிற்குப் பேரன்புடன் பாராட்டுரைகள் வரைந்து அனுப்பிய அன்பர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இராமநாதன் கல்லூரி,
சுன்னுகம். 4-2-1952.

பதிப்பாசிரியன்.

4. கிட்கிந்தா காண்டம்.

33. பம்பைப் பொய்கை.

ஆரம்பக் குறிப்பு:

சவரி யென்னும் தவ மூதாட்டி சொல்லிய வழியே சுக்கிரீவனிருக்கும் இரலை மலையை நாடிச் சென்ற இராம லக்குமணர் வழியில் பம்பைப் பொய்கையைக் கண்டு, அதில் நீராடி அன்றிரவை ஒரு சோலையிற் கழித்தனர். அவர்கள் கண்ட பொய்கையை வருணிப்பன இப்பாடல்கள்.

இப் பகுதியில் முக்கியமாக, கவனித்தற் குரியது கவிதையின் பண்புகளைப்பற்றிக் கம்பர் கொண்ட கருத்தை யுணர்த்தும் 'எற்பொரு நாகர் தம்' என்ற செய்யுள். இச் செய்யுளிற் காணப்படும் கருத்தை, 'புவியினுக் கணியாய்' (ஆரணிய 1.) என்ற செய்யுளோடும், 'நல்லியற்கவிஞர்' (யுத்த 172.) என்ற செய்யுளோடும் சேர்த்து ஆராய்ந்து, கவிதையின் பண்புகளைப் பற்றி ஆசிரியர் கொண்ட கருத்துகளைத் தெளிவாக அறிதல் நலம். அங்ஙனம் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மைகள் கம்பர் கவியமைதிகளைச் சீர்தூக்கி யறிதற்கும் பெருந்துணையாகும்.

[தெரிவு செய்யப்பட்ட பகுதிகள்:—
பம்பைப் படலம் 2, 4–7, 14, 16.]

1 தேன்படி மலரது செங்கண் வெங்கைம்மாத்
தான்படி கின்றது தெளிவு சான்றது
மீன்படி மேகமும் படிந்து விங்குநீர்
வான்படிந் துலகிடைக் கிடந்த மாண்பது. 1

2 குவான்மணித் தடந்தொறும் பவளக் கோலிவர்
கவானர சன்னமும் பெடையுங் காண்டலில்
தவாநெடு வானகந் தயங்கு மீனொடும்
உவாமதி உலப்பில உதித்த தொப்பது. 2

3 ஓதநீர் உலகமும் உயிர்கள் யாவையும்
வேதபா ரகரையும் விதிப்ப வேட்டநாள்
சீதம்விங் குவரியைச் செருக்கு மாறொரு
காதிகா தலன்தரு கடலின் அன்னது. 3

---

1. இப்பாடத்திலுள்ள ஒவ்வொரு செய்யுளுக்கும் 'பம்பை' என்ற எழுவாய் வருவித்துக்கொள்க.

தேன்படி மலரது—தேன் பொருந்திய தாமரை முதலிய பூக்களை யுடையது. செம் கண் வெம் கைம்மா தான் படிகின்றது—சிவந்த கண்ணை யுடைய, மதங்கொண்ட படியினாலே வெம்மையை யுடைய யானைகள் வந்து குளிக்கப் பெற்றது; கை மா—துதிக்கையை யுடைய விலங்கு; யானை. மீன் படி.—மின்னல்கள் பொருந்திய. விங்குநீர்—கடல். கிடந்த—பொருந்திய. விங்கு நீர் மீன் படி மேகமும் படிந்து வான் படிந்து உலகிடைக் கிடந்த மாண்பது. மலரும் யானையும் படிகின்ற தெளிவு சான்ற பொய்கை, மின்னலோடு மேகமும் படியப் பெற்ற கடல் ஆகாயத்தினியல்பைப் பெற்றுப் பூமியிலே கிடந்தது போன்றது. மின்னல் மலருக்கும், மேகம் யானைக்கும், ஆகாயம் தெளிவுக்கும் உவமை. மீன்—நீட்டல் விகாரம்.

2. குவால் மணித் தடம்—கூட்டமாகிய முத்துக்களையுடைய பொய்கை யிடந்தொறும். பவளக் கோல் இவர் கவான் அரச அன்னம். தவா—அழியாத. உவா மதி—பூரண சந்திரன். உலப்பில—அளவில்லாதன.

3. ஓத நீர்-குளிர்ந்த கடல் நீர். வேத பாரகர்-வேதங்களின் கரையைக் கண்டவர்; பாரம்—அக்கரை. விதிப்ப—படைக்கும்பொருட்டு. வேட்ட நாள்—விரும்பிய காலத்தில். சீதம் விங்கு உவரியைச் செருக்குமாறு—குளிர்ச்சி பொருந்திய உப்புக் கடலை மாறுகொள்ளும்படி. காதி காதலன்—காதி என்னும் அரச இருடியின் மகனாகிய விசுவாமித்திரன். தரு கடலின் அன்னது—படைத்த நன்னீர்க் கடலை ஒத்தது.

4 எற்பொரு நாகர்தம் இருக்கை யீதெனக்
கிற்பதோர் காட்சிய தெனினும் கீழுறக்
கற்பக மனையவக் கவிஞர் நாட்டிய
சொற்பொரு ளாமெனத் தோன்றல் சான்றது. 4

5 களனவில் அன்னமே முதல கண்ணகன்
தளமலர்ப் புள்ளொடு தயங்க இன்னதோர்
கிளவியென் றறிவருங் கிளர்ச்சித் தாகலான்
வளநகர் கூலமே போலு மாண்பது. 5

6 ஆரிய முதலிய பதினெண் பாடையிற்
பூரியர் ஒருவழி புகுந்த தாமென

---

4. அப் பொய்கையின் ஆழமும் தெளிவும் கூறப்படுகின்றது.

எல் பொரு நாகர் தம் இருக்கை ஈது—சூரியனோடு மாறுபடுகின்ற நாகர்களின் இருப்பிடமே இப் பொய்கையின் அடிப்பாக மாகிய ஈது. எனக்கிற்பதோர் காட்சியது எனினும்—என்று பக்கத்திலே நின்று சுட்டிக்காட்டத் தக்க தோற்றம் வாய்ந்ததாய் அவ்வளவு ஆழமாயிருந்த போதிலும். கீழ் உற—கீழுலகம் வரையிலும். கற்பகம் அனைய அக்கவிஞர் நாட்டிய சொற் பொருளாம் என—கற்பக மரத்தைப் போன்று, பல திறப்பட்ட பொருளை யெல்லாந் தரவல்ல பாக்களைப் பாடும் கவிஞர்கள் அப்பொருட் கூறுகளைத் திட்டமாக உய்த்துணரும் வண்ணம் நிறுத்தி யமைத்த சொற்களின் பொருளைப் போன்று. தோன்றல் சான்றது—விளக்கம் அமைந்தது அப் பொய்கை. மரம் ஒன்றுயினும் பல்வகைப் பொருளையுந் தருதல் போலப் பல் பொருள் வளங் கனிந்த பாடலைப் பாடுங் கவிஞர். கோடையில் ஆறு கடத்தற்கு வழி காட்டியாக மூங்கில் தூண்களை நட்டுவைப்பதுபோன்று, பொருளை வரையறுத்தறிதற்குதவியாகச் சொற்களைச் செய்யுளகத்தே ஏற்ற விடங்களிற் பெய்தமைப்பர் என்பது புலப்பட, 'நாட்டிய சொற்பொருள்' எனப்பட்டது. கவிஞர் செய்த நூல் பலதிறப்பட்ட ஆழ்பொருளைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தும் அப்பொருளெல்லாம் ஐயமறப் புலப்படுதற்கேற்ற சொல்லாற்றலை யுடையதாயிருப்பதுபோலவே, இப் பொய்கை பாதலம் வரை ஆழ்ந்து சென்ற தாயினும் அதனடியிலுள்ள அரும் பொருள்கள் எல்லாம் கட்புலனும் படி தெளிந்திருந்தது.

5. களன் நவில்—இன்ன தென்று தெளிவில்லாமல் மதுரமாகக் கூவுகின்ற. கண் அகல் தளம் மலர்—இடமகன்ற இதழ்களையுடைய மலர். தழங்க—மிகுதியாக ஒலிப்ப. கிளவி—தொனி. கிளர்ச்சித்து—எழுச்சியை யுடையது. கூலம்—கடைவீதி.

6. ஆரியம்—வடமொழி. பூரியர்—அற்ப அறிவினை யுடையவர். ஒரு வழி—ஓரிடத்தில். ஓர்வு இல—இன்ன ஒலி இன்ன புள்ளின் ஒலி என்று

ஓர்வில கிளவிகள் ஒன்றொ டொப்பில
சோர்வில விளம்புபுள் துவன்று கின்றது. 6

7 ஈறிட லரியமால் வரைநின் றீர்த்திழி
ஆறிடு விரையகில் ஆர மாதியா
ஊறிட ஒண்ணகர் உரைத்த ஒண்டளச்
சேறிடு பரணியில் நிகழு நேரது. 7

கேள்வியினால் மட்டும் ஆராயமுடியாதன. சோர்வு இல—ஓய்வில்லாதவைகளாய். விளம்பு புள்—ஒலிக்கின்ற புள். துவன்றுகின்றது—நெருங்கியிருக்கப் பெற்றது.

7. ஈறிடல்—முடிவிடுதல். இடு—கொணர்ந்து இடப்பட்ட. விரை அகில்—வாசனை பொருந்திய அகில். ஆரம்—சந்தனம். ஊறிட—ஊறுதலாலே. ஒள் நகர்—ஒளி பொருந்திய நகரத்தி லுள்ளவர்கள். உரைத்த—அரைத்த. ஒள் தளம் சேறு—ஒள்ளிய மிகுதியான சந்தனக் குழம்பு. பரணி—பாத்திரம். நிகழும் நேரது—விளங்குகின்ற தன்மையையுடையது.

---

34. இராமபிரான் அனுமனைச் சந்தித்து சுக்கிரீவனோடு நட்புக் கொண்டமை.

இராமலக்குமணர் சவரி கூறிய வழியே சென்று இரலை மலையை அடைந்து, அதன் மீது விரைவாக எளிதின் ஏறலாயினர். நீலமால்வரையனைய வீரர் வரிசிலை ஏந்தி, நொய்தின் வருவதைக் கண்ட சுக்கிரீவன் முதலிய வானரர், அவர் வாலி ஏவலால் வருபவரோ என்று ஐயுற்று, ஒரு மலைக்குகையில் ஓடி யொளித்தனர். அவ்வமயம் அவருள் ஒருவனாகிய அனுமன், 'நீவிர் அஞ்சன்மின்' என்று தேற்றி, இருவரும் வருகின்ற வழியில், ஒரு மாணியுருவினனாய்ச் சென்று, அயலிலே மறைய நின்றான். அப்படி அவன் புறப்பட்டது முதல், இராமபிரான் வானரக் கோனுடன் நட்புக்கொண்டது வரையில் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறுவது இப்பகுதி.

இப்பகுதியில் அடங்கிய பொருளை மூன்று பிரிவாக வைத்து ஆராயலாம். முதலில் அனுமன் இராமலக்குமணரைக் கண்டு பேசி நிலைமைகளையறிந்து சுக்கிரீவனை அழைத்து வரச் செல்கின்

றுன். பின்பு சுக்கிரீவனிடம் அவ்வீரர் வரலாற்றையும் பெருமை யையுங் கூறுகின்றுன். பின்பு இராகவன் கவியின் வேந்தனுக்கு அபயமளித்து, அவனோடு நட்புக்கொள்ளுகின்றுன். இம்மூன்று நிகழ்ச்சிகளையும் ஆசிரியர் மிகச் சீரிய முறையிற் காட்டுகின்றுர்.

இராமபிரானும் அனுமனும் கண்டு பேசியதைக் கூறும் செய்யுள்கள் கல்வியிற் பெரியராகிய கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர் பெருமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளன. மாணவப் படிவமொடு மறைய நின்ற மாருதி தவ வேடந்தாங்கி, வில்லேந் திய கையினராய் வந்த பெருவிறல் வீரரது நிலைமைகளையெல் லாம் தனது நுண்ணறிவினாலும் அகத்தெழுந்து பெருகிய அன்புணர்ச்சியினாலும் உள்ளவாறு உய்த்துணர்ந்தனன். அறமே உருவெடுத்தாற் போன்ற 'மீளா நெறியுய்க்கும்' தெய்வப் பிறப் பினராய அப்பெருமக்கள் அருமருந்தனையதொரு பொருளை இழந்து, சிந்தை சேர் சிறுதுயரினராய் வந்தவராதல் வேண்டு மென்று துணிந்தனன்.

இதற்கிடையில் அவர்களும் அணுக, அனுமன் தெரிவுற எதிர்சென்றெய்தி, 'கவ்வையின்றுக நுங்கள் வரவு' என்று முக மன் கூறினன். சவரிபால் வழி கேட்டுக் காடும் மேடுங் கடந்து சுக்கிரீவனை நாடிவர, அவனிருப்பிடத்தருகே ஒருவன் எதிர் வந்து இன்சொற் கூறி வரவேற்றமையை ஒரு நன்னிமித்த மாகக்கொண்ட இராமபிரான் கருணையின் மலர்ந்த நெஞ்சினனாய், மாருதியை நோக்கி, 'எவ்வழி நீங்கியோய்? நீ யார்?' என வினவி னன். அவ்வினாக்களுக்கு 'காதல் நான்முகனாலுங் கணிப்பரிய கலையனைத்துங் கதிரோன் முன்சென்று' ஓதிய சொல்லின் செல்வனாகிய மாருதி அளித்த விடையிலிருந்து அப்பிரான் அவ னது ஆற்றல் நிறைவு, கல்வியமைதி, அறிவு எல்லாம் ஒருங் கிசைந்த பண்பாடு, செவ்விய குணம், சேனையர் பெருமை இவற்றை நனித்துணர்ந்தான்.

எங்ஙனமெனில், 'மஞ்செனத் திரண்ட கோல மேனிய!' என விளித்ததனால் மாருதி அவனது தெய்விகத்தோற்றப் பொலிவில் உள்ளங் கசிந்து ஈடுபட்டமையையும்; 'மகளிர்க் கெல்லாம் நஞ் செனத் தகையவாகி நளிர் இரும் பனிக்குத் தேம்பாக் கஞ்ச

மொத்தலர்ந்த கண்ண!' என்று மீண்டும் விளித்தமையால், தன் சிந்தையிற் சேர் சிறு துயரத்தையும் அதன் மூல காரணத்தையும் அன்னவன் உய்த்துணர்ந்த பெற்றியையும்; 'கார்க்கோலமேனிய!' 'தாமரைக் கண்ண!' 'தேவ!' என நிரலே விளித்தமையினால், தன்னைத் திருமாலுக்கு ஒப்பான பெரியோன் எனத் துணிந்த ஆற்றலையும்; விடை கூறிய முறைமையினாலும் செஞ்சொல் திறமையினாலும் அவன் கல்வியறிவையும்; சுக்கிரீவனது உண்மை நிலைமையை ஒன்றும் ஒளியாமற் கூறியமையினால் அவன் வாய்மையல்லது பயின்றறியா நாவினன் என்பதையும்; புதிதாகக் கண்ட தன்னிடம் இங்ஙனமெல்லாம் பேசியமையினால் தன்பால் மாருதி கொண்ட பெருமதிப்பினையும் இன்ன பிறவற்றையும் உய்த்துணர்ந்து, தன் ஓங்கிய உணர்வினால் அனுமனது 'ஆணி இவ்வுலகுக்கெல்லாம் என்னலாம் ஆற்றற்கேற்ற சேணுயர் பெருமையையும்' சிக்கறத் தெளிந்தான். தான் துணிந்த படியே மாருதியின் பண்புகளைத் தம்பிக்குக் கூறினான்.

பின்பு இராமபிரான் கேட்ட வினாக்களுக்கு அனுமன் கூறிய விடை முதலியன வெல்லாம் அனுமனது சொல்வன்மைக்குச் சீரிய எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவன. அவன் பேசிய இன்சொல், காட்டிய பேருருவம் முதலியன வெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து இராகவனைப் பரவசப் படுத்தின. வரும் பொழுது சிந்தையில் இடம் பெற்ற சிறு துயரமும் விலகிற்று: அகம் மலர்ந்து, கோல முகமும் மலர்ந்து குன்றுறழ் தோளினனாய் இனிதின் நின்றனன். இந்நிலையில் அனுமன் விடை பெற்றுச் சுக்கிரீவனிடஞ் சென்றனன்.

தன் தலைவனிடம், அனுமன் இராமபிரானது செப்பருங் குணம், வீரம், அருள், வரலாறு முதலியவற்றை யெல்லாம் பேசும் பொழுதும் சொல்லின் செல்வனாகவே கவி அவனைக் காட்டுகின்றார். பல வகையாலும் அளவிலா உவகை எய்திய மாருதி முடுகி வருகின்ற உள்ளக் கிளர்ச்சியோடு பேசுகின்றான். அவன் கூற்றில் இடம் பெற்ற நிகழ்ச்சிகள் இராமாயணத்தில் உரிய இடங்களில் விரிவாகவும், இது போன்ற வேறு இடங்களில் சுருக்கமாகவும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் இந்தப் பகுதியில் அந் நிகழ்ச்சிகளைக் குறிக்கும் சொற்கள் மற்றைய இடங்களிற் காணப் பெறாத ஒரு புதிய ஆற்றலையும் அழகையும்

பெற்றுள்ளன என்பது மிகையன்று. மேலும் அனுமனது மகிழ்ச்சிவழி வந்த உள்ளக் கிளர்ச்சி, பாட்டின் ஓசையில் பத்தும் பத்தாகச் சொற்பட்டுத் திகழ்கின்றது.

இப்பகுதியின் ஈற்றிற் காணப்படுவது இராமபிரானும் சுக்கிரீவனும் சந்தித்து நட்புக் கொள்ளுதலாகிய நிகழ்ச்சி. இவ்விருவரது கூட்டுறவு இராமாவதாரத்தின் முக்கிய நோக்கத்திற்கு இன்றியமையாததொன்று; ஆதலால், அதன் சிறப்பினை ஆசிரியர் பல திறப்பட்ட அரிய உவமைகளால் விரித்துரைக்கின்றார். மேலும் அவ்விருவர் ஒன்று கூடிய காட்சியும் இருவருக்கிடையே நிகழ்ந்த பேச்சும், இராமபிரான் கூறிய உறுதி மொழியும், மிக உருக்கமான முறையில் ஆசிரியராற் கூறப்பட்டுள்ளன.

[தெ. ப:—மராமரப் படலம் 5—21; 23—25; 27—56; 58—65.]

8 அவ்விடத் தவர்மறுகி அஞ்சிநெஞ் சழியமைதி
வெவ்விடத் தினைமறுகு தேவர்தா னவர்வெருவல்
தவ்விடத் தனியருளு தாழ்சடைக் கடவுளென
இவ்விடத் தினிதிருமின் அஞ்சலென் றிடையுதவி. 1

9 அஞ்சனைக் கொருசிறுவன் அஞ்சனக் கிரியனைய
மஞ்சனைக் குறுகியொரு மாணவப் படிவமொடு

---

8. அவ்விடத்து—வீரர் இரலைமலையில் நொய்தினேறி வருதலைக்கண்டு சுக்கிரீவன் முதலியோர் மூலம் ஓர்கிலாது ஒரு மலைக்குகையில் புகுந்த அந்த அமயத்தில். அவர்—சுக்கிரீவன், தாரன், நீலன் முதலியோர். மறுகி—காரணம் ஓர்கிலாது மனங் கலங்கி. அஞ்சி—வாலி ஏவலால் வந்தவ ரென்று அச்சங் கொண்டு. நெஞ்சு அழி அமைதி—மேலே செய்வது இன்னதென்று சிந்திப்பதற்கும் இயலாதவராய் மனமுடைந்து நின்ற நிலையில். அனுமன் 'அஞ்சல்' என்று தேற்றி, 'அயன் மறைய நின்று நினையும்' என்று அடுத்த கவியில் முடியும். கடலில் தோன்றிய ஆலால மென்னும் நஞ்சினைக்கண்டு தேவர் தானவர் கொண்ட அச்சம் நீங்கும்படி தனியே நின்று, 'அஞ்சன்மின்' என்று அதனை அமுது செய்தருளிய தாழ் சடைக் கடவுளைப் போல, 'நீங்கள் இவ்விடத்திலேயே இனிது இருமின்; அஞ்சவேண்டாம்', என்று கூறித் தேற்றினன். மறுகு—மனந்திகைத்த. தானவர்—அசுரர். வெருவல் தவ்விட—அச்சம் நீங்கும்படியாக. தனி—தனியே. இடை உதவி—அந்த அமயம் தேறுதல் கூறி.

9. அஞ்சனை—அனுமனின் தாய். அஞ்சனக் கிரியனைய மஞ்சன்—நீல மலைபோன்ற (தயரதன்) மகன்; மஞ்சன்—மைந்தன். அயிர்த்து—ஐயுறவு

வெஞ்சினத் தொழிலர்தவ மெய்யர்கைச் சிலையரென
நெஞ்சயிர்த் தயன்மறைய நின்றுகற் பினின்நினையும் 2

10 தேவருக் கொருதலைவ ராமுதல் தேவரெனின்
மூவர்மற் றிவரிருவர் மூரிவிற் கரிவரை
யாவரொப் பவருலகின் யாதிவர்க் கரியபொருள்
கேவலத் திவர்நிலைமை தேர்வதெக் கிழமைகொடு. 3

11 சிந்தையிற் சிறிதுதுயர் சேர்வுறத் தெருமரலின்
நொந்தயர்த் தவரனையர் நோவுறச் சிறியரலர்
அந்தரத் தமரர்அலர் மானிடப் படிவமயர்
சிந்தனைக் குரியபொருள் தேடுதற் கொருநிலையர். 4

கொண்டு. அயிர்த்த காரணம் தவ மெய்யும் சிலைக்கையு மாகிய இசைவில்லாச் சேர்க்கை. ஆதலால் மறைய நின்று ஆராய்ந்தான் கற்பினின் நினையும்—தனது கல்வியறிவி னுதவியினால் சிந்திப்பானாயினான், அவர்கள் நிலைமை களைப்பற்றி.

10. மூரி வில்—வலிமை பொருந்திய வில். இவர்கள் ஏதேனுமொரு பொருளை நாடி வருகின்றனரோ என்று ஆராயுமிடத்து, இருந்த விடத்திலிருந்தே இவர்கள் பெற முடியாததொன்றில்லை; ஆதலால் இவர்கள் நிலைமையை எளிதில் தீர்மானிக்க இயலாது. கேவலத்து—எளிதாக. கிழமை—சம்பந்தம்; வகை.

11. முதலில் அவர்கள் தோற்றத்தை வைத்து ஆராயத்தொடங்கினான். அடுத்தபடி அவர்கள் ஓரிடம் நாடிச்செல்ல நேர்ந்ததன் காரணம் பற்றி ஆராய்ந்தான். இச்செய்யுளில் அவர்கள் முகத்தோற்றத்தைக் கொண்டு மனநிலையை ஆராய்ந்தமை கூறப்படுகின்றது.

தெருமரலின்—துன்பத்தினால், நொந்து அயர்த்தவர் அனையர்—மனம் வருந்திச் சோர்வுற்றவரைப் போலக் காணப்படுகின்றனர். இத்துன்பம் அரக்கர் முதலிய பகைவராலேற்பட்டிருக்கக் கூடுமோவெனின், அப்படித் துன்ப மடைய எளியரல்லர்.

பின்பு அவர்கள் கண் பார்வை அங்கு மிங்கும் உலாவுவதைக் கவனித்தான். மயர் சிந்தனைக்கு உரிய பொருள் தேடுதற்கு ஒரு நிலையர்—அறிவு மயங்கும்படி செய்யக்கூடிய ஒரு பொருளைத் தேடுகின்றவர் போன்ற நிலை இவர்கள் நிலை.

12 தருமமுந் தகவுமிவை தனமெனுந் தகையரிவர்
கருமமும் பிறிதொர்பொருள் கருதியன் றதுகருதின்
அருமருந் தனையதிடை அழிவுவந் துளதுதனை
இருமருங் கினுநெடிது துருவுகின் றனரிவர்கள். 5

13 கதமெனும் பொருண்மையிலர் கருணையின் கடலனையர்
இதமெனும் பொருளலதொ ரியல்புணர்ந் திலரிவர்கள்
சதமனஞ் சுறுநிலையர் தருமனஞ் சுறுசரிதர்
மதனனஞ் சுறுவடிவர் மறலியஞ் சுறுவிறலர். 6

வேறு

14 என்பன பலவுமெண்ணி இருவரை எய்தநோக்கி
அன்பினன் உருகுகின்ற உள்ளத்தன் ஆர்வத்தோரை

---

12. அவர்கள் வந்த கருமம் இத்தன்மையது என்பதை எல்லாவற்றையும் இசைவித்துத் தன் நுண்ணிய அறிவினால் துணிகின்றான்.

தகவு—நல்லொழுக்கம். அறமும் நல்லொழுக்கமும் ஆகிய இவைகளே தம் பெருஞ்செல்வம் என்று மதிக்கத் தக்கவர். ஆதலால் இவர் வந்துள்ள கருமம், அருமருந்தனைய தொன்று இடைநிலையே கைதவறிப்போக அதனை எங்கும் தேடுதலேயாம். இருமருங்கினும் நெடிது துருவுகின்றது கண்டு இங்ஙனம் துணிந்தனன்.

13. இனி அவர் தன்மையை ஆராய்ந்து துணிகின்றான்.

கதம் எனும் பொருண்மை இலர்—சுக்கிரீவன் அஞ்சியபடி. வாலி ஏவலின் வருபவரோ எனின்:— கோபம் எனும் பண்பு சிறிதும் இலர்; அதற்கு நேர்மாறாகக் கருணைக் கடல் போன்றவர்; நன்மை செய்வதன்றி மற்றொன்று அறியார்; ஆயினும் இந்திரனும் அஞ்சும்படியான தோற்றப் பொலிவினர்; அறக் கடவுளும் அஞ்சும்படியான நல்லொழுக்க முள்ளவர்; மன்மதனும் அஞ்சும் அழகினர்; யமனும் அஞ்சும்படியான வலிமை வாய்ந்தவர்; ஆதலால் வாலி ஏவலால் வந்தவரல்லர்.

14. இதுவரை தனது நுண்மாண் நுழைபுலத்தினால் வீரரது தன்மை, கருமம் முதலியவற்றை ஆராய்ந்து துணிந்த அனுமன் அவர்களை எய்த நோக்கிய வழி, தன் அகத்தெழும் உணர்ச்சியினால் ஆராய்ந்து முன்னைய முடிபை உறுதிப்படுத்துகிறான்.

என்பன பலவும் எண்ணி—'கற்பினின் நினைந்து'. இருவரை எய்த நோக்கி—இருவரையும் நன்றாகப் பார்த்து. எய்த நோக்குதலாவது இதயம் வரை பார்வை ஊடுருவும்படி நோக்குதல். அங்ஙனம் நோக்கியபின் தனது தூய நெஞ்சிலே நிகழ்ந்ததை அவதானித்தான். அப்பொழுது:— அன்பினன்—அவர்கள் மாட்டு அன்புணர்ச்சி யுடையனாகத் தன்னைக் கண்டான். அந்த அன்பு

2

முன்பிரிந் தனையர் தம்மை முன்னினான் என்ன நின்றான்
தன்பெருங் குணத்தால் தன்னில் தானலது ஒப்பி லாதான். 7

15 நன்கன்று கண்ட அன்ன தன்மைய தறுகண் பேழ்வாய்
மின்கன்றும் எயிற்றுக் கோண்மா வேங்கையென்
றினையவேயும்
பின்சென்று காதல் கூரப் பேழ்கணித் திரங்கு கின்ற
என்கன்று கின்ற தென்னிற் பற்பல இவரை அம்மா. 8

16 மயின்முதற் பறவை யெல்லா மணிநிறத் திவர்கள் மேனி
வெயிலுறற் கிரங்கி மீதா இருஞ்சிறைப் பந்தர் வீசி
எயில்வகுத் தெய்து கின்ற விண்முகிற் கணங்க ளெங்கும்
பயில்வுறத் திவலை சிந்திப் பயப்பயத் தழுவும் பாங்கர். 9

அவனுள்ளத்தை உருக்கிற்று. முன்னினான்—கண்டான். வர வர அன்புணர்ச்சி வெள்ளம் போற் பெருகுதலைக் கண்டான். தன் பெருங்குணத்தால் தன்னில் தானலது ஒப்பிலாதான்—அனுமன்; தன்னில் தான்—தனக்குத்தானே.

15. இங்ஙனம் அன்பினால் மனமுருகுகின்ற நிலையில் மற்றெல்லா உயிர்களும் தன்னைப் போலவே அன்புணர்ச்சி தலையெடுத்து நிற்றலைக் கண்டான்; அங்ஙனங் கண்டமை இது முதல் மூன்று செய்யுளிற் கூறப்படுகின்றது.

தறுகண்—அஞ்சாமையையுடைய (கோண்மா). பேழ்வாய்—பெரிய வாயையுடைய. மின் கன்றும் எயிற்றுக்கோண்மா—மின்னலும் ஒளி மழுங்கித் தோன்றும்படியான பற்களையுடைய சிங்கங்களும். இனையவேயும்—இவை போன்ற கொடிய விலங்குகளும். காதல் கூர—ஆசை இவர்கள் மாட்டு மிகுதலாலே. பேழ்கணித்து இரங்குகின்ற—மருண்டு விழித்து மனம் இரங்குகின்றன. என்.........அம்மா—என்னவிதமாகக் கன்றுகின்றது. இதை ஆலோசிக்குமிடத்துப் பற்பல விலங்குகளும் அங்ஙனமே மனம் இளகுகின்றன; இவர்களுக்கும் அக்கொடிய விலங்குகளுக்கும் என்ன தொடர்பு! இவை இப்படி நடந்து கொள்வது எவ்வளவு வியப்பிற்கிடமானது!

16. வெயில் உறற்கு—வெயில் படுதற்கு. மீதா—மீதாக; மேலே. வீசி—ஒரே முறையில் விசினாற் போல விரைவிலே பரப்பி. எயில் வகுத்து—வெயிலின் வெப்பம் தாக்காதபடி மதிற் சுவர் எழுப்பியதுபோன்று வளைத்து. எய்துகின்ற—வளைத்தபடி அது குலையாமல் கூடவே பறந்துவருகின்றன. விண்முகிற் கணங்கள்—வானத்திலுள்ள மேகத்தின் கூட்டங்கள். எங்கும் பயில்வுற—எல்லா விடங்களிலும் நெருங்கி. திவலை சிந்தி—பட்டவிடத்து மேனி நனையாதபடி மெல்லிய நீர்த்துளிகளைத் தெளித்த வண்ணம். பாங்கர் பயப் பயத் தழுவும்—இரு மருங்கினும் அவர் செல்லும் வழியிலே தொடரும்.

17 காயெரி கனலுங் கற்கள் கள்ளுடை மலர்க ளேபோல்
தூயசெங் கமல பாதந் தோய்தொறுங் குழைந்து தோன்றும்
மேயின திசைகள் தோறும் மரனொடு புல்லு மெல்லாம்
சாய்வுறுந் தொழுவ போலிங் கிவர்களோ தரும மாவார். 10

18 துன்பினைத் துடைத்து மாயத்
தொல்வினை தன்னை நீக்கித்
தென்புலத் தன்றி மீளா
நெறியுய்க்குந் தேவ ரோதாம்
என்பெனக் குருகு கின்றது
இவர்கின்றது அளவில் காதல்
அன்பினுக் கவதி யில்லை
அடைவென்கொல் அறிதல் தேற்றேன். 11

---

17. காய் எரி கனலும் கற்கள்—வெயிலிற் காய்ந்து அதனாலே நெருப்பைக் கக்கும் பருக்கைக் கற்களும். குழைந்து—உறுத்துதலில்லாமல் நெகிழ்ச்சியுற்று. தோன்றும்-பாதங்களை உறுத்தாமையோடு காண்போர்க்கும் அத்தன்மை புலப்படத் தோன்றும். தொழுவபோல் சாய்வுறும்—வணங்குவது போன்று வளைந்து காட்டும். இங்கு இவர்களோ தருமம் ஆவார்—கொடிய காட்டு விலங்குகளும், கல்லும், மரமும் உருகுகின்ற காரணத்தால் இவர்கள் அறமே உருக்கொண்டாற் போன்ற தெய்வப் பிறவியினர் என்பதற்கு ஐய மின்று. இங்கு—இக்காரணத்தால். இச் செய்யுளையும் முந்திய செய்யுளையும் பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-ஆம் பத்து 6-ஆந் திருமொழி 8. 9, 10 பாசுரங் களோடு ஒப்பிடுக.

18. அங்ஙனம் புறத்து நிகழ்வனவற்றை அவதானித்த கால எல்லையில், அநுமனது நெஞ்சிலே ஊற்றெடுத்த அன்பு வெள்ளம் உடல் முழுதும் பரந்து என்பையும் நெகிழ்க்கலாயிற்று. அந்நிலையில், வருகின்றவர் மீளா நெறி உய்க்கும் தேவரே யாவார் என்று கருதுகின்றான்.

துன்பினைத் துடைத்து — தம்மை யடைந்தவரது துன்பமென்று உள்ளனவற்றை எச்சமின்றி அறவே போக்கி; 'பாவ முள்ளன நீக்கி'. மாயத் தொல்வினை தன்னை நீக்கி—மறுபடியுந் துன்பம் வந்து புகுதற்குக் காரணமான அறியாமையோடு கூடிய பழைய வினைகளை அணுகவொட்டாமல் விலக்கி. தென்புலத்தன்றி மீளா நெறி உய்க்கும் தேவரோ தாம்—மறுபடி பிறவிக்கு ஏதுவான நமனுலகிற் புகவிடாது மீண்டு வாரா வழியாகிய வீட்டுலகினை அடையும் நெறியிலே செல்லும்படி மனத்தைச் செலுத்தும் தேவரோ இவர் கள். 'சார்ந்த இருவல் வினைகளுஞ் சரித்து மாயப் பற்றறுத்துத், தீர்ந்து தன் பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி வீடு திருத்துவான்' ஆகிய திருமாலோ என்ற எண்ணம் மாருதியின் மனத்தில் எழுந்தது. (திருவாய்மொழி: 1:5:10.) இங்ங னம் அவன் நினைப்பதற்குக் காரணம் என் எனின்:—என்பு எனக்கு உருகுகின் றது! அவ்வன்பு காதலாகி மேன் மேலும் மிகுகின்றது; இவர்கள் மாட்டு என்

19 இவ்வழி எண்ணி ஆண்டவ் விருவரும் எய்த லோடுஞ்
செவ்வழி யுள்ளத் தோனுந் தெரிவுற எதிர்சென் றெய்திக்
கவ்வையின் றாக நுங்கள் வரவெனக் கருணை யோனும்
எவ்வழி நீங்கி யோய்நீ யாரென விளம்ப லுற்றான். 12

20 மஞ்செனத் திரண்ட கோல மேனிய மகளிர்க் கெல்லாம்
நஞ்செனத் தகைய வாகி நளிரிரும் பனிக்குத் தேம்பாக்

னுள்ளத்திற் கடல் போலக் கிளரா நின்ற அன்புணர்ச்சிக்கு ஓரெல்லையில்லை; என் அளவில் இங்ஙனம் அன்பு பெருகுதற்கு யாதொரு காரணமும் என்பக்கல் காணகில்லேன். ஆதலால் கண்ட மாத்திரத்தில் 'காதல் கடல் புரைய விளைவிக்கும் காரமர் மேனியர்' மீளா நெறியுய்க்குந் தேவர் தாமோ!

19. இவ்வழி எண்ணி—மேலே கூறியபடி கல்வியறிவினாலும் எய்த நோக்கிய வழி அகத்தெழும் உணர்ச்சியினாலும் ஆராய்ந்து 'மீளா நெறியுய்க்குந் தேவரோ' என்று எண்ணினான். அவ்வமயம் அவர்களும் அவ்விடமெய்தினர்; எய்திய அளவில் செவ்விய உள்ளத் தோனும்—செவ்விய நெறியிலே செல்லுகின்ற மனத்தையுடைய அனுமனும். தெரிவுற எதிர் சென்று எய்தி—அது வரையில் மறைந்து நின்றவன், எய்திய வழி, அவர்கள் தன்னைக் காணும்படி வழியெதிரே போய். கவ்வையின்றாக நுங்கள் வரவு—உள்ள துன்பங்களெல்லாம் நீங்குதற்குக் காரணமாகிய நல் வரவாகுக உங்கள் வருகை. என—என்று முகமன் கூற. கருணையோனும்—கருணையால் மாருதியை நோக்கிய இராம பிரானும். எவ்வழி நீங்கியோய்—(வழியில் முன்பு தென்படாமல் திடீரென்று தோன்றினமையின்) எங்கிருந்து வருகின்றாய்! நீ யார்—(தான் நாடி வந்தவனோடு தொடர்புள்ளவனோ என்று அறிய அவாவி) நீ யாவன்! என—என்று வினவ. விளம்பலுற்றான்—அனுமன் சிறிது விவரமாகக் கூறுவானாயினான்.

20. இது முதல் இரண்டு செய்யுள் அனுமன் கூறிய விடை. இரண்டாம் வினாவிற்கு முதலில் விடை கூறுகின்றான். இரு வீரரைப்பற்றித் தான் கொண்ட முடிபு புலப்படும்படி பேசுகின்றான்.

மேனிய! கோல மேனிய! திரண்ட கோல மேனிய! மஞ்செனத் திரண்ட கோல மேனிய—மழை பொழிதற்குத் திரண்டெழுகின்றன நீருண்ட மேகம் போன்று, காண்பவரது உள்ளம் களிப்பில் மூழ்கும்படி அந்தமில் அழகினையுடைய மேனியனே! 'மதனனஞ்சுறு வடிவர்,' 'கருணையின் கடலனையர்,' என்பன போன்ற முடிபுகள் இங்ஙனம் குறிப்பாக வெளிப்பட்டன. மேனியழகில் தான் ஈடு பட்டதைக்குறித்தான். மகளிர்க் கெல்லாம்.............. கண்ண: செய்ய கண்ண! கஞ்சமொத்து அலர்ந்த செய்ய கண்ண! மகளிர்க் கெல்லாம் நஞ்செனத் தகையவாகி அலர்ந்த செய்ய கண்ண! (ஆதலால்) நளிர் இரும் பனிக்குத் தேம்பாக் கஞ்ச மொத்து அலர்ந்த கண்ண! மகளிர்க் கெல்லாம் நஞ்செனத் தகையவாகி—கண்ணழகில் ஈடுபட்ட மகளிர்க் கெல்லாம் அவற்றின் நோக்கம் பெற்றாலன்றித் தீராத நோய் செய்யும் நஞ்சு என்னும்

கஞ்சமொத் தலர்ந்த செய்ய கண்ணையான் காற்றின்
வேந்தற்கு
அஞ்சனை வயிற்றின் வந்தேன் நாமமும் அனும
னென்பேன். 13

21 இம்மலை யிருந்து வாழும் எரிகதிர்ப் பரிதிச் செல்வன்
செம்மலுக் கேவல் செய்வேன் தேவநும் வரவு நோக்கி

தகைய வாகி. 'அயன் மாதரைச் சிந்தையாலுந் தொடாத' 'தருமனஞ்சுறு சரிதர்' என்று அனுமன் கருதியமை குறிப்பாக வெளிப்பட்டது; மேலும், 'சதமனஞ்சுறு நிலையர்', 'அருமருந் தனையது இடை யழிவு வந்துளது', என்று துணிந்தவனது உள்மனம், அழிவிற்குக் காரணம், அவன் கண்ணழகில் ஈடு பட்டு, நனி வருந்திய ஒரு பெண்பாலே என்று ஒருவாறு தொடர்ந்து ஆராய, அக்கருத்துத் தானுகவே இங்ஙனம் 'இழைத்துணர்ந்திண்டிய கேள்விய'னுகிய மாருதி வாய்மொழியிற் புகுந்தது. நளிர் இரும் பனிக்குத் தேம்பாக் கஞ்சம் ஒத்து—குளிர்ச்சி மிகுந்த பனிக்கும் வாடாத தாமரை மலரைப் போன்று. 'சிந்தையிற் சிறிது துயர் சேர்வுறத் தெருமரலின் நொந்து அயர்த்தவரனையர்', என்று சற்று செய்மையில் வரும் பொழுது அவதானித்தவன், அணிமையிற் கண்ணுற்ற வழி, அத்தெருமரலினுல் கருணை பொழியும் கண்ணழகும், முகத் தின் செவ்வியும் குன்றுதிருப்பதை யுணர்ந்தான்; ஆற்றுதற் கரிய துன்பம் வந்த பொழுதும் மனவுறுதியிற்சிறிதும் சோர்வில்லாதவ ரென்பதையுங் குறிப்பாக உணர்த்தினுனயிற்று. அலர்ந்த செய்ய கண்ண—அத்தகைய தாமரை போன்று மலர்ச்சியை யுடைய செய்ய நிற முள்ள அழகிய கண்ணை யுடையவனே! மேக மேனியன் என்றும், தாமரைக் கண்ணன் என்றும் விளித் தமையின், 'துன்பினைத் துடைத்து............ மீளா நெறி யுய்க்கும் தேவரோ தாம்' என்று கருதியமைக் கிசைய, திருமாலுக்கு ஒப்பானவன் என்று கூறுமற் கூறினுன். இது காறும் கூறியவாற்ருல் அனுமன் இராமபிரானைப்பற்றி ஆராய்ந்து கண்ட வரலாற்றினையும் உய்த்துணர வைத்தானுயிற்று. காற்றின் வேந்தன்—வாயு தேவன். நாமமும் அனுமன் என்பேன்—பெயர் அனுமன் எனப்படுவேன்.

21. இனி, 'எவ்வழி நீங்கியோய்!' என்ற முதலாம் வினுவிற்கு விடை கூறுகின்ருன். தனது 'இன் சொல் அனைய செவ்வழியுள்ள'மும் நிறைவு முதலிய உயர் குணங்களும் இராமபிரான்பாற் கொண்ட சேனுயர் மதிப்பும் புலப்படும்வண்ணம் பேசுகின்ருன்.

இம்மலை இருந்து வாழும்—அரணுடையதாகிய இக்குன்றில் தங்கியிருத்த லாலே வாழ்நாள் இழவாது உயிர்தரித்திருக்கின்ருன்; அப்படி வாழ்கின்ற. எரிகதிர்ப் பரிதிச் செல்வன் செம்மல்—விளங்குகின்ற கதிர்களை யுடைய சூரியன் மகன்; ஒளியோடு விளங்கும் கதிரவன் மகனுயிருந்தும் இங்கு ஒளி மழுங்கி உயிர்தரித்திருக்கின்ருன்; வீரம் நிறைந்த செம்மலா யிருந்தும் அஞ்சி மறைந்து உறைகின்ருன்: அச்செம்மலுக்கு ஏவல் செய்பவனுகிய யான். தேவ—கார்க்

விம்மலுற் றனையான் ஏவ வினவிய வந்தே னென்றான்
எம்மலைக் குலமுந் தாழ இசைசுமந் தெழுந்த தோளான். 14

22 மாற்றமஃ துரைத்த லோடும் வரிசிலைக் குரிசின் மைந்தன்
தேற்றமுற் றிவனி னூங்குச் செவ்வியோ ரின்மை தேறி
ஆற்றலும் நிறைவுங் கல்வி யமைதியும் அறிவும் என்னும்
வேற்றுமை இவனோ டில்லை யாமென விளம்ப லுற்றான். 15

23 இல்லாத உலகத் தெங்கும் ஈங்கிவன் இசைகள் கூரக்
கல்லாத கலையும் வேதக் கடலுமே என்னுங் காட்சி

கோல மேனியும் செந்தாமரைக் கண்ணு முடைய தேவனை ஒத்த தூயோனே! நும் வரவு நோக்கி—நீல மால் வரை அனைய நும் வருகை நோக்கி. விம்மலுற்று—(பகைவர் ஏவலால் வருகின்றவரோ என்று எண்ணிக்) கலக்கமுற்று. அனையான் ஏவ—அச்சத்தின் விளைவால் மனமறுகிச் சோர்வுறும் அத்தகைய எம் மரசன் ஏவுதலாலே. வினவிய வந்தேன் என்றான்—நும்மை நேரிலே கண்டு பேசி நிலைமையை வினவி அறியும் பொருட்டு வந்தேன் என்று விடை இறுத்தான். இசை—புகழ். சுமந்து எழுந்த—சுமத்தலாலே மிக வளர்ந்த. தோளான்—அனுமன். ஈற்றடியிலுள்ள அடைமொழிகள் கேட்ட இராம பிரான் சிந்தனையை ஒட்டி வந்தன.

22. அனுமனது செம்மை நலம், ஆற்றல் முதலியவற்றை இராமபிரான் ஆராய்ந்தமை இச்செய்யுளில் கூறப்படுகின்றது.

மாற்றம் அஃது உரைத்தலோடும்—சொல்லின் செல்வனாகிய மாருதி விடைகூறிய திறமையை இராமபிரான் வியந்தமை குறிப்பாக உணர்த்தப் பட்டது. வரிசிலைக் குரிசில் மைந்தன்—தன் மரபின் புகழுக்கு ஒரு குறை யுண்டாக அதனை நீக்கும் பொருட்டுத் துணைவலி நாடிவந்த கட்டமைந்த வில்லையுடைய, மன்னவன் மைந்தனாகிய இராகவன். தேற்றமுற்று—துணையாக நாடிவந்த சுக்கிரீவன் ஏவலாளனாகிய அனுமனது குணம், ஆற்றல் முதலிய வற்றை ஆராயலுற்று. இவனினூங்குச் செவ்வியோர் இன்மை தேறி—அவனை நாடிவந்த இடைவழியில் நன்னிமித்தமாக வந்து இன்சொற் கூறி உண்மை பேசிய இவனைக் காட்டிலும் மேலான நற்குணமுள்ளவர் இலர் என் பதைத் தெளிவாக உணர்ந்து. ஆற்றலும்—ஒன்றைச் செய்துமுடிக்கும் ஆற்ற லும். நிறைவும்—மனத் திண்மையும். கல்வியமைதியும்—நூலறிவின் பண் பாடும். அறிவும்—நுண்ணறிவும். என்னும் வேற்றுமை இவனோடு இல்லையாம் —அந்நான்கும் முழுவதும் ஒருங்கு இசைவுற்று நிற்றலால் அவற்றின் ஏற்றத் தாழ்ச்சி இவனளவில் இல்லையாகும். என—என்று துணிந்து. விளம்ப லுற்றான்—அதனைக் கூறலுற்றான்.

23. அனுமனை நோக்கி நேரே புகழாமல் தம்பியை நோக்கிக் கூறு கின்றான்.

. சொல்லாலே தோன்றிற் றன்றே யார்கொலிச் சொல்லின்
செல்வன்
வில்லார் தோள் இளைய வீர விரிஞ்சனோ விடைவலானோ.
16

24 மாணியாம் படிவ மன்று மற்றிவன் படிவம் மைந்த
ஆணியிவ் வுலகுக் கெல்லாம் என்னலாம் ஆற்றற் கேற்ற
சேணுயர் பெருமை தன்னைச் சிக்கறத் தெளிந்தேன்
பின்னர்க்
காணுதி மெய்ம்மை என்று தம்பிக்குக் கழறிக் கண்ணன்.17

25 எவ்வழி இருந்தான் சொன்ன கவிகுலத் தரசன் யாங்கள்
அவ்வழி அவனைக் காணும் அருத்தியால் அணுக வந்தேம்
இவ்வழி நின்னை யுற்ற எமக்குநீ இன்சொ லன்ன
செவ்வழி உள்ளத் தோனைக் காட்டுதி தெரிய என்றான்.18

ஈங்கு இவன் இசைகள் கூர கல்லாத கலையும் வேதக்கடலும் உலகத்து எங்கும் இல்லாத என்னும் காட்சி சொல்லாலே தோன்றிற்றன்றே—இங்கு வந்துள்ள இவனது புகழ் எங்கும் மிகும்படி, இவன் கற்று முடிக்காத கலைகளும், கரைகாணாத வேதமாகிய கடல்களும் உலகில் ஓரிடத்தும் இல்லை என்று கூறுதற்கேற்ற அறிவு இவனிடம் உளது என்பது இவன் பேச்சினாலே வெளிப் பட்டதல்லவா! காட்சி—அறிவு. சொல்லின் செல்வன்—இன் சாரியை; இன்றேல் இன்சொற் செல்வன் என்க. விரிஞ்சன்—நான்முகன். விடைவலான் —சிவபிரான்.

24. சொல்லாலே தோன்றிய பண்புகளை உய்த்துணர்ந்த அளவே யன்றி, இராமபிரான் தன் ஓங்கிய உணர்வினால் மாருதியின் சேணுயர் பெருமையையுந் தெளிந்து இளைய வீரனுக்குக் கூறுகின்றான்.

மாணி—மாணாக்கன்; பிரமசாரி. ஆணி—அச்சாணி. உலகமாகிய உருள் பெருந்தேருக்குச் சிறிய உருவினதாகிய அச்சாணி. (திருக்குறள்: 667.) சேணுயர் பெருமை—மிக உயர்ந்த பெருமை. 'சேலக்காண்கிற்பார் காணுமளவும்' உயர்ந்து செல்லும் பெருமை. சிக்கு அற—ஐயம் நீங்க. இவற்றைத் தம்பிக்குக் கூறி, அடுத்தபடி அனுமனிடம் பேசுகின்றான்.

25. எவ்வழி—எவ்விடத்தில். அவ்வழி—அவ்விடத்தில். அருத்தி—விருப்பம். இவ்வழி நின்னை உற்ற எமக்கு—இவ் விடைவழியில் உன்னை எதிர்ப்பட்ட எங்களுக்கு. இன் சொல் அன்ன செவ்வழி உள்ளத்தோனை—நினது இனிய சொல்லைப் போலவே அவனுள்ளமும் செவ்விய நெறிப்பட்டதாயிருக்குமன்றோ! அத்தகைய தூயவனை. காட்டுதி தெரிய—காணும்படி காட்டுவாயாக; அவனிடம் அழைத்துச் செல்வாயாக.

26 மாதிரப் பொருப்போ டோங்கி வரம்பிலா உலகின் மற்றும்
பூதரப் புயத்து வீரர் நும்மொக்கும் புனிதர் யாரே
ஆதரித் தவனைக் காண்டற் கணுகினி ரென்னின் அன்னான்
தீதவித் தமையச் செய்த செய்தவச் செல்வம் நன்றே. 19

27 இரவிதன் புதல்வன் தன்னை இந்திரன் புதல்வ னென்னும்
பரிவிலன் சீறப் போந்து பருவரற் கொருவ னாகி
அருவியங் குன்றின் என்னோ டிருந்தனன் அவன்பாற் செல்வம்
வருவதோர் அமைவின் வந்தீர் வரையினும் வளர்ந்த தோளீர். 20

28 எம்மையே காத்திர் என்றல் எளிதரோ இமைப் பிலாதோர்
தம்மையே முதலிட் டான்ற சராசரஞ் சமைந்த ஆற்றல்

---

26. இது முதல் மூன்று கவிகள் அனுமன் விடை. சுக்கிரீவன் நிலைமை முதலியவற்றைச் சுட்டி அனுதாபம் தோன்றும்படி பேசி அவன் சார்பாகச் சரண்புகுகின்றான்.

மாதிரப் பொருப்பு—எட்டுத்திசையிலும் சுற்றிலுமுள்ள மலை; சக்கரவாளமலை. மாதிரம்—திசை. பொருப்போடு ஓங்கி—அம்மலையினளவு தாமுமுயர்ந்து. பூதரப்புயத்து வீரர்—பூமியைத் தாங்குகின்ற தோள்களையுடைய வீரர்களே! உம்மைப்போன்ற தூயோர் யாவருளர்? ஒருவருமிலர். ஆதரித்து—விரும்பி; அன்பு செய்து. அணுகினிர் என்னின்—அவனிருக்கு மிடம் நாடி நீவிரே வந்தீர்களென்றால். அன்னான்—அவன்; சுக்கிரீவன். தீது அவித்து—ஐம்பொறிகளை அடக்கி. அமையச்செய்த—திருத்தமாகச் செய்த. செவ்விய தவமாகிய செல்வம் மிகவும் நல்லதேயாம்.

27. இரவிதன் புதல்வன்—சுக்கிரீவன். இந்திரன் புதல்வன்—வாலி. பரிவிலன்—இரக்கமில்லாதவன். சீற—கோபித்தலாலே. போந்து—இம் மலைக்கு வந்து. பருவரற்கு ஒருவனாகி—துன்பத்தை உடனுறைந்து அனுபவித்தற்குத் தன் வாழ்க்கைத் துணையுமின்றி ஒருவனாய். அருவியங் குன்றின் இருந்தனன்:—1. அருவிகளையுடைய இம் மலையின்கண் இருந்தான்; 2. அருவி பாயும் மலையைப்போலக் கண்ணீர் பெருக்கியபடி இருந்தான். என்னோடு இருந்தான். அவன் பால்—அத்தகையவன் பால்; நாட்டையும் இல்லையுமிழந்து துன்பமே உருவாகி இருந்தவனிடம். செல்வம் (தானாக) வருவதோர் அமைவின் வந்தீர். அமைவு—தன்மை. வரையினும் வளர்ந்த தோளீர்—மாதிரப் பொருப்போடு ஓங்கிய தோள் சொல்லின் செல்வன் இன்மொழியினாலே வரையினும் வளர்ந்து காட்டிற்று.

28. எம்மையே காத்திர் என்றல் எளிது—இம் மலையை விட்டுச் செல்ல மாட்டாத எங்களுக்கு நீவிரே அணுகியபடியால் நும்மைச் சரண்புகுதல் எளிதாயிற்று. அரோ—அசை. இமைப்பிலாதோர் தம்மையே முதலிட்டு—

மும்மையே முலகங் காக்கும் முதல்வர்நீர் முருகற் செவ்வி
உம்மையே புகல்புக் கெமக்கு இதின்வரும் உறுதியுண்டோ. 21

29 யாரென விளம்புகேன் நான் எங்குலத் தலைவற் கும்மை
வீரநீர் பணித்திர் என்றான் மெய்ம்மையின் வேலிபோல்வான்
வார்கழல் இளைய வீரன் மரபுளி வாய்மை யாதும்
சோர்விலன் நிலைமை யெல்லாம் தெரிவுறச் சொல்ல
லுற்றான். 22

30 சூரியன் மரபில் தோன்றிச் சுடர்நெடு நேமி யாண்ட
ஆரியன் அமரர்க் காகி அசுரரை ஆவி யுண்ட
வீரியன் வேள்வி செய்து விண்ணுல கோடும் ஆண்ட
காரியன் கருணை யன்ன கண்ணனக் கவிகை மன்னன். 23

31 புயல்தரு மதத்தின் கோட்டுப் புகர்மலைக் கிறையை
ஊர்ந்து
மயல்தரு மவுணர் யாரு மடிதர வரிவிற் கொண்ட

தேவர்கள் முதற்கொண்டு. ஆன்ற சராசரம்—மிகுதியான சரம் அசரம் என்பனவும். சமைந்த—நிரம்பிய (உலகம்). ஆற்றல்—இவற்றையெல்லாம் பொறுக்கும் ஆற்றலையுடைய (முதல்வர்). மும்மை ஏழுலகம் காக்கும் முதல்வர் நீர். முருகக் கடவுளைப் போன்ற அழகும், ஆற்றலுமுடைய முதல்வராகிய உம்மை நேரே சரண் புக்க எங்களுக்கு, இதைவிட மேலான நன்மை உண்டோ! இல்லை.

29. யாரென விளம்புகேன் நான்—நேரே பெயரென்ன என்று கேளாமல் விநயமாகக் கேட்கின்றான். வீர நீர் பணித்திர்—அப்படிக் கேட்குமிடத்தும் தம்பியைக் கேட்கின்றான். பணித்திர்—கட்டளையிடுமின். மெய்ம்மையின் வேலி போல்வான்—மெய்ம்மையாகிய பயிர் வளங் குன்றாமற் பாதுகாக்கும் வேலி போன்றவனாகிய அனுமன். மரபு உளி—சொல்லவேண்டும் முறைமையை ஆலோசித்து. வாய்மை யாதும் சோர்விலன்—நிகழ்ந்த உண்மை ஒன்றையும் ஒளியாமல். நிலைமை யெல்லாம் தெரிவுற—சுக்கிரீவனுதவி நாடி வந்தமை முதலிய நிலைமைகளெல்லாம் விளங்கும்படி.

30. சுடர் நெடு நேமி ஆண்ட ஆரியன்—கதிரவனைப் போலவே சுடருகின்ற பெரியதாகிய ஆஞ்ஞா சக்கரத்தைச் செலுத்திய மேலோன், வீரியன்—வீரத்தை யுடையவன். காரியன்—நிறைவேற்றிய செயலையுடையவன்; வினைக் குறையில்லாதவன். கருணையன்ன கண்ணன்—கருணை ஒரு வடிவுகொண்டாற் போன்ற கண்ணோட்ட முடையவன். கவிகை—வெண்குடை; கவித்திருப்பது கவிகை.

31. மேகம் மழை பொழிவது போலப் பெருகுகின்ற மதநீரையும், வலிய கொம்புகளையும், முகத்திற் செம்புள்ளிகளையுமுடைய யானைகளுக்கு அரசாகிய பட்டத்து யானையை. ஊர்ந்து—ஏறி நடத்தி. மயல் தரும் அவுணர் யாரும்

இயல்தரும் புலமைச் செங்கோல் மனுமுதல் யாரும் ஒவ்வாத்
தயரதன் கனக மாடத் தடமதில் அயோத்தி வேந்தன். 24

32 அன்னவன் சிறுவ னாமிவ் வாண்டகை அன்னை ஏவத்
தன்னுடை உரிமைச் செல்வம் தம்பிக்குத் தகவின் நல்கி
நன்னெடுங் கானஞ் சேர்ந்தான் நாமமும் இராம னென்பான்
இந்நெடுஞ் சிலைவ லானுக்கு ஏவல்செய் அடியேன் யானே. 25

33 என்றவன் தோற்ற மாதி இராவணன் இழைத்த மாயப்
புன்றொழி லிறுதி யாகப் புகுந்துள பொருள்க ளெல்லாம்
ஒன்றுமாண் டொழிவு றாமல் உணர்த்தினன் உணர்த்தக் கேட்டு
நின்றவக் காலின் மைந்தன் நெடிதுவந் தடியில் தாழ்ந்தான். 26

34 தாழ்தலுந் தகாத செய்த தென்னைநீ தரும மன்றால்
கேள்விநூன் மறைவ லாளா என்றனன் என்னக் கேட்ட

மடிதர—மத மயக்கத்தையுடைய அசுரர் யாவரும் அழியும்படி. வரிவில் கொண்ட—கட்டமைந்த வில்லைக் கையிலே கொண்ட (தயரதன்). இயல் தரும் புலமை—இயல்பான அறிவு. செங்கோல் நீதி ஆகிய இரண்டிற்கும் மனுமுதல் எவரும் ஒப்பாக மாட்டாத தயரதன். பொன்னாற் செய்த மாடங்களையும் விசாலமான மதிலையுமுடைய அயோத்திக்கு மன்னன்.

32. ஆண்டகை—ஆடவர்க்குரிய நல்லியல்புகளை யுடையவன். தகவின் நல்கி—அன்போடு கொடுத்து. ஏவல் செய் அடியேன்—அவன் ஏவியது செய்கின்ற அடியவன். (அயோத்தி : 60.)

33. தோற்றம்—பிறப்பு; திருவவதாரம். மாயப் புன்தொழில்—வஞ்சனையினாற் செய்த புல்லிய தொழில்: கீழ்மக்கள் செயல். புகுந்துள பொருள்களெல்லாம்—நிகழ்ந்த செயல்களெல்லாம். ஒழிவுறாமல்—ஒன்றும் விடாமல். உணர்த்தக் கேட்டு—உணர்த்திய திறமையில் ஈடுபட்டுக் கேட்டு. நின்ற—வியப்புடன் நின்ற: தான் ஆய்ந்து கண்டவாறே தெய்வத் தோற்றத்தினராய் இருத்தலைக் கண்டு அவர் பெருமையில் ஈடுபட்டு அசைவற்று நின்ற. அக் காலின் மைந்தன்—அனுமன். நெடிது உவந்து—அத்தகைய மீளா நெறியுக்கும் பெருமக்களைப் பெற்றமையினாலே பேருவகை பூத்தவனாய், இராமபிரான் அடிகளில் விழுந்து வணங்கினான்.

34. தகாத செய்தது என்னை நீ—அனுமன் ஓர் அந்தண மாணியுருக் கொடு தோன்றினனாதலின் இங்ஙனம் கூறினன். தருமம் அன்று—உலகியல் மரபன்று. கேள்வி நூல் மறைவலாளா—நூற்கேள்வியோடு வேதங்களில்

பாழியந் தடந்தோள் வீர மாருதி பதுமச் செங்கண்
ஆழியாய் அடியேன் தானும் அரிக்குலத் தொருவன்
என்முன். 27

35 மின்னுருக் கொண்ட வில்லோர் வியப்புற வேத நன்னூல்
பின்னுருக் கொண்ட தென்னும் பெருமையாம் பொருளுந்
தாழப்
பொன்னுருக் கொண்ட மேரு புயத்திற்கும் உவமை
போதாத்
தன்னுருக் கொண்டு நின்முன் தருமத்தின் தனிமை
தீர்ப்பான். 28

36 கண்டிலன் உலக மூன்றுங் காலினுற் கடந்து கொண்ட
புண்டரீ கக்கண் ஆழிப் புரவலன் பொலங்கொள் சோதி

வல்லவனுகிய நீ இங்ஙனஞ் செய்யலாமோ! (அதைக் கேட்ட) பாழி அம் தடந்தோள் வீர மாருதி—வலிமையுள்ள அழகிய பெரிய தோள்களையுடைய வீரனுகிய அனுமன். பதுமச் செங்கண் ஆழியாய்—1. தாமரை மலர் போன்ற சிவந்த கண்ணையுடைய உலகெங்கும் ஆணை செல்லும் ஆழியையுடையவனே! 2. தாமரைக் கண்ணையும் சக்கரப் படையையுமுடைய திருமாலுக் கொப்பானவனே! அனுமன் வரலாறு கேட்டபிறகு இராமன் திருமாலே என்று முற்றத்துணிந்தமை இதனுற் பெறப்படும். அரி—குரங்கு.

35. அனுமன் தனது பேருருவங் கொண்டு நின்றமை இச் செய்யுளிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

மின் உருக்கொண்ட வில்லோர் வியப்புற—மின்னல் போன்று விளக்கம் அமைந்த வில்லைத் தாங்கிய வீரர்களும் வியப்படையும்படி; அஞ்சனக் கிரியனைய மேனியில் வில் மின்னலைப் போல எடுத்துக் காட்டிற்று. வேத நன்னூல் பின் உருக்கொண்ட தென்னும் பெருமையாம் பொருளும் தாழ—வேதமாகிய நன்னூலிற் கூறப்பட்ட அருவமாகிய பரம்பொருள் பின்பு தனக்கு அமைந்த உருவத்தை மேற்கொண்டது என்னும் 'உயர்வற உயர்ந்த' பெரும் பொருளும் அனுமன் கொண்ட மோட்டுருவத்தின் முன் சிறிது தாழ்ந்த படியில் தோன்றும்படி. பொன்னுற் சமைந்த மேரு மலையும் ஒரு புடை ஒக்குமாயினும் முழுவதும் ஒவ்வாத தன்னுடைய பேருருவங் கொண்டு நின்முன். அப்படி நின்றவன் யாவன் எனின்!—தருமத்தின் தனிமை தீர்ப்பான்—'இவர்களோ தருமமாவார்,' என்று தான் கருதியவரது தனிமையைத் தீர்க்குந் தகுதிவாய்ந்த அனுமன். வீரர் சிந்தைக் கருத்தை ஒட்டி வந்தன இவ்வடைமொழிகள்.

36. அனுமனது பேருருவத்தை இராமபிரானும் முற்றக் கண்டிலன் என்று கூறுகின்றது.

காலினுல்—பாதங்களால். புண்டரீகக் கண்—தாமரைமலர்போன்ற கண். ஆழிப் புரவலன்—சக்கரப்படையை யுடைய திருமாலின் தோற்ற

குண்டல வதன மென்றாற் கூறலாந் தகைமைத் தொன்றோ
பண்டைநூற் கதிரோன் சொல்லப் படித்தனன் படிவம்
அம்மா. 29

37 தாட்படாக் கமல மன்ன தடங்கணான் தம்பிக் கம்மா
மீட்படா நின்ற நீக்கிக் கிளர்படா தாகி என்றும்
நாட்படா மறைக ளாலும் நவைபடா ஞானத் தாலும்
கோட்படாப் பதமே ஐய குரக்குருக் கொண்ட தென்றான்.
30

38 நல்லன நிமித்தம் பெற்றேம் நம்பியைப் பெற்றேம் நம்பால்
இல்லையே துன்ப மான தின்பமும் எய்திற் றின்னும்

மாகிய இராமபிரான். பொலன் கொள் சோதி குண்டல வதனம் கண்டிலன் என்றால்—பொன்னின் சோதியை யுடைய குண்டலங்கள் விளங்கிய முகத்தைக் கண்டிலன் என்றால்; மூவுலகையும் ஈரடியால் அளந்தவனே இவன் வதனத்தைக் கண்டிலன் எனில்; குண்டலத்தின் ஒளியினுதவியால் முகம் சென்ற எல்லையினை ஒருவாறு உய்த்துணர்ந்ததன்றி வதனத்தை நேர்படக் காண இயலாதவாறு மோட்டுருவங் கொண்டு உயர்ந்தனன். கூறலாம் தகைமைத்து ஒன்றோ—மனத்தினாலேயே முற்றக் கற்பிக்க முடியாத இதனைக் கூறுதல் என்பதும் ஒரு செயலோ! எதனை எனின்:—பண்டைய நூல்களையெல்லாம் சிறு வயதிலேயே 'பாருலகெங்கும் பேரிருள் சீக்கும் பகலோன்முன் தேர்முன் நடந்தே' கற்ற அநுமனுடைய பேருருவம். (கிட்கிந்தா:128.) அம்மா—வியப்பு.

37. இராமபிரான் அநுமனது பேருருவத்தைப் புகழ்தல்.

தாள் படாக் கமலம்—நாளத்தை விட்டு நீங்காத தாமரை மலர். மீட் படா நின்ற நீக்கி—மேன்மைப் பட்டு நின்றனவாகிய ராஜச தாமத குணங்களை நீக்கி. கிளர் படாதாகி—ஒளி அழியாது. நாள் படா மறைகளாலும் நவைபடா ஞானத்தாலும் கோள்படாப் பதமே—எல்லாக் காலமும் ஒரே தன்மைப்பட்ட வேதங்களாலும் பொய்ந்நின்ற தன்மை தட்டாத வாலறிவினாலும் அறிய முடியாத மேலான பதமே (பரமபதமே), குரங்கின் உருவங் கொண்டது என்றான்.

சத்துவம், ஒளி, பெருமை இவற்றால் பரமபதமாகிய மோட்ச பதம் போன்றவன். பிராட்டியைத் தேடிச்சென்றவிடத்தில் இத்தகைய பேராற்றல் படைத்தவனைக் கண்ட மகிழ்ச்சி பேரின்பத்திற் கொப்பாயிருந்தது பற்றி இங்ஙனம் கூறினான்.

38. நிமித்தம்—சகுனம். சுக்கிரீவனை நாடிவந்த இடைவழியில் இவனைக் கண்டு அறிந்தமை முதலியன கருமங்கள் கைகூடுமென்பதற்கு நல்ல நிமித்த மாகும். நம்பியைப் பெற்றேம்—நாடி வந்தவனைப் பெற்றதோடு இந் நம்பியையும் துணையாகப் பெற்றேம். ஆதலால் துன்பமானது இல்லையாகும்: இன்பமும்

வில்லினாய் இவனைப் போலாங் கவிக்குலக் குரிசில் வீரன்
சொல்லினால் ஏவல் செய்வான் அவன்நிலை சொல்லற்
பாற்றோ. 31

39 என்றகமுவந்து கோல முகமலர்ந் தினிதின் நின்ற
குன்றுழற் றோளி னாரை நோக்கிய குரக்குச் சீயம்
சென்றவன் தன்னை இன்னே கொணர்கின்றேன் சிறிது
போது
வென்றியீர் இருத்திர் என்று விடைபெற்று விரைவிற்
போனான். 32

வேறு

40 போனமந் தரமணிப் புயநெடும் புகழினான்
ஆனதன் பொருசினத் தரசன்மா டணுகினான்

எய்திற்று. எய்திற்று— கால வழுவமைதி; தேற்றப் பொருள். இன்னும்— இம்மட்டோ! சுக்கிரீவனுக்கு ஏவல் செய்பவன் இவனைப் போன்ற சீரியோன் என்றால் அவனுடைய நிலைமையை ஒருவர் கூறவும் வேண்டுமா! ஆதலால் ஒரு குறையுமில்லை.

39. என்று அகம் உவந்து கோல முகம் மலர்ந்து இனிதின் நின்ற— என்று சொல்லி, மனமுவந்து, அந்த உகப்பினால் இயல்பாகவே அழகிய முகமும் மலர்ச்சி யடைய, அதற்குக் காரணமாகிய இன்பவுணர்ச்சி அலை யெறிய நின்றனர்: அப்படி நின்ற. குன்று உறழ் தோளினாரை—அகத்தினழகு முகத்தில் மலர்ந்த அளவேயன்றி உடலிலும் காட்டிற்று, அப்பொழுது தோள்கள் அடுத்துள்ள குன்றுகளைத் தட்டிவிடுவது போல் வளர்ந்தன. அப்படிப் பட்ட பெரிய இன்பம் நிறைந்து நின்ற வீரரை. நோக்கி—ஆனந்த பரவசரா யிருந்தமையை நோக்கினான். அக் குரக்குச் சீயம்—அங்ஙனம் நோக்கிய வழி அவ்வின்ப வெள்ளம் பரவ, குரங்கு சிங்கமாகியதுபோல உள்ளக் கிளர்ச்சி பொங்கிற்று; அப்படிப் பொங்கிய கிளர்ச்சியையுடைய குரங்குகளிற் சிறந்த வீர மாருதி. சென்று அந்தச் சுக்கிரீவனை இப்பொழுதே அழைத்து வருகின் றேன்; சிறிது நேரம் வீரர்களே! இருப்பீர்களாக என்று கூறி விடைபெற்று விரைந்து சென்றான்.

40. போன மந்தரமணிப் புயநெடும் புகழினான்—அப்படிப் போகும் பொழுது உவகையால் தோள்கள் மந்தரமலைபோலப் பேரழகுடன் பூரித்து விளங்கின; அங்ஙனம் விளங்கிய புகழினையுடைய அனுமன். வாலியைப் பற்றிய எண்ணம் அவன் உள்மனத்தே எழுந்தமைக்கேற்ப அவன் தோள்கள் கடல் கடைந்த மந்தரமலைக்கு உவமிக்கப்பட்டன. ஆனதன் பொருசினத்து அரசன் மாடு அணுகினான்—வாலியினால் நலியப்பட்டது முதல் அவனோடு பொர ஆற்றாதவனாய்ச் சினம் நீங்காத தன் அரசனிடம் சென்றான். அப்படிச் செல்லும்

யானுமுன் குலமுமிவ் வுலகுமுய்ந் தனமெனு
மானவன் குணமெலா நினையுமா மதியினன். 33

41 மேலவன் றிருமகற் குரைசெய்தான் விரைசெய்தார்
வாலியென் றளவிலா வலியினன் உயிர்தெறக்
காலன்வந் தனனிடர்க் கடல்கடந் தனமெனு
ஆலமுண் டவனினின்று அருநடம் புரிகுவான். 34

42 மண்ணுளார் விண்ணுளார் மாறுளார் வேறுளார்
எண்ணுளார் இயலுளார் இசையுளார் திசையுளார்
கண்ணுளா ராயினர் பகையுளார் கழிநெடும்
புண்ணுளா ராருயிர்க் கமிழ்தமே போலுளார். 35

43 சூழிமால் யானையார் தொழுகழல் தயரதன்
பாழியால் உலகெலாம் ஒருவழிப் படரவாழ்
ஆழியான் மைந்தர்பே ரறிவினர் அழகியார்
ஊழியால் எளிதில்நிற் கரசுதந் துதவுவார். 36

பொழுதே தன் அகக்கண் முன்னே தோன்றிய சுக்கிரீவனை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுவான்: யானும் உன் குலமும் இவ்வுலகும் உய்ந்தனம்:—இதுவே அனுமன் பேசப்போகும் பகுதியின் சாரம். இக் கருத்தை விரித்துரைக்கும் வகையில் அதுவரை நிகழ்ந்த இராமாயணக் கதையை அமைத்துப் பேசுகின்றான். மானவன்—மனுவின் குலத்தில் தோன்றிய இராமபிரான்.

41. இது முதல் சுக்கிரீவனிடம் நேரே கூறுவன.

மேலவன்—சூரியன். உயிர்தெற—உயிரை அழிக்க. காலன்—யமன். காலன் வந்தனன்; ஆதலால் இடர்க்கடல் கடந்தனம். கடந்தனம்—கால வழுவமைதி. ஆலமுண்டவன்—சிவபெருமான். அனுமனது அகக் கண்ணுக்கு முன் வாலி வதம் முடிந்துவிட்டது. பாற்கடல் கடைந்தபொழுது ஆலால விடத்தினால் நேர்ந்த அச்சம் சிவபிரானால் தேவர்க்கு நீங்கியது போலவே வாலியினால் விளைந்த துன்பம் நீங்கப்பெற்ற ஆனந்தத்தை உள்ளுள்ளே அனுபவித்து, அப்பிரானைப் போலவே நடனஞ் செய்யலானான். (கிட்கிந்தா:8.)

42. மண் உளார். விண் உளார். மாறு உளார்—பாதல உலகில் உள்ளவர். வேறு உளார்—வேறு உலகிலுள்ளவர். என் உளார்—நெஞ்சில் இருப்பவர். இயல் உளார்—செயலிலே இருப்பவர். இசை உளார்—சொல்லிலே இருப்பவர். திசை உளார்—அவர்களைச் சூழஇருப்பவர். இரண்டாமடியிலுள்ள நான்கு முற்றுக்களையும் எச்சமாக்குக. கண்ணுளாராயினர்—எண்ணுளாராகி, இயலுளாராகி, இசையுளாராகி, திசையுளாராகி நின்றவர்களுக் கெல்லாம் அந்தர்யாமியாயிருந்து கண்களாக ஆயவர். பகையுள்ளவர், பெரிய மனப் புண்ணுள்ளவர், இப்படிப்பட்டவர்களை அமுதம் போன்று தளிர்ப்பிப்பவர்.

43. சூழி—முகபடாம். பாழி—வலிமை. ஊழியால்—முறைமையினால். எளிதில்—சிரமமின்றி: அனாயாசமாக.

44 நீதியார் கருணையின் நெறியினர் நெறிவயிற்
பேதியா நிலைமையார் எவரினும் பெருமையார்
போதியா தளவிலா உணர்வினர் புகழினர்
காதிசேய் தருகடற் கடவுள்வெம் படையினர். 37

45 வேலிகற் சினவுதா டகைவிளிந் துருளவிற்
கோலியக் கொடுமையாள் புதல்வனைக் கொன்றுதன்
காலியற் பொடியினல் நெடியகற் படிவமாம்
ஆலிகைக் கரியபேர் உருவளித் தருளினன். 38

46 நல்லுறுப் பமையும்நம் பியரின்முன் பவன்நயந்து
எல்லுறுப் பரியபேர் எழுசுடர்க் கடவுள்தன்
பல்லிறுத் தவன்வலிக் கமைதிரியம் பகமெனும்
வில்லிறுத் தருளினன் மிதிலைபுக் கனையநாள். 39

---

44. கருணை செல்லும் நெறியிலே செல்பவர். பேதியா நிலைமையார்—எப்பொழுதும் மாறுபடாத நிலையில் நிற்பவர். போதியாது அளவிலா உணர்வினர்—கல்வியினலே யன்றி, அதன் எல்லைக்கு மிக அப்பாற்பட்ட வாலறிவினை யுடையவர். காதி சேய்—விசுவாமித்திர முனிவன். தந்த தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த வெம்மையாகிய படைக்கலங்களை யுடையவர்.

45. வேல் இகல் சினவு தாடகை—காலனைப் பறித்த முத்தலைச் சூலம், பகை, கோபம் இம் மூன்றுடன் எதிர்த்த தாடகை. (அம்பு விடும் முன்னே) செத்துப் பூமியிலே உருளும்படி வில்லை வளைத்து. அக் கொடுமையாள் புதல்வன்—சுபாகு. தன் கால் இயல்பொடியினல்—தன் காலிற் கிடந்த தூசியினல். நெடிய கல் படிவமாம் ஆலிகைக்கு—நெடிய கல்லாய்க் கிடந்த அகலிகைக்கு. அரிய பேருரு அளித்தருளினன்—பெறுதற்கரிய மெய்யுருவத்தை அளித் தருளினன்.

தாடகையை முடித்தமை, அகலிகை சாபந் தீர்த்தமை ஆகிய இரு நிகழ்ச்சிகளையும் நேரிற் கண்டாற் போன்று கூறுகின்ருன். வாலியை உயிர் கவர்ந்து சுக்கிரீவனையும் பண்டை வண்ணமாக்குவான் என்னும் குறிப்புத் தோன்றப் பேசுகின்ருன்.

46. முன்பவன்—இருவருள் மூத்தவன். நயந்து—விரும்பி. திரியம்பகம் என்னும் வில்லை ஒடித்தான். எப்பொழுது எனில், மிதிலைக்குச் சென்ற அந் நாளில். எல் உறுப்பு அரிய பேர் எழு சுடர்க்கடவுள்—சூரியன்; எல்—இருள்: இருளின் ஒரு சிறு பகுதியும் தப்பி நிற்றல் அரிதாம்படி மிக்கு விளங்குகின்ற சூரியனது. பல் இறுத்தவன்—சிவபிரான்: தக்கன் வேள்வியில் சூரியனது பல்லை உதிர்த்த சிவபெருமான் வலிமைக்கு அமைந்த திரியம்பகம் என்னும் பெயரையுடைய வில்.

47 உளைவயப் புரவியான் உதவவுற் றொருசொலால்
அளவில்கற் புடையசிற் றவைபணிந் தருளலால்
வளையுடைப் புணரிசூழ் மகிதலத் திருவெலாம்
இளையவற் குதவி இத் தலையெழுந் தருளினான். 40

48 தெவ்விரா வகைநெடுஞ் சிகைவிரா மழுவினான்
அவ்விரா மனையுமா வலிதொலைத் தருளினான்
இவ்விரா கவன்வெகுண் டெழுமிரா அனையனும்
வெவ்விரா தனையிரா வகைதுடைத் தருளினான். 41

49 கரன்முதற் கருணையற் றவர்கடற் படையொடும்
சிரமுகச் சிலைகுனித் துதவுவான் திசையுளார்
பரமுகப் பகைதுமித் தருளுவான் பரமராம்
அரன்முதல் தலைவருக் கதிசயத் திறலினான். 42

---

47. உளை வயம் புரவியான்—பிடரிமயிரைக் கொண்ட, வெற்றியிலே மேம்பட்ட குதிரைப் படையையுடைய தயரதன். உதவ உற்ற—உதவுதலாலே தான் அடைந்தவைகளை. உற்ற ஒரு சொலால் என்பதன் விகாரம். ஒரு சொல்லினாலே சிற்றன்னை கட்டளையிட்டதனால். வளை—சங்கு. மகிதலத் திரு—உலகை ஆளும் செல்வத்தை யெல்லாம். இத்தலை—இவ்விடம். சிற்றவை பணியால் முடி துறந்து காடு நோக்கிப் பெயர்ந்ததும் நினக்கு நன்மையாக முடிந்தது என்னும் குறிப்புப்படப் பேசுகின்றான்.

48. சுக்கிரீவனது இயல்பினை யுணர்ந்த அனுமன், பரசுராமனை வலி தொலைத்து வெவ்விய விராதனைக் கொன்றவனுக்கு வாலியை உயிர் கவர்தல் ஒரு பொருட்டன்று என்று கூறுகிறான். தெவ் இராவகை—பகைவர் எஞ்சி இராதபடி. நெடும் சிகை விரா மழுவினான்—நீண்ட அக்கினிச் சுவாலை வீசுகின்ற மழு என்னும் படையைக் கொண்டவனாகிய, அவ் இராமனையும்—அந்தப் பரசு ராமனையும், மா வலி தொலைத்து—பெரிய வலிமையை அடியோடு தொலைத்து. அருளினான்—உயிர் கவராமல் அருள் செய்தான். இவ் இராகவன்—இந்தத் தயரத ராமன். வெகுண்டு எழும்—கோபங்கொண்டு எழுந்த. இரா அனையனும் வெவ் விராதனை—இரவினைப் போன்று, கரிய, வெம்மைமிக்க விராதனை. இராவகை துடைத்து—பூமியில் இல்லாதபடி செய்து. அருளினான்—சாப விடுதலை யளித்தான்.

49. உதவுவான்—தேவர் முனிவர் முதலியோர்களுக்கு உதவிசெய்வான். திசை உளார் பரம் உக—எல்லாத் திசையிலும் உள்ளவரது துன்பமாகிய பாரம் ஒரே முறையில் அற்றுப்போகும்படி. அவர்கள் பகைவர்களை அழித்தருளுவான். தலைவருக்கு அதிசயத் திறலினான்—தலைவர்களுக்கெல்லாம் அதிசயம் விளைக்கும் வல்லமை யுடையவர்.

50 ஆயமா நாகர்தாழ் ஆழியா னேயலால்
காயமா னாயினான் யாவனே காவலா
நீயமான் நேர்தியால் நிருதமா ரீசனார்
மாயமா னாயினான் மாயமா னாயினான். 43

51 உக்கவந் தமுமுடற் பொறைதுறந் துயர்பதம்
புக்கவந் தமுநமக் குரைசெயும் புரையவோ
திக்கவந் தரநெடுந் திரள்கரஞ் சினவுதோள்
அக்கவந் தனுநினைந் தமரர்தாழ் சவரிபோல். 44

52 முனைவரும் பிறருமேல் முடிவரும் பகலெலாம்
இனையர்வந் துறுவரென்று இயல்தவம் புரிகுவார்
வினையெனுஞ் சிறைதுறந் துயர்பதம் விரவினார்
எனையரென் றுரைசெய்கேன் இரவிதன் சிறுவனே. 45

53 மாயையான் மதியிலா நிருதர்கோன் மனைவியைத்
தீயகான் நெறியினுய்த் தனனவள் தேடுவார்

---

50. ஆயம் மாநாகர் தாழ் ஆழியானே யலால்-கூட்டமான பெரிய தேவர்கள் (தம் துன்பம் நீங்கும் பொருட்டு) வணங்கும் பாற்கடலிற் பள்ளி கொள்ளுகின்ற திருமாலே அல்லாமல். காய மான் ஆயினான் யாவனே—மனித சரீரத்தோடு வந்த இவன் வேறு யார்! ஓ அரசனே! நீ அப் பெரியோனோடு நட்புக் கொள்ளுதி. ஆல்—அசை. மான்—மகான்: பெரியோன். நிருத மாரீசனார்—அரக்கனாகிய மாரீசன். மாயமான் ஆயினான்—மாயை வல்ல பொன்மானாகி வந்தவனுக்கு. மா யமான் ஆயினான்—பெரிய யமனாக ஆயினான் (அப் பெரியோன்). அது போலவே வாலிக்கும் பெரிய கூற்றுவனாக வந்துள்ளான் என்பது குறிப்பு. யமன் என்பது யமான் என நீண்டது.

51. உக்க அந்தமும்—இவர் கையினால் இறந்துப்பட்ட முடிவும். உடலாகிய பாரத்தைத் துறந்து மேலான பதவியை அடைந்த முடிவும் நமக்குச் சொல்லக்கூடிய தன்மையவோ? எவரைப் போல எனின்—கவந்தனையும் சவரியையும் போல. கவந்தனைப் போல உக்க அந்தமும், சவரியைப் போல உயர்பதம் புக்க அந்தமும் நமக்கு உரை செயும் புரையவோ! திக்கு அவம் தர நெடும் திரள் கரம் சினவு தோள் அக் கவந்தன்—திசைகளில் உள்ள உயிர்கள் அழிவடையும்படி நீண்ட திரண்ட கைகளையும் கோபித்துப் பாய்கின்ற தோள்களையு முடைய கவந்தன். தவப் பெருமையை நினைந்து தேவர்கள் வணங்கும் சவரி.

52. முனைவரும்—முனிவரும். இனையர்—இத்தகையவர். இயல்தவம்—தகுதியான தவம். வினை எனும் சிறை துறந்து—ஊழ்வினைப்பயனாகிய சிறைக் காவலை நீங்கி. உயர்பதம் விரவினார்—மேலான மோட்ச பதத்தை அடைந்தவர். எனையர்—எத்தனைபேர்.

53. மாயையால் தீய கான் நெறியில் உய்த்தனன்—வஞ்சனையினாலே

நீயையா நவமிழைத் துடைமையால் நெடுமனம்
தூயையா வுடைமையால் உறவினைத் துணிகுவார். 46

54 நந்திருந் தனனருள் தகைநெடும் பகைஞனும்
இந்திரன் சிறுவனுக் கிறுதிஇன் றிசைதரும்
புந்தியின் பெருமையாய் போதரென் றுரைசெய்தான்
மந்திரங் கெழுமுநூன் மரபுணர்ந் துதவுவான். 47

55 அன்னவாம் உரையெலாம் அறிவினால் உணர்குவான்
உன்னையே யுடையவெற் கரியதெப் பொருளரோ
பொன்னையே பொருவுவாய் போதெனப் போதுவான்
தன்னையே அனையவன் சரணம்வந் தணுகினான். 48

வேறு.

56 கண்டனன் என்ப மன்னோ கதிரவன் சிறுவன் காமர்க்
குண்டலந் துறந்த கோல வதனமுங் குளிர்க்குங் கண்ணும்
புண்டரீ கங்கள் பூத்துப் புயல்தழீ இப் பொலிந்த திங்கள்
மண்டலம் உதயஞ் செய்த மரகதக் கிரியன் னானை. 49

கொடிய காட்டு வழியே எடுத்துச்சென்றான். உறவினை—நட்புக்கொள்ளுதலை. துணிகுவார்—நிச்சயிப்பாராயினர்.

54. அருள் தந்திருந்தனர்—நம்மிடம் கருணைவைத்திருக்கின்றனர். தகை நெடும் பகைவனும் இந்திரன் சிறுவனுக்கு—வலிய பெரிய பகைவனாகிய வாலிக்கு. இன்று இறுதி இசைதரும்—இப்பொழுதே மரணம் நேரிடும். (ஆதலால்) போதர்—அவனைக்காண்பதற்குப் புறப்படுதி. மந்திரம் கெழுமு நூல் மரபுணர்ந்து உதவுவான்—ஆலோசனையை நீதி நூலின் முறைமைக்கிணங்க ஆராய்ந்து கூறுபவனாகிய அனுமன்.

55. அன்ன ஆம் உரையெலாம்—அத்தன்மையவாகிய உரைகளையெல்லாம். அறிவினாலுணர்பவனாகிய சுக்கிரீவன். பொன்னையே பொருவுவாய்—பொன்னை ஒத்தவனே! போது எனப் போதுவான்—என்னுடன் வாராய் என்று சொல்லிப் புறப்பட்டவனாய். தன்னையே அனையவன்—தனக்கு நிகர் தன்னையன்றி வேறொருவருமில்லாத இராமபிரானது, பாதங்களை வந்தடைந்தான்.

56. என்ப, மன், ஓ—அசைகள். காமர் குண்டலந்துறந்த வதனம்—அழகிய குண்டலங்களைக் காதுகள் துறந்திருந்தபோதிலும் காணுதற்கினிய அழகிய முகம். புண்டரீகம்—தாமரை. தழீஇ—தழுவி. மரகதக்கிரி—மரகத மலை. வதனத்தையும் கண்ணையு முடைமையால் தாமரை மலர்ந்து பொலிந்த திங்கள் மண்டிலம் உதித்த மரகதமலைபோன்ற இராமபிரானைச் சூரியன் மகனாகிய சுக்கிரீவன் கண்டனன்.

57 நோக்கினான் நெடிது நின்றான் நொடிவருங் கமலத் தண்ணல்
ஆக்கிய உலக மெல்லாம் அன்றுதொட் டின்று காறும்
பாக்கியம் புரிந்த வெல்லாங் குவிந்திரு படிவ மாகி
மேக்குயர் தடந்தோள் பெற்று வீரராய் விளைந்த என்பான் 50

58 எனநினைந் தினைய எண்ணி இவர்கின்ற காத லோதக்
கனைகடற் கரைநின் றேறுக் கண்ணிணை களிப்ப நோக்கி
அனகனைக் குறுகி னான்அவ் வண்ணலும் அருத்தி கூரப்
புனைமலர்த் தடக்கை நீட்டிப் போந்தினி திருத்தி என்றான். 51

59 தவாவலி அரக்க ரென்னுந் தகாவிருட் பகையைத் தள்ளிக்
குவாலறம் நிறுத்தற் கேற்ற காலத்தின் கூட்ட மொத்தார்
அவாமுதல் அறுத்த சிந்தை அனகனும் அரியின் வேந்தும்
உவாவுற வந்து கூடும் உடுபதி இரவி ஒத்தார். 52

---

57. கிரியன்னானை நோக்கினான்: நோக்கியவண்ணம் அதிசயித்து நெடுநேரம் நின்றான். அப்படி நின்றவனது சிந்தனை மேலே கூறப்படுகின்றது. நொடிவு அரும் கமலத்தண்ணல்—சொல்லுதற்கரிய பெருமையினையுடைய பிரமதேவன். புரிந்த பாக்கியம் எல்லாம். குவிந்து—ஒன்று சேர்ந்து. மேக்கு—மேலான. விளைந்த—தோன்றின. என்பான்—என்று எண்ணுவான்.

58. என நினைந்து—என்று இங்ஙனமெல்லாம் நினைந்து. இனைய எண்ணி—இவை போன்றவற்றை ஆலோசித்து: அதாவது அநுமன் கூறியபடி திருமாலின் அவதாரமே என்று எண்ணி. மேன்மேற் பெருகுகின்ற பேரன்பாகிய வெள்ளம் மிகுந்த பெரிய கடலின்கண்ணே நின்று கரையேறாது, கண்ணிணை களிக்கும்படி நோக்கியவண்ணம் இராமபிரான் அருகிலே சென்றான். அவ்வண்ணலும் அன்பு மிக, கைநீட்டிப் போந்து இனிதிருத்தி என்று கூறி இருக்கை யளித்தான். அனகன்—குற்றமில்லாதவன். அருத்தி—அன்பு. கூர—மிக. புனைமலர்த் தடக்கை—அழகிய தாமரை மலர்போன்ற விசாலமான கை.

59. தவா வலி—கெடாத வலிமை: அழியாத வலிமை. உலகில் இருக்கத் தகுதியில்லாத இருளாகிய பகை. தள்ளி—மறுவலிடாதபடி ஒழித்து. குவால் அறம்—கூட்டமான பலதிறப்பட்ட தருமத்தை. கூட்டம்—சேர்க்கை. அவா முதல் அறுத்த—ஆசையைச் சவாசனமாகப் போக்கிய. அனகன்-இராமபிரான். உவா உற—அமாவாசை வர. உடுபதி—சந்திரன்.

60 கூட்டமொத் திருந்த வீரர் குறித்ததோர் பொருட்கு முன்னாள்
ஈட்டிய தவமும் பின்னர் முயற்சியும் இயைந்த தொத்தார்
மீட்டும்வாள் அரக்க ரென்னும் தீவினை வேரின் வாங்கக்
கேட்டுணர் கல்வி யோடு ஞானமுங் கிடைத்த தொத்தார். 53

61 ஆயநோர் அவதி யின்கண் அருக்கன்சேய் அரசை நோக்கித்
தீவினை தீய நோற்றார் என்னின்யார் செல்வ நின்னை
நாயகம் உலகுக் கெல்லாம் என்னலாம் நலமிக் கோயை
மேயினன் விதியே நல்கின் மேவலா காதென் னென்றான். 54

62 மையறு தவத்தின் வந்த சவரியிம் மலையில் நீவந்து
எய்தினை இருந்த தன்மை இயம்பினள் யாங்க ளுற்ற
கையறு துயரம் நின்னாற் கடப்பது கருதி வந்தேம்
ஐயநின் தீரு மென்ன அரிக்குலத் தரசன் சொல்வான். 55

---

60. கூட்டம்—நட்பு. குறித்ததோர் பொருட்கு—சிந்தித்ததொரு செயல் நிறைவேறுதற்கு. ஈட்டிய தவம்—பன்னெடுங்காலம் செய்து பெரிதாகத் திரண்ட தவம். இயைந்தது—வந்து பொருந்தியது. மீட்டும்—மறுபடி மறுபடி கிளர்ந்தெழுகின்ற. அரக்கராகிய தீவினையை. வேரின் வாங்க—களை பறிப்பதுபோன்று முற்றும் வேரோடு அழிக்க. கேட்டுணர் கல்வி—பெரியோர்பாற் கேட்டுத் தெளிந்த கல்வியறிவு. ஞானம்—கல்வியறிவிற்கும் அப்பாற்பட்ட வாலறிவு: 'ஓங்கிய உணர்வு' (சுந்தர: 181.) கிடைத்தது—பெருப் பெருகக்கிடைத்தது.

61. அவதியில்—சமயத்தில். அருக்கன் சேய்—சுக்கிரீவன். என்னின்—என்னைக்காட்டிலும். தீவினை தீய நோற்றார் யார்—கொடிய வினை முற்றாக அழியும்படி நோன்பியற்றியவர் வேறு யாருளர்! ஒருவருமிலர். மேயினன்—தஞ்சமாக அடைந்தேன். விதியே நல்கின்—ஊழ்வினையே கருமங்களைக் கைகூட்டி வைக்குமெனின். மேவல் ஆகாதது என்—சித்தியடைய இயலாதது ஒன்றுமில்லை.

62. மையறு தவம்—குற்றமற்ற தவம். எய்தினை—எய்தி. கையறு துயரம்—செய்யும் வகையறியாது தத்தளிக்கும் துன்பம்; அன்றி, துணைவலி யில்லாத் துன்பம். துயரம் நின்னாற் கடப்பது கருதி—துயரமாகிய கடலை உன் உதவியினாற் கடப்பது கருதி. நின் தீரும்—நின்னால் நீங்கும். அரி—குரங்கு.

63 முரணுடைத் தடக்கை யோச்சி முன்னவன் பின்வந் தேனை
இருணிலைப் புறத்தின் காறும் உலகெங்குந் தொடர
இக்குன்று
அரணுடைத் தாகி உய்ந்தேன் ஆருயிர் துறக்க லாற்றேன்
சரணுனைப் புகுந்தேன் என்னைத் தாங்குதல் தருமம்
என்றான். 56

64 என்றவக் குரக்கு வேந்தை இராமனும் இரங்கி நோக்கி
உன்றனக் குரிய இன்ப துன்பங்கள் உள்ள முன்னாள்
சென்றன போக மேல்வந் துறுவன தீர்ப்பல் அன்ன
நின்றன எனக்கும் நிற்கும் நேரென மொழியும் நேரா. 57

65 மற்றினி உரைப்ப தென்னே வானிடை மண்ணில் நின்னைச்
செற்றவர் என்னைச் செற்றார் தீயரே எனினும் நின்னோடு
உற்றவர் எனக்கும் உற்றார் உன்கிளை எனது என் காதல்
சுற்றமுன் சுற்றம் நீஎன் இன்னுயிர்த் துணைவன்
என்றான். 58

---

63. முன்னவன்—என் தமையனாகிய வாலி. பின் வந்தேனை—தம்பியாகிய என்னை. முரணுடைத் தடக்கை ஓச்சி—வலிய பெரிய கைகளை உயர்த்தி. இருள் நிலைப் புறத்தின் காறும் உலகு எங்கும் தொடர—இருள் செறிந்த இவ்வுலகிற்கு அப்பாலையிலும் இவ்வுலக முழுவதிலும் உயிர் தப்பும்பொருட்டு ஓடிய என்னைத் துரத்த. இம்மலையே எனக்குப் பாதுகாப்புக்குரிய அரணாக ஆனமையினால் உயிர் தப்பியுள்ள யான் உன்னைச் சரண் புகுந்தேன். தாங்குதல்—காப்பாற்றுதல்.

64. இன்பதுன்பங்கள் முன்னாள் சென்றன போக உள்ளன. மேல்வந் துறுவன—இனிப்புதியவாய் வந்து நேர்வன. இவற்றைத் தீர்ப்பேன். அன்ன நின்றன—அப்படி முன்னையவற்றுள் கழியாமல் நிற்பனவும், இனிமேல் எய்துவனவும் ஆகிய இன்பதுன்பங்கள். எனக்கும் நிற்கும் நேர்—நம்மிருவருக்கும் சமமாகும்; துன்பந் தீர்த்தல் நம்மிருவருக்கும் ஒத்தது. மொழியும் நேரா—சொல்லும் நேர்ந்து; வாக்களித்து. அடுத்த கவியில் 'என்றான்' என்பதனோடு முடியும்.

65. மற்று—வேறு. இதற்குமேல் சொல்லவேண்டுவது வேறு என்ன உளது! செற்றவர்—வருத்தியவர். உற்றவர்—சேர்ந்தவர்; நண்பர் முதலியோர். கிளை—சுற்றம். நீ என் இன்னுயிர்த் துணைவன்—நீ எனது உயிர் போன்ற நண்பன்.

35. வீரர் மலைச்சாரலூடு வாலிபாற் சென்றது.

வாலியைக் கொன்று, அரசினையும் மனைவியையும் மீட்டுத் தருவதாகச் சுக்கிரீவனுக்கு வாக்களித்த இராமபிரான் சீதா பிராட்டியின் அணிகலன்களைக் கண்டு வருந்திய பொழுது, அநுமன் 'வாலியைக் கொன்று நெடும்படை திரட்டிய பின்னரே பிராட்டியைத் தேடுதல் தக்கது', என்று கூறினன். அக்கருத்தினை அப்பிரான் அங்கீகரிப்ப, சுக்கிரீவன், நளன், நீலன், அநுமன், தாரன் ஆதிய வானர வீரர் இராமலக்குமணருடன் புறப்பட்டு, மலைகளின் வழியே சென்று, வாலி வாழ் கிட்கிந்தையைக் குறுகினர். அவ்வீரர் போர்க்கோலங்கொண்டு மலை வழியே வாலிபாற் சென்றதைக் கூறுவன இப்பகுதியிலுள்ள பாடல்கள்.

இவ்வீரர் முதலில் மலையடிவாரத்திலுள்ள மா, வாழை முதலிய மரங்கள் செறிந்த சாரலூடு சென்று, பின்னர் வளைந்து வளைந்து உயரச் செல்லும் வழியூடே விரைந்து நடந்து, மேக மண்டலம்வரை அளாவிய ஒரு குன்றினையடைந்தனர். அங்கிருந்து உயர் குன்றுகளூடு ஏறி நடந்து, செல்லுதற்கரிய தேனிழுக்குசாரலூடு அரிதிற் போய், ஆண்டுள்ள சுனைகள் பலவற்றையுங் கடந்து, சந்திரமண்டலம்வரை உயர்ந்ததொரு குன்றினை எய்தினர்.

இப்பகுதியில் முக்கியமாக அவதானிக்கற்பாலது நுதலிய பொருளுக்கேற்ப செய்யுட்களில் அமைந்த விழுமிய ஓசையேயாகும். வெங்கணாளி ஏறும், மீளிமாவும், வேக நாகமும், சிங்க ஏறுந் திரண்டு செல்வதொப்பப் போர்க்கோலம் பூண்டு கறங்கு வார்கழற் கலன் கலிப்ப, அவ்வீரர் நடந்த நடையின் பண்பினைப் பாட்டில் அமைந்த சந்தம் செறித்துக் காட்டுகின்றது. இங்ஙனஞ் செல்பவரைக் கண்டு மருண்டு ஓடிய விலங்குகளின் ஒலி, அன்னவர் செலவால் ஏற்பட்ட ஏனைய விலங்குகள் இயங்கு அரவம் முதலியனவெல்லாம் இவர்கள் நடையின் கடுப்பினோடு சேர்ந்து, பெரியதொரு ஆரவாரம் அம்மலைப் பகுதியெங்கும் எழுதலாலே, ஆயிரக் கணக்கான பெருவிறல் வீரர் அணிவகுத்துச் செல்வதுபோன்ற உணர்ச்சியைப் பாட்டின் நிமிர்ந்த ஓசை எழுவிக்கின்றது.

[தெ. ப:—கலன்காண் படலம்: 34—41.]

66 வெங்க ணாளி யேறு மீளி மாவும் வேக நாகமுஞ்
சிங்க வேறி ரண்டொ டுந்தி ரண்ட அன்ன செய்கையார்
தங்கு சால மூல மார்த மால மேலம் வாழைமாப்
பொங்கு நாக முந்து வன்று சார லூடு போயினர். 1

67 உழையு லாநெ டுங்கண் மாத ரூச லூச லல்லவே
தழையு லாவு சந்த லர்ந்த சாரல் சார லல்லவே
மழையு லாவு முன்றி லல்ல மன்றல் நாறு சண்பகக்
குழையு லாவு சோலை சோலை யல்ல பொன்செய் குன்றமே. 2

68 அறங்கள் நாறு மேனியார் அரிக்க ணங்க ளோடு மங்கு
இறங்கு போது மேறு போதும் ஈறி லாத ஓதையாற்

---

66. வீரர் அறுவரும் பலவகை மரங்களடர்ந்த சாரலூடு சென்றனர்.

வெம் கண் ஆளி ஏறும்—வெம்மையாகிய கண்ணையுடைய ஆண் யாளியும், மீளி மாவும்—பராக்கிரமமுள்ள இரு புலிகளும். வேக நாகமும்—நடையில் விரைவுமிக்க இரு யானைகளும். சிங்க ஏறு இரண்டொடும்-இரண்டு ஆண் சிங்கங்களோடும், திரண்ட அன்ன செய்கையார்—ஒன்று கூடியதுபோன்ற செயலினராகிய இராம லக்குமணரோடுஞ் சென்ற சுக்கிரீவன், நளன், நீலன், அநுமன், தாரன் ஆகிய வீரர்; (சாரலூடு போயினர்.) எத்தகைய சாரலெனின்:—தங்கு சாலம்—நிலைபெற்ற ஆச்சா மரம்; மூலம் ஆர் தமாலம்—வேரூன்றிய பச்சிலை மரங்கள்; ஏலம்; வாழை; மா; பொங்கு நாகம்—செழித்த சுர புன்னை ஆகிய இவைகள் செழித்த மலைச்சாரல்.

67. அவ்வீரர் அம்மலைக் காட்சிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக விரைவாக எழும்படி கடு நடையிற் சென்றனர். முதலிற் கண்ட காட்சி;—உழை உலாம் நெடுங்கண் மாதர் ஊசல்—மான் போன்ற பெரிய கண்களையுடைய பெண்கள் ஆடும் ஊஞ்சல். அதனைத் தாண்டியபின் ஊஞ்சல் அல்லாத இடங்களிற் கண்டது;—தழை உலாவு சந்து அலர்ந்த சாரல்—தழைகள் காற்றில் அசைகின்ற சந்தன மரங்கள் வாசனையோடு மலர்ந்த சாரல். அவற்றையுங் கடந்து உயரச் சென்ற பின்; சாரல் அல்ல—சாரல் தென்படவில்லை. மற்று என் எனின்:—மழை உலாவு முன்றில்—மேகங்கள் உலாவுகின்ற மலையின் முன்னிடம். முன்றில் அல்ல—அடுத்தபடி தோன்றியது முன்றில் அல்ல. மன்றல் நாறு சண்பகக் குழை உலாவு சோலை—வாசனை வீசும் சண்பக மரங்கள் அடர்ந்த சோலை. அச்சோலை அல்ல—அதனையுங் கடந்தபின் எழுந்த காட்சி அச்சோலையல்ல. பொன் செய் குன்றம்—பொன் கனிகள் தோன்றும் குன்றுகள்.

மரங்கள் அடர்ந்த மலைச் சாரலடியிலிருந்து புறப்பட்டு வேகமாய்ச் சென்றவர் வளைந்து வளைந்து உயர்ந்துசெல்லும் வழி மருங்கில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எழுந்த பல காட்சிகளைக் கண்டவண்ணம் ஒரு குன்றினை யடைந்ததை அழகுபடச் சித்திரித்துக் காட்டுவது இச்செய்யுள்.

68. இனி, சற்று உயரமான குன்றுகளினூடே சென்ற பொழுதைய காட்சிகள் கூறப்படும்.

கறங்கு வார்க ழற்க லன்க லிப்ப மூந்து கண்முகிழ்த்து
உறங்கு மேக நன்கு ணர்ந்து மாகமீ துலா வுமே. 3

69 நீடு நாக மூடு மேக மோட நீரு மோடநேர்
ஆடு நாக மோட மான யானை யோட ஆளிபோம்
ஆடு நாக நீடு சாரல் வானை யோடும் வாவியூடு
ஓடு நாக மோட வேங்கை யோடும் யூக மோடுமே. 4

70 மருண்ட மாம லைத்த டங்கள் செல்ல லாவ அல்லமால்
தெருண்டி லாம தந்த யானை சீறி நின்று சிந்தலால்

அறங்கள் நாறும் மேனியார்—'இவர்களோ தருமமாவார்' என்பது விளங்க நின்ற மேனியையுடைய வீரர். அரிக்கணங்களோடும்—வானர வீரர் குழுவினுடன். (மேற் பரப்பிலுள்ள குன்றுகளினூடு செல்லும்பொழுது; அங்கு.) இறங்கு போதும் ஏறு போதும் ஈறிலாத ஓதையால் கறங்கு வார் கழல் கலன் கலிப்ப--மேலேயிருந்து கீழே இறங்கும் பொழுதும் மறுபடி மேலே ஏறும் பொழுதும் இயல்பாகவே ஒலிக்கும் இயல்பினையுடைய வீரக் கழல்களாகிய ஆபரணம் முடிவில்லாமல் ஒலித்தலே. மூந்து கண்முகிழ்த்து உறங்கு மேகம்—முன்பு கண்ணை மூடி உறங்குகின்ற மேகம். நன்குணர்ந்து நன்றாக உணர்ச்சி வரப்பெற்று, மாகம் மீது உலாவும்—ஆகாயத்திலே உலா வத் தொடங்கும்.

69. வீரர்கள் மேற்பரப்பிலுள்ள குன்றுகளின்மீது சென்ற விசையினால் முடிமுதல் சாரலடிவரையில் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த இயக்கங்களைப்பற்றிக் கூறும் இப்பாட்டு.

நீடு நாகமூடு மேகம் ஓட—பரந்த வான வெளியூடு மேகங்கள் வேகமாய் ஓடுதலாலே, நீரும் ஓட—அவை உட்கொண்ட நீரும் வழிந்தோட; (அந்நீர் தன் மேல் சிந்துதலாலே) நேர் ஆடும் நாகம் ஓட—அதற்கு நேரே படமெடுத்தாடும் நாகங்கள் அதற்குத் தப்பியோடத் தொடங்க; (அதைக்கண்டு அஞ்சிய) மான யானை ஓட—தனியாக் கோபமுள்ள யானை ஓட; ஆளி போம்—யானையைத் துரத்திக்கொண்டும் சிங்கம் போகும். இவ்வளவும் மலையின் உயர்ந்த மேற் பரப்பில் நிகழ்ந்த இயக்கம்; அதன் விளைவாகச் சூழ்ந்த சாரலில் அந்த ஆர வாரத்தின் பயனாகச் சில உயிர்கள் இணைந்து ஓடியமை பின்னிரண்டடிகளிற் கூறப்படும். மாடு நாகம் நீடு சாரல்—இந்த ஆரவாரமெல்லாம் நிகழ்ந்த நீண்ட மலையிடங்களைச் சூழ்ந்த சாரலில், எல்லாம் இவ்விரண்டாக ஓடத்தலைப்பட்டன: வாளையோடும் வாவியூடு ஓடும் நாகம் ஓட—அவ்வொலிகளைக் கேட்டு அஞ்சிய வாளை மீன்களோடு நீர்ப்பாம்பும் ஓட: (அதே அமயம்) வேங்கையோடும் யூகம் ஓடும்—வேங்கைப் புலிகளோடு கருங்குரங்குகள் ஓடும். குன்றின் மேல் வீரர் மேற்கொண்ட கடு நடை மலை உச்சிமுதல் சாரலடிவரை ஒரே ஓட்டமும் ஆரவாரமு மாக்கிற்று.

70: இச்செய்யுள் அடுத்தபடி வீரர் செல்ல நேர்ந்த பெரிய மலைகளி னூடே உள்ள பாதைகளின் இயல்பைக் கூறுகிஅறது. கண்டோர் யாவரும்

இருண்ட காழ கிற்ற டந்நெ டிற்று வீழ்ந்த சந்துவந்து
உருண்ட போத ழிந்த தேனொ ழுக்கு பேரி ழுக்கினே. 5

71 மினன்ம ணிக்கு லந்து வன்றி வில்ல லர்ந்து விண்குலாய்
அனல்ப ரப்ப ஒப்ப மீதி மைப்ப வந்த விப்பபோற்
புனல்ப ரப்ப ஒப்பி ருந்த பொன்ப ரப்பு மென்பவால்
இனைய விற்ற டக்கை வீரர் ஏகு கின்ற குன்றமே. 6

72 மருவி யாடும் வாவி தோறும் வான யாறு பாயும்வந்து
இருவி யார்த டங்கண் மீனின் ஏறு பாயும் ஆறுபோல்
அருவி பாயும் ஒன்றி னொன்றின் ஆனை பாயும் ஏனலிற்
குருவி பாயும் ஓடி மந்தி கோடு பாயு மாடெலாம். 7

வழி காணமுடியாது மருளும்படியான மலைப்பாதைகள் எளிதிற் செல்லக்கூடியவையல்லவாயின; மயக்கந்தெளியாத மதங்கொண்ட யானைகள் கோபங்கொண்டு நின்று ஒடித்தலாலே கரிய நிறமுள்ள வயிரமான அகிற் கட்டையோடு மலைப்பக்கங்களிற் ஒடிந்து விழ்ந்த சந்தன மரம் வந்து உருண்டபோது சிதைந்த தேன், இடையறாது பாய்தலினால் ஏற்பட்ட பெரிய வழுக்கலினால் செல்லமுடியாதனவாயின அப்பாதைகள். சிந்துதல்—ஒடித்தல். காழ்—வயிரம்.

71. அடுத்தபடி அவர்கள் சென்ற மணியும் பொன்னும் நிறைந்த வழியினியல்பு கூறப்படுகின்றது. மினல் மணிக்குலம் துவன்றி—மின்னுகின்ற பதுமராக இரத்தினங்களின் தொகுதி நிறைந்து. வில் அலர்ந்து—அவற்றிலிருந்து ஒளி அலர்ந்தெழுந்து. விண் குலாய்—ஆகாயத்திலே பரவி. அனல் பரப்ப ஒப்ப மீது இமைப்ப—நெருப்புப் பரவியதுபோல மேலே விட்டு விளங்க: வந்து அவிப்ப போல் புனல் பரப்ப ஒப்பிருந்த பொன் பரப்பும்—அப்படிப் பிரகாசிப்பவற்றை நெருப்பை அவிக்கும் தண்ணீர் பரவியது போலப் பொன் தன்னுடைய ஒளியை அது மறையும்படி பரப்பும்; இனைய வில் தடக்கை வீரர் ஏகுகின்ற குன்றம். என்ப, ஆல்—அசைகள்.

72. அடுத்தபடி மலையுச்சியின் வழியாகச் சென்றனர்: அப்படிச்சென்றபொழுது இடம் பெயர்ந்து மீன் முதலியன பாயும் காட்சி இச்செய்யுளிற் கூறப்படுகின்றது.

ஆடும்—நீராடும். வான யாறு பாயும்—ஆகாய கங்கை வந்து பாயும். இருவி—தினைப்புனம். தினைப்புனங்களின் கண்ணே விசாலமான கண்ணையுடைய ஆண் மீன்கள் பாயும். ஆறு போல அருவி பாயும். யானைகள் ஒன்றின் மீது ஒன்று பாயும். கேட்பாரற்ற தினைக் கதிர்களில் குருவி பாயும். பெண் குரங்கு விரைந்து மரக் கொம்புகளிற் பாயும். மாடு எலாம்—பக்கங்களிலெல்லாம்.

5

73 தேனி ழுக்கு சாரல் வாரி செல்ல மீது செல்லுநாள்
மீனி ழுக்கு மன்றி வான வில்லி ழுக்கும் வெண்மதிக்
கூனி ழுக்கு மற்று லாவு கோளி ழுக்கு மென்பவால்
வானி ழுக்கு மேல வாச மன்றல் நாறு குன்றமே. 8

---

73. அவர்கள் பின்பு சென்ற உயர்மலைக் காட்சி இச் செய்யுளிற் கூறப்படுகின்றது.

தேன் இழுக்கு சாரல்—தேன் வழுக்கும் மலைச்சாரலிலே. வாரி செல்ல—நீர் பெருகுதலாலே. மீது செல்லும் நாள் மீன் இழுக்கும்—வாளை முதலிய மீன்களை இழுப்பது போன்று மேலே செல்லும் நாளாகிய மீனையும் தன் பக்கம் இழுப்பது போலத் தோன்றும்; இன்றேல் இந்திர வில்லை இழுக்கப் பார்க்கும்; வெண்மையான இளம்பிறைச் சந்திரனை இழுக்கும்; அதனோடு வானவீதியிற் செல்லுகின்ற கோள்களை இழுக்கும். வான் இழுக்கும் ஏல வாச மன்றல் நாறு குன்றம்—வானுலகினரையும் விரும்பும்படி செய்யும் ஏலக் காயின் நறுமணம் வீசும் மலை. என்ப—என்று கவிகள் வருணிப்பர்.

---

36. வாலி சுக்கிரீவரைக் குறித்து இராம லக்குமணர் பேச்சு.

இராமபிரான் சொற்படி சுக்கிரீவன் வாலியைப் போருக்கு அழைப்ப, அவனும் மலைகளினூடே வந்து எதிர்ப்பட்டனன். இருவரும் போர் தொடங்க ஆயத்தமாக நின்ற நிலையில் இராம லக்குமணர்க்கிடையே அவ்விரு சகோதரரைப் பற்றி நடைபெற்ற பேச்சு இங்கே காணப்படும்.

இப் பகுதியில் உலகியல் நெறிக்கு ஏற்றதொரு சீரிய உண்மையைக் காணலாம். கண்ணபிரான் விசயனுக்கு ஞான நெறி பற்றிய உண்மைகளைக் கூறியது போன்று, உலகநெறிக்குப் பெரிதும் இன்றியமையாத ஒரு பேருண்மையை இராமபிரான் தம்பிக்குக் கூறுவதாக அமைந்துளது. அஃதாவது பெற்றாருழைப் பெற்ற பயன்பெறும் பெற்றியே உலகில் ஒழுகுநெறியாகுமன்றி, யாவரிடமும் குறை காண்பதிலே ஈடுபட்டுச் செயலற்று நிற்பது அன்று என்பது.

[தே. ப:— வாலிவதைப் படலம் : 31—35.]

74 அவ்வேலை இராமனும் அன்புடைத் தம்பிக் கைய
செவ்வே செலநோக்குதி தானவர் தேவர் நிற்க
எவ்வேலை எம்மேகம் எக்காலொ டெக்கால வெந்தீ
வெவ்வே றுலகத்திவன் மேனியை மானும் என்றான். 1

75 வள்ளற் கிளையான் பகர்வான் இவன்நம்முன் வாணாள்
கொள்ளக் கொடுங்கூற் றுவனைக் கொணர்ந்தான் குரங்கின்
எள்ளற் கரும்போ ரதுசெய் கலனென்னும் இன்னல்
உள்ளத் தினூன்ற உணர்வுற் றிலன் ஒன்றும் என்றான். 2

76 ஆற்றாது பின்னும் பகர்வான் அறத்தா றழுங்கத்
தேற்றாது செய்வார்களைத் தேறுதல் செவ்வி தன்றால்
மாற்றா னெனத்தம் முனைக்கொல்லிய வந்து நின்றான்
வேற்றார்கள் திறத்திவன் தஞ்சமென் வீர என்றான். 3

77 அத்தா இதுகேளென ஆரியன் கூறு வானிப்
பித்தாய விலங்கின் ஒழுக்கினைப் பேச லாமோ
எத்தாயர் வயிற்றினும் பின்பிறந் தார்க ளெல்லாம்
ஒத்தால் பரதன் பெரிதுத்தம னாத லுண்டோ. 4

---

74. அவ்வேலை—வாலி சுக்கிரீவனை நோக்கி ஆர்த்த பொழுது. செவ்வே செல நோக்குதி—நன்றாக ஊடுருவிப் பார். தானவர்—அசுரர். கால்—காற்று. கால வெந்தீ—காலாக்கினி. வெவ்வேறு உலகத்து—வேறு வேறு உலகில். மானும்—ஒக்கும்.

75. வாணாள்—வாழ் நாள்; ஆயுள். எள்ளற்கு அரும்போர்—இகழ்தற் கரிய போரை. ஊன்ற—மறக்க முடியாமற்பற்றி நிற்றலால். ஒன்றும்—உணர் வுற்றிலன்—நீ கூறும் பொருள் சிறிதும் அறிவிலே தட்டவில்லை.

76. ஆற்றாது—முன்பு கூறிய அளவில் கிளர்ந்த உணர்ச்சி படியப் பெறாமையால் மனம் பொறாமல். அறத்தாறு அழுங்க—அறநெறி கெடும் படியாக. தேற்றாது செய்வார்களை—நன்கு தெளியாது கருமம் புரிபவர்களை. தேறுதல்—உற்றவரென்று நம்புதல். செவ்விதன்று—நன்மையன்று. தம்முனை—தமையனை. கொல்லிய—கொல்லும் பொருட்டு. வேற்றார்கள் திறத்து இவன் தஞ்சம் என்—அயலார் கருமத்தில் இவன் தஞ்சம் என்னாகி முடியும்!

77. அத்தா—அப்பா! பித்தாய விலங்கு—பைத்தியங்கொண்டதாகிய விலங்கு. ஒழுக்கினை — ஒழுக்கத்தினை. பின்பிறந்தார்கள் — தம்பிமார்கள். ஒத்தால்—தமயனிடங்கொண்ட முழுவலன்பு ஒரே படியினதாயிருந்தால். பரதன் பெரிது உத்தமன் ஆதல் உண்டோ—பின்பிறந்தாருள் பரதன் மிகவும் மேம்பட்டவனாதல் என்பது ஆகுமோ!

78 விற்றாங்கு வெற்பன்ன விலங்கெழில் தோள மெய்ம்மை
உற்றார் சிலர்அல் லவரே பலரென்ப துண்மை
பெற்றாருழைப் பெற்ற பயன்பெறும் பெற்றி யல்லால்
அற்றார்நவை என்றலுக் காகுநர் யார்கொல் என்றான்.

---

78. வில் தாங்கு வெற்பு அன்ன விலங்கு எழில் தோள்—வில் தாங்கு தோள். வெற்பு அன்ன தோள்—மலை போன்ற தோள். விலங்கு எழில் தோள்—விளங்குகின்ற அழகிய தோள். அத்தகைய தோளையுடையவனே! மெய்ம்மையுற்றார் சிலர்—மெய்ம்மை நெறி பற்றி ஒழுகுபவர் உலகில் ஒரு சிலரே யாவர்; அல்லவரே பலர் என்பது உண்மை—அப்படி ஒழுகாதவரே பெரும்பாலார் என்பது கண்கூடாகக் கண்ட உண்மையாம். (ஆதலால்), பெற்றாருழை—நண்பர் முதலியோராகப் பெற்றவரிடம்; பெற்ற பயன்—குற்றங்கள் நிற்கக் குணங்களாகப் பெற்றதின் பயனை. பெறும் பெற்றி அல்லால்—பயன்படுத்திக் கொள்ளும் தன்மையே உலகில் ஒழுகுநெறியல்லாமல், (குற்றங்களை ஆராய்ந்து, விலக்கி நிற்பதன்று; ஏனெனில்), அற்றார் நவை என்றலுக்கு ஆகுநர்யார்கொல்—குற்றமற்றவர் என்று ஒருதலையாகக் கூறுதற்கு உரியார் ஒருவருமிலர். என்றான்—என்று கூறினான்.

---

37. வாலியின் ஏச்சும் இராமபிரான் விடையும்.

தம்பி சுக்கிரீவனைக் கொல்லும் பொருட்டு வெவ்விடத்தின் வந்து போர் விளைக்கும் சமயம், இராகவன் மறைந்து நின்று எய்த அம்பினை அரிதின் முயன்று பறித்த வாலி, அந்த அம்பிற் பொறித்த பெயரை நோக்கினான். நோக்கியவன் இராமபிரான் செய்கையைக் குறித்துத் தன்னுள்ளே சிந்தித்ததும், எய்தவனை நேரே கண்ணுற்ற பொழுது ஏசியதும், அதற்கு அப்பிரான் கூறிய மறுமொழியும் இப் பகுதியிற் காணப்படும்.

வாலியின் மன நிலையை ஆசிரியர் காட்டுந்திறமை ஆராய்ந்து பாராட்டற்பாலது. முன்னரே இராமபிரானைப்பற்றிப் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்த வாலி, அம்பிலே அவன் பெயரைக் கண்ணுற்றபொழுது, ஆச்சரியத்தினால் தன் கண்களையே நம்பவில்லை. ஒரு முறைக்கு இரு முறை செவ்வனே உற்று நோக்கித் தான் கண்டது அப்பிரான் பெயர்தான் என்பதைத் தெளிவு செய்துகொண்டான். அங்ஙனம் ஐயமறத் தெளிந்த நிலையில் சூரியன் மரபுக்குற்ற பழியை நினைந்து நாணங்கொண்டான்; நாணத்தோடு உலகம் கொள்ளும் இகழ்ச்சியை நினைக்க, அவன்

அறியாமலே ஒரு சிறு நகை வரலாயிற்று. உலகினர் முன்னிலையில், தன்னை மறைந்து நின்று அம்பெய்தமையினால், இராமபிரான் தலைகுனியும்படி நேர்ந்ததை எண்ணித் தானும் தலை குனிந்தான். முன்பு தான் அடக்க முயன்ற சிறு நகை இந்நிலையில் வலியுற்று எழ, அவன் வெடிபடச் சிரிக்கலானான். தனக்கு அவன் செய்த சதியை நினைந்தான். யானைகளைக் குழிவெட்டி அகப்படுத்துவது போன்று, சுக்கிரீவனை அறைகூவ விடுத்து, தன்னைத் தப்ப இயலாதவாறு கொல்லுதற்குச் செய்த சூழ்ச்சியை எண்ணி எண்ணி மனம் வருந்தி அழிந்து சோர்ந்தான். இந் நிலையில் அவனது மனச் சாட்சி, தான் செய்ததொரு பிழை கருதியே அப் பிரான் தன்னைக் கொல்ல எண்ணினானோ என்று ஓர் ஐயத்தை எழுப்ப, அதையிட்டு ஆராய்பவன், 'இறைவனே இப்படி அடாதவாறு சூழ்ச்சி செய்தானெனின் என்னைப் போன்று இழிந்தவரைப் பற்றிக் குறை கூற இடமுண்டோ? அஃது எங்ஙனமாயினும் என் அளவில் அவன் முறைதிறம்பியவனே யாவான்' என்று தன் மனப்போக்கிற்கு இசைந்தவாறு தன்னுள்ளே கூறுமளவில், இராமபிரான் அவன் கண் முன்னே வந்து தோன்றினான்.

'நீலக் கார்முகில் கமலம் பூத்து, மண்ணுற்று வரிவில் ஏந்தி' வருவது போல வந்து தோன்றிய இராம பிரானுடைய தெய்விகத் தோற்றம் ஒரு கணம் வாலியின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்ததாயினும், அத்தகைய அமைதி நிலவிய தோற்றப் பொலிவினன் பெரிதும் அடாததொரு செயலை மேற்கொண்டனனே என்ற எண்ணத்தினால் கடுஞ் சினங்கொண்ட அவன் தன் மனங்கொண்ட மட்டும் அப் பிரானை ஏசவேண்டும் என்றவேகந் தலையெடுப்ப, வாய்தந்தன பேசலுற்றான். கோபமும் வரவர நிமிரலாயிற்று; எனினும் இராகவனது வனைந்தனைய திருமேனியழகும், பரந்தெழுந்த கருணை வழிந்த தோற்றமும், அனுதாபங் கலந்த அமைதியும் இடையிடையே படிப்படியாக வாலியின் உயிரிலே சென்று உறுதலாலே, அவன் தான் விரும்பிய அளவிற்கு வைதுரைக்க இயலாமற்போயிற்று. தான் முன்னர் அப் பிரான்பால் கொண்டிருந்த பக்தி நிலைக்கு ஒத்த பெருமதிப்பின் அடிப்படை குலையாது, புண்பட்ட துயரத்தோடு கூடிய சினம் செல்லுமளவே, இடையிடையே ஏளனமும் உடன்

வர, அவனுல் ஏச முடிந்தது. வாலியின் இப் பெற்றித்தாய மன நிலையை உய்த்துணரும் வண்ணம் அமைந்த சொல்லாற்றலை இச் செய்யுட்களிற் காணலாகும்.

வாலியின் பேச்சு ஒரு நியாயவாதியின் பேச்சை ஒத்துளது. இராமபிரான் கூறும் விடை மனுநெறி வல்ல நீதிபதியின் வடித்த உரைமுடிபு போன்றது. வாலியின் பேச்சில் ஆரவாரமும், ஏளனமும், கொந்தளிப்பும், விறுவிறுப்பும் மலிந்து காணப்படுகின்றன. ஆழ்ந்த நீர்நிலையின் மேற்பரப்பிற் காணப்படும் அமைதியின் பண்பு நிலவும் இராமபிரான் உரையில் அகத்துணர்ச்சியும், துயருற்ற வாலிமாட்டு அனுதாபமும், நேரிய பண்புங் காணப்படுகின்றன. முன்னைய நிகழ்ச்சிகளை அவன் கண்முன்னே நிறுத்தி, அவன் செய்தன வெல்லாம் வரம்பிகந்த தீச்செயல்கள்; 'மன்னர்க்கு முன்னஞ் சொல்லிய துறைக்கும்,' மாந்தர்க்கின்றி யமையா அறநெறிக்கும் மாறுபட்டன என்பதைக் காட்டி இன்னவின்ன காரணங்களால் இப்படிச் செய்ய நேர்ந்தது என்று விளக்கினன். ஒரு சீரிய தனிப் பண்பு வாய்ந்த சொல்வன்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளது இராமபிரான் பேச்சு.

[தெ. ப:— வாலி வதைப் படலம்: 71—82; 84, 89, 91—102.]

79 மும்மைசா லுலகுக் கெல்லாம்
மூலமந் திரத்தை முற்றுந்
தம்மையே தமர்க்கு நல்கும்
தனிப்பெரும் பதத்தைத் தானே

---

79. இராமபிரான் மீது இயல்பாகவே பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்த வாலி, பறித்த அம்பில், தான் சிறிதும் எதிர்பார்த்திராதபடி, அப் பிரான் பெயரை ஐயந்திரக் கண்டான். இராம நாமத்தின் தனிப்பெருஞ் சிறப்புகளெல்லாம் வாலி முதல் முதலாகக் கொண்டிருந்த மதிப்பை யொட்டிக் கூறப்பட்டன. மூல மந்திரம்—தலைமையாகிய மந்திரம். முற்றும் தன்னையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப் பெரும் பதத்தை—தன்னுடைய மெய்யடியார்களுக்கு வேறு பயன்களைக் கொடுத்து ஒழிவதன்றி முழுவதும் தன்னையே கொடுக்கும் குணத்திற்கு அறிகுறியாக விளங்கும் பெருமை பொருந்திய ஒப்பற்ற சொல்லை. இப் பிறப்பிலேயே, ஏழு வகையாக வரும் பிறவிப் பிணியைத் தீர்க்கும் அமுதம் போன்ற சொல்லை. செம்மைசேர் நாமம் தன்னை—கூறுகின்றவர்களுக்குச் செம்பொருளை யடைதற்கு இன்றியமையாத மன நலம் முதலியன தாமே வந்து சேர்தற்குக் காரணமான பெயரை. 'எம்பியும் யானும் எதிர்ந்த போரிடை,

இம்மையே எழுமை நோய்க்கும்
மருந்தினை இராமன் என்னும்
செம்மைசேர் நாமந் தன்னைக்
கண்களில் தெரியக் கண்டான். 1

80 இல்லறந் துறந்த நம்பி எம்மனோர்க் காகத் தங்கள்
வில்லறந் துறந்த வீரன் தோன்றலால் வேத நூலிற்
சொல்லறந் துறந்தி லாத சூரியன் மரபுந் தொல்லை
நல்லறந் துறந்த தென்னா நகைவர நாணுட் கொண்டான். 2

81 வெள்கிட மகுடஞ் சாய்க்கும் வெடி படச் சிரிக்கும் மீட்டும்
உள்கிடும் இதுவும் நானோர் ஓங்கற மோவென் றுன்னும்

அம்பிடை தொடுக்குமோ அருளின் ஆழியான்' என்று தாரையிடங் கூறிப் போந்த வாலி, ஆச்சரியமுற்று ராம நாமத்தின் பெருமையை யெல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நினைந்தான். பிறர் கண்டதாகக் கூறினால் நம்பா னாதலின் 'கண்களிற் கண்டான்' என்றார். தன் கண்ணையும் நம்பாமற் பன் முறை கண்டு தெளிந்தான் என்பது தோன்ற 'கண்களில் தெரியக் கண்டான்' என்றார்.

80. வாலி இகழ்ச்சியும் நாணமுங் கொண்டான். துறந்த—கைவிட்ட. எம்மனோர்க்காக—எம்மைப் போன்ற வானரங்களின் பொருட்டு. வில் அறம்—யுத்த தருமம். சொல் அறம்—சொல்லப்பட்ட அறம். தொல்லை நல்லறம்—தொன்று தொட்டு வந்த சீரிய அரச தருமம். என்னா—என்று நினைத்து. நகை வர-சிரிப்புத் தானாகவே வர. இது நகைப்பிற் குரியதன்று; வெட்கக்கேடான செயல் என்று நாணங்கொண்டான்.

மனைவியை இழந்தும் வீரனாகிய தான் வாளாவிருந்தமையின் 'இல்லறந் துறந்த நம்பி' என்றும், பிறர் உதவிவேண்டாத பெருவிறல் வீரனாயிருந்தும் குரங்குகளின் சேர்க்கையால் தன்னைக் கொன்றமையின் 'வில்லறந் துறந்த வீரன்' என்றும் கூறினான். தானும் ஓர் அரசனாதலின் 'நகைவர நாணுட் கொண்டான்.'

81. இகழ்ச்சியும் நாணமும் மாறி மாறிவர, அம்புபட்ட நோவும் வருத்த, துயருழந்து தளர்ந்தான். வெள்கிட—நாண மடைந்ததனால். மகுடம் சாய்க்கும்—தனக்கு உற்றது போன்ற உணர்ச்சியினால் தலை குனிவான். வெடிபடச் சிரிக்கும்—முன்பு அடக்கிய நகை மறுபடி வலியுற்றெழ இடி இடி யென்று சிரிப்பான். மீட்டும் உள்கிடும்—இராமன் தன்னைக் கொல்லலுற்றமைக்கு ஏதேனும் தன்பாற் பிழையிருந்ததோ என்ற ஐயம் சிறிதே எழ மறுபடியும் அவன் செயலைப்பற்றிச் சிந்திப்பான். இதுவுந்தான் ஓர் ஓங்கு அறமோ என்று உன்னும்—தான் தன் தம்பியளவில் செய்த பிழை யென்பதுளதாயினும், அதனைத் தீர ஆராயாமல் மறைந்து நின்று கொல்வதும் ஒரு பெரிய அறச்செய லாமோ என்று உன்னுவான். முள்கிடும் குழி—முழுகும்படி ஆழமாகத் தோண்டப்பட்ட குழி. மூரி வெம்களி நல் யானை—வலிமை வாய்ந்த கோபங்

முள்கிடும் குழியிற் புக்க மூரிவெங் களிநல் யானை
நொள்கொடுங் கிடந்த தென்னத் துயருழந் தழிந்து
சோர்வான். 3

82 இறைதிறம் பினனல் என்னே
இழிந்துளோ ரியற்கை என்னின்
முறைதிறம் பினனல் என்று
மொழிகின்ற முகத்தான் முன்னர்
மறைதிறம் பாத வாய்மை
மன்னர்க்கு முன்னஞ் சொல்லுந்
துறைதிறம் பாமற் காக்கத்
தோன்றினன் வந்து தோன்ற. 4

கொண்ட மதம் மிக்க சிறந்த யானை. தொள்கு—துன்பம். கிடந்த தென்ன—மேலே ஏறமாட்டாமல் படுகுழியில் அகப்பட்டுத் தத்தளித்ததுபோல. அழிந்து—மனமழிந்து. சோர்வான்—இறத்தலையன்றி வேறு தப்பவழியில்லை யென்று தளர்வானாயினன். மதங்கொண்ட சிறந்த யானையை, ஒரு படுகுழி வெட்டி, அருகில் ஒரு பிடியை நிறுத்தி, தப்பவொட்டாமல் அகப்படுத்து வது போன்று, வேறு வகையில் மடக்க முடியாத தன்னைச் சுக்கிரீவனைப் போருக்கு அறை கூவும்படி ஏவி, மறைந்து நின்று கொன்றான் என்று வாலி சிந்தித்ததை உட்கொண்டு வந்தது இந்த உவமானம்.

82. 'மீட்டும் உள்கிடும்' என்று கூறியபடியே வாலியின் மனம் மறுபடியும் தன்மீது ஏதேனும் குற்றமுண்டோ என்று ஆராய்ந்தது; அவன் தன்னைத் தானே சமாதானஞ் செய்துகொண்டு, 'என் அளவில் அப்பிரான் இழைத்தது குற்றமே' என்று உரைமுடிவு கூறுபவன் முன்னர், அங்ஙனம் அவன் எண்ணியது பிழை யென்று சுட்டுவது போன்று இராமபிரான் தோன்றினன். இறை திறம்பினனல்—உலகிற்குத் தலைவனாகிய இராமனே இங்ஙனம் என்னை வஞ்சித்து அகப்படுத்திய செய்கையால் அரசியல் நெறி பிழைத்தான்; என்னே இழிந்துளோர் இயற்கை—தலைவனே இப்படிப் பெரும் பிழை இழைக்கும் பொழுது என்னைப்போன்ற தாழ்ந்தபடியினர் பிறவிப் பண்பினல் செய்த பிழைகளை ஆராயவும் உரிமையுண்டோ? என்னின் முறை திறம்பினனல்—பிறரளவில் நீதியுடன் நடந்திருக்கலாம்; என்னளவில் அவன் முறையினின்றும் வழுவியவனே யாவான்; அதில் ஐயமில்லை. என்று தனக்குள்ளே கூறுகின்ற வாயினையுடையவன் முன்னர் இராமபிரான் தோன்றினன்; அப்படித்தோன்ற, 'கண்ணுற்றான் வாலி' என்று அடுத்த கவியோடு முடியும். மறை திறம்பாத வாய்மை—வேதப்பொருளோடு மாறுபடாத உண்மைகளைக் கூறும் நூல்கள். மன்னர்க்கு முன்னம் சொல்லும் துறை—அரசர்க்கு உரியவென முதன்மையாக வைத்துக்கூறும் நல்லொழுக்க நெறிகளெல்லாம். திறம்பாமற் காக்கத் தோன்றினன்—தவருதபடி நிறுத்த அவதரித்த இராமபிரான். வாலியின் சிந்தனையை யுணர்ந்து அவனுக்குச் சமாதானங் கூறவந்த இராமபிரானது உள்ளக் கருத்தையொட்டி இவ்வடை மொழிகள் வந்தன.

83 கண்ணுற்றான் வாலி நீலக் கார்முகில் கமலம் பூத்து
மண்ணுற்று வரிவில் ஏந்தி வருவதே போலும் மாலைப்
புண்ணுற்ற தனைய சோரிப் பொறியொடும் பொடிப்ப நோக்கி
எண்ணுற்றாய் என்செய் தாயென்று ஏசுவான் இயம்ப லுற்றான். 5

84 வாய்மையும் மரபுங் காத்து மன்னுயிர் துறந்த வள்ளல்
தூயவன் மைந்த னேநீ பரதன்முன் தோன்றி னாயே
தீமைதான் பிறரைக் காத்துத் தான்செய்தால் தீங்கன் றாமோ
தாய்மையு மன்றி நட்புந் தருமமும் தழுவி நின்றாய். 6

85 குலமிது கல்வி யிது கொற்றமீ துற்று நின்ற
நலமிது புவன மூன்றும் நாயகம் உன்ன தன்றே

---

83. இராமபிரானைக் கண்ணுற்ற வாலி ஒரு கணம் அவனது தெய்விகமான பேரழகில் ஈடுபட்டுப் பின்பு கடுங்கோபங்கொண்டு அவனை ஏசலுற்றான். நீலக்கார்முகில்—அழகிய நீலமும் கருமையுங் கலந்த மேகம். கமலம் பூத்து—முகம், கண், கை, கால் முதலிய தாமரை மலர்ந்து. மண்ணுற்று—கால் தரை தோய நின்று. மாலை—வசிகரமான தோற்றமுடைய இராமனை. புண்ணுற்றது அனைய சோரி பொறியொடும் பொடிப்ப நோக்கி—புண்ணிலிருந்து ஒழுகுவது போன்ற உதிரமும் நெருப்புப் பொறியும் தன் கண்களினின்றும் வெளிப்படும்படி நோக்கி. எண்ணுற்றாய் என் செய்தாய்—என்னத்தை எண்ணி என்ன காரியஞ் செய்தாய்? ஏசுவான்—ஏச முற்பட்டவன். இயம்பலுற்றான்—தான் கொண்ட கோபத்தை இடையிடையே இராமபிரானது தெய்வத் தோற்றமும் அமைதியோடு கூடிய முகப்பொலிவும் தகைதலால் கூடுமான அளவு ஏசும் பொருட்டுப் பேசலுற்றான்.

84. மரபு—குலப் பெருமை: தொல்லை நல்லறந் துறவாமை. மன்னுயிர்—மக்களுயிர் போன்ற தன்னுயிர். பிறர் தீமைசெய்யாமல் பாதுகாத்துத் தானே தீங்கு செய்தால் அஃது நன்மையாகி விடுமா? தான்—அசை.

85. குலம் இது—பிறந்த குலம் இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்தது. உற்று நின்ற நலம் இது—குலம், கல்வி, கொற்றம் முதலியவற்றோடு பொருந்தி நின்ற குண நலமும் அப்படியே யாம். இங்ஙனமிருத்தலால் மூன்றுலகத்தின் தலைமை உனக்கே உரியதன்றோ? வலிமை இது. உலகினைக் காக்கும் மேன்மை நின்னது என்றிருந்தால். திண்மை அலமரச் செய்யலாமோ—நீ இது செய்வாய், அது செய்யாய் என்று உன்னைக்குறித்து உலகங் கொண்டுள்ள உறுதியான கோட்பாடுகளெல்லாம் நிலை கலங்கும்படி அடாது செய்யலாமோ? அதுவும்

வலமிதிவ் வுலகந் தாங்கும் வன்மையி தென்றால் இன்மை
அலமரச் செய்ய லாமோ அறிந்திருந்து அயர்ந்து
ளார்போல். 7

86 கோவியல் தருமம் உங்கள் குலத்துதித் தோர்கட் கெல்லாம்
ஓவியத் தெழுத வொண்ணா உருவத்தாய் உடைமை யன்றோ
ஆவியைச் சனகன் பெற்ற அன்னத்தை அமிழ்தின் வந்த
தேவியைப் பிரிந்த பின்னை திகைத்தனை போலுஞ்
செய்கை. 8

87 அரக்கரோர் அழிவு செய்து கழிவரேல் அதற்கு வேறோர்
குரக்கினத் தரசைக் கொல்ல மனுநெறி கூறிற் றுண்டோ
இரக்கமெங் குகுத்தாய் என்பால் எப்பிழை கண்டா யப்பா
பரக்கழி யிதுநீ பூண்டாற் புகழையார் பரிக்கற் பாலார். 9

அறிந்திருந்து செய்யலாமோ? அயர்ந்துளார்போற் செய்யலாமோ? அயர்ந்துளார் போல்—அறியாதார் போல வேடம் பூண்டு.

86. கோ இயல் தருமம்—இராச தருமம்: 'உங்கள் குலத்துதித்தோர்கட்கெல்லாம் உடைமையன்றோ' என்று வாக்கியத்தைத் தொடர்ந்து முடிப்பதற்கிடையில் இராமபிரான் தோற்றப்பொலிவு வாலியின் உள்ளத்தை ஈர்ப்ப, அதில் ஈடுபட்டு, 'ஓவியத் தெழுத வொண்ணா உருவத்தாய்!' என்று இடையிட்டு விளிக்கின்றான். முதலில் தன்னையறியாமலே தோற்றத்திலீடுபட்டவன் அதனையே ஏளனத்திற்குரியதாக மாற்றிப் பேசுகின்றான்: எங்ஙனமெனில்:—'உங்கள் குலத்திலே தோன்றியவர்க் கெல்லாம் கோவியல் தருமமும் எழுத வொண்ணா உருவமும் பிறப்புரிமையாயிருப்ப நீ ஒன்றைப் பெற்று, மற்றதைப்பெறாமற் போயினையே? இது என்ன நூதனம்' என்னும் பொருள்படப் பேசுகின்றான். மறுபடி கோபம் சிறிது தலைநிமிர, இன்னுங் கடுமையாக இகழ்ச்சியும் ஏளனமும்பட மேலும் பேசுகின்றான்:—'அப்படி நீ பிறவிப் பண்பாக உள்ள குணத்தைப் பெற்றேயிருப்பாய்; பெருமையில்லை. முன்பு பெற்ற அவ்விரண்டனுள் ஒன்றை நீ இடையிட்டு இழந்தவனாதல் வேண்டும்' என்றுட்கொண்டு மேலுங் கூறுகின்றான். ஆவியை—உயிர்போன்றவளை, சனகன் பெற்ற அன்னத்தை—ஞான சனகன் பெற்ற பகுத்தறிவு மிக்கவளை. அமிழ்தின் வந்த தேவியை—பெறற்கரிய அமுதம் போன்று கிடைத்த மனைவியாகிய சீதாபிராட்டியை, பிரிந்த பின்னை செய்கை திகைத்தனை போலும்—பிரிந்த பின்பு அறிவு கலங்கிச் செய்கையும் தடுமாறினாய்போலும். உயிரற்ற சடம்போன்று உனக்கு ஒரு பயனற்றதைச் செய்தாய்; தக்கது தகாதது என்ற ஆராய்வில்லாமற் செய்தாய்; பித்துக்கொண்டவர் செய்வன செய்தாய். இப்படிச் செய்தற்குக்காரணம் அமிழ்தினுமினிய தேவியை பிரிந்தமையோ!

87. அரக்கர் ஒரு தீமை செய்து கைக்கு அகப்படாமல் தப்பி ஓடிவிட்டால், அந்நிலையில் அகப்பட்ட ஒரு குரக்கினத்தரசைக் கொல்லலாம் என்று மனுநெறியிற் கூறப்பட்டுளதோ? உகுத்தாய்—முழுவதுங் களைந்தாய். பரக்கழி—பெரும்பழி. பரிக்கற்பாலார்—சுமக்கத்தக்கவர்.

88 ஒலிகடல் உலகந் தன்னில் ஊர்தரு குரங்கின் மாடே
கலியது காலம் வந்து பரந்ததோ கருணை வள்ளால்
மெலியவர் பால தேயோ ஒழுக்கமும் விழுப்பந்தானும்
வலியவர் மெலிவு செய்தாற் புகழன்றி வசையு முண்டோ. 10

89 கூட்டொரு வரையும் வேண்டாக் கொற்றவ பெற்ற தாதை
பூட்டிய செல்வம் ஆங்கே தம்பிக்குக் கொடுத்துப் போந்து
நாட்டொரு கருமஞ் செய்தாய் எம்பிக்கிவ் வரசை நல்கிக்
காட்டொரு கருமஞ் செய்தாய் கருமந்தான் இதன்மேல் உண்டோ. 11

90 அறைகழல் அலங்கல் வீர ராயவர் புரிவ தாண்மைத்
துறையென லாயிற் றன்றே தொன்மையின் நன்னூற் கெல்லாம்

---

88. முன்பு இராமபிரான் வடிவழகில் ஈடுபட்டு நின்றவன் அவனது கருணைபொழியும் முகத்தோற்றத்தினல் கவரப்பட்டு, தன் கோபத்தையும் ஓரளவு மறந்து மனமுடைந்து கூறுகின்முன். ஊர்தரு—ஓடித்திரிகின்ற. கலியது காலம்—கலி புருடனது காலம். கருணை வள்ளால்—கடுங் கோபத்துடன் ஏசத்தொடங்கிய வாலியை முதலில் இராமபிரானது அழகு ஈடுபடுத்திற்று; ஏச்சின் கடுமையுங் குறைந்து 'என்பால் எப்பிழை கண்டாயப்பா!' என்று கூறியவனை, அப்பிரான் முகத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட கருணை, தான் அறியாமலே அவனை ஈடுபடுத்திற்று. அத்தகைய கருணை வள்ளல் அடாத முறையில் நலிவு செய்யான் என்று தன் பிழையை யுணர்ந்த உள்மனம் நெஞ்சை வாட்ட, அதனையும் பொருட்படுத்தாது, ஏசுதலைக் கைவிட மனமிலனுகி மேலுங் கூறுகின்முன். விழுப்பம்—சீரிய குணம். நல்லொழுக்கம் சீரிய குணம் முதலிய விதிகள் மெலிந்தவருக்குமட்டுமே உண்டாயினவோ! வலியவர் இழிதொழில் புரிந்தால் அன்னர்க்குப் புகழேயன்றி வசையும் உண்டாகுமோ! ஆகாதன்றே!

89. கூட்டு—துணை. பூட்டிய—கொடுத்த; தகுதியில்லாமலிருப்பவும் பிறப்புரிமையால் அளித்த. ஆங்கே—அப்பொழுதே. நாட்டிலே ஒருவருஞ் செய்யாத ஒரு நற்கருமஞ்செய்தாய். காட்டிலே மற்றெரு வகையான நூதனமான காரியஞ் செய்தாய். கருமந்தான் இதன் மேலுண்டோ:— 1. இதற்கு மேல் தீய கருமம் ஒன்றுளதோ! 2. இவை போன்றன இன்னுஞ்சில செய்ய நின்றன வேறு உளவோ! அண்ணன் அரசைத் தம்பிக்களிக்கும் கருமம் இன்னுஞ் சில உளவோ!

90. ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையும் வெற்றிமாலையையும் அணிந்த வீரர். இத்தகைய வீரர் செய்வது எச்செயலாயினும் அது வீரச் செயலாகவே மதிக்கப்படுமன்றோ! பழைய நீதி நூல்களுக்கெல்லாம் தலைவனுகிய நீ என்மாட்டுச் செய்தது இத்தகைய பழிச்செயலாயிருப்ப இலங்கை வேந்தன் முறையற்ற

இறைவன்நீ என்னைச் செய்தது ஈதெனின் இலங்கை
வேந்தன்
முறையல செய்தான் என்று முனிதியோ முனிவி
லாதாய். 12

வேறு

91 வீர மன்றுவி தியன்று மெய்ம்மையின்
வார மன்றுநின் மண்ணினுக்கு என்னுடல்
பார மன்றுப கையன்று பண்பொழிந்து
ஈர மன்றிது என்செய்த வாறுநீ. 13

92 நூலி யற்கையும் நுங்குலத் துந்தையர்
போலி யற்கையுஞ் சீலமும் போற்றலை
வாலி யைப்படுத் தாயலை மன்னற
வேலி யைப்படுத் தாய்விறல் வீரனே. 14

93 என்று தானும் எயிறு பொடிபடத்
தின்று கான்று விழிவழித் தீயுக
அன்ற வாலி அனையன கூறினான்
நின்ற வீரன் இனைய நிகழ்த்தினான். 15

காரியஞ் செய்தானென்று கோபிக்க இடமுண்டோ! முனிவிலாதாய்—இப்படிக் கோபித்துப்பேசியும் பொறுமை உருவெடுத்தாற் போன்று அனுதாபத்துடன் நின்ற இராமபிரானை இங்ஙனம் விளித்தான். அப்பிரான் அமைதி இவனுள்ளத்திற் பதியவும் அதனைப்பொருட்படுத்தாது, அதனை உதறித்தள்ளவும் இயலாது பரிகாசமாக மாற்றுகின்றான்.

91. விதியன்று—நூல்களால் விதிக்கப்பட்டதன்று. மெய்ம்மையின் வாரம்—மெய்ம்மையின் பகுதி. பகையன்று—நான் உனக்குப் பகைவனுமல்லன். ஈரமன்று—அன்பு நெறியின்பாற் பட்டது மன்று. இது—இத்தகைய செயலை. என் செய்த ஆறு நீ—நீ செய்தது எக்காரணம் பற்றி!

92. நூல் இயற்கை—நீதி நூல்களிற் கூறிய முறைமை. சீலம்—நல்லொழுக்கம். போற்றலை—பாதுகாவாமல். படுத்தல்—அழித்தல். மன் அற வேலி—அரச தருமத்தின் காவலரண்.

93. எயிறு பொடிபடத் தின்று—பற்கள் துகளாகும்படி நெறு நெறு என்று கடித்து. கான்று விழிவழித் தீ உக—சிந்தும்படி கண்களிலிருந்து அக்கினிச் சுவாலை வெளிப்பட. நின்ற வீரன்—வாலி கூறி முடிக்கும்வரை எழுது சித்திரம்போல் நின்ற இராமபிரான். இத்தன்மையான சொற்களைக் கூறினான்.

வேறு

94 பிலம்புக் காய்நெடு நாள்பெய ராயெனப்
புலம்புற்று உன்வழிப் போதலுற் றான்தனைக்
குலம்புக் கான்ற முதியர் குறிக்கொள்நீ
அலம்பொன் தாரவ னேஅர சென்றலும். 16

95 வான மாளஎன் தம்முனை வைத்தவன்
தானு மாளக் கிளையின் இறத்தடிந்து
யானு மாள்வென் இருந்தர சாள்கிலேன்
ஊன மான உரைபகர்ந் தீரென. 17

96 பற்றி ஆன்ற படைத்தலை வீரரும்
முற்று ணர்ந்த முதியரும் முன்பரும்
எற்றும் நும்மரசு எய்துவை யாமெனக்
கொற்ற நன்முடி கொண்டதக் கோதிலான். 18

---

94. இது முதல் மூன்று கவிகள் ஒரு தொடர்.

மாயாவி யென்னும் அசுரனைப் பின்தொடர்ந்து முன்னாளில் மலைக்குகையினுள்ளே சென்றாய்: சென்ற நீ நெடுநாளாகியும் திரும்பி வரவில்லையாதலால் உனக்கு என்ன தீங்கு நேர்ந்ததோ என்று புலம்பியபடி நீ சென்றவழியே தானும் செல்லத் தொடங்கினான். அங்ஙனம் செல்லலுற்றவனை உயர் குலத்திற் றோன்றிய நிரம்பிய அறிவினையுடைய முதியவர் 'நாங்கள் கூறுவதைச் சற்றுக் கேட்பாயாக' என்று கூறலும், திரும்பிப் பார்த்தவனை நோக்கி 'அசைகின்ற பொன்னாலாகிய ஆரத்தை யுடையவனே!' என்று விளித்து, 'அரசு நீயே ஆளவேண்டும்' என்று கூறலுற்று, 'அரசு' என்று கூறிய அளவிலேயே அவர்கள் கொண்ட கருத்தை யூகித்துணர்ந்து, கோபித்து;

95. 'என் அண்ணனை வானுலகிற் கனுப்பியவன் தானும் மாளும்படி போர்செய்து அவன் இனத்தவரையும் கொன்று யானும் இறப்பேன்: தமையன் போனபின் யான் உயிர் வாழ்கிலேன்: என்னை நோக்கி, நீங்கள் தகாத சொற்களைக் கூறினீர்கள்' என்று சொல்லி;

96. மேலுந் தன்வழியே போகலுற்ற உம்பியைப் பெரிய படைத்தலைவரும் முற்றுமுணர்ந்த மந்திரியரும் ஒன்றுசேர்ந்து, 'எப்படியும் அரசு உங்கட்குரியது; அப்பொறுப்பினின்றும் வழுவி நிற்க உரிமையில்லை: ஆதலால் நாங்கள் கூறுவதை மறாமல் அரசாட்சியை ஏற்றுக்கொள்வாய்' என்று வற்புறுத்திய தன்பேரில், வெற்றிக்கு அறிகுறியான நன் முடியை மேற்கொண்டானாதலின் அவன் குற்றமில்லாதவன்.

97 வந்த உன்னை வணங்கி மகிழ்ந்தனன்
எந்தை என்கண் இனத்தவர் ஆற்றலில்
தந்த உன்னரசு என்று தருக்கிலான்
முந்தை உற்றது சொற்ற முனிந்துநீ. 19

98 கொல்ல லுற்றனை உம்பியைக் கோதவற்கு
இல்லை என்ப துணர்ந்தும் இரங்கலை
அல்லல் செய்யேல் உனக்கப யம்பிழை
புல்லல் என்னவும் புல்லலை பொங்கினாய். 20

99 ஊற்ற முற்றுடை யானுனக் காரமர்
தோற்றும் என்று தொழுதுயர் கையனைக்
கூற்ற முண்ணக் கொடுப்பனென் றெண்ணினாய்
நாற்றி சைக்குமப் புறத்தையும் நண்ணினான். 21

100 அன்ன தன்மை அறிந்தும் அருளலை
பின்ன வனிவன் என்பதும் பேணலை
வன்னி நாவிடு சாப வரம்புடைப்
பொன்ம லைக்கவன் நண்ணலிற் போகலை. 22

---

97. பின்பு மாயாவியைக்கொன்று மீண்டுவந்த உன்னை அவன் வணங்கி, நீ உயிரோடு திரும்பிவந்தமைக்கு மகிழ்ந்தனன். மகிழ்ந்து, 'எந்தையே! என்னிடம் நம்மினத்தவர் வலோற்காரமாய்ப் பூட்டிய உன்னரசு இது!' என்று செருக்குச் சிறிதுமின்றி, முன்பு நிகழ்ந்ததைச் சொல்ல நீ கோபித்து.

98. உன் தம்பியைக் கொல்லலுற்றாய். அவன்மீது குற்றமில்லையென்பதை உன் நெஞ்சு அறிந்திருந்தும், அவன்மீது நீ மனமிரங்கவுமில்லை. மேலும் அவன், 'என்னைத் துன்புறுத்தாதே; நான் உன் அடைக்கலம்; செய்த பிழையைப் பொறுப்பாயாக' என்றுரைத்து உன்னைச் சரண்புக்க விடத்தும், நீ அவனைத் தழுவிக்கொள்ளாமல் சீறிக் கொல்லத்தொடங்கினாய்.

99. உன்னோடு போர் செய்தற்கேற்ற வலிமையுடையவனாயிருந்தும், 'அரிய போரில் தோற்றோம்' என்று தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டு உன்னைத் தொழுது அஞ்சலி செய்தான். அப்படிக் கைக்கூப்பி வணங்கியவனை 'நமனுலகுக்கு அனுப்புவேன்' என்று எண்ணினாய். அவன் ஓடிச்சென்று நாற்றிசையையும் அடைந்தான்.

100. அங்ஙனம் அவன் உனக்கு அஞ்சியோடியும் நீ அவன்மாட்டு இரங்கி அருள் செய்தாயல்லை. உடன் பிறந்த தம்பி என்பதையும் நினையாமல் துரத்தினாய். கடைசியில் மதங்க முனிவனிட்ட சாபமாகிய அரணை எல்லையாகவுடைய இரலைமலையை யடைந்தபடியால் அவனை மேலுந் தொடர்ந்தாயல்லை. ஆதலால் உயர்தப்பிப் பிழைத்தான்.

101 ஈர மாவதும் இற்பிறப் பாவதும்
வீர மாவதும் கல்வியின் மெய்ந்நெறி
வார மாவதும் மற்றொரு வன்புணர்
தார மாவது தாங்குந் தருக்கரோ. 23

102 மறந்தி றம்பல் வலியமெ னுமனம்
புறந்தி றம்பல் எளியவர்ப் பொங்குதல்
அறந்தி றம்பல் அருங்கடி மங்கையர்
திறந்தி றம்பல் தெளிவுடை யோர்க்கெலாம். 24

103 தருமம் இன்ன தெனுந்தகைத் தன்மையும்
இருமை யுந்தெரிந் தெண்ணலை என்னினும்
அருமை உம்பிதன் ஆருயிர்த் தேவியைப்
பெருமை நீங்கினை எய்தப் பெறுதியோ. 25

---

101. ஈரம் ஆவதும்—அன்பின் செயலாவதும், இல் பிறப்பாவதும்—உயர்குடிப் பிறப்பின் பயனாவதும், வீரமாவதும்—வீரத்தின் பண்பாவதும், கல்வியின் மெய்ந்நெறி வாரமாவதும்—கல்வியறிவின் விளைவாய் நிகழும் மெய்ம்மையான ஒழுக்க நெறியின் உரிமையாவதும், எது எனின்?—பிறன் ஒருவனுக்குரிய மனைவியாக நிற்கும் கற்பு நிலையைச் சிதையாது பாதுகாக்கும் பெருமையேயாகும் அப்பண்புகள் உள்ளமைக்கு இஃதொன்றே உரைகல்; இஃதின்றேல் அவைகளும் இல்லை என்பது ஒருதலை.

102. மறம் திறம்பல்—வீர நெறியினின்றும் வழுவி நடத்தலாவது, (எது எனின்) வலியம் எனுமனம் புறம் திறம்பல்—நாம் போதிய வலிமையுடையோம் என்று கருதி வரம்பு கடந்து செயல்புரிதலே யாகும். எது போன்ற காரியம் எனின்:—எளியவர்ப் பொங்குதல்—தம்மைக்காத்துக்கொள்ளும் வலிமையற்றவர்மீது கோபித்தெழுதல் (போன்றன). அதைப்போலவே:-அறந்திறம்பல்—அறநெறியினின்றுந் தவறி யொழுகுதலாவது, அரும் கடி மங்கையர் திறம் திறம்பல்—கடத்தற்கரிய நிறையாகிய காவலையுடைய மங்கையர் கற்பின் வலிமையைச் சிதைத்தலேயாம்; தெளிவுடையோர்க் கெலாம் இதுவே கருத்து.

103. தருமம் இன்ன தன்மையது; அதனை மேற்கொள்ளுதலே தகுதி என்ற தன்மையையும் கருதினையல்லை; இம்மை மறுமைப் பயன்களையும் ஆராய்ந்து சிந்தித்தாயல்லை. அப்படி நீ சிந்தித்திருந்தாயானால் பெறுதற்கரிய அன்புடைத் தம்பியின் உயிர்போன்ற மனைவியை, நினைத்த அளவிலேயே பெருமை நீங்கிய நீ அடையக்கடவையோ!

104 ஆத லானும் அவனெனக் காருயிர்க்
காத லான்என லானுநிற் கட்டனென்
ஏதி லாரும் எளியரென் றுரையும்
தீது தீர்ப்பதென் சிந்தைக் கருத்தரோ. 26

104. ஆதலானும்—மறந்திறம்பல், அறந்திறம்பல் ஆகியவற்றை நீ புரிந்தபடியாலும்; அவன் எனக்கு எனக்கு அரிய உயிர்போன்ற நண்பனாக அமைந்தபடியினாலும், உன்னைக் கொன்றேன். (மேலும்) ஏதிலாரையும் எளியரென்றுரையும்—எவ்விதத் தொடர்புமற்ற அயலாராயினும் பகைவரிட மிருந்து நம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் வலிமையிலோம் என்று தஞ்ச மடைந்தாரையும். தீது தீர்ப்பது—வருந் துன்பங்களைவது, என் சிந்தைக் கருத்து—என் மனக்கருத்தாகும்.

38. தாரை இலக்குவனை வழிவிலக்கல்.

கார்காலம் முடிவடைந்தும், சொன்னபடி சுக்கிரீவன் வாராமையினாற் கோபங்கொண்ட இராமபிரான், அன்னவன் மனநிலையை அறிந்துவருமாறு தம்பியை ஏவினான். இலக்குவன் கோபாவேசத்தோடு தம் நகரை நோக்கி வருவதைக் கண்ட வானரவீரர் அஞ்சியோடி அவன் வருகையை வாலி மகன் அங்கதனுக்கு அறிவித்தனர். அவன், மதுவுண்டு களிப்பில் மூழ்கிக் கிடந்த சுக்கிரீவனுக்கு அச்செய்தியை உணர்த்த முயன்றான்; அது பலிக்கவில்லை. வேறு செய்யும் வகையின்றி அனுமனிடஞ் சென்றான். அனுமன் ஏனைய வீரருடன் தாரையிடஞ் சென்றான். அந்நிலையில் செயற்பாலது யாது என்று யாவரும் ஆராயும்பொழுது அனுமன், 'தாரை தன் ஆய வெள்ளத்தோடு அரண்மனை வாயிலின் வழியில் நின்று இலக்குவனைத் தடை செய்தலே உபாயம்' என்றான். அவ்வண்ணமே தாரை மகளிர் கூட்டத்தோடு சென்று இலக்குவன் சீற்றத்தைத் தணித்த வரலாற்றை உரைப்பது இப்பகுதி.

இப்பகுதி இலக்குவனது அரிய குணங்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துளது. அவனது உள்ளம் மலர்போன்று மென்மைவாய்ந்த தென்பதை உணர்ந்த மாருதி தாரையை நோக்கி, 'நீவிர் மனையின் வழியை மாற்றினால் அவன் அந்நீள் நெறி நோக்கலன்' என்று கூறியபடியே, மெல்லியர் வந்து

வளைந்தபோது, சீற்றம் விலக, முகம் பெயர்ந்து ஓதுங்கிற்றலால் அப்பணையினுமுயர்ந்த தோளான், பார்க்கவும் அஞ்சினவனுய், மாமியர் குழுவின்கண்ணே அகப்பட்ட மைந்தன்போலக் கூச்சத்துடன் நின்றான். தாரை நடுங்கியவண்ணஞ் சில கூற, அவள் இனிய பேச்சினைக் காதினுற்கேட்டவன் பேசியது யாரென அறியும்பொருட்டு இறைமுகமெடுத்து நோக்கினுன். நோக்கவும், கைம்மைக் கோலத்தோடு ஒளியிழந்த மதிமுகத்தாளைக் கண்டதும், அவளைப்போலவே ஒளியிழந்த தன் தாயரை நினைந்து நைந்து நயனங்கள் பனிப்ப நெடிது நின்றான். பின்பு வினவினுட்கு எதிர் ஓர் மாற்றம் விளம்பவும் வேண்டுமென்று, சில கூறி வினவ, அதற்கு அவள் கூறிய விடையினுல் முனிவு நீங்கி, அருள்வரநாணுட்கொண்டான். அந்நிலையை யுணர்ந்த மாருதியும் மருங்குவந்தான். இங்ஙனம் பிறர் மனை நோக்காத பேராண்மை, அயல் மாதரைத் தாயிற் சீரியராகக் கருதல் முதலிய பண்புகளுக்கு ஒரு சீரிய எடுத்துக்காட்டாக இலக்குவனை ஆசிரியர் காட்டுகின்றார்.

[தெ. ப:—கிட்கிந்தைப்படலம்: 42-44; 46-60.]

105 அனையன் உள்ளமும் ஆய்வளை யாய்அலர்
மனையின் வாயில் வழியினை மாற்றினல்
நினையும் வீரன்அந் நீள்நெறி நோக்கலன்
வினையம் ஈதென் றனுமன் விளம்பினன். 1

106 நீரெ லாமயல் நீங்குமின் நேர்ந்தியான்
வீர னுள்ளம் விளக்குவல் என்றலும்
பேர நின்றனர் யாவரும் பேர்கலாத்
தாரை சென்றனள் தாழ்குழ லாரொடும். 2

---

105. ஆய்வளையாய்! அனையன் உள்ளமும் அலர்—இலக்குவன் உள்ளமும் மலர்போன்று மென்மையானது. மனை—சுக்கிரிவன் அரண்மனை. மாற்றினல்—தடுத்தால். நினையும் வீரன்—சிந்தித்துச் செயல்புரியும் வீரனுகிய இலக்குவன். நீள் நெறி—நீண்ட வழி. வினையம்—தந்திரம்.

106. அயல் நீங்குமின். நேர்ந்து—நேர்பட்டு; நேரே சென்று. உள்ளம் விளக்குவல்—மனத்தை தெளியச்செய்வேன். பேர்கலா—பின் வாங்காத.

107 உரைசெய் வானர வீரரு வந்துறை
அரைசர் வீதி கடந்தகன் கோயிலைப்
புரைசை யானை யனான்புக லோடுமவ்
விரைசெய் தாழ்குழல் தாரைவி லக்கினாள். 3

108 வில்லும் வாளும் மணிதொறு மின்னிட
மெல்ல ரிக்குரல் மேகலை ஆர்த்தெழப்
பல்வ கைப்புரு வக்கொடி பம்பிட
வல்லி ஆயம் வலத்தினில் வந்ததே. 4

வேறு

109 ஆர்க்குநூ புரங்கள் பேரி யல்குலாந்
தடந்தே ரோத்த
வேற்கண்வெம் புருவம் போர்வில் மெல்லியர்
வளைந்த போது
பேர்க்கருஞ் சீற்றம் பேர முகம்பெயர்ந்
தொதுங்கிற் றல்லாற்
பார்க்கவும் அஞ்சி னான்அப் பணையினும்
உயர்ந்த தோளான். 5

---

107. புரைசை—கழுத்தணி. விரை செய் வார் குழல்—வாசனையை யுடைய நீண்ட கூந்தல்.

108. வில் வாள்—ஒளிகளின் வகைகள்; விட்டுவிட்டு விளங்குவன வில்; பளபளப்புடன் பிரகாசிப்பன வாள். அணி—ஆபரணம். மின்னிட—விளங்க. அரி—காற் சிலம்பு. ஆர்த்து எழ—பறைபோல ஆரவாரஞ் செய்ய. புருவக் கொடி—புருவமாகிய கொடி. பம்பிட—நிறைந்திருப்ப. வல்லி ஆயம்—மகளிர் கூட்டமாகிய சேனை. வலத்தினில்—முழு வலிமையோடு.

109. நூபுரம்—சிலம்பு. பேரி—பேரி யென்னும் வாத்தியம். வேலை யொத்த கண் வேலாகவும் புருவம் போர் வில்லாகவும் கொண்ட மெல்லியர். முகம் பெயர்ந்து ஒதுங்கிற்றல்லால்—முகத்தை வேறு பக்கத்தில் மாறவைத்த தல்லாமல். பணையினும் உயர்ந்த தோளான்—பருமை வாய்ந்த பொருள் யாவற்றினும் உயர்ந்த தோளையுடையவன். போர்க்களத்தில் ஆண் சிங்கம் போன்ற வீரனாயினும் இந்தச் சேனையின் முற்றுகைக்கு அஞ்சிப் பின் வாங்கினான்.

110 தாமரை வதனஞ் சாய்த்துத் தனுநெடுந்
தரையின் ஊன்றி
மாமியர் குழுவின் வந்தா னெமென
மைந்தன் நிற்பப்
பூமியில் அணங்க னார்தம் பொதுவிடைப்
புகுந்து பொற்றேள்
தூமன நெடுங்கண் தாரை நடுங்குவாள்
இனைய சொன்னாள். 6

111 அந்தமில் காலம் நோற்ற ஆற்றலுண்
டாயி னன்றி
இந்திரன் முதலி னோரால் எய்தலாம்
இயல்பிற் றன்றே
மைந்தநின் பாதங் கொண்டுஎம் மனைவரப்
பெற்று வாழ்ந்தேம்
உய்ந்தனம் வினையுந் தீர்ந்தேம் உறுதிவே
றிதனின் உண்டோ. 7

112 வெய்தின்நீ வருதல் நோக்கி வெருவுறுஞ் சேனை வீர
செய்திநான் உணர்கி லாது திருவுளந் தெரித்தி என்றாள்
ஐயநீ ஆழி வேந்தன் அடியிணை பிரிக லாதாய்
எய்திய தென்னை என்றாள் இசையினும் இனிய
சொல்லாள். 8

113 ஆர்கொலோ உரைசெய் தாரென்று அருள்வரச்
சீற்றம் அஃகாப்
பார்குலாம் முழுவெண் திங்கள் பகல்வந்த
படிவம் போலும்

---

110. வதனம்—முகம். சாய்த்து—குனிந்து. தனு—வில். மாமியர் கூட்டத்திலே வந்தவனைப்போன்று பேசுதற்குக் கூச்சங்கொண்டு. பொது விடை புகுந்து—கூட்டத்தினிடையே ஒதுங்கி. தூ மனம்—தூய மனத்தை யுடைய. நடுங்குவாள்—நடுங்கிக்கொண்டு. இனைய—இச் சொற்களை.

111. எய்தலாம் இயல்பிற்று அன்று நீ எம்மனை வரப்பெறுதல். உய்ந் தனம்—மேலான கதியைப் பெற்றேம். உறுதி—நற்பயன்.

112. வெய்தின்—கோபத்தோடு. செய்தி உணர்கிலாது சேனை வெரு வுறும். செய்தி—காரணம். திரு உளம் தெரித்தி—உன் மனக்கருத்தைச் சொல்லுதி.

113. ஆர் பேசினார் என்று பார்த்தபொழுதே அருள் வந்தது; சீற்றம் தானாகத் தணியலாயிற்று. இலக்குவன் பார்த்தபொழுது தாரை எங்ஙனம் தோன்றினாள் என்பது இரண்டாமடியிற் கூறப்படுகின்றது. பார் குலாம்—பூமி முழுதும் விளங்குகின்ற. பகல் வந்த படிவம் போலும் முகம்—வாலி

ஏர்குலாம் முகத்தி னாளை இறைமுக
மெடுத்து நோக்கித்
தார்குலாம் அலங்கல் மார்பன் தாயரை
நினைந்து நைந்தான். 9

114 மங்கல அணியை நீக்கி மணியணி
துறந்து வாசக்
கொங்கலர் கோதை மாற்றிக் குங்குமஞ்
சாந்தங் கொட்டாப்
பொங்குவெம் நகில்கள் பூகக் கழுத்தொடு
மறையப் போர்த்த
நங்கையைக் கண்ட வள்ளல் நயனங்கள்
பனிப்ப நின்றான். 10

115 இனையராம் என்னை ஈன்ற இருவரும் என்ன நின்ற
நினைவினான் அயர்ப்புச்சென்ற நெஞ்சினன் நெடிதுநின்றான்
வினவினாட் கெதிரோர் மாற்றம் விளம்பவும் வேண்டும் என்றப்
புனைகுழ லாட்கு வந்த காரியம் புகல்வ தானான். 11

116 சேனையும் யானுந் தேடித் தேவியைத் தருவேன் என்று
மானவற் குரைந்த மாற்றம் மறந்தனன் அருக்கன் மைந்தன்

இறந்தமையால் ஒளி மழுங்கிய நிலை. ஏர் குலாம் முகம்—ஒளி மழுங்கியபொழுதும் அழகு குன்றவில்லை. இறை முகம் எடுத்து நோக்கி—சிறிதே முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்து. பார்த்ததும் தாயர் நினைவு வந்தது. இவளது கைம்மைக் கோலம் தாயரை நினைவுறுத்த, இருவருக்குமாக வருந்துகின்றான்.

114. மங்கல அணி—திருமங்கலியம். மணி அணி—இரத்தினங்களாற் செய்யப்பட்ட ஏனைய அணிகலன்கள். கோதை மாற்றி—மலர் மாலையை ஒழித்து. குங்குமம்—குங்குமக் குழம்பு. சாந்தம்—சந்தனக் குழம்பு. பூகக் கழுத்து-கமுக மரம்போன்ற கழுத்து; அணிகலங்களின் தழும்புபட்ட வெறுங் கழுத்து. மறையப் போர்த்த—கழுத்து மட்டுந் தெரிய மற்றெல்லாம் முழுவதும் மறையும்படி போர்த்த. வள்ளல்—பிறர் நிலை கண்டு இரங்குபவன். பனிப்ப—துளிப்ப.

115. நினைவினான்—நினைவினாலே. அயர்ப்புச் சென்ற நெஞ்சினான்—தளர்ச்சி மேலிட்ட மனத்தையுடையவன். நெடிது நின்றான்—தன்னை மறந்து ஒன்றுந் தோன்றாது நின்றான். எதிர் ஓர் மாற்றம்—விடையாக ஒரு சொல். புனை குழல்—அழகிய கூந்தல்.

116. மானவன்—இராமபிரான் ஆனவன் அமைதி வல்லை அறி என—அப்படிப்பட்டவனது மன நிலையை விரைவாக அறிவாய் என்று. அருளினால்—

ஆனவன் அமைதி வல்லை அறியென அருளின் வந்தேன்
மேனிலை அனையான் செய்கை விளைந்தவா விளம்பு
கென்றான். 12

117 சீறுவா யல்லை ஐய சிறியவர் தீமை செய்தால்
ஆறுவாய் நீய லான்மற் றாருளர் அயர்ந்தா னல்லன்
வேறுவே றுலக மெங்குந் தூதரை விடுத்த எல்லை
ஊறுமா நோக்கித் தாழ்த்தான் உதவிமா றுதவி யுண்டோ. 13

118 ஆயிர கோடி தூதர் அரிக்கண மழைப்ப ஆணை
போயினர் புகுது நாளும் புகுந்தது புகல்புக் கோர்க்குத்
தாயினும் இனிய நீரே தணிதிரால் தருமம் அஃதால்
தீயன செய்யா ராயின் யாவரே செறுந ராவார். 14

119 அடைந்தவர்க் கபயம் நீவிர் அருளிய அளவில் செல்வம்
தொடர்ந்துநும் பணியில் தீர்ந்தால் அதுவும்நுந் தொழிலே
யன்றோ
மடந்தைதன் பொருட்டால் வந்த வாளமர்க் களத்து மாண்டு
கிடந்திலர் என்னின் பின்னும் நிற்குமோ கேண்மை அம்மா.
15

கட்டளையினால். மேல் நிலை அனையான்—மேலான நிலையை அடைந்துள்ள அவன். செய்கை விளைந்தவா—செயல்கள் அடைந்துள்ள நிலையை உள்ளபடி.

117. சீறுவாயல்லை—கோபிக்கற்பாலையல்லை. ஆறுவாய் நீயலால் மற்று யார் உளர்—பொறுத்தருள்வாய்; அங்ஙனம் பொறுத்தற்கு உன்னையல்லாது வேறு யார் இருக்கின்றார்கள். அயர்ந்தானல்லன்—மறந்தானல்லன். தூதரை அனுப்பி அ எல்லை ஊறுமா நோக்கி—தூதரை அனுப்பி அவ்வவ் வெல்லைகளினின்றும் சேனைகள் வந்து சேருதலை எதிர்பார்த்து. தாழ்த்தான்—காலந் தாழ்த்தான். உதவி மாறுதவி உண்டோ—நீங்கள் செய்யாமற் செய்த உதவிக்குக் கைம்மாறு செய்வது சாத்தியமோ! இல்லை.

118. அரிக் கணம்—குரங்குக் கூட்டம். ஆணை போயினர்—ஆணையோடு போயினர். புகுது நாளும் புகுந்தது—அவர்கள் திரும்பிவரவேண்டிய நாளும் நெருங்கியது. சரண்புகுந்தோருக்குத் தாயைவிட இரக்கமுள்ள நீங்களே பிழைபொறுத்துக் கோபந்தணிவீர்கள்; நாங்கள் அதை வேண்டிக்கொள்ள வேண்டுவதுமில்லை. தீயன செய்யாராயின் யாவரே செருநராவார்—தீச்செயல்களைச் செய்யாராயின் கோபித்தற்குரியார் ஒருவருமில்லா தொழிவர்: அப்படி இலராயின் நீங்களாகவே தணிகின்ற பிழை பொறுத்தலாகிய தாய்மைப் பண்பிற்கு போக்குவிடு இல்லாதொழியுமன்றோ! அப்பண்பு உலகிற்கு வெளிப்பட இடமின்றிக் குடத்திலிட்ட விளக்காய்ப் போகுமன்றோ!

119. நீவிர் அபயமருளிய பொழுதே செல்வமும் அதனைத்தொடர்ந்து வந்து பொருந்திற்று: அப்படி எய்தியதன்விளைவாக நுமது தொண்டில் பிழைபட்டால், அதுவும் நும் தொழிலேயன்றோ— அப்பணியையும் மறப்பிக்குமளவு பெருஞ்செல்வமருளிய நும் செயலால் விளைந்ததல்லவா! அதற்கு எங்கள் தலையறுக்கலாமோ! கேண்மை—நட்பு.

120 செம்மைசேர் உள்ளத் தீர்கள் செய்தபே ருதவி தீரா
வெம்மைசேர் பகையு மாற்றி அரசுவீற் றிருக்க விட்டீர்
உம்மையே இகழ்வ ரென்னின் எளிமையாய் ஒழிவ
தொன்றோ
இம்மையே வறுமை எய்தி இருமையும் இழப்ப ரன்றே. 16

121 ஆண்டுபோர் வாலி யாற்றல் மாற்றிய நம்பொன் றுயின்
வேண்டுமோ துணைவர் நும்பால் வில்லினும் மிக்க துண்டோ
தேண்டுவார்த் தேடு கின்றீர் தேவியை அதனைச் செவ்வே
பூண்டுநின் றுய்தற் பாலார் நுங்கழல் புகுந்து ளோரும். 17

122 என்றவள் உரைத்த மாற்றம் யாவையும் இனிது கேட்டு
நன்றுணர் கேள்வி யாளன் அருள்வர நாணுட் கொண்டான்
நின்றனன் நிற்ற லோடும் நீத்தனன் முனிவென் றுன்னு
வன்றுணை வயிரத் திண்டோள் மாருதி மருங்கின்வந்தான். 18

120, பேருதவி தீரா—பேருதவி அழியாது; ஏனெனில் பகையை மாற்றி அரசு வீற்றிருக்கவிட்டீர். எளிமையாய்—இழிகுணமாகி.

121. ஆண்டு—அப்பொழுது. தேவியைத் தேடிக்காண்பவரை வேண்டி நிற்கின்றீர். அதனைச் செவ்வே பூண்டுநின்று—அப்பணியை நன்கு தலைமேற் கொண்டு நின்று. நும்மைச் சரண்புகுந்துள்ள இவர்களும் அப்பணி தலைமேற் கொண்டு ஈடேறற் பாலரேயாவர்; தலையறுக்கற் பாலாரல்லர்.

122. அருள்வர நாணுட்கொண்டான்—முன் அருள்வரச் சீற்றம் அஃகிற்று; இப்பொழுது அருள் பெருகத் தான் சினந்தமைக்கு நாணங்கொண்டான். கொண்டான் நின்றனன்—கொண்டவனாகி, அது வெளிப்பட நின்றான். அதுகண்ட அனுமன் பக்கத்திலே வந்தான்.

---

39. சாம்பன் அனுமனை இலங்கைக்கு ஏகும்படி கூறல்.

மகேந்திர மலையில் ஒன்று கூடிய வானரவீரர் ஒருமாத எல்லைகடந்தும் பிராட்டியைக் காணாமையால் மனம் மறுகுகின்ற பொழுது, சடாயுவின் தமையன் சம்பாதியினால் அவள் இலங்கையில் இராவணன் இட்ட சிறையில் உள்ளாள் என்பதறிந்து ஒருவாறு ஆறுதலடைந்தனர். பின்பு நூறு யோசனைக்கு அப்பாலுள்ள இலங்கை சென்று மீளவல்லார் தம்முள் யாவர் என ஆராயலாயினர். நீலன் முதலிய வீரர் கடல்கடத்தல் தம்

மால் இயலாதென்று வெளிப்படையாகக் கூறினர். அங்கதன் 'வேலை கடப்பன்; மீள மிடுக்கின்று' என்றான். நான்முகன் மகனாகிய சாம்பவன் 'திருமால் திரிவிக்கிரமனாய் உலகளந்த செய்தியைப் பறைசாற்றியபொழுது மேரு மலையில் மோதுண்டு நான் உலைவுற்றேன்' என்றான். அச்சாம்பன் தன்னுள் ஆராய்ந்து அனுமனே அக்காரியஞ் செய்துமுடிக்க வல்லவன் என்று உணர்ந்து அவனைப் பலவாறு புகழ்ந்துரைத்து, இலங்கை சென்று எல்லாருடைய துயரையும் தீர்க்கும்படி வேண்டினன். அங்ஙனம் அவன் அனுமனைநோக்கிக் கூறியன இப்பகுதியிற் காணப்படும்.

இராமபிரான் புகழ்ந்த மாருதியின் 'ஆணி இவ்வுலகுக்கெல்லாம் என்னலாம் சேனுயர் பெருமை'யை, அவன் வரலாறு முழுவதையுமுணர்ந்த சாம்பன், விரித்துக் கூறுகின்றான். அவனது பெருகிய உள்ளக்கிளர்ச்சியும் உறுதியும் பாட்டின் நடையிலும் ஓசையிலும் ஒரு தனிப்பட்ட முறையில் வெளிப்பட்டு நிற்பதைக்காணலாம்.

[தெ. ப:— மகேந்திரப் படலம்: 9-19.]

123 மேலைவி ரிஞ்சன் வியினும் வியா மிகைநாளீர்
நூலைந யந்து நுண்ணிது ணர்ந்தீர் நுவல்தக்கீர்
காலனு மஞ்சுங் காய்சின மொய்ம்பீர் கடன்நின்றீர்
ஆலநு கர்ந்தா னுமென வெம்போர் அடர்கிற்பீர். 1

124 வெப்புறு செந்தீ நீர்வளி யாலும் விளியாதீர்
செப்புறு தெய்வப் பல்படை யாலுஞ் சிதையாதீர்
ஒப்புறி னொப்பார் நும்மல தில்லீர் ஒருகாலே
குப்புறின் அண்டத் தப்புற மேயுங் குதிகொள்வீர். 2

123. மேலை விரிஞ்சன்—யாவரினும் மேலானவனாகிய பிரமன். மிகை நாள்—நீண்ட ஆயுள். நூல்-சாத்திரங்கள். நயந்து-விரும்பி. நுவல் தக்கீர்—நூற் பொருளை எடுத்துக்கூறும் வல்லமையுடையீர். காய் சினம்—கடுங்கோபம், மொய்ம்பு—வலிமை, இரண்டையுமுடையீர். கடன் நின்றீர்—கடமைகள் செய்வதில் உறுதிப்பாடுடையீர். ஆலம் நுகர்ந்தான்—சிவபிரான். அடர்தல்—செய்தல்.

124. வெப்பு—வெம்மை. வளி—காற்று. விளிதல்—இறத்தல். செப்பு உறு—சிறப்பித்துக் கூறப்படும். ஒப்புறின்—ஒப்புக் கூறுமிடத்து. நும் அலது ஒப்பார் இல்லீர். குப்புறின்—குதித்தால்.

125 நல்லவு மொன்றோ தீயவு நாடி நவைதீரச்
சொல்லவும் வல்லீர் காரிய நீரே துணிகிற்பீர்
வெல்லவும் வல்லீர் மீளவும் வல்லீர் மிடலுண்டேற்
கொல்லவும் வல்லீர் தோள்வலி என்றுங் குறையாதீர். 3

126 மேரு கிரிக்கும் மீதுற நிற்கும் பெருமெய்யீர்
மாரி துளிக்கும் தாரை இடுக்கும் வரவல்லீர்
பாரை எடுக்கும் நோன்மை வலத்தீர் பழியற்றீர்
சூரிய னைச்சென் றொண்கை யகத்தும் தொடவல்லீர். 4

127 அறிந்துதி றத்தா றெண்ணி அறத்தா றழியாமை
மறிந்துரு ளப்போர் வாலியை வெல்லும் மதிவல்லீர்
பொறிந்திமை யாக்கோன் வச்சிர பாணம் புகமூழ்க
எறிந்துழி இற்றோர் புன்மயி ரேனும் இழவாதீர். 5

128 போர்முன் எதிர்ந்தால் மூவுல கேனும் பொருளாகா
ஓர்வில் வலங்கொண் டொல்கலில் வீரத் துயர்தோளீர்
பாருல கெங்கும் பேரிருள் சீக்கும் பகலோன்முன்
தேர்முன் நடந்தே ஆரிய நூலுந் தெரிவுற்றீர். 6

129 நீதியின் நின்றீர் வாய்மைய மைந்தீர் நினைவர்னும்
மாதர்ந லம்பே ணாதுவ ளர்ந்தீர் மறையெல்லாம்
ஓதியு ணர்ந்தீர் ஊழிக டந்தீர் உலகினும்
ஆதிய யன்றா னேயென யாரும் அறைகிற்பீர். 7

---

125. நல்லவை ஒன்றோ—நல்லவைமாத்திரமோ! நவைதீர—குற்றமின்றி. மிடலுண்டேல்—பகைவரிடத்து நும்மை எதிர்க்கும் வலிமையிருக்குமானால். என்றும்—எந்நாளும்.

126. மீதுற—மேலாக உறும்படி. நோன்மை வலம்—மிக்க வலிமை. ஒண் கை—ஒள்ளிய கை.

127 திறத்தாறு எண்ணி அறிந்து. திறத்தாறு—உரிய வழிகளை. அறத்தாறு அழியாமை—அற நெறி வழுவாவண்ணம். மறிந்து—மாண்டு. பொறிந்து—கோபித்து. இமையாக்கோன்—இந்திரன். வச்சிராயுதம் உடம்பில் புக்கு முழுகும்படி எறிந்தபொழுது.

128. பொருளாகா—பொருளாகக் கருதாமல். ஓர்வு இல் வலம்—நினைக்கவும் முடியாத வலிமை. ஒல்கல்—சுருங்குதல். சீக்கும்—ஒழிக்கின்ற. ஆரிய நூல்—வடமொழி நூல்கள்.

129. ஊழி கடந்தீர்—ஊழியின் எல்லைக்கும் மேற்பட்ட ஆயுளையுடையீர்.

130 அண்ணல மைந்தற் கன்புசி றந்தீர் அதனாலே
கண்ணியு ணர்ந்தீர் கருமநு மக்கே கடனென்னத்
திண்ணித மைந்தீர் செய்துமு டிப்பீர் சிதைவின்றால்
புண்ணிய மொன்றே என்றுநி லைக்கும் பொருள்கொண்டீர். 8

131 அடங்கவும் வல்லீர் காலம தன்றேல் அமர்வந்தால்
மடங்கல் முனிந்தா லன்னவ லத்தீர் மதிநாடித்
தொடங்கிய தொன்றோ முற்று முடிக்குந் தொழிலல்லால்
இடங்கெட வெவ்வாய் ஊறுமி டைத்தால் இடையாதீர். 9

132 ஈண்டிய கொற்றத் திந்திர னென்பான் முதல்யாரும்
பூண்டுந டக்கும் நன்னெறி யானும் பொறையானும்
பாண்டிதர் நீரே பார்த்தினி துய்க்கும் படிவல்லீர்
வேண்டிய போதே வேண்டுவ எய்தும் வினைவல்லீர். 10

133 ஏகுமின் ஏகி எம்முயிர் நல்கி இசைகொள்ளீர்
ஓகைகொ ணர்ந்தும் மன்னையும் இன்னற் குறையில்லாச்
சாகர முற்றுந் தாவிடு நீரிக் கடல்தாவும்
வேகம மைந்தீர் என்றுவி ரிஞ்சன் மகன்விட்டான். 11

---

130. அண்ணல் அமைந்தற்கு-இராமபிரானுக்கு. கண்ணி-ஆராய்ந்து. கருமம் கண்ணி உணர்ந்தீர். திண்ணிது—உறுதியாக. செய்து முடிப்பீர்; அப்படி முடிக்குமிடத்து எவ்விதமான குறையுமிராது.

131, காலமதன்றேல் அடங்கவும் வல்லீர். மடங்கல்—ஆண்சிங்கம். மதி நாடி—மதியினால் ஆராய்ந்து. இடம்—பெருமை. ஊறு—இடையூறு. இடைதல்—பின்வாங்குதல்.

132. ஈண்டிய—நெருங்கிய. பூண்டு—மேற்கொண்டு. பாண்டிதர்—பண்டிதர். உய்க்கும்படி—கொண்டு செலுத்தும்படி.

133. நல்கி—கொடுத்து. இசை—புகழ். ஓகை—உவகை. அன்னை—சீதாபிராட்டி. பிராட்டியும் துன்பம் நிறைந்த பெரிய கடலைக்கடந்து கரையேறுவாள். நீர் இக்கடல்தாவும் வேகம் அமைந்தீர். விரிஞ்சன் மகன்—சாம்பன். விட்டான்—கூறி அத்துடன் முடித்தான்.

---

5. சுந்தர காண்டம்.

40. அனுமன் இலங்கை நகர்வளம் கண்டு அதிசயித்தல்.

மகேந்திர மலையினின்றும் கிளம்பி, பல இடையூறுகளைக் கடந்து ஈற்றில் இலங்கையிலுள்ள பவள மால் வரையிற் பாய்ந்த, பேருருவங்கொண்ட அனுமன், அம்மலையிலிருந்தபடியே இலங்கையின் பல வளங்களையுங் கண்ணுற்றான். அப்படி அவன் கண்ணுற்றனவாக ஆசிரியர் கூறுவனவற்றுள் ஒரு சில செய்யுள்கள் இப்பாடத்திற் காணப்படுவன.

கோசல நாட்டையும் அயோத்திமாநகரத்தையும் பால காண்டத்தில் வருணித்த கவி, இக்காண்ட ஆரம்பத்தில் இலங்காபுரியை அனுமன் கண்டவாறு வருணிக்கின்றார். இரண்டிற்குமுள்ள வேறுபாடு இருபகுதிகளையும் ஒப்பிட்டு அறியற்பாலது. அயோத்திமாநகரம் யாவரும் விழையும் சீரிய நகரத்திற்குரிய பண்புகளெல்லாம் குறைவறப்பெற்றது. இலங்காபுரி செல்வச் சிறப்புடன் யாண்டுமில்லாத சில நூதனங்களைக் கொண்டதாயினும் நன்னெறியினின்றும் விலகியது. அயோத்தியில் கல்லாது நிற்பார் ஒருவருமின்மையின் யாவரும் கல்வி, அறிவு, தவம் முதலியவற்றின் வழிவந்த பெரியதொரு இன்பத்தை அனுபவிப்பவர். இலங்காபுரியில் தேறலுண்டு களிக்கின்றாரன்றிக் கவல்கின்றார் இலர். கோசல நாட்டில் அறநெறி பொய்யிலா ஒழுக்கத்திலும் அன்பிலும் நிலைநின்றது; அறம்புகா மதில் சூழ் இலங்கையில் மறநெறி அச்சத்திலும் அதிகாரத்திலும்வேரூன்றி நின்றது. அங்குச் சீரிய நெறிப்பட்ட மக்கள் நாயகம்; இங்குச் சிந்தையில் நினைந்த செய்யும் தலைவனது ஒரு நாயகம். பகலுக்கும் இருளுக்கும் உள்ளதுபோன்ற வேறுபாடு இரு இடங்களுக்கு மிருந்ததென்பது இச்செய்யுட்களால் ஓரளவு விளங்கும்.

[தே. ப:— ஊர்தேடு படலம். 1, 2, 3, 9, 19, 23, 30.]

மாடங்கள்

1 பொன்கொண் டிழைத்து மணியைக்கொடு பொதிந்த
மின்கொண் டமைத்த வெயிலைக்கொடு சமைத்த
என்கொண் டியற்றிய எனத்தெரி கிலாத
வன்கொண்டல் விட்டுமதி முட்டுவன மாடம். 1

2 நாகா லயங்களொடு நாகருல குந்தம்
பாகார் மருங்குதுயில் வென்னவுயர் பன்ப
ஆகாயம் அஞ்சஅகல் மேருவை அனுக்கும்
மாகால் வழங்கசிறு தென்றல்வர நின்ற. 2

3 மாகாரின் மின்கொடி மடக்கினர் அடுக்கி
மீகார மெங்கணு நறுந்துகள் விளக்கி

---

1. பொன்னைக்கொண்டு செய்து அதிலே இடையிடையே இரத்தினங்கள் வைத்து இழைக்கப்பட்டவைகளோ! அன்றி மின்னலைக்கொண்டு செய்து அதிலே சூரியன் ஒளியும் பொருந்தி நிற்கும்படி சமைக்கப்பட்டவைகளோ! இப்படி நினைக்கும்படி எப்பொருளைக்கொண்டு செய்யப்பட்டன என்று தெரிய முடியாதன; எவை எனின்:— வன் கொண்டல் விட்டு மதிமுட்டுவன மாடம்—வலிய மேக மண்டலத்தின் எல்லையுங்கடந்து அதற்குமேலுள்ள சந்திரனையுந் தொடுவனபோன்று மிக உயர்ந்த மாளிகைகள்.

முதல் முதலாக நோக்கிய அளவில் அடித்தளம் பொன்னாலும் மணியாலும் செய்ததுபோலத் தோன்றும். சற்றே மேலே நோக்கப் பொன்னின் ஒளிக்குப்பதில் மின்னின் ஒளியும், மணியின் ஒளிக்குப்பதில் வெயிலின் ஒளியுமாய் விளங்கும். அதன் உயரத்தோடு சென்று இன்னும் மேலே நோக்க வலிய மேகத்தின் நிறத்தையுங் கிழித்துக்கொண்டு அதற்கப்பாலுஞ் சென்று முடிமதியினையுந் தொடுவதுபோலத் தோன்றும். ஆதலால் அம்மாளிகைகள் எப்பொருளாற் செய்யப்பட்டனவென்று தெரிகிலாதன.

2. நாகாலயம்—தேவர்கள் மாளிகை. நாகர் உலகு—தேவர் உலகம். தம் பாகு ஆர் மருங்கு துயில்வு என்ன—தமது பகுதியில் ஒரு பக்கத்தில் இனிது தங்கத்தக்கவை என்று கூறும்படி, தேவலோகம் முழுவதும் அதிலுள்ள மாளிகைகள் உள்பட ஒரு மூலையில் ஒதுங்கிக்கிடக்கும் என்று கூறும்படி அவ்வளவு உயரமானவை. ஆகாயம் அஞ்ச—வானுலகம் அஞ்சும்படி. அகல் மேருவை அனுக்கும் மாகால்—பெரிய மேருமலையை வருத்திய பெரிய காற்று. வழங்கு சிறு தென்றல் வர நின்ற—இனிது வழங்குகின்ற ஒரு மெல்லிய தென்றல்போன்று வீசும்படி உள்ளன. இதற்குக் காரணம் வாயுதேவன் இராவணனிடங் கொண்ட அச்சம்.

3. மாகாரின் மின்கொடி — பெரிய காளமேகத்தில் தோன்றும் மின்னலாகிய கொடிகளை. மடக்கினர் அடுக்கி—பிடித்து விளக்குமாறு போல அடுக்கி;

ஆகாய கங்கையினை அங்கையினின் அள்ளிப்
பாகாய செஞ்சொலவர் வீசுபடு காரம். 3

செல்வமும் அதிகாரமும்

வேறு

4 மரம டங்களும் கற்பகம் மனையெலாம் கனகம்
அரம டந்தையர் சிலதியர் அரக்கியர்க்கு அமரர்
உரம டங்கிவந் துழையரா யுழல்பவர் ஒருவர்
தரம டங்குவ தன்றிது தவஞ்செய்த தவமால். 4

வனம் முதலியன

வேறு

5 வானும் நிலனும் பெறுமாறினி மற்று முண்டோ
கானும் பொழிலும் மிவைசெங் கனகத்தி னாலும்
ஏனம் மணியாலும் இயற்றிய வேனும் யாவும்
தேனும் மலரும் கனியும் தரச்செய்த செய்கை. 5

மிகாரம் எங்கணும் நறும் துகள் விளக்கி—மேற்பாகம் எங்குமுள்ள நறுமணமுள்ள பொடிகளை விளக்கித் தள்ளிப்பின்பு; பக்கத்திலே ஓடுகின்ற ஆகாய கங்கையின் நீரைக் கையினாலே அள்ளி; பாகாய செஞ்சொலவர் விசுபடுகாரம்—பாகு போன்ற செவ்விய சொற்களைப் பேசும் தேவமகளிரால் வீசித் தெளிக்கப்படும் வீடுகள். (அந் நகரில் உள்ளன.)

4. கனகம்—பொன். அரக்கியர்க்குச் சிலதியர் அரமடந்தையர்—அரக்கியர்களுக்குக் குற்றேவல் புரிபவர் தேவலோகத்துப் பெண்கள். உரம்—வலிமை. உழையர்—அருகிலிருந்து குற்றேவல் புரிபவர். இது ஒருவர் தரம் அடங்குவதன்று—இத்தகைய பெருஞ்சிறப்பு ஒருவர் பெறத்தகும் படித்தரத்தில் வந்து பொருந்துவதன்று: எவ்வளவு உயர்ந்த தகுதிபெற்றாலும் அது இவ்வளவு சிறப்பினைப் பெறுதற்குரியதாகாது. தவம் செய்த தவம் ஆம்—தவஞ்செய்து பெற்ற தவப்பயனேயாகும்.

5. வானுலகமும் பூவுலகமும் இனி எப்பொழுதாயினும் முன் பின்னாக இதுபோலப் பெறுதற்கு இடமுண்டோ! செம் கனகம்—செம் பொன். மற்றைய இரத்தினங்களாலும் பொன் முதலியவற்றால் அமைந்தபோதிலும் கனி முதலியவற்றைத் தரும்படி அமைத்த செயலை வான் முதலியன இனியேனும் பெற இடமுண்டோ! வானுந்நிலனும், பொழிலும் மிவை, ஏனம் மணியாலும், தேனும் மலரும் என்பன விரித்தல் விகாரம்.

மதிலின் வலிமை

வேறு

6 கறங்கு கால்புகா கதிரவன் ஒளிபுகா மறலி
மறம்பு காதினி வானவர் புகாரென்கை வம்பே
திறம்பு காலத்துள் யாவையுஞ் சிதையினுஞ் சிதையா
அறம்பு காதிந்த அணிமதிட் கிடக்கைநின் றகத்தின். 6

களிப்பு மிகுதி

7 பளிக்கு மாளிகைத் தலந்தொறும் இடந்தொறும் பசுந்தேன்
துளிக்குங் கற்பகத் தண்ணறுஞ் சோலைகள் தோறும்
அளிக்குந் தேறலுண்டு ஆடுநர் பாடுந ராகிக்
களிக்கின் றாரலாற் கவல்கின்றார் ஒருவரைக் காணேன். 7

---

6. கறங்கு கால்—சுழல் காற்று. மறலி மறம்—யமனது கொடிய செயல்கள். வம்பு—வீண். திறம்பு காலம்—யாவையும் அழியும் காலம். மதில் கிடக்கைநின்று—மதிலின் எல்லையைக் கடந்து.

7. படிகக் கற்களால் கட்டப்பட்ட மாளிகை இடங்கள். அளிக்கும் தேறல்—குற்றேவல் புரிவார் கேளாமல் தாமாகவே வந்துகொடுக்கும் மது. கவல்கின்றார்—கவலையுடையவர். காணேன்—இவ்வளவும் அனுமன் கண்டு தனக்குள் கூறியன.

---

41. இருளும் நிலவும்.

அனுமன் இலங்கை நகர்வளங்களைக்கண்டு வியப்புற்ற அமயம் கதிரவன் மறைந்தனன். மறைய அனுமனும் தன் பேருருவத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டனன். இராக்காலம் வர எங்கும் திணியிருள் செறிந்தது; பின்பு சந்திரன் தோன்றி எங்கும் நிலவொளியைப் பரப்பினன். அனுமன் இலங்கையிற் கால் வைத்த அற்றைநாள் இருளையும், அவ்விருள் முழுவதையும் நக்கி நிமிர்ந்த நிலவையும் வருணிப்பன இப்பாடல்கள்.

முன்பு பாலகாண்டத்திற் கண்ட சூரியோதய வருணனை பொதுவகையாய் அமைந்தது. இராமாயணக் கதை முழுவதற்கும் ஒரு பாயிரம் போன்றது. அந்தி மாலை பற்றிய வருணனை பிராட்டியின் பிரிவாற்றாமையோடு இசைவுற்றுக் காணப்படுவது. இங்குக் காணப்படும் இருள், சந்திரோதயம் முதலிய வருணனை

பெரும்பாலும் அனுமன் மனநிலை, சந்தர்ப்பம் இவற்றோடு ஒட்டிநின்று இக்கதையின் பெரு நிகழ்ச்சிக்கு ஒரு முன்னுரை போன்றமைந்துள்ளது. இருளும் நிலவும் ஒன்றையொன்று கவிந்தமை அரக்கரும் வானரவீரரும் புரியும் போரினை நினைவூட்டும். இருளை நிலவு முற்றாக ஓட்டி எங்கணும் நுழைந்தளாயமை அரக்கர் நீறுபட்டழிய வாகைசூடிய இராமபிரான் அருளிய விபீடணன் அறநெறிபற்றிய ஆட்சியைக் குறிப்பாக உணர்த்தும். ஒரே பொருளை வெவ்வேறிடங்களில் சந்தர்ப்பம், கதைப்போக்கு முதலியவற்றிற்கேற்ப முக்கியமான சாரம் குலையாது, பல்வேறு நயந்தோன்றுமாறு விகற்பித்துக்கூறும் கவித்திறமையை, குறிப்பிட்ட ஏனைய வருணனைப் பகுதிகளோடு இப்பகுதியை ஒப்பிட்டுத் தெளியலாம்.

[தே. ப;— ஊர் தேடு படலம்; 43-47; 52-60.]

இருள்

8 எய்வினை இறுதியிற் செல்வம் எய்தினன்
ஆய்வினை மனத்திலான் அறிஞர் சொற்கொளான்
வீவினை நினைக்கிலான் ஒருவன் மெய்யிலான்
தீவினை எனஇருள் செறிந்த தெங்குமே. 1

9 கரித்தமூன் றெயிலுடைக் கணிச்சி வானவன்
எரித்தலை அந்தணர் இழைத்த யானையை
உரித்தபேர் உரிவையான் உலகுக் கோருறை
புரித்தன னுமெனப் பொலியும் பொற்பதே. 2

---

8. எய்வினை இறுதியில் செல்வம் எய்தினன்—தன் மனம் ஏவியபடி கொடுவினை செய்து, அதன் விளைவாகச் செல்வத்தைப் பெற்றவன்; ஆய்வினை மனத்து இலான்—தக்கது இன்னது தகாதது இன்னது என்று ஆராயுந் தன்மையை மனத்திற் கொள்ளாதவன்; அறிஞர் சொல் கொளான்—தானறியாவிடினும் அறிந்தவர் கூறும் நன்மொழியையுங் கொள்ளாதவன்; வீவினை நினைக்கிலான்—இப்படி ஒழுகுதலாற் கேடு வருமென்பதையும் நினையாதவன்; மெய் இலான்—மெய்ம்மை என்பது சிறிதும் இல்லாதவன்; (ஆகிய) ஒருவன்—இத்தகைய குணங்களை யெல்லாமுடையவனாகிய இராவணன் போன்ற ஒருவனது; தீவினை என—அளவில்லாத தீவினையைப்போல; எங்கும் இருள் செறிந்தது—ஓரிடம் விடாமல் இருள் எங்கும் தடித்தது.

9. கரித்த மூன்று எயிலுடைக் கணிச்சி வானவன்—சிவபிரான்; கரித்த—எரித்த; கணிச்சி—மழுவென்னும் படை. எரித்தலை—வேள்வித் தீயின் கண். இழைத்த—உண்டாக்கிய. பேர் உரிவை--பெரியதோல். புரித்தனன்—புரிந்தனன்; வலித்தல் விகாரம். பொலியும்-மூடி விளங்கும். பொற்பது-எங்கும் கவிந்த பண்பினையுடையது. (அவ்விருள்.) (பால : 120.)

10 அணங்கர வரசர்கோன் அளவில் யாண்டெலாம்
பணங்களின் தலைதொறும் உயிர்த்த பாய்விடம்
உணங்கலில் உலகெலாம் முறையில் உண்டுவந்து
இணங்கெரி புகையொடும் எழுந்த தென்னவே. 3

11 வண்மைநீங் காநெடு மரபின் வந்தவன்
பெண்மைநீங் காதகற் புடைய பேதையைத்
திண்மைநீங் காதவன் சிறைவைத் தானெனும்
வெண்மைநீங் கியபுகழ் விரிந்த தென்னவே. 4

12 அவ்வழி அவ்விருள் பரந்த ஆயிடை
எவ்வழி மருங்கினும் அரக்கர் ஏகினர்
செவ்வழி மந்திரத் திசைய ராயினும்
வெவ்வழி இருள்தர மிதித்து மீச்செல்வார். 5

சந்திரோதயம்

13 தீண்டருந் தீவினை தீக்கத் தீந்துபோய்
மாண்டற உலர்ந்தது மாறு திப்பெயர்

---

10. அணங்கு அரவு அரசர் கோன்—துன்பத்தைச் செய்கின்ற பாம்புகளுக்கு அரசனாகிய ஆதிசேடன்; பணங்களின் தலைதொறும் உயிர்த்த—படங்களின் வாய்களினின்றுஞ் சொரிந்த; பாய் விடம்—பரவுந்தன்மையுள்ள நஞ்சு; உணங்கல் இல் உலகு—குறைவில்லாத உலகு; உண்டு—உட்படுத்தி; இணங்கு எரி புகையொடும் எதிர்ந்தது என்ன—தன்னோடு இயைபுடைய நெருப்பு புகையோடுந் தோன்றியது போலவும்; 'பரந்த' என்ற சொல்லோடு முடியும். *(சுந்தர : 12.)*

11. மரபின் வந்தவன்—இராமபிரான். பேதை—சீதாபிராட்டி. திண்மை நீங்காதவன்—இராவணன். வெண்மை நீங்கிய புகழ்—அதாவது வசை. விரிந்தது என்ன—பரவியது போலவும்; 'பரந்த' என்பதனோடு முடியும்.

12. அவ்வழி அவ்விருள் பரந்த ஆயிடை—அவ்விடத்தில் அத்தன்மையான இருள் 'எரிந்த தென்னவும்' 'விரிந்த தென்னவும்' *(சுந்தர : 11.)* பரவிய அச்சமயத்தில்: எவ்வழி மருங்கினும்—எல்லாப் பக்கத்து வழிகளிலும். செவ்வழி மந்திரம் திசையர் ஆயினும்—செவ்விய நெறியிற் பெற்ற மந்திரவலிமையால் விரும்பிய திசையிற் செல்ல வல்லவராயினும். வெவ்வழி—கடினமாகிய வழி. இருள்தர—இருள் திணிந்து ஏறும் படிகளைப்போல் அமைந்திருத்தலாலே; மீச் செல்வார்—மேற் செல்வாராயினர்.

13. வெயிலால் வாடிய பயிர் மறுபடி மழைபெய்ய முளைப்பதைப் போன்று சந்திரன் உதித்தான். தீண்டரும் தீவினை தீக்க—தொடுதற்குத் தகுதியில்லாத கொடிய தீவினையாகிய கோடை எரித்ததினாலே, மாண்டு—

ஆண்டகை மாரிவந் தளிக்க ஆயிடை
ஈண்டறம் முளைத்தென முளைத்தது இந்துவே. 6

14 வந்தனன் இராகவன் தூதன் வாழ்ந்தனன்
எந்தையே இந்திர னுமென் றேமுரு
அந்தமில் கீட்டிசை அளக வாணுதற்
சுந்தரி முகமெனப் பொலிந்து தோன்றிற்றே. 7

15 கற்றைவெண் கவரிபோற் கடலின் வெண்திரை
சுற்றுநின் றலமரப் பொலிந்து தோன்றிற்றால்
இற்றதெம் பகையென எழுந்த இந்திரன்
கொற்றவெண் குடையெனக் குளிர்வெண் திங்களே. 8

16 தெரிந்தொளிர் திங்கள்வெண் குடத்தி னுல்திரை
முரிந்துயர் பாற்கடல் முகந்து மூரிவான்

மறுபடி தழைக்கும் வலிமையும் ஒடுங்கி, அற உலர்ந்தது—மிகவும் உலர்ந்து போயிற்று; மாருதிப்பெயர் ஆண்டகை மாரிவந்து அளிக்க—அனுமன் என்னும் பெயரையுடைய ஆண்தகையாகிய மழைவந்து உதவலாலே; அ இடை ஈண்டு அறம் முளைத்தது என்ன—அப்பொழுது தழைக்கின்ற அறமாகிய பயிர் முளை கிளம்பியதுபோல, இந்து முளைத்தது—சந்திரன் உதித்தது.

14. அப்படி உதித்த சந்திரன் கீழ்பால் திசைப் பெண்ணின் மலர்ந்த முகம்போல் அழகுடன் விளங்கிற்று.

ஏமுறு—ஏமுற்று; மகிழ்ச்சியுற்று: இராகவன் தூதன் வந்தபடியால் அரக்கர் அழிவது திண்ணம்; தம் தலைவனாகிய இந்திரன் பழையபடி வாழ் வெய்துவதும் உறுதி என்று மகிழ்ச்சியுற்று. அந்தம் இல் கீழ்த்திசை அளக வாள் நுதல் சுந்தரி—அழிவில்லாத கிழக்குத்திசையாகிய கூந்தலையும் ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுமுடைய அழகிய பெண். முகம் எனப் பொலிந்து தோன்றிற்று—அப் பெண்ணின் முகம்போல அழகுடன் விளங்கிற்று. *(பால : 121.)*

15. மேலே எழுகின்ற குளிர் வெண் திங்கள் இந்திரனது வெண் கொற்றக்குடைபோல விளங்கிற்று.

கற்றை—திரட்சி. கவரி—சாமரை. அலமர—சுழன்று எழ. கடலின் வெண்திரை கற்றை வெண் கவரிபோல் சுற்றும் நின்று அலமர. பகை—அரக்கராகிய பகை. எழுந்த—புறப்பட. கவரி இரட்ட வெளியே புறப்பட்ட இந்திரன் குடையைப்போல வெண் திங்கள் பொலிந்து தோன்றிற்று.

16. அப்படி உதித்தெழுந்ததும் நிலவு எங்கும் விரிந்தது. ஆகாயமாகிய புருடன் திங்களாகிய வெண் குடத்தில் பாற்கடலினின்றும் பாலை மீன்களுடன் முகந்து சொரிந்ததுபோல நிலவொளி எங்கும் உடுக்களோடு விரிந்தது.

சொரிந்ததே யாமெனத் துள்ளி மீனொடும்
விரிந்தது வெண்ணிலா மேலுங் கீழுமே. 9

17 அருந்தவன் சுரபியே ஆதி வானமா
விரிந்தபே ருதயமே மடிவெண் திங்களா
வருந்தலில் முலைகதிர் வழங்கு தாரையாச்
சொரிந்த பாலொத்தது நிலவின் தோற்றமே. 10

18 என்னுடை அனுமன்மேல் இழிந்த பூமழை
மண்ணிடை வீழ்கில மறித்தும் போகில
அன்னவல்வா ளரக்கனை அஞ்சி ஆய்கதிர்
விண்ணிடைத் தங்கின போன்ற மீனெலாம். 11

19 எல்லியில் நிமிரிருட் குறையும் அவ்விருள்
கல்லிய நிலவின்வெண் முறியுங் கள்வன

தெரிந்து—கண்ணுக்குத் தெரிந்து. திங்கள் வெண் குடம்-திங்களாகிய வெண் குடம். திரை முரிந்து உயர் பாற்கடல்—அலைகள் கீழே விழுந்து மறுபடி மேலே உயருகின்ற பாற்கடலின் கண்ணே. முகந்து—எழும் திரையோடு வந்த மீன்களும் புகும்படி மொண்டு. சொரிந்ததேயாம் என—சொரிந்ததாகும் என்று கூறும்படி. மீனொடும்—பாலோடு உட்புகுந்த மீன்களோடும். துள்ளி—துள்ளிக்கொண்டு; வேகமாக. வெண்ணிலா மேலும் கீழும் விரிந்தது—வெண்மையாகிய நிலவு ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் பரவிற்று.

17. காமதேனு சுரந்த பால்போல நிலாக்கதிர் எல்லைபற்று நிமிர்ந்தது. அருந்தவன்—வசிட்ட முனிவன். ஆதி வானம் காமதேனுவாக, சந்திரன் உதித்த இடம் மடியாக, கிரணங்கள் தாரையாகச் சொரிந்த பாலையொத்தது நிலவின் தோற்றம். 'ஆதி வானம் சுரபியா, உதயம் மடியா, திங்கள் முலையா, கதிர் தாரையா நிலவின் தோற்றம் சொரிந்த பால் ஒத்தது' என்று அந்வயம். 'வால் வெண்ணிலவு உலகாரச் சுரக்கும் வெண்திங்களென்னும் பால் விண் சுரவி சுரமுதிர் மாலை' என்பதனோடு ஒப்பிடுக. (திருவிருத்தம் : 73.)

18. என்—நன்கு மதிப்பு. இழிந்த பூமழை—தேவர்கள் சொரிதலாற் கீழே சிந்திய மலர்மாரி, அரக்கருக்கு அஞ்சிக் கீழே விழாதனவாயின. மறித்தும் போகில—மீண்டு வானுலகினுக்குச் செல்லாதனவாயின. அங்ஙனமாகி ஆகாயத்திலே தங்கியனபோன்று தோன்றின நட்சத்திரங்களெல்லாம். ஆய் கதிர் விண்—நன்கு விளங்குகின்ற சூரியன் முதலிய கோள்கள் உலாவுகின்ற வானம்.

19. மல்லிகையும் அவற்றிலே படிந்த வண்டும் நிலவும் இருளும் தம்முட் போர் செய்வதுபோன்று காணப்பட்டன. எல்லியில் நிமிர் இருள் குறையும்—இரவிலே வளருகின்ற இருளின் கருந்துண்டமும். அ இருள் கல்லிய நிலவின் வெண் முறியும்—அவ்விருளை அடியோடு அழிக்கவல்ல நிலவின் வெண் துண்ட

புல்லிய பகையெனப் பொருவ போன்றன
மல்லிகை மலர்தொறும் வதிந்த வண்டெலாம். 12

20 வீசுறு பசுங்கதிர்க் கற்றை வெண்ணிலா
ஆசுற எங்கணும் நுழைந்த ளாயது
காசுறு கடிமதில் இலங்கைக் காவலூர்த்
தூசுறை யிட்டது போன்று தோன்றிற்றே. 13

21 இகழ்வரும் பெருங்குணத் திராமன் எய்ததோர்
பகழியின் செலவென அனுமன் பற்றினுல்
அகம்புகுந் தரண்புகுந் திலங்கை அன்னவன்
புகழ்புகுந் துலாயதோர் பொலிவும் போன்றதே. 14

மும். கள்வன—ஒன்றையொன்று கவருவனவாகி. புல்லிய பகையெனப் பொருவ போன்றன—கைகலந்த பகையென்று போர் செய்வன போன்றன; மல்லிகையும் அம்மலரில் வதிந்த வண்டுகளும்.

20. யானைத்தோல் போர்த்ததுபோன்ற இரவிற்கு வெள்ளைச்சீலையால் ஒரு மேலுறை போட்டதுபோன்று நிலவு எங்கும் பரந்தது. கற்றை வெண்ணிலா—தொகுதியாகிய வெண்ணிலவு. ஆசுற—விரைவாக. அளாயது—கலந்திருந்த தோற்றமானது. காசு உறு மதில்—இரத்தினங்கள் பதித்த மதில்; கடிமதில்—காவலையுடைய மதில். காவலூர்—இராவணன் பாதுகாப்பிலுள்ள ஊர். தூசு உறை—வெள்ளைச் சீலையாற் செய்த மேலுறை.

21. நிலவு இராமபிரான் புகழ்போல எங்கும் பரவிற்று. பகழியின் செலவு என—அம்பின் செலவுபோல: செலவு—செல்லுகை. அவ்விராமன் அம்பு இலங்கையிற் செல்லமுடியாத இடங்களிலெல்லாம் தடையின்றிச் செல்லுதல்போல எங்குஞ் சென்று, அனுமனைப் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு இராமன் புகழ் எங்கும் உலாவியதுபோல நிலவு எங்கும் பரந்து விளங்கிற்று.

இராமன் எய்ததோர் பகழியின் செலவென இலங்கை அகம் புகுந்து அரண் புகுந்து, அனுமன் பற்றினுல் அன்னவன் புகழ் புகுந்து உலாயதோர் பொலிவும் போன்றது (அந்நிலவு.)

42. இலங்கை மாதேவியை அனுமன் கண்டமை.

பவளமால் வரையைவிட்டுப் புறப்பட்ட அனுமன் இலங்கை நகரினுள்ளே செல்லக்கருதி, கடலையே அகழியாகப்பெற்ற உயர்ந்த மதிலின்பக்கம் சென்றனன். மிக அகன்ற, காவல்மிக்க அம்மதில்வாயிலூடு புகாது, மதிற்சுவரைத் தாண்டிப்புக

எண்ணி, அதன் ஒருபுறத்தே சென்றான். அப்பொழுது, இலங்கையைக் காவல்புரியுந் தேவதையாகிய இலங்கைமாதேவி, வான் வழியே மதிலைத்தாண்டிச் செல்லமுயலும் மாருதியை வழிமறித்து நின்றாள். அவளுடைய தோற்றம், குணம், காவல் வல்லமை முதலியவற்றையும, வழிமறித்த தன்மையையுங் கூறுவது இப்பகுதி.

இச்செய்யுள்கள் இலங்கைமாதேவியின் நூதனமான தோற்றம், அலங்காரம், கோபம், பரபரப்பு முதலியவற்றை ஒரு தனிப்பட்ட முறையில், பொருளுக்கேற்ற விழுமிய ஓசை நலம் இசைந்து நிற்பக் கூறுவன. பூரண இலக்கணம் வாய்ந்த இவ்வருணனை அக்காவல் வலிமை பெற்ற தெய்வத்தைப் படிப்போர் கண்முன்னே நிறுத்திக் காட்டுவது. தாடகையின் தோற்றம் முதலிய வருணனைகளோடு ஒப்பிட்டு இப்பகுதியின் தனிப்பட்ட சிறப்பினைத் தெளியலாம்.

[தெ. ப:— ஊர் தேடு படலம் : 75 - 81.]

22 நாணு ளுந்தான் நல்கிய காவல் நனிமூதூர்
வாணா ளன்னாள் போவ தின்மேலே வழிநின்றாள்
தூணு மென்னுந் தோளுடை யானைச் சுடரோனைக்
காணு வந்த கட்செவி என்னக் கனல்கண்ணாள். 1

23 எட்டுத் தோளாள் நாலு முகத்தாள் உலகேழும்
தொட்டுப் பேருஞ் சோதி நிறத்தாள் சுழல்கண்ணாள்

---

22. நாள் நாளும்—நெடுங்காலமாக; தான் நல்கிய காவல் நனி மூதூர்—தான் அன்புடன் செய்துவரும் பாதுகாப்பையுடைய மிகப்பழைமையாகிய அவ்வூரினது; வாணாள் அன்னாள்—ஆயுள் போன்றவள்; போவதின் மேலே வழி நின்றாள்—அனுமன் போகின்ற வழியின் மேலே வந்து தடை செய்து நின்றாள். தூணும் என்னும் தோளுடையானைச் சுடரோனைக் காணு- தூண் போன்ற தோளுடையவனும் ஒளி மிக்கவனுமாகிய அனுமனைக் கண்டு; வந்த—அவனிருக்குமிடத்திற்கு விரைவிலே வந்த; கட் செவி என்னக் கனல் கண்ணாள்—இலங்கைமாதேவி; அவனைக்கண்டதும் கோபம் விஞ்சிப் பாம்பைப்போல நெருப்புப்பொறி பறக்கும் கண்ணையுடையவளாகிய அவள்.

23. ஏழுலகினுஞ் சென்று விளங்கி மீளுகின்ற அவ்வளவு ஒளிமிகுந்த மேனி நிறத்தையுடையவள். சுழல் கண்ணாள்—காவல் ஊற்றத்தினாலே பல பக்கங்களிலும் வட்டமிடுகின்ற பார்வையையுடையவள். முட்டிப்பேரின்—பகைத்துத் தன்மீது மோதினால். முதலோடும் கட்டி—அடியோடு கட்டி

முட்டிப் பேரின் மூவுல கத்தை முதலோடும்
கட்டிச் சீறுங் காவல் வலத்தாள் கமையில்லாள். 2

24 பாரா நின்றாள் எண்டிசை தோறும் பலரப்பால்
வாரா நின்றா ரோவென மாரி மழையேபோல்
ஆரா நின்றாள் நூபுரம் அச்சந் தருதாளாள்
வேரா மெய்யாள் மின்னின் இமைக்கும் மிளிர்பூணாள். 3

25 வேல்வாள் சூலம் வெங்கதை பாசம் விளிசங்கம்
கோல்வாள் குந்தங் கொண்ட கரத்தாள் வடகுன்றம்
போல்வாள் திங்கள் போழின் எயிற்றாள் புகைவாயிற்
கால்வாள் காணிற் காலனும் உட்குங் கதமிக்காள். 4

26 அஞ்சு வணத்தின் ஆடை உடுத்தாள் அரவெல்லாம்
அஞ்சு வணத்தின் வேக மிகுத்தாள் அருளில்லாள்
அஞ்சு வணத்தின் உத்தரி யத்தாள் அலையாரும்
அஞ்சு வணத்தின் முந்தொளிர் ஆரத் தணிகொண்டாள். 5

விட்டுச் செயலற்றிருக்கும்படி ஆக்கி. சீறும்—அதன் மேலுங் கோபிக்கின்ற. காவல் வலத்தாள்—காவல் செய்யுந் திறமையுள்ளவள். கமை—பொறுமை; க்ஷமை.

24. என் திசைதோறும் பாரா நின்றாள்; எதனால் எனின்:— பலர் தூரத்திலே வருகின்றனரோ என்று ஐயுற்று; அப்படிப் பார்த்து மேகம்போல் ஆர்த்தாள். நூபுரம்—சிலம்பு. வேரா மெய்யாள்—வேர்க்கின்ற மெய்யினை யுடையாள். மின்னலைப்போல் ஒளிவீசும் ஆபரணங்களையுடையவள்.

25. பாசம்—கயிறு. விளி சங்கம்—முழங்குகின்ற சங்கு. கோல்—தடி. வாள் குந்தம்—ஒளி பொருந்திய ஈட்டி. எட்டுக் கைகளிலும் வேல் முதலிய எட்டு ஆயுதங்களையுங் கொண்டவள். வடக்கிலுள்ள மேரு மலையைப்போலப் பருத்த உருவத்தினள். சந்திரனை இரண்டாகப் பிளந்த பிளவினை யொத்த பற்களையுடையவள். போழ்—பிளக்கப்பட்டது; போழ்தல்—பிளத்தல். கால்வால்—கக்குபவள். கண்டால் யமனும் அஞ்சும்படியான கோபம் மிக்கவள்.

26. அஞ்சு வணத்தின் ஆடை—ஐந்து நிறங்களில் அமைந்த ஆடை; ஐந்து நிறங்கள் வெண்மை, கருமை, செம்மை, பசுமை, பொன்மை என்பன. அரவு எல்லாம் அஞ்சு உவணத்தின் வேகம்—பாம்புகளெல்லாம் அஞ்சும்படியான கருடனது வேகம். அம் சுவணத்தின் உத்தரியம்—அழகிய சுவர்ணத்தினாற் செய்த மேலாடை. சுவர்ணம்—பொன். அலை ஆரும் அம் சு வள் நத்தின் முத்து—அலைகள் பொருந்திய கடல் நீரிலே தோன்றிய அழகிய பெரிய சங்கிலுண்டான முத்துக்கள். அம்—நீர். சு—அழகிய. வள்—பெரிய. ஆரம்—மாலை; முத்துவடம். யமகம்.

27 சிந்தா ரத்தின் செச்சை யணிந்தாள் தெளிநூல்யாழ்
அந்தா ரத்தின் நேர்வரு சொல்லாள் அறைதும்பி
கந்தா ரத்தின் இன்னிசை பாடிக் களிகூரும்
மந்தா ரத்தின் மாலை யலம்பும் மகுடத்தாள். 6

28 எல்லாம் உட்கும் ஆழி யிலங்கை இகல்மூதூர்
நல்லாள் அவ்வூர் வைகுறை ஒக்கும் நயனத்தாள்
நில்லாய் நில்லாய் என்றுரை நேர்வாள் நினையாமுன்
வல்லே சென்றாள் மாருதி கண்டான் வருகென்றான். 7

---

27. சிந்து ஆரத்தின் செச்சை—வாசனை வீசும் சந்தனத்தின் குழம்பு. அம் தாரம்—இனிய தாரம் என்னும் இசை. அறை தும்பி கந்தாரத்தின் இன்னிசை பாடி—ஒலிக்கின்ற வண்டுகள் காந்தாரம் என்னும் இசையை ஒத்த இனிமையான பாட்டைப்பாடி. களி கூரும் மந்தாரத்தின் மாலை—களிப்பு மிகும் மந்தார மலர்மாலை. அலம்பும் மகுடத்தாள்—அசைகின்ற முடியினை யுடையவள்.

28. உட்கும்—அஞ்சுகின்ற. இகல்—வலிமை. மூதூர் நல்லாள்—மூதூருக்கு நல்லவள்; நன்மை செய்பவள். அவ்வூர் வைகு உறை நயனத்தாள்—அந்த ஊர் முழுவதும் அடங்கும் மேலுறைபோன்ற கண் பார்வையையுடையவள்: கண்ணினை இமை காப்பதுபோன்று இலங்கையைக் காப்பவள். நில்லாய் நில்லாய் என்று உரை நேர்வாள்—நில்லாய் நில்லாய் என்று கூறுபவளாகி, நினையாமுன் வல்லே சென்றாள்—நினைப்பதற்கு முன்னே மனோவேகத்துடன் சென்றாள். அனுமனும் வருக என்று அஞ்சாமற் சொன்னான்.

43. பிராட்டி சிறையிருப்பு.

இலங்கையில் பலவிடங்களிலுந் தேடின அனுமன் சீதா பிராட்டியை எங்குங் காணாமல் பலவாறு துன்பப்பட்டு வருந்தி மனங்கலங்கி, கடைசியில் இராவணன் மாளிகையின் அருகிலுள்ள ஒரு சோலையைக் கண்ணுற்றான். அந்தச் சோலையிலே அரக்கியர் பலர் காவல் காப்ப, சீதாபிராட்டி அரக்கர் வேந்தனால் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்தாள். அங்ஙனம் சிறையிருந்தவளது நிலைமையைக் கூறுவது இப்பகுதி.

பிராட்டியின் சோக நிலைமையைப் படிப்பவர் மனம் உருகும்படி ஆசிரியர் காட்டுகின்றார். மென் மருங்குல்போல் வேறுள அங்கமும் மெலிந்த நங்கை, ஒரு சடையாகித் திரண்டகுழலி

னள், ஒளியிலா மெய்யாள், பிரிவெனுந் துயர் உருவுகொண்டா லன்ன பிணியினல் அநங்கவேள் செய்த ஓவியம் புகையுண்ட தன்ன தோற்றத்தாள், புலிக்குழாத் தகப்பட்ட மானிளம் பேடை போன்று, வெருவருந் தோற்றத்து அரக்கியர் நெருக்க, அவ்வனத்தின் கண்ணே இராமபிரானது நினைவன்றி வேறு நினை வின்றி இருந்தனள். அப்பிரானை நினைதொறும் கண்ணீர் கடல் புகக் கலுழ்ந்து, கங்குலும் பகலுங் கண்துயிலறியாளாகி, அன்ன வன் வரவை எதிர் நோக்கியபடி, மாதிரம் அனைத்தையும் அளக் கின்ற கண்ணினள், காலம் பல சென்றும் அவன் வாராமையால் அதன் காரணத்தைத் தன்னுள் ஆராய்வாளாயினள். 'தம்பி இராமபிரானைக் கண்டிலனே? அன்றி, கண்டு இலங்கை இருக்கு மிடம் அறிந்திலரோ? கழுகின் வேந்தனை எதிர்ப்பட்டிலரோ? அவனைக் கண்டிலரெனின் இப் பிறப்பில் என் நிலைமையைக் கூறுபவர் யார்? அன்றி, இளவலை யான் வைதுரைத்தமையை எண்ணி அறிவிலள் என்று கருதித் துறந்தனனே? அங்ஙனமுஞ் செய்யான். அரக்கர் என்னைக் கொன்று தின்றிருப்பர் என்று தீர்ந்தனனே? தன் குலப் பொறுமையை மேற்கொண்டு தணிந்தனனே? தாயர் முதலியோர் பெயர்த்தும் வந்து அழைத்துச் சென்றனரோ? அங்ஙனமும் ஆக ஒண்ணாது. ஒரு வேளை அரக்கர் செய்த வஞ்சனையால் போர் முதலிய துன்பம் நேரிட்டதோ?' என்று இவ்வாறெல்லாம் எண்ணுமளவில் கரன் முதற் கருணையற்றவரோடு செய்த போர்த்திறம் அகக்கண்முன் எழ, அது நிகழ்ந்தகாலை மனங் கவன்றது போலக் கவல்வ தாயினள். கரனெதிர்ந்த காட்சி கண்டு, அது போன்ற பூசல் வந்துற்றதோ வென்று பொருமுற்ற நிலையில் அவள் மனம் மேலும் சிந்தனை செய்ய இயலாததாயிற்று. அந் நிலையில் முன்பு நிகழ்ந்த காட்சிகள் சில மனக்கண்முன் எழுந்தன. அவற்றை யெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகக் கண்டு, அவ்வவற்றால் விளக்கமுற்ற இராகவனது செப்பருங் குணங்களில் ஈடுபட்டு, மனம் நைந்து, கரன் முதற் கருணையற்றவர் கடற்படையொடும் சிரமுகச் சிலை குனித்ததையும், இருபத்தொருகால் அரசுகளைகட்ட மழுவாளி சிலை வாங்கி, அவன் தவத்தை முற்றும் செற்றதையும், சிறு காக்கையாய் வந்த இந்திரன் சிறுவன் கண்ணினை அறுத்த வென்றியையும், வெவ்விராதனை இராவகை துடைத்து அவன் சாபமும் மாற்றிய அருஞ்செயலையும் உன்னி, அத்தகையவனுக்கு

உறற்பாலது ஒன்றில்லை என்று தேறியவள், அன்னவன் தன்னை மீட்க வாராமையை நினைந்து மறுபடியும் மனங்கலங்கி, ஆருயிர் செவ்விராது உணர்வும் உயிரும் உடனேய்ந்து தேம்புவா ளாயினள்.

[தெ. ப:— காட்சிப் படலம் : 3—5; 7—23; 25—29.]

29 வன்ம ருங்குல்வா ளரக்கியர் நெருக்கஅங் கிருந்தாள்
கன்ம ருங்கெழுந் தென்றுமோர் துளிவரக் காணா
நன்ம ருந்துபோல் நலனற உணங்கிய நங்கை
மென்ம ருங்குல்போல் வேறுள அங்கமும் மெலிந்தாள். 1

30 துயிலெனக் கண்கள் இமைத்தலும் முகிழ்த்தலுந் துறந்தாள்
வெயிலிடைத் தந்த விளக்கென ஒளியிலா மெய்யாள்
மயிலி யற்குயின் மழலையாள் மானிளம் பேடை
அயிலெ யிற்றுவெம் புலிக்குழாத் தகப்பட்ட தன்னாள். 2

31 விழுதல் விம்முதல் மெய்யுற வெதும்புதல் வெருவல்
எழுதல் ஏங்குதல் இரங்குதல் இராமனை எண்ணித்

---

29. வன் மருங்குல்—வலிய இடை. வாள் அரக்கியர்—வாள் முதலிய படைகளை ஏந்திய அரக்கியர். நெருக்க—அச்சுறுத்தி வற்புறுத்த. கல் மருங்கு எழுந்து—கல்லின் பக்கத்திலேயுள்ள இடத்திலே முளைத்து. என்றைக்கேனும் ஒரு துளிநீர் மழையாகவோ வேறு நீர்த்துளியாகவோ வரும் என்று மேலே நோக்கி அதுவரப்பெறாத நோய் தீர்க்கும் தப்பா மருந்துச்செடியைப்போன்று. நலன் அற உணங்கிய நங்கை—அழகு முற்றும் மழுங்கும்படி மேனி வாடிய சீதாபிராட்டி. மென்மையான இடையைப்போலவே மற்றெல்லா உறுப்புக்களும் மெலிந்தாள். இராமபிரான் வரவோ செய்தியோ இல்லாமல் மனங் கலங்கி உடல் மெலிந்தாள்.

30. முந்திய செய்யுள் மேனி மெலிவு கூறிற்று; இச்செய்யுள் மன மெலிவு கூறுகின்றது.

துயிலெனக் கண்கள் இமைத்தலும் முகிழ்த்தலும் துறந்தாள்—நித்திரை செய்தற் பொருட்டுக் கண்களை இமைத்தல், முகிழ்த்தல்களை முற்றாக மறந்தாள். தன்னையறியாமல் சிறு துயிலுஞ் செய்தறியாள். 'கங்குலும் பகலுங் கண் துயிலறியாள்' (திருவாய்மொழி: 7: 2: 1.) தந்த—ஏற்றிய. மயில் இயல் குயில் மழலையாள்—மயிலினது சாயலையும் குயிலினது குரல் போன்று இனிய மழலை மொழியையுமுடையவள். ஓர் இளமையான பெண்மான் கூரிய பற்களையுடைய பெரிய கொடுமையாகிய புலிக்கூட்டத்தில் அகப்பட்டதை ஒத்திருந்தாள்.

31. விம்முதல்—பொருமுதல். மெய் உற வெதும்புதல்—சரீரம் மிக வெதும்புதல். வெருவல்—பயப்படுதல். எழுதல்—விழுந்து பின்பு ஒருவாறு

தொழுதல் சோருதல் துளங்குதல் துயிருழந் துயிர்த்தல்
அழுத லன்றிமற் றயலொன்றுஞ் செய்குவ தறியாள். 3

32 அரிய மஞ்சினோ டஞ்சன முதலிவை அதிகங்
கரிய காண்டலுங் கண்ணினீர்க் கடல்புகக் கலுழ்வாள்
உரிய காதலின் ஒருவரோ டொருவரை உலகில்
பிரிவெ னுந்துயர் உருவுகொண் டாலன்ன பிணியாள். 4

33 துப்பி னுற்செய்த கைகொடு கால்பெற்ற துளிமஞ்சு
ஒப்பி னுன்தனை நினைதொறும் நெடுங்கண்கள் உகுத்த
அப்பி னுல்நனைந் தருந்துயர் உயிர்ப்புடை யாக்கை
வெப்பி னுற்புலர்ந் தொருநிலை யுருதமென் துகிலாள். 5

34 அரிது போகவோ விதிவலி கடத்தலென் றஞ்சிப்
பரிதி வானவன் குலத்தையும் பழியையும் பாராச்
சுருதி நாயகன் வரும்வரும் என்பதோர் துணிவாற்
கருதி மாதிரம் அனைத்தையும் அளக்கின்ற கண்ணுள். 6

எழுதல். ஏங்குதல்—வாய்விட்டு அரற்றுதல்; அன்றி மனங்கலங்குதல். இரங்குதல்—பரிதவித்தல். துளங்குதல்—நடுங்குதல். துயர் உழந்து உயிர்த்தல்—துன்பம் அனுபவித்துப் பெருமூச்சுவிடுதல்.

32. இதுவும் அடுத்த செய்யுளும் இராமபிரான் பிரிவினுல் பிராட்டிவருந் நியதைக்கூறும். மஞ்சு—மேகம். அஞ்சனம்—மை. மேகம், மை முதலிய அதிகங்கரிய நிறமுள்ள பொருள்களைக் கண்டவுடன், அவை இராமபிரான் நிறத்திற்குப் போலியாய் நின்று அவனுருவத்தை நினைவுறுத்தலினுல் கண்ணீர் கடல்போலப் பெருகும்படி அழுவாள். அந்நிலையில் காதலர்ப்பிரிவாகிய துயரம் ஒருருவு கொண்டாற்போன்று துன்ப வடிவாய்க் காணப்படுவாள்.

33. துப்பு—பவளம். துளி மஞ்சு—மழை துளிக்கும் மேகம்; காளமேகம். நினைதொறும்—பன்முறை நினைப்பாள்: ஒவ்வொரு முறையும் நிகழ்வது இது. அப்பு—தண்ணீர்; இங்கு, கண்ணீர். அருந் துயர் உயிர்ப்புடை யாக்கை—அரிய துயரம், அதனுற் பெருமூச்சுவிடுகின்ற சரீரம். வெப்பு—சூடு. ஒரு நிலையுருத—முதலில் ஈரமாயும் பிறகு காய்ந்தும் மாறி மாறி வருதலால் ஒரு தன்மையாய் இராத.

34. இராமபிரானையே எப்பொழுதும் எதிர்பார்த்து, அவன் வருகையை நோக்கியபடியே இருந்தாள். அரிது போகவோ விதிவலி கடத்தல் என்று அஞ்சி—துன்பத்தைப் பொறுத்தல் இயலாத காரியம்; அதனுல் உயிரை விட்டுவிடலாமென்றுல், அஃது விதியின் வலிமையை மீறிய செயலாகும்; ஆதலால் அப்படிச்செய்தல் அரிது என்று உயிர் துறக்க அஞ்சி. பரிதி வானவன்-சூரியன். சுருதி நாயகன்—இராமபிரான். குலப்பெருமையையும், தன்னைச் சிறை மீட்காவிடின் வரும் பழியையும் பார்த்து இராமபிரான் நிச்சயம் வருவான் என்ற துணிவினுல், அவன் வரவை நோக்கி எல்லாத்திசைகளையும் அளப்பதுபோன்று துருவிப் பார்க்கின்ற கண்களையுடையாள்.

35 கமையி னாள்திரு முகத்தயல் கதுப்புறக் கவ்விச்
சுமையு டைக்கற்றை நிலத்திடைக் கிடந்த தூமதியை
அமைய வாயிற்பெய் துமிழ்கின்ற அயிலெயிற் றரவின்
குமையு றத்திரண்டு ஒருசடை யாகிய குழலாள். 7

36 ஆவி யந்துகில் புனைவதொன் றன்றிவே றறியாள்
தூவி அன்னமென் புனலிடைத் தோய்கிலா மெய்யாள்
தேவு தெண்கட லமிழ்துகொண்டு அநங்கவேள் செய்த
ஓவி யம்புகை யுண்டதே ஒக்கின்ற உருவாள். 8

37 கண்டி லன்கொலாம் இளவலும் கனைகடல் நடுவண்
உண்டி லங்கையென் றுணர்ந்திலர் உலகெலாம் ஒறுப்பான்

---

35. கமையினாள்—பொறுமை யுடையவளாகிய பிராட்டி. திரு முகத்து அயல் கதுப்புறக் கவ்வி—அழகிய முகத்தின் பக்கத்திலேயுள்ள கன்னம் வரையில் பற்றிப் பிடித்து. சுமையுடைக்கற்றை—பாரமான கற்றையானது. கற்றை—திரள்; தொகுதி. அரவின்—இராகு வென்னும் பாம்பினைப் போல. குமையுறத் திரண்டு—நெருங்கப் பின்னித் திரட்சியுற்று. ஒரு சடையாகிய குழலாள்—ஒரே சடையாக மாறிய கூந்தலையுடையவள்.

பூமியிலே விழுந்து கிடந்த தூய்மையான சந்திரனை நன்கு அடங்கும்படி வாயிலே கொண்டு மறுபடி உமிழ்கின்ற நிலையிலுள்ள கூரிய பற்களையுடைய இராகு வென்னும் பாம்பு.

36. ஆவி அம் துகில்—நீராவி போன்ற மெல்லிய துகில். தூவி—சிறகு. அன்னம்—சீதாபிராட்டி. தேவு தெண்கடல் அமுது கொண்டு—தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த, தெள்ளிய கடலிற் றோன்றிய அமுதத்தைக்கொண்டு. அநங்க வேள் செய்த ஓவியம்—மன்மதன் எழுதிய சித்திரம். புகையேறப் பெற்றது போன்ற உருவத்தையுடையாள்.

பிரிவெனும் பிணியால் ஒளியிழந்து அசைவற்றிருந்தாள்.

37. இதுவரை பிராட்டியின் துன்பத்தோடு கூடிய நிலைமை கூறப் பட்டது; இனி இராமபிரான் வாராமையையிட்டு அவள் பலவாறு சிந் தித்து அவலமுற்றமை கூறப்படும்.

முதலில், இராமபிரானைத்தேடிப் பன்னசாலையைவிட்டுச் சென்ற இலக்கு வன் அவனைக்கண்டிலன் கொல்லோ அதனால் அப்பிரான் வந்திலனோ என்று ஐயுறுகின்றாள். பின்பு கண்டிருப்பான் என்று துணிந்து இலங்கை கடலின் நடுவிலே இருப்பதை அறிந்திலரோ! அன்றி இராவணன் சிறைவைத்துள் ளான் என்பதை அறிந்திலரோ! அதனால்தான் வந்திலரோ! என்று குழைந்து நனி வருந்தினாள். உலகெலாம் ஒறுப்பான்—இராவணன். குழையா—வருந்தி. புண்திறந்து அதில் எரி நுழைந்தாலென வருந்துவாள். திறந்த புண்—அவர்

கொண்டி ருந்தமை அறிகில ராமெனக் குழையாப்
புண்டி றந்ததில் எரிநுழைந் தாலெனப் புகைவாள். 9

38 மாண்டு போயினன் எருவைகட் கரசனும் மற்றோர்
யாண்டை என்னிலை அறிவுறுப் பார்களிப் பிறப்பில்
காண்ட லோவரி தென்றென்று விம்முறுங் கலங்கும்
மீண்டும் மீண்டும்புக் கெரிநுழைந் தாலென மெலிவாள். 10

39 என்னை நாயகன் இளவலை எண்ணலா வினையேன்
சொன்ன வார்த்தைகேட்டு அறிவிலள் எனத்துறந் தானோ
முன்னை ஊழ்வினை முடிந்ததோ என்றென்று முறையாற்
பன்ன வாய்புலர்ந்து அறிவுதேய்ந்து ஆருயிர்
பதைப்பாள். 11

40 அருந்து மெல்லடகு ஆரிட வருந்துமென் றழுங்கும்
விருந்து கண்டபோ தென்னுறு மோவென்று விம்மும்
மருந்தும் உண்டுகொல் யான்கொண்ட நோய்க்கென்று
மயங்கும்
இருந்த மாநிலஞ் செல்லரித் திடவுமாண் டெழாதாள். 12

அறிந்திலர் என்ற எண்ணத்தினால் வந்த துன்பம்; அதில் எரி நுழைதல்—அறிந்திலாமையின் இனி ஒரு காலத்தும் வர இடமில்லையே என்ற ஏக்கத்தினால் வந்த கடுந்துன்பம்.

38. சடாயுவும் வீரரைக் காண்பதற்கு முன்னரே உயிர் நீங்கினன் போலும்; அங்ஙனமாயின் என் நிலைமையை யார் எப்படி அறிவிக்கக்கூடும்? ஆதலால் அறிவிப்பவரை அவர் காண்டல் அரிது; என்று பலமுறை நினைந்து பொருமுவாள்; மனங்கலங்குவாள். முன்பு எரிநுழைந்த புதுப்புண்ணில் மறுபடி மறுபடி, இப்படி நினையுந்தோறும் நெருப்பு நுழைந்தாற்போலத் துடிதுடித்து மனம் மெலிவாள். எருவை—கழுகு. யாண்டை—எவ்வாறு.

39. பின்பு ஒருவாறு தெளிந்து, சடாயு கண்டிருப்பான்: என்நிலையினை அவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள்; ஆதலால் யான் இளவலைக் கடுஞ்சொற்கூறிக் கலைத்தது கேட்டு, 'இவள் அறிவிலள்' என்று கைவிட்டனனோ? பிழை பொறுத்தலே இயல்பாகவுடையவனும் என்னைக் கைகழுவும்படியான முன்னைய ஊழ்வினை பலித்ததோ? என்று ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சொல்லவே நாவறண்டு அறிவு சோர்ந்து ஆருயிர் பதைக்கலானாள்.

40. தான் இல்லாமையால் இராமபிரானுக்கு நேரக்கடவ இன்னல்களை நினைந்து வருந்துகின்றாள். மெல் அடகு—மென்மையான இலையுணவு. இட—பரிமாற. அழுங்கும்—வருந்துவாள். விருந்தினரைக் காணின் உடனிருந்து அவர்களை உபசரிப்பதற்கு நானில்லாமையால் என்ன மனத்துன்பமடைவானோ என்று விம்முவாள். மருந்து—தீர்க்கும் மருந்து. செல்—கறையான்.

41 வன்கண் வஞ்சனை அரக்கரித் துணைப்பகல் வையார்
தின்பர் என்னினிச் செயத்தக்க தென்றுதீர்ந் தானோ
தன்கு லப்பொறை தன்பொறை எனத்தணிந் தானோ
என்கொல் எண்ணுவேன் என்னுமங் கிராப்பகல்
இல்லாள். 13

42 பெற்ற தாயரும் தம்பியும் பெயர்த்தும்வந் தெய்திக்
கொற்ற மாநகர் கொண்டிறந் தார்களோ குறித்துச்
சொற்ற ஆண்டெலாம் உறைந்தன்றி அந்நகர் துன்னான்
உற்ற துண்டெனப் படருழந் துருதநோ யுறுவாள். 14

43 முரனெ னத்தத மொய்ம்பினோர் முன்பொரு தவர்போல்
வரனும் மாயமும் வஞ்சமும் வரம்பில வல்லார்

---

41. இராமபிரானது பிழை பொறுத்தலாகிய பண்பினையும் தன்னைத் தஞ்சமாக வந்தடைந்தவரைக் கைவிடாத நீர்மையையும் நினைந்து, தன்னை ஒருபொழுதும் கைவிடமாட்டான் என்று மனந்தேறியவள் அப்பிரான் தன்னை மீட்க வாராமையின் காரணத்தை மேலும் ஆராய்கின்றாள். வன் கண் வஞ்சனை அரக்கர்—கொடுமையும் வஞ்சனையுமுள்ள அரக்கர். இவ்வளவுகாலமும் உயிரோடு வைத்திரார்; தின்றிருப்பர்; ஆதலால் இனிப்போய்ச் செயற்பாலது ஒன்றில்லை, என்று கருதி என்னை மீட்பது என்பதை அறவே கைவிட்டுவிட்டானோ? அப்படித் தின்றாலும் அவர்களைத் தண்டிப்பதற்கு இவ்விடம் வரலாமன்றோ எனின், தன் குலப்பொறுமையே தனக்கும் உரியது என்று கருதிக் கோபந்தணிந்தானோ! அப்படியுஞ் செய்யான். ஆதலால் அவன் வந்திலாமை குறித்து யாதினை எண்ணுவேன் என்று இரவு பகல் என்னும் வேறுபாடு அறியாளாய் ஒரே கவலையில் ஆழ்ந்தாள்.

42. அவ்விரண்டும் வாராமைக்குக் காரணமாகா; மறுபடியும் தாயருந் தம்பியும் வந்து அயோத்திக்கு அழைத்துச் சென்றனரோ! அங்ஙனமும் நினைக்கவொண்ணாது; ஏனெனில் பதினான்காண்டு எல்லை முழுவதுங் கழிந்த பின்பன்றி அந்நகருட் புகான்; ஆதலால்;— உற்றது உண்டு என—வனத்தி லுறைபவருக்கு நேர்ந்ததொரு துன்பம் உண்டாயிருத்தல் வேண்டுமென்று எண்ணி; படர் உழந்து—துன்பமாகிய சேற்றிலே விழுந்து மேலே ஏறமுடியாமல் வருந்தி; உருதநோய் உறுவாள்—அதுவரையில் அநுபவித்ததைவிட அதிகமான துன்பத்தை அநுபவிக்கலானாள்.

43. 'உற்றதுண்டு' என்ற முடிவிற்கு வந்தாள்; கரனோடு செய்த போர்க் காட்சி அகக்கண்முன் நின்றது; அதுபோன்ற ஆபத்து ஏதேனும் இலங்கை நோக்கி வருகையில் இடைவழியில் நேர்ந்துளதோ என்று கவலையுற்றாள். முரன் எனத்தகும் மொய்ம்பினோர்—நரகாசுரன் மந்திரி முரனைப்போன்ற வலிமையினையுடையோர்; முன் பொருதவர் போல் வரனும் மாயமும் வஞ்சமும் வரம்பில வல்லார்—முன்பு பஞ்சவடியில் வந்து போர்செய்தவர்களைப்போன்று

பொரநி கழ்ந்ததோர் பூசலுண் டாமெனப் பொருமா
கரனெ திர்ந்ததுங் கண்டன ளாமெனக் கவல்வாள். 15

வேறு

44 தெம்ம டங்கிய சேணிலங் கைகயர்
தம்ம டந்தையுன் தம்பிய தாமென
மும்ம டங்குபொ லிந்தமு கத்தினன்
வெம்ம டங்கலை உன்னிவெ தும்புவாள். 15

45 மெய்த்தி ருப்பத மேவென்ற போதினும்
இத்தி ருந்துறந் தேகென்ற போதினும்
சித்தி ரத்தின் அலர்ந்தசெந் தாமரை
ஒத்தி ருந்தமு கத்தினை உன்னுவாள். 16

வரங்களும், மாயைகளும், வஞ்சனையும் வல்ல அரக்கர் கணக்கற்றவர்கள்; பொர—அவர்களோடு தனியே பொர்செய்யும்படி; நிகழ்ந்ததோர் பூசல் உண்டு என—நடைபெற்றதொரு போர் உண்டு என்று கருதி; பொருமா—துக்கித்து; கரன் எதிர்ந்ததும் கண்டனளாம் என—கரனோடு இராமபிரான் போர்செய்ததைக்கண்டபோது அனுபவித்த துன்பத்தை யடைந்தாள் என்னும்படி; கவல்வாள்—தன்னைப்பற்றியன்றி அவர்களைப் பற்றிக்கவலையுறுவாளாயினள்.

44. பொர நினைந்ததோர் பூசலுண்டா மெனக் கவல்பவள் இராமபிரானது செப்பருங்குணங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக உள்ள சில நிகழ்ச்சிகள் நினைவிலெழ, அவற்றில் ஈடுபட்டு மனம் மெலிந்தமை இது முதற் பத்துச்செய்யுளிற் கூறப்படுகின்றது.

தெவ் மடங்கிய சேண் நிலம்—பகைவர் இன்றிக் கழிந்த பெரிய நாடு. உம்பியது ஆம் என—உன் தம்பி பரதனுக்குரியது என்று கூறின அளவில். முகத்தினன் — முகத்தினனுய்விளங்கிய. பராக்கிரமம் மிக்க ஆண் சிங்கம் போன்ற இராமபிரானை நினைந்து வாடுவாள். 'அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்ற' முகத்தினை நினைந்து வருந்துவாள்.

45. மெய்த்திருப்பதம் மேவு என்ற போதினும்—அழியாப் பெருஞ்சிறப்போடு கூடிய அரசபதவியை அடைவாய் என்று கூறிய பொழுதிலும், ஏகு என்ற போதினும், சித்திரத்திலமைந்த மலர்ந்த செம்மையாகிய தாமரை போன்ற முகம்.

முந்தின செய்யுள் தம்பி அரசியற் செல்வம் பெற்ற போதைய மகிழ்ச்சி கூறிற்று: இச்செய்யுள் 'மெய்த்திரு வந்துற்றாலும் வெந்துயர் வந்துற்றாலும் ஒத்திருக்கும்' உள்ளப்பண்பு கூறிற்று.

46 தேங்கு கங்கைத் திருமுடிச் செங்கணான்
வாங்கு கோல வடவரை வார்சிலை
ஏங்கு மாத்திரத்து இற்றிரண் டாய்விழ
விங்கு தோளை நினைந்து மெலிந்துளாள். 18

47 இன்னல் அம்பர வேந்தற் கியற்றிய
பன்ன லம்பதி னாலாயி ரம்படை
கன்னல் மூன்றிற் களப்படக் கால்வளை
வின்ன லம்புகழ்ந் தேற்றி வெதும்புவாள். 19

48 ஆழ நீர்க்கங்கை அம்பி கடாவிய
ஏழை வேடனுக் கெம்பிநின் தம்பிநீ
தோழன் மங்கை கொழுந்தி எனச்சொன்ன
வாழி நண்பினை உன்னி மயங்குவாள். 20

49 உரங்கொள் தேமலர்ச் சென்னி உரிமைசால்
வரங்கொள் பொன்முடி தம்பி வனைந்திலன்
திரங்கு செஞ்சடை கட்டிய செய்வினைக்கு
இரங்கி ஏங்குவ தெண்ணி இரங்குவாள். 21

---

46. கங்கை தேங்கு திருமுடிச் செங்கணான்—சிவபெருமான். வாங்கு—வளைத்த. கோலம் வடவரை வார்சிலை—அழகிய மேருமலையின் கூறிய நீண்ட வில். ஏங்கும் மாத்திரத்து—சனகன் முதலியோர் அவ்வில்லைக் குறித்து மனம் ஏங்குகின்ற அளவில். இற்று இரண்டாய் விழ. விங்கு—விங்குகின்ற. மெலிந்துளாள்—மேனி மெலிந்தவளானாள்.

47. அம்பர வேந்தற்கு இன்னல் இயற்றிய—வானுலகத்து அரசனாகிய இந்திரனுக்குத் துன்பஞ் செய்த, பல் நலம் பதினாலாயிரம் படை—பல நலங்களையுடைய பதினாலாயிரம் படைகள். கன்னல் மூன்றில்—நாழிகை மூன்றில். களம் பட—போர்க்களத்திலே பட்டு விழ. கால் வளை வில் நலம்—கால் வளைத்த வில் வித்தையில் சிறப்பை. ஏற்றி—உயர்த்திக் கூறி.

48. அம்பி கடாவிய—படகு செலுத்திய. ஏழை வேடன்—குகன். எம்பி—என் தம்பியாகிய இலக்குவன். கொழுந்தி—மைத்துனி. வாழி—அசை. (ஏழை ஏதலன் : பெரிய திருமொழி : 5. 8. 1.) மயங்குவாள்—குகனிடம் அங்ஙனங்கூறியவன் இப்பொழுது வாராமை என் என்று அறியமாட்டாது மனங் கலங்குவாள்.

49. உரம் கொள்—சிறப்பினைக்கொண்ட. சென்னி—தலையில். வரம் கொள் பொன்முடி—மேன்மையான பொன்முடியை. வனைந்திலன்—புனையாதவனாகி. திரங்கு—திரித்து விட்ட. சடை கட்டிய—முடிக்குப் பதிலாகச் சடையை முடிபோலக் கட்டிய. செய் வினைக்கு—பரதன் செய்த காரியத்திற்கு. இரங்கி ஏங்குவது—இராமபிரான் மனமிரங்கி வருந்தியதை.

50 பரிந்த செல்வம் ஒழியப் படருநாள்
அருத்தி வேதியற்கு ஆன்குலம் ஈந்தவன்
கருத்தி னுரைக் கரையின்மை கண்டிறை
சிரித்த செய்கை நினைந்தழுஞ் செய்கையாள். 22

51 மழுவின் வாளினின் மன்னரை மூவெழு
பொழுதின் நூறிப் புலவுறு புண்ணினீர்
முழுகி னுன்தவ மொய்ம்பொடு மூரிவில்
தழுவு மேன்மை நினைந்துயிர் சாம்புவாள். 23

52 ஏக வாளியவ் விந்திரன் காதன்மேற்
போக ஏவி யதுகண் பொடித்தநாள்
காக முற்றுமோர் கண்ணில வாக்கிய
வேக வென்றியைத் தன்தலை மேற்கொள்வாள். 24

53 வெவ்வி ராதனை மேல்வருந் தீவினை
வவ்வி மாற்றருஞ் சாபமும் மாற்றிய

---

50. பரித்த—தந்தை ஏவலால் தாங்கிய. ஒழியப்படருநாள்—நீங்கவனஞ் செல்லும் நாளில். அருத்தி வேதியற்கு—ஆசை மிகுந்த ஒரு வேதியனுக்கு. ஆன் குலம் ஈந்து—பசுக் கூட்டம் அளித்து. அவன் மனத்திலுள்ள ஆசையாகிய கடலுக்குக் கரையில்லாமையைக் கண்டு. இறை—இராமபிரான்.

51. மழுவின் வாளியின்—மழுவாகிய படையினுல். மூவெழு பொழுதின்—இருபத்தொரு முறை. நூறி—அழித்து. புலவு உறு புண் நீரில்—புலால் மணம் பொருந்திய உதிர வெள்ளத்தில். முழுகினுன்—பரசுராமன். தவ மொய்ம்பு—தவ வலிமை. மூரி வில்—வலிமை பொருந்தியவில். தழுவும்—கைக்கொண்ட. உயிர் சாம்புவாள்—உயிர் ஒடுங்குவாள்.

52. ஏகம் வாளி—ஒப்பற்றதொரு தருப்பையாகிய அம்பினை. இந்திரன் காதல்—இந்திரன் மகனுகிய காக உருவில் வந்த சயந்தன். ஏவி—போகவிட்டு. அது—அந்த அம்பு. கண் பொடித்த நாள்—கண் ஒன்றை அழித்த நாள். வேக வென்றி—உக்கிரமான வெற்றியை. தன்தலைமேற் கொள்வாள்—பெரிதாக மதித்துக் கொண்டாடுவாள்.

தன் திறத்திலே பிழைபட்ட சயந்தனை முனிந்தவன் இப்பொழுது கொடியோனுகிய இராவணனைக் கொன்று களையாமலிரான் என்று தன்பொருட்டு எய்திய அவ்வெற்றியைத் தன் தலைமேற்கொண்டாள்.

53. வெவ் விராதன்—கொடிய விராதனது; மேல் வரும் தீவினைவவ்வி—மேல் வருகின்ற பாவங்களை நீக்கி; மாற்றரும் சாபமும் மாற்றிய—நீக்குதற்

அவ்வி ராமனை உன்னித்தன் ஆருயிர்
செவ்வி ராதுணர் வோய்ந்துடல் தேம்புவாள். 25

கரிய சாபத்தையும் நீக்கியருளிய; அவ் இராமனை உன்னி—அந்த இராமபிரானது குணங்களை நினைந்து; செவ்விராது—நின்ற நிலையில் செவ்வேயிராது; உணர்வு ஓய்ந்து—அறிவு ஒடுங்கி; உடல் தேம்புவாள்—உடல் வருந்துவாள்.

விராதன் கையினின்றும் தன்னைத் தன் வாள்வலியால் மீட்டவன் இராவணன் சிறையினின்றும் இன்னும் மீட்க வரவில்லையே என்றெண்ணி உயிர் செவ்விராது உணர்வு ஓய்ந்து உடல் தேம்புவாளாயினாள்.

---

44 இராவணன் அசோக வனத்திற்கு வருதல்.

இராவணன் மாளிகைக்கு அயலிலே ஒரு சோலையைக்கண்ணுற்ற அனுமன் அவ்விடத்திலும் பிராட்டியைத் தேடிப்பார்ப்போம் என்று சென்று, ஆங்கு, ‘விரி மழைக் குலங் கிழித்தொளிரும் மின்னெனக்கருநிறத் தரக்கியர் குழுவிற்’கமலச் செல்வியைக் கண்ணுற்றான். அவளே இராமபிரான் தேவி யென்பதைத் துணிந்து, ‘மாசுண்ட மணியனாள் கற்புங் காவலும் ஏசுண்டதில்லை’ என்பது தெளிந்து அவள் மனத்தவத்தை வியந்து, உவகைத்தேனுண்டு கூத்தாடினான். பின்னர் ஒரு மாக்கிளையிற் புக்கு நின்றான். அப்படி நின்ற காலை அரக்கர் வேந்தன் அவ்வனத்திற்கு வந்தனன். அவன் வந்தது, அவனைக்கண்ட சீதா பிராட்டி அனுபவித்த பெருந்துன்பம், அவற்றையெல்லாம் அனுமன் கண்ணுற்றமை ஆகியன இப்பகுதியிற் கூறப்படுகின்றன.

சூர்ப்பநகையின் சொற்கொண்டு பிராட்டியை வஞ்சனையாற் கவர்ந்து சென்று சிறைவைத்த இராவணன் நயத்தாலும் பயத்தாலும் தான் நினைத்தது முடிக்க எண்ணி நள்ளிரவில், தன் செல்வம் பெருமை முழுவதும் விளங்க, பிராட்டியிருக்குமிடஞ் சென்றான். அரம்பை முதலியோர் குற்றேவல்புரிய, பூசிய கலவை முதலியவற்றின் நறுமணம் எண்டிசையினும் வீச, முடி முதலிய அணிகலன்களின் ஒளி எத்திசையும் கிளர, ஆயுதஞ் சுமந்த அரக்கியர் புடைவர, தன் செல்வச் செருக்கும், பெருமிதமும், வலிமையும் விளங்க, கங்குலும் பகல்பட வந்ததை, பொருளுக்கேற்றதொரு சீரிய முறையில், ஆடம்பரத்தின் ஆரவாரம்

செறிந்து நின்று பொருளையுணர்தற் கேற்ற மனப்பாங்கினைத் தோற்றுவிக்கும் இசை நயம் அமைந்த செய்யுளிற் கூறுகின்றார் ஆசிரியர்.

இப்பகுதியில் ஆராய்தற்குரிய மற்றொரு பொருள் பிராட்டியின் நிலைமை பற்றியது. பின்பு தன்னுயிரை மாய்க்கத்துணிவதற்குக் காரணமான சீதாபிராட்டியின் துன்பம் முன்னையினும் பன்மடங்கு பெருகிய படியில் ஈண்டுக் காட்டப்படுகின்றது. சற்று முன் இராமபிரானை உன்னிப் படருழந்து உறுதநோயுற்று, உயிர் செவ்விராது உணர்வு ஓய்ந்து உடல் தேம்பியவள், இப்பொழுது அரக்கனைக் காணலும் போயின உயிரளாமென நடுங்கி உடல் கரைந்து கூசி ஆவி குலைவுற்றாள். அரக்கியர் நடுவிலே 'மானிளம் பேடை அயிலெயிற்று வெம்புலிக் குழாத்தகப்பட்ட தன்னாள்' இப்பொழுது அரக்கன் தானிருந்துழி மேவலும், 'வெருவி, போயின உயிரளாமென நடுங்கிப் பொறி வரி எறுழ் வலி புகைக்கண் காய்சின உழுவை தின்னிய வந்த கலை இளம் பிணையெனக் கரைந்தாள்.' துன்பத்தின் மிகுந்த படியினை ஆசிரியர் உய்த்துணரும்படி தெரிக்குந்திறம் குறிப்பிடற்பாலது.

[தெ. ப:— நிந்தனைப்படலம்: 1, 2, 3, 6. 9, 16. 18, 20, 21, 22.]

54 சிகரவன் குடுமி நெடுவரை எவையும்
ஒருவழி திரண்டன சிவண
மகரிகை வயிர குண்டல மலம்புந்
திண்டிறல் தோள்புடை வயங்கச்

---

54. காதிற் குண்டலமும் தலையில் முடிகளும் இளவெயில் பரப்பியதனால் இரவும் பகல்போலாம்படி இராவணன் வந்தான்.

சிகர வன்குடுமிநெடு வரை எவையும்—சிகரம் என்று கூறப்படும் வளம் மிக்க உச்சியையுடைய நீண்டவரைகள் ஒன்றுவிடாமல் எல்லாம்; ஒருவழி திரண்டன சிவண—ஓரிடத்திலே ஒன்று கூடியதை ஒப்ப. திண் திறல் தோள்—திண்மை மிகுந்த செயல் வல்லமையோடு கூடிய தோள்கள்; மகரிகை வயிர குண்டலம் அலம்பும் தோள்—சுறு மீன் வடிவத்திற் செய்யப்பட்ட வைரம் வாய்ந்த இரத்தின குண்டலங்களின் ஒளி வெள்ளம் மோதுகின்ற தோள்கள். இப்படிப்பட்ட தோள்கள் இருபதும்; புடை வயங்க—இரு மருங்கும் விளங்க. சகர வேலையின் நீர் தழுவிய கதிரின்—சகரர்களால் தோண்டப்பட்ட கடலின் நீர் மட்டத்திற்கு மேலே எழுந்து அந்நீரைத் தொட்டும் தொடாமலும் நிற்கின்ற இள ஞாயிறு போல. தலை தோறும் தலை தோறும் தயங்கும்

சகரவே லையினீர் தழுவிய கதிரில்
தலைதொறுந் தலைதொறுந் தயங்கும்
வகையபன் மகுடம் இளவெயி லெறிப்பக்
கங்குலும் பகல்பட வந்தான். 1

55 உருப்பசி உடைவாள் எடுத்தனள் தொடர
மேனகை வெள்ளடை உதவச்
செருப்பினைத் தாங்கித் திலோத்தமை செல்ல
அரம்பையர் குழாம்புடை சுற்றக்
கருப்புரஞ் சாந்தங் கலவையு மலருங்
கலந்துமிழ் பரிமள கந்தம்
மருப்புடைப் பொருப்போர் மாதிரக் களிற்றின்
வரிக்கைவாய் மூக்கிடை மடுப்ப. 2

56 நானநெய் விளக்கம் நாலிரு கோடி
நங்கைய ரங்கையி லெடுப்ப
மேனிவந் தெழுந்த மணியுடை அணியின்
விரிகதிர் இருளெலாம் விழுங்கக்

வகைய பல் மகுடம் இள வெயில் எறிப்ப—ஒவ்வொரு தலையிலும் விளங்குந் தன்மையவாகிய பல மகுடங்கள் இளவெயிலைப்போன்ற ஒளியை வீச. கங்குலும் பகல் பட—இராக்காலத்திலே இடையிட்டுப் பகலின் தன்மை தோன்றும்படி. வந்தான்—இராவணன் வந்தான். மேல் வரும் ஆறு செய்யுள்களுக்கும் 'வந்தான்' என்பதே முடிக்குஞ் சொல்லாகும்.

55. தன் செருக்குத் தோன்றுமாறு அரம்பையர் குற்றேவல் செய்ய, அணிந்த கலவையின் நறுமணம் மூக்கைத் துளைப்ப வந்தான்.

எடுத்தனள்—எடுத்து. வெள்ளடை—வெற்றிலை. அரம்பையர் குழாம்—ஏனைய தேவமாதர் கூட்டம். புடை சுற்ற—பக்கங்களிலே சூழ்ந்து வர. கருப்புரஞ் சாந்தம் கலவையும் மலரும் கலந்து உமிழ் பரிமள கந்தம்—பச்சைக் கருப்பூரஞ் சேர்ந்த சந்தனக்குழம்பும் சூடிய பூக்களுஞ் சேர்ந்து பனிநீர்தெளிப்பதுபோன்று வெளியே வீசிய நறுமணமானது. மருப்புடைப் பொருப்பு ஓர் மாதிரக்களிற்றின்—தந்தங்களை யுடைய மலைபோன்ற ஒப்பற்ற திசையானைகளின்; வரிக்கை வாய் மூக்கிடை மடுப்ப—புள்ளிகளையுடைய துதிக்கையில் அமைந்த மூக்கிலே சென்று நிறையும்படி (வந்தான்.) இன்னும் சற்று அண்மையில்வர, மறைந்திருந்த அநுமனுக்கு எப்படித் தோன்றியிருக்கக்கூடுமோ, அப்படிவைத்துக் கூறப்பட்டது.

56. இன்னுஞ் சிறிது அருகேவர கைவிளக்கின் ஒளியும், அணிகலன்களின் ஒளியும் விளங்க, சிலம்பு, கிண்கிணி முதலியவற்றின் ஒலியும் மிகும்படி வந்தான்.

கான்முதற் றொடர்ந்த நூபுரஞ் சிலம்பக்
கிண்கிணி கலையொடுங் கலிப்பப்
பானிறத் தன்னக் குழாம்படர்ந் தென்னப்
பற்பல மழலையும் பகர. 3

57 தோடொறுந் தொடர்ந்த மகரிகை வயிரக்
கிம்புரி வலயமாச் சுடர்கள்
நாடொறுஞ் சுடருங் கலிகெழு விசும்பில்
நாளொடு கோளினை நக்கத்
தாடொறுத் தொடர்ந்த தழங்குபொற் கழலின்
தகையொளி நெடுநிலந் தடவக்
கேடொறுந் தொடர்ந்த முறுவல்வெண் ணிலவின்
முகமலர் இரவினுங் கிளர. 4

58 பயிலெயிற் றிரட்டைப் பணைமருப் பொடியப்
படியினிற் பரிபவஞ் சுமந்த
மயிலடித் தொழுக்கின் அனையமா மதத்த
மாதிரக் காவன்மால் யானை.

நான நெய் விளக்கம்—புழுகு நெய்விட்டு ஏற்றிய விளக்குகளை. நங்கையர் எடுப்பவும். அவ்விளக்கின் ஒளியினும் மேலாக எழுந்த ஒளியினையுடைய இரத்தினங்கள் பதித்த ஆபரணங்களின் விரிகின்ற கிரணங்கள் இராக்காலத்து இருளையெல்லாம் ஒழிக்கவும், நூபுரம் ஒலிப்பவும்; கிண்கிணி கலையொடும் கலிப்ப—சதங்கை மேகலையோடு கூடி ஒலிப்பவும்; பால் நிறத்து அன்னக்கூட்டம் செல்வதுபோன்று, பற்பல மழலை மொழிகளைப் பேசவும் வந்தான்.

57. மகரிகை வயிரக் கிம்புரி வலயம்—சுறுமீன் வடிவமாகச் செய்யப்பட்ட வயிர இரத்தினங்களாலியன்ற தோள்வலயம், அவ்வலயங்களின் பெரிய ஒளி மேலே எழுந்து வானத்திலுள்ள மீன்களையும் கோள்களையும் பரிகசிப்பது போன்று அவற்றை விஞ்ச; தாள் தொடர்ந்து ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலின் சிறந்த ஒளி பூமிப்பரப்படங்கலும் சென்று இருளைத் தடவிப் பார்ப்பது போன்று ஒளி விச, சுற்றத்தார் யாவர் மாட்டும் தொடர்ந்து செல்லும் இள நகையாகிய நிலவின் ஒளியில், முகமாகிய தாமரை மலர்கள் இராப்பொழுதிலும் விளங்க. (வந்தான்.)

இவ்வளவும் கங்குலும் பகல்பட வந்தான் என்பது விரிக்கப்பட்டது.

58. பரிமள கந்தம் மூக்கிடை மடுத்தலால் திசையானைகள் அரக்கனால் தமக்கு மீண்டும் என்ன ஆபத்து வருமோ என்று அஞ்சும்படி வந்தான்.

பயிலெயிற்று இரட்டைப் பணை மருப்பு ஒடிய—எல்லாக் கருமங்களிலும் பயில்கின்ற பற்களாகிய இரண்டு பணைத்த கொம்புகளும் ஒடிதலாலே, பரிபவம் சுமந்த — பூமியிலே தாங்கவொண்ணு அவமானத்தைப் பொறுத்த.

கயிலையிற் றிரண்ட முரண்டொடர் தடந்தோள்
கனகன துயர்வரங் கடந்த
அயிலெயிற் றரியின் சுவடுதன் கரத்தால்
அணைந்தமாக் கரியில்நின் றஞ்ச. 5

59 மாலையுஞ் சாந்துங் கலவையும் பூணும்
வயங்குநுண் தூசொடு காசும்
சோலையின் தொழுதிக் கற்பகத் தருவும்
நிதிகளுங் கொண்டுபின் தொடரப்
பாலின்வெண் பரவைத் திரைகருங் கிரிமேற்
பரந்தெனச் சாமரை பதைப்ப
வேலைநின் றுயரு முயலில்வெண் மதியின்
வெண்குடை மீதுற விளங்க. 6

60 கேடகந் தோடு மழுவெழுச் சூலம்
அங்குசங் கப்பணங் கிடுகோடு
ஆடகச் சுடர்வாள் அயில்சிலை குலிச
முதலிய ஆயுத மனைத்தும்

(யானை.) மயில் அடித்து ஒழுக்கின் அனைய மா மதத்த—மயிலின் அடிகளைப் போன்று அத்தகைய பெரிய மதநீர்ப் பெருக்கினையுடைய, மாதிரக் காவல் மால் யானை—திசைகளைக் காவல் புரியும் பெரிய யானைகள்; நின்று அஞ்ச—முன்பு மருப்பிழந்தோம்; இப்பொழுது உயிருக்கும் ஆபத்து நேருமோ என்று திகைத்து மனங்கலங்கும்படி, (வந்தான்.) அவை எங்ஙனம் அஞ்சினவெனின்:- இரணியனை வென்ற நரசிங்கத்தின் அடிச்சுவட்டைக் கையினால் அணைந்த யானையைப்போன்று அஞ்சின. கயிலையைப்போலப்பருத்த வலிமை பொருந்திய பரந்த தோள்களையுடைய கனகன். கனகன்—இரணியன். அவ்விரணியனது சிறந்த வரங்களையெல்லாம் பயனில வாக்கிய, கூரிய பற்களையுடைய சிங்கம்.

59. மாலை சாந்தம் முதலியன கொண்டு சிலதியர் பின்னேவர, பக்கங்களிலே சாமரை வீச, மேலே வெண்குடை விளங்க வந்தான்.

சாந்து கலவையும்—சந்தனச் சாந்தும்; உம்- இசை நிறை. வயங்கு நுண் தூசொடு காசும்—விளங்குகின்ற மெல்லிய ஆடையோடு இரத்தினங்களும். சோலையின் தொழுதிக் கற்பகத்தருவும்—கூட்டமாகிய சோலையாகிய கற்பக மரமும். நிதிகளும்—சங்க நிதி பதும நிதிகளும். ஆகிய இவற்றையெல்லாங் கொண்டு பின்னே வரவும், வெண்மை நிறமுள்ள பாற்கடலின் திரைகள் கரிய மலையின் மேற் பரவினாற்போன்று சாமரை அசைந்து வீசவும், கடலினின்று அப்பொழுதெழுந்த களங்கம் நீங்கிய முழுமதிபோன்று வெண்குடை தலைக்கு மேலே விளங்கவும். (வந்தான்.)

60. வல்லரக்கியர் பலவித ஆயுதங்களைச் சுமந்து தொடர வந்தான்

நாடகைக் கிரட்டி எறும்வலிக் கமைந்த
நகைமையர் தடவரை பொறுக்குஞ்
சூடகந் தடக்கைச் சுடுசினந் தடுபோர்
அரக்கியர் தலைதொறுஞ் சுமப்ப. 7

61 இனையதோர் நன்மை எறும்வலி அரக்க
ரேந்தல்வந் தெய்துகின் றுனை
அனையதோர் தன்மை அஞ்சனை சிறுவன்
கண்டனன் அமைவுற நோக்கி
வினையமுஞ் செயலும் மேல்வினை பொருளும்
இவ்வழி விளங்குமென் றெண்ணி
வனைகழ லிராமன் பெரும்பெய ரோதி
இருந்தனன் வந்தயன் மறைந்தே. 8

62 ஆயிடை யரக்கன் அரம்பையர் குழுவும்
அல்லவும் வேறயல் அகல
மேயினன் பெண்ணின் விளக்கெனுந் தகையாள்
இருந்துழி ஆண்டவள் வெருவிப்

கேடகம்—பரிசை; தடை கருவி. மழு—கோடரி. எழு—இருப்புலக்கை. கப்பணம்—இருப்பு நெருஞ்சி முள் உள்ள ஓர் ஆயுதம். கிடுகு—கேடகம் போன்று படையைத் தடைசெய்யும் ஓர் ஆயுதம். அயில்—வேல். குலிசம்—வச்சிராயுதம். இவை முதலிய எல்லா ஆயுதங்களையும் அரக்கியர் தலையின்மீது சுமந்து தொடர, வந்தான். எப்படிப்பட்ட அரக்கியர் எனின்:— தாடகையைக்காட்டிலும் இருமடங்கு பெரு வலியையுடைய அரக்கியர்; வளைகளையணிந்த பெரிய கைகளையுடைய அரக்கியர்; பொங்கி எழுங்கோபத்தோடு பகைவரைக் கொல்லும் போர்த்தொழில் வல்ல அரக்கியர். எறும் வலி—பெருவலிமை. ஆடகம்—பொன்.

61. இங்ஙனம் பெரிய ஆடம்பரத்தோடு வந்தவனை அனுமன் கண்டவன்; தான் செய்ய வேண்டுவதை ஆலோசித்து 'வினையம் முதலியன இவ்வழி விளங்கும்', என்று இராமபிரான் பெயரோதியபடி பக்கத்திலே சென்று மறைந்திருந்தான்.

எறும் வலி—மிக்க வலி. ஏந்தல்—அரசன். நோக்கி வந்து மறைந்து நின்றனன். வினையம்—வஞ்சனை. மேல் வினைபொருள்—இனி நடக்குங் கருமம்.

62. ஆயிடை—அப்பொழுது. அல்லவும்—ஏனைய அரக்கியர் முதலிய குழுவும். மேயினன்—சென்றடைந்தான். எங்கே எனின்:—பிராட்டி இருந்துழி. ஆண்டு—அப்பொழுது. பொறி—புள்ளி. வரி—கோடு. எறும் வலி—எதிர் நிற்க முடியாத பெருவலி. காய் சினம்—வெம்பிய கோபம். உழுவை—புலி. கண்ட மாத்திரத்திலே பெரிய அச்சந் தருகின்ற கோபம் முதலிய

போயின உயிர ளாமென நடுங்கிப்
பொறிவரி எறும்வலிப் புகைக்கண்
காய்சின உழுவை தின்னிய வந்த
கலையிளம் பிணையெனக் கரைந்தாள். 9

வேறு

63 கூசி ஆவி குலைவுறு வாளையும்
ஆசை யாலுயிர் ஆசழி வானையும்
காசில் கண்ணினை சான்றெனக் கண்டனன்
ஊச லாடி உளையும் உளந்தினன். 10

பண்புகளையுமுடைய புலி. தின்னிய—தின்னுதற்கு. கலைஇளம்பிணை—கலைமான் இனத்தைச் சேர்ந்த இளம் பெண்மான். முன்பு மானிளம் பேடை வெம் புலிக் குழாத்து அகப்பட்டதன்னாள், இப்பொழுது பொறிவரி எறும் வலிப் புகைக் கண் காய்சின உழுவை தின்னிய வந்த கலையிளம் பிணையென நடுங்கி உடலும் உயிரும் உருகினாள். கரைந்தாள்—உருகினாள்; நீரிலிட்ட உப்பு முதலியன போன்று உருச் சிதைந்தாள். முன்பு மென் மருங்குல்போல் மெலிந்த உடல் இப்பொழுது உருத்தெரியாதபடி சிதையலாயிற்று.

63. கூசி—உடல் நடுங்கி. ஆசு அழிவான்—கட்டுக் குலைபவன்: இராவணன். காசு—குற்றம். ஊசலாடி உளையும் உளத்தினன்—தத்தளித்து வருந்துகின்ற மனத்தினனாகிய அனுமன். (சுந்தர: 182.)

---

45. அரக்கியர் தெழிப்புரை.

அனுமன் மறைந்து நின்று காண, இராவணன் தகாதன கூறிப் பிராட்டியை அச்சுறுத்தியதுமன்றி, காவ லரக்கியரை நோக்கி, 'பயத்தாலோ நயத்தாலோ இவளை வயப்படுத்துமின்; இன்றேல் நஞ்சுமடக்காவேன்', என்று எச்சரிக்கை செய்து போயினான். அவன் போனபின்பு அரக்கியர் தம் தலைவன் கட்டளையை உடனே நிறைவேற்ற முற்பட்டு, பிராட்டியைத் தம் மனம் போனபடியெல்லாம் ஏசி அச்சுறுத்திய பெற்றியைக் கூறும் இப்பகுதி.

முன்னரே அரவு நுங்கியுமிழ்ந்த மதியம் போன்று கூசி ஆவி குலைவுற்ற நிலையிலிருந்த சீதாபிராட்டியை, இரக்கம் என்பது ஒரு சிறிதும் இல்லாத வன்மருங்குல் வாளரக்கியர் பெரிய

ஆரவாரத்துடன் அதட்டி, தம்மனம் போனபடியெல்லாம் ‘புண்ணிற் கோலிட்டாலன்ன’ வன்சொற்பேசி அச்சுறுத்தலாயினர். இவ்வரக்கியர் வாய்தந்த பேச்சு அவர் தலைவன் செய்த எச்சரிக்கையினாற் கிளர்ந்த ஆவேசத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டது. கற்பின் தூய்மையையோ, பிறர் படும் துன்பத்தின் இயல்பையோ ஒரு சிறிதும் கனவிலும் அறியாத ஈரமற்ற மூட அரக்கியர் தமக்கு ஒருநேர உணவிற்கும் பற்றாத, உதவியற்ற நிலைமையிலிருந்த ஒரு பெண்பாலை, நான்முகன் வழித்தோன்றலாகிய தங்களரசன் விரும்புவது ஒரு பெரும் பேறாயிருப்பவும், அவள் அன்னவன் மனம் நோகும்படி வெய்யமாற்ற முரைத்த காரணம் யாதென அறிய இயலாதவராய், ஒவ்வொரு குழுவினராக, ஒவ்வொரு வகையில் தெழித்துரைக்கலாயினர். ஒரு சிலர், ‘தின்மின், தின்மின்’, என்று அச்சுறுத்தினர்: ஒரு சிலர், ‘எங்களரசன் கூறியதில் புன்மை ஒன்றுமில்லை’ என்றனர். வேறு சிலர் அச்சம் விரவிய நயமொழி கூறி, மறுபடியும் ஆலோசிக்கும்படி கூறினர். மற்றுஞ்சிலர் கடுமையாக அச்சுறுத்தினர். பின்பு யாவரும் ஒன்று கூடி, ‘இவள் நெஞ்சுரத்தைப் பார்’, என்று இடித்துரைத்தனர். அவ்வரக்கிமாருடைய மனோபாவத்தை மட்டுமன்றி, அன்னவர் பேச்சின் குரூரமான பண்பையும், படையேந்தி முடுகிச் சென்ற ஆரவாரத்தையும் செறித்துக் காட்டுவன இப்பகுதியிலே காணப்படும் ஒலிமிக்க பாடல்கள்.

மேலும் பிராட்டி அடைந்த துன்பத்தின் உச்சநிலையை இப்பகுதியிற் காணலாகும்.

[தே. ப:—நிந்தனைப் படலம்: 76—80.]

64 முன்முன் நின்றார் கண்கனல் சிந்த முடுகுற்றார்
மின்மின் னென்னுஞ் சூலமும் வேலும் இவையோச்சிக்
கொன்மின் கொன்மின் கொன்று குறைத்துக் குடாரத்
தின்மின் தின்மின் என்று தெழித்தார் சிலரெல்லாம். 1

---

64. முன் முன் நின்றார்—நான் முன் நீ முன் என்று போட்டியிட்டு முற்படலாயினர்; இராவணன் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுவதில் இருந்த வேகம் இருந்தபடி. கண் கனல் சிந்த—கண்கள் தாமாகவே நெருப்புப்பொறி சிதற. முடுகுற்றார்—விரையலானார். மின் மின் என்னும் சூலமும் வேலும் இவை ஓச்சி—மின்னல் போன்று கண் கூசும்படி ஒளி வீசுகின்ற சூலம், வேல் முதலிய ஆயுதங்களை உயர்த்தியபடி நின்று. (கட்டளையிடலாயினர்.) குறைத்து—கண்டங் கண்டமாக வெட்டி. சிலரெல்லாம் தெழித்தார்—ஒரு குழுவினர்யாவரும் அச்சுறுத்தும் பொருட்டு அதட்டினர்.

65 வையந் தந்த நான்முகன் மைந்தன் மகன்மைந்தன்
ஐயன் வேதம் ஆயிரம் வல்லோன் அறிவாளன்
மெய்யன் புன்பால் வைத்ததை யல்லால் வினைவென்றுன்
செய்யும் புன்மை யாது மொ லென்றார் சிலரெல்லாம். 2

66 மண்ணில் தீய மானுடர் தத்தம் வழியோடும்
பெண்ணில் தீயோய் நின்முதல் மாயும் பிணிசெய்தாய்
புண்ணில் கோலிட் டாலன சொல்லிப் பொதுநோக்கால்
எண்ணிக் காணாய் மெய்ம்மையு மென்றார் சிலரெல்லாம். 3

67 புக்க வழிக்கும் போந்த வழிக்கும் புகைவெந்தீ
ஒக்க விதைப்பா யுற்றனை யன்றே உணர்வில்லாய்
இக்க ணமிற்றாய் முந்தின மெல்லாம் இனிவாழாய்
சிக்க வுரைத்தேம் என்று தெழித்தார் சிலரெல்லாம். 4

---

65. அவர்கள் அப்படி அச்சுறுத்த மற்றொரு குழுவினர் தமக்கு இயல்பாகிய மனோபாவந் தோன்ற நயத்தாற் காரியங் கொள்வார் போன்று பேச லுற்றனர். வையம் தந்த நான் முகன் மைந்தன் மகன் மைந்தன்—'பூவிலோன் புதல்வன் மைந்தன் புதல்வன் புதல்வி' என்று சூர்ப்பநகை கூறியது போன்று குலப்பெருமையைச் சுட்டுகின்றனர். ஐயன்—உலகிற்குத் தலைவன். உன்பால் மெய்யன்பு வைத்தது ஏற்றமேயன்றி இழிதகவோ? அவனே தொடங்கிய செயலில் வெற்றியன்றி மற்றொன்று அறியான். அப்படிப்பட்டவன் செய்யும் புன்மை யாது! என்று மற்றொரு குழுவினரில் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து கூறுவாராயினர்.

66. மற்றொரு குழுவினர் நீ செய்த பிழையை எண்ணிக் காண் என்றனர்.

மானிடர் தத்தம் வழியோடும் மண்ணில் தீய—மனித வருக்கம் முழுவதும் அடியோடு இம்மண்ணோடுமண்ணாய் அற்றுப்போகும்படி. பெண்களுள் தீயவளாகிய நீ, உனது உடலும் உயிரும் மாயும்படியான நோய்போற் கொடிய செயலைச் செய்துவிட்டாய்; எங்ஙனமெனின், புண்ணிலே கோலை விட்டாற்போன்ற சொற்களைப்பேசி. ஆகவே நடுவு நிலைமையோடு யோசித்துப்பார்; அப்பொழுது நாங்கள் சொன்ன உண்மை உனக்கு விளங்கும். என்றார் சிலர்.

67. அடுத்த குழுவினர் கடுமையாக எச்சரிக்கை செய்கின்றனர். புகுந்த குலத்திற்கும் பிறந்த குலத்திற்கும் புகைகின்ற கடு நெருப்பை ஏக காலத்தில் வைத்தாயன்றோ? அது உன் அறிவுக்கேட்டினால் வந்ததன்றோ? இப்படியே பிடிவாதஞ் செய்தால் இக்கணமே உன்னைக்கொன்று விடுவோம். ஆனால் அங்ஙனஞ் செய்யாமல் ஆபத்து வருவதற்கு முன்னமேயே கூறுகின்றோம்: இனிமேலாவது வாழ்வதற்குரிய வழியைப் பார். உனக்குப் படும்படி சொல்ல வேண்டுவனவற்றை யெல்லாம் சொல்லிவிட்டோம்; எங்கள் பாரந்தீர்ந்தது; இனி உன்பாடு'; என்று மற்றொரு குழுவினர் அதட்டினார்கள்.

68 கொல்வா னுற்றோர் பெற்றிமை யாதுங் குறையாதாள்
வெல்வான் நங்கோன் நின்னுமின் வம்மென் பவர்மெய்யும்
வல்வாய் வெய்யோன் ஏவலு மெல்லாம் மனம்வைத்தாள்
நல்லாள் நல்ல கண்கள் கலுழ்ந்தே நகுகின்றாள்.

68. அரக்கியர் தன்னைப் பேச்சினாலேயே கொல்லுமாறு அச்சுறுத்திய கொடுந்தன்மையினாலும் தன் மனவுறுதி குறையாதவள். அப்படி அவள் நின்றதைக்கண்ட அரக்கியர், 'நீங்கள்' அஞ்சன்மின்; வெற்றி நம்மரசனுக்கே; சொன்னபடி நடவாவிடின் இவளைத் தின்மின் என்று எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து மறுபடியும் கூறினர். அப்படிக் கூறியவரது உடலின் பரபரப்பையும் அதற்குக் காரணமான இராவணன் இட்டிருந்த கட்டளையையும் எல்லாம் மனத்தில் எண்ணினாள். எண்ணிய நல்லாளாகிய பிராட்டியின் துயரம் ஒருபடி மிகுந்து, அஃது உள்ளடங்காமை கண்ணீராக வெளிப்பட, அழுகை சிரிப்பாக மாறித் துன்பச் சிரிப்புச் சிரித்தாள்.

46. உயிர்துறக்கத் துணிந்த பிராட்டியை அனுமன் சந்தித்தமை

இராவணன் வந்து போன பின்பு அரக்கியர் வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் பேசியது கேட்டுத் துன்பத்தின் உச்சநிலையை யடைந்த சீதா பிராட்டி விபீடணன் மகள் திரிசடை தேற்ற ஒருவாறு தேறியிருந்தனள். அரக்கியர் நெருக்குதலும் ஒருவாறு அடங்கிற்று. அச்சமயம் மறைவிலிருந்த அனுமன் அதுவே பிராட்டியைக் காண்டற்கொத்த காலம் என்று கருதி ஒரு மந்திர வித்தைசெய்ய, அரக்கியர் யாவருந் துஞ்சலுற்றனர். ஒரு பொழுதுந் துஞ்சாதாரும் துஞ்சுதல்கண்ட பிராட்டி, பழையபடி துயரந் தலையெடுப்ப, இராமபிரான் வாராமையைக் குறித்து மீண்டும் பலவாறு சிந்திக்கலுற்று மனந்தளர்ந்து, 'உயிருள்ளவரையில் துன்பமேயாம்' என்ற எண்ணம் உள்ளுள்ளே எழ, அந்நிலையில் தன் உதவியற்ற நிலையைப்பற்றி ஆராயலுற்று, முன்னைய துன்பமிகுதியினால் அறிவு கலங்கி, உயிரை நீப்பான் துணிந்து ஒரு மாதவிப் பொதும்பர் எய்தினாள். அங்ஙனம் அவள் தன்னிலைமையை ஆராய்ந்தது முதல் அனுமனைக் கண்டு பேசியதுவரையில் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறுவது இப்பகுதி.

இராமபிரானைப் பிரிந்த நாள் முதல் அவனையே நினைந்து, அவன் வரவு நோக்கி, வாராமையால் உயிர் பதைத்து உணர்வு ஓய்ந்தாள். இராவணன் வருகையும் அரக்கியர் தெழிப்பும் அவளது துயரத்தைப் பன்மடங்கு மிகுவிக்க, துன்பத்தின் உச்ச நிலையை எய்தினள். அனுமன் செய்த விஞ்சையினால் காவலரக்கியர் துஞ்சக் கண்டாள். ஓரளவு திரிசடையின் தேறுதலாற் படிந்திருந்த துயரம் தலையெடுப்ப, பற்பல எண்ணி, எப்படியும் துன்ப விடுதலை பெறவேண்டுமென்ற உணர்ச்சி மேலிட்ட நிலையில், கலங்கிய அறிவுடன் தான் அந்நிலையிற் செயற்பாலது யாதென ஆராயலுற்றனள். அங்ஙனம் ஆராய்ந்தபொழுது உயிர் துறத்தலே செயற்பாலது என்று துணிவதற்கிசைந்த காரணங்களே அவள் சிந்தனையில் பெரிதும் இடம்பெற்றன. ஆதலால் இறத்தலே அறத்தினாறு என்ற முடிவிற்கு வந்து ஒரு தனியிடம் நாடிச் சென்றாள்.

அவளது செயலையும் நிலைமையையும் அவதானித்த மாருதி அவள் உள்ளக்கருத்தை உய்த்துணர்ந்து, நெஞ்சந்துணுக்குற்று, மெய்தீண்டக் கூசி, அவள் முன்னே வெளிப்பட்டுத்தோன்றி, தான் இராமதூதன் என்று அறிவித்து, அடிவணங்கி நின்றான். சீதாபிராட்டி அவனை வேடம் மாறிய வஞ்சனை அரக்கனோ என்று ஒரு கணம் ஐயுற்றனளேனும், அவன் பேசிய சொற்களால் அந்த ஐயம் நீங்கி, முதலில் தன் அறிவினாலாராய்ந்து அவன் நவையிலன்போலும் என்று கருதி, பின்பு அவனை எய்த நோக்கியவழித் தன் அகத்தெழுந்த அன்புணர்ச்சியால், அவன் தூயன், வினவுதற்குரியன் என்று துணிந்து, 'வீர! நீயாவன்?' என்று கேட்டாள்.

அப்பிராட்டியினது பெருந்துன்ப நிலைமையையெல்லாங் கண்டுணர்ந்த மாருதி, தான் கூறிய விடையில், இராமபிரான் பிரிவாற்றாது பட்ட துன்பம், போர்க்குரிய முயற்சிகள் நடைபெறுதல், வாலியைக்கொன்று சுக்கிரீவனைத் துணைபிடித்தது முதலிய செய்திகளையும் நுண்ணுணர்வினோடு நன்கு இசைவித்துக்கூறி, அவளது கழிபெருந் துயரத்தைப் பெரும் பேருவகையாக மாற்றினான். முன்பு வெய்துற லொடுங்கும் மேனி இப்பொழுது வானுற வளர்வதாயிற்று; மருந்தும் உண்டுகொல் யான்கொண்ட

நோய்க்கு என்று மெலிந்தவள் இப்பொழுது உய்தல் வந்துற்றதோவென்று களிகூர்ந்தாள்; முன்பு கண்கள் கலுழ்ந்து நடுங்கினவள் இப்பொழுது ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரியலானாள். ஒரு கணம் துன்ப மலையின் உச்சியில் நின்று கீழே விழுந்து தன்னை மாய்க்க முற்பட்டவள், சொல்லின் செல்வனாகிய அனுமன் வருகையினாலும் பேச்சினாலும், மறுகணம் இன்ப மலையின் முடியில் ஆனந்த அருவிபாய நின்ற நிலைமாற்றத்தை, ஆசிரியர் இப்பகுதியிற் சீரியதொரு முறையிற் காட்டுகின்றார்.

[சு. ப:— உருக்காட்டு படலம் 11—17; 19—38.]

69 பொறையிருந் தாற்றிஎன் உயிரும் போற்றினேன்
அறையிருங் கழலவற் காணும் ஆசையால்
நிறையிரும் பல்பகல் நிருதர் நீள்நகர்
சிறையிருந் தேனையப் புனிதன் தீண்டுமோ. 1

70 உன்னினர் பிறரென வுணர்ந்தும் உய்ந்தவர்
சொன்னன சொன்னன செவியில் தூங்கவும்

---

69. இதுமுதல் பத்துச் செய்யுள்கள் சீதாபிராட்டி தன்னுள்ளே சிந்தித்து உயிர் துறப்பதாக முடிவு செய்ததைக்கூறும்.

பொறையிருந்து ஆற்றி—வரவர வளர்ந்து வருகின்ற பொறுக்க முடியாத துன்பமாகிய பெரும் பாரத்தை நீண்டகாலம் பொறுத்தலாகிய செயலை ஆற்றியதோடு; என் உயிரும் போற்றினேன்—போகத் துடி துடிக்கின்ற என் உயிரையும் ஓடாமற் காத்துவைத்தேன். எதனால் எனின்;—அறை இரும் கழலவன் காணும் ஆசையால்—தூரத்தில் வரும்பொழுதே, வருகையை அறிவிப்பது போன்று ஒலிக்கின்ற பெரிய வீரக்கழலையுடைய இராகவனை ஏறு சேவகத்தோடு காணவேண்டுமென்னும் ஆசையினால். இவ்வளவு காலம் இப்படிப் பாடுபட்டும் பயனற்றது போலாயிற்று; ஏனெனில்:—நிறை இரும் பல் பகல்—ஒரு நாள் ஒரூழியாக நீண்டு, அவ்வளவு காலமும் துன்பம் நிறைந்த பல நாள்களென்னும் பல்லூழிக்காலம்; நிருதர் நீள் நகர்—அரக்கரது பெரிய நகரின் கண்ணே; சிறையிருந்தேனை—சிறையிலே மனந்தரித்திருந்து தூய்மை யிழந்த என்னை. அத்தூயவன் ஏற்றுக்கொள்வானோ! கொள்ளான்.

70. தன் பிழைக்கு இரங்கி வருந்துகின்றாள். பிறர் நெஞ்சிற் புகத் தகாத என்னைப் பிறர் விரும்பினர் என்று தெரிந்தவுடனேயே என் உயிர் தானாகவே போயிருக்கவேண்டும்; அப்படிப் போகாத உயிரோடு இருந்ததுமன்றி அன்னார் கூறிய சொற்களெல்லாம் சொல்லிய பண்புடன் என் செவியை விட்டு நீங்காது நெடிது நலிய, அதையும் பொருட்படுத்தாமல் உயிரே பெரி

மன்னுயிர் காத்திருங் காலம் வைகினேன்
என்னின்வே றரக்கியர் யாண்டை யார்கொலோ. 2

71 சொற்பிரி யாப்பழி சுமந்து தூங்குவேன்
நற்பிறப் புடைமையும் நாணும் நன்றரோ
கற்புடை மடந்தையர் கதையு ளோர்கள்தாம்
இற்பிரிந் துய்ந்தவர் யாவர் யானலால். 3

72 பிறர்மனை எய்திய பெண்ணைப் பேணுதல்
திறனல தென்றுயிர்க் கிறைவன் தீர்ந்தனன்
புறனலர் அவனுறப் போது போக்கியான்
அறனல தியற்றிவே றென்கொண் டாற்றுகேன். 4

73 எப்பொழு திப்பெரும் பழியின் எய்தினேன்
அப்பொழு தேஉயிர் துறக்கும் ஆணையேன்
ஒப்பரும் பெருமறு உலகம் ஓதயான்
துப்பழிந் துய்வது துறக்கந் துன்னவோ. 5

தென்றும் அதனைப் போகாமற் காத்தலே பெரிய செயலென்றும், இப்படி ஒரு நாளன்று, சில நாளல்ல, நெடுங்காலம் வாழ்வுகந்து இருந்தேன்: ஆதலால் அரக்கியர் யாவருள்ளும் வல்லரக்கி யானே; என்னைப்போன்றவர் அரக்கியருள் வேறு யாருளர்! வேறு இடங்களிலும் இலரே யாவர்.

71. என்னைப்பற்றிப் பேசத்தொடங்கினால் பழியோடன்றி ஒரு சொல் வாராது; அத்தகைய தாங்குதற்கரிய பெரும் பழியைச் சுமந்தபடி கவலையற்று உயிர் வாழ்பவளாகிய எனது நற்பிறப்புடைமை, நாணம் இவை நன்கு யிருந்தன! இங்ஙனம் பழியோடு வாழ்ந்த பின்பு குடிப்பிறப்பு நாணம் முதலிய வற்றைப்பற்றி நினைக்கவும் இடமுண்டோ! இல் பிரிந்து—கணவனைப் பிரிந்து, உய்ந்தவர்—உயிரோடு வாழ்ந்தவர்.

72. பிறனொருவனுடைய வீட்டில் அடிவைத்த பெண்ணைத் தான் மறுபடி ஏற்றுக்கொள்ளுதல் அறத்திறனாகாது என்று என்னுயிர்த் தலைவனாகிய இராமபிரான் கைவிட்டனனாதல் வேண்டும்; அப்படி அவன் கைவிட்டபின்பும் யான் உயிர் தரித்திருப்பின் தூயவனாகிய அவனுக்குப் பழிவரும்; அப்படி அவனுக்குப் பழி வளரும்படி யான் பொழுதுபோக்கி அறனல்லாத அலுவலைச் செய்து, என்ன ஆதாரத்தைக் கொண்டு இனி என் பழியோடு அவன் பழியையும் சகித்துக்கொண்டிருப்பேன்!

73. எந்தக்கணம் இப்பெரும்பழிக்கு ஆளாயினேனோ அந்தக் கணமே உயிர் துறக்கவேண்டிய விதியையுடையேனாகிய யான், ஒப்பில்லாத பெரிய குற்றத்தை உலகம் கூற, உயிரை விடுதற்காம் மனவலிமை கெட்டு உயிர் தப்பி வாழ்வது எதன் பொருட்டு! இறந்த பின் சுவர்க்கத்தில் என் நாயகனை அடைதற் பொருட்டா!

74 அன்பழி சிந்தைய ராய ஆடவர்
வன்பழி சுமக்கினுஞ் சுமக்க வானுயர்
துன்பழி பெரும்புகழ்க் குலத்துள் தோன்றினேன்
என்பழி துடைப்பவர் என்னின் யாவரே. 6

75 வஞ்சனை மானின்பின் மன்னைப் போக்கிஎன்
மஞ்சனை வைதுபின் வழிக்கொள் வாயென
நஞ்சனை யானகம் புகுந்த நங்கையான்
உஞ்சனெ னிருந்தலும் உலகங் கொள்ளுமோ. 7

76 வருந்தலின் மானமா அனைய மாட்சியர்
பெருந்தவ மடந்தையர் முன்பு பேதையேன்
கருந்தனி முகிலினைப் பிரிந்து கள்வரூர்
இருந்தவள் இவளென ஏச நிற்பனோ. 8

---

74. அங்ஙனம் உயிரை விட்டாலும், அதுவும் இராமபிரானுக்கு ஒரு பழியாகுமே என்ற ஐயம் எழ, அவர்களுக்கு அப்பழி நேரினும் நேர்க; என் கடமையை யான் செய்து முடிப்பேன் என்று சிறிது கோபந் தோன்றக் கூறுகின்றாள்.

அன்பாகிய பயிர் தானே வாடி அழியும்படியான மனப்பான்மையையுடையவர் ஆடவர். யான் என் பழி துடைக்கும் பொருட்டு உயிர் விடுதலால், உயிர் வாழ்ந்து யானடையக்கூடிய பழியிலும் வலியதாகிய பழியினை அவர்கள் அடையினும் அடைக; அவர்கள் வீரத்திற்கு உற்ற பழியைத் தீர்ப்பது அவர்கள் கடன்; எனக்குற்ற பழியைத் துடைப்பது என் கடனேயன்றிப் பிறர் கடனன்று. வானைப்போலப் பெரியதாகிய துன்பம் என்பதை அனுபவித்தறியாத புகழையுடைய குலம்.

75. இங்ஙனம் வேறுபாடு தோன்றத் தன்னுள்ள மொழிந்தவழி, 'இருதிறத்துப் பழியினையுந் தீர்ப்பவன் அவனன்றோ; ஏன் உயிரைவிட இவ்வளவு விரைவு!' என்று உள்ளுள்ளே ஒரு வினா எழ, அதற்கு விடையிறுப்பது போன்று கூறுகின்றாள்.

மஞ்சன்—மைத்துனன். பின்வழிக்கொள்வாய்—இராமபிரான் சென்ற வழியாகவே செல்வாய். உய்ஞ்சனெனிருத்தலும்—தப்பிப் பிழைத்திருந்தாலும். நஞ்சனையான்—இராவணன். அகம்—வீடு.

76. தான் உயிர் விடுதற்கு மற்றொரு காரணம் காட்டுகின்றாள்.

வருந்தும்படி ஒன்று நேர்ந்தால் கவரிமானைப் போன்று உயிர்விடுகின்ற பெருமையுடையவர்; பெரிய கற்பாகிய தவவொழுக்கம் பூண்டவர்கள்; இத்தகைய மடந்தையர். முன்பு—முன்னிலையில். இவள் என ஏச நிற்பனோ—இவள் என்று சுட்டி ஏச அதையுங் கேட்டுத் தரித்திருப்பேனோ! இராமபிரானே என்னைக் கழிப்பிலன் என்றவிடத்தும் உயிர்வாழ்தலுக்கு இடமில்லை.

77 அற்புதன் அரக்கர்தம் வருக்கம் ஆசற
விற்பணி கொண்டருஞ் சிறையின் மீட்டநாள்
இற்புகத் தக்கலை யென்னின் யானுடைக்
கற்பினை எப்பரி சிழைத்துக் காட்டுகேன். 9

78 ஆதலான் இறத்தலே அறத்தின் ஆறெனச்
சாதல்காப் பவருமென் றவத்திற் சாம்பினர்
ஈதலா திடமும்வே றில்லை என்றொரு
போதுலாம் மாதவிப் பொதும்ப ரெய்தினள். 10

79 கண்டனன் அனுமனுங் கருத்தும் எண்ணினன்
கொண்டனன் துணுக்கம்மெய் நீண்டக் கூசுவான்
அண்டர்நா யகனருள் தூதன் யானெனாத்
தொண்டைவாய் மயிலினைத் தொழுது தோன்றினன். 11

80 அடைந்தனென் அடியனேன் இராமன் ஆணையால்
குடைந்துல கனைத்தையும் நாடுங் கொட்பினால்
மிடைந்தவர் உலப்பிலர் தவத்தை மேவலால்
மடந்தைநின் சேவடி வந்து நோக்கினேன். 12

---

77. அற்புதன்—இவ்வளவு காலஞ் சென்றாலும் வருவது திண்ணம் என்னும் நம்பிக்கை தோன்றக் கூறுகின்றாள்; வாராதவன் போன்று வந்து நிற்பவன். ஆசு அற—அடியோடு அழிய. விற்பணி கொண்டு—வில்லின் தொழிலை மேற்கொண்டு. இல் புகத்தக்கலை என்னின். இழைத்து—நம்பிக்கை வரும்படி சாதித்து.

78. அறத்தின் ஆறு—அறம் காட்டும் வழி. சாதல் காப்பவர்—காவல் புரியும் அரக்கியர். சாம்பினர்—உறங்கினர். இடம்—சமயம். போது உலாம் மாதவிப் பொதும்பர்—மலர்கள் அசைகின்ற ஒரு குருக்கத்தி மரச்செறிவு.

79. அப்படிச் செல்வதை அனுமன் கண்டனன்: உள் நிவந்த கருத்தையும் உணர்ந்தான்; நெஞ்சம் துணுக்குற்றான். தொண்டை—ஆதொண்டைக்கனி. அண்டர் நாயகன் — இராமன். தொழுதபடி வெளிப்பட்டு நின்றான்.

80. இராமபிரான் கட்டளையால் அடைதற்கரிய இந்த இடத்தை வந்தடைந்தேன். உன்னைத் தேடிச் சென்றவர் பலர். அவருள் யான் செய்த தவப்பயனால் நின் மலரடி வணங்கப் பெற்றேன். குடைந்து—எல்லாவிடங்களையும் துருவி. கொட்பு—கோட்பாடு. மிடைந்தவர்—நெருங்கிச் சென்றவர். உலப்பிலர்—முடிவில்லாதவர்.

81 ஈண்டுநீ இருந்ததை இடரின் வைகுறும்
ஆண்டகை அறிந்திலன் அதற்குக் காரணம்
வேண்டுமே அரக்கர்நம் வருக்கம் வேரொடு
மாண்டில ஈதலான் மாறு வேறுண்டோ. 13

82 ஐயுறல் உளநடை யாளம் ஆரியன்
மெய்யுற உணர்த்திய உரையும் வேறுள
கையுறு நெல்லியங் கனியிற் காண்டியால்
நெய்யுறு விளக்கனாய் நினையல் வேறென்றான். 14

வேறு

83 என்றவன் இறைஞ்ச நோக்கி
இரக்கமும் முனிவும் எய்தி
நின்றவன் நிருதன் அல்லன்
நெறிநின்று பொறிகள் ஐந்தும்
வென்றவன் அல்ல னாகில்
விண்ணவ னாக வேண்டும்
நன்றுணர்வு உரையன் தூயன்
நவையிலன் போலு மென்னா 15

---

81. நீ இந்த இடத்தில் இருந்த விவரத்தை, உன் பிரிவினால் இடரின் வைகும் இராமபிரான் அறிந்திலன்; அவன் அறிந்திருந்தால் இதுவரை அரக்கர் குலம் வேரோடு மடிந்திருக்குமன்றோ? அப்படி மடியாமலிருப்பதே அவன் அறிந்திலன் என்பதற்குச் சான்றாகும். வேறு சான்றுகள் கூற இடமுண்டோ! காரணம்—சான்று.

82. இங்ஙனம் கூறுமளவில் பிராட்டியின் ஐயப்பாட்டினைக் குறிப்பாலுணர்ந்த அனுமன் அது நீங்கும் வண்ணம் சில கூறுகின்றான்.

ஐயுறல்—ஐயுறவேண்டாம், அடையாளம்—இராம தூதன் என்பதையுணர்த்தும் அடையாளம். மெய்யுற—நீ மெய்ம்மை யறியும்பொருட்டு. உரையும் வேறு உள—செய்தியும் வேறாக உள்ளன. நெய்யுறு விளக்கனாய்—சான்றுள, உரையுள என்று கூறக்கேட்டதும் முகத்திலே வெளிப்பட்டுத் தோன்றிய ஒளியையிட்டு இங்ஙனம் விளிக்கின்றான். நினையல் வேறு—விபரீதமாக நினைக்கவேண்டாம்.

83. என்று—என்று கூறி, அவன் இறைஞ்ச—அனுமன் வணங்க; நோக்கி—பிராட்டி நோக்கி. இரக்கமும் முனிவும் எய்தி—இராமபிரான் பெயர் கூறியமையால் கருணையும், முனைந்த செயலைத் தடை செய்ததனால் கோபமும் அடைந்து. பின்பு தன் நுண்ணறிவினாலே அனுமனைப்பற்றித் தன்னுள் ஆராயலுற்றாள். நன்று உணர்வு—அவனுடைய அறிவு நன்று. உரையன்—அறிவைப்போலவே பேச்சும் நல்லன். தூயன்—மனந் தூயவன். நவையிலன் போலும்—ஆதலாற் குற்றமில்லாதவன் போலும்.

84 அரக்கனே யாக வேறோர்
அமரனே யாக அன்றிக்
குரக்கினத் தலைவ னேதா
னாகுக கொடுமை யாக
இரக்கமே யாக வந்திங்
கெம்பிரான் நாமஞ் சொல்லி
உருக்கின னுணர்வைத் தந்தா
னுயிரிதின் உதவி யுண்டோ. 16

85 எனநினைந் தெய்த நோக்கி
இரங்குமென் உள்ளம் கள்ளம்
மனனகத் துடைய ராய
வஞ்சகர் மாற்ற மல்லன்
நினைவுடைச் சொற்கள் கண்ணீர்
நிலம்புகப் புலம்பா நின்றான்
வினவுதற் குரியன் என்னா
வீரநீ யாவன் என்றாள். 17

86 ஆயசொல் தலைமேற் கொண்ட
அங்கையன் அன்னை நின்னைத்
தாயவன் பிரிந்த பின்பு
தேடிய துணைவன் தொல்லைக்

---

84. இரக்கமே ஆக—இவன் வந்த நோக்கம் இரக்கம் பற்றியதாகட்டும்; கொடுமையே ஆக—அன்றிக் கொடுமையின் பாலதாகட்டும்; அதைப்பற்றிக் காரியமில்லை. வந்து இங்கு—இந்த இடத்திற்குத் தானே வந்து. எம்பிரான் நாமஞ் சொல்லி உருக்கினான் என் அறிவை; தந்தான் நான் துறப்பதாக நின்ற உயிரை; இதற்கு மேல் ஒருவர் ஒருவருக்குச் செய்யும் உதவியுண்டோ!

85. இப்படி அறிவினாலாராய்ந்து, பின்பு அனுமனை எய்த நோக்கிய வழித் தன் அகத்தெழும் உணர்ச்சியினால் ஆராய்ந்து, வினவுதற் குரியன் என்று துணிந்து வினவுகின்றாள். எய்த நோக்கி—அவன் நெஞ்சு நிலையறியும் பொருட்டு உருவ நோக்கி. இரங்கும் என் உள்ளம்—அங்ஙனம் நோக்கிய வழி தன் மன நிலையிற் கண்டது இரக்கம். மாற்றம்—பேச்சு. நினைவுடைச் சொற்கள்—நெஞ்சிலே எழும் நினைவுகளையே பொருளாகவுடைய சொற்கள். புலம்பா நின்றான்—மெய்ம்மையான உணர்ச்சி மிகுதியினால் பேச்சு புலம்பலாக வெளிப்பட்டது. என்னா—என்று துணிந்து.

86. இது முதல் எட்டுச் செய்யுள் அனுமன் கூறிய விடை. கேட்ட வினாவிற்கு விடைகூறு முகத்தான் பிராட்டி துன்பம் நீங்கி நம்பிக்கையும் உவகையும் எய்துமாறு பலதிறப்பட்ட பொருளையும் இசைவித்துக் கூறுகின்றான்.

காய்கதிர்ச் செல்வன் மைந்தன்
கவிக்குல மவற்றுக் கெல்லாம்
நாயகன் சுக்கிரீவன்
என்றுளன் நவையில் தீர்ந்தான். 18

87 மற்றவன் முன்னோன் அந்நாள்
இராவணன் வலிதன் வாலின்
இற்றுகக் கட்டி எட்டுத்
திசையினும் எழுந்து பாய்ந்த
வெற்றியன் தேவர் வேண்ட
வேலையை விலங்கல் மத்திற்
சுற்றிய நாகந் தேய
அமுதெழக் கடைந்த தோளான். 19

88 அன்னவன் தன்னை உங்கோன்
அம்பொன்றால் ஆவி வாங்கிப்
பின்னவற் கரசு நல்கித்
துணையெனப் பிடித்தான் நங்கள்
மன்னவன் தனக்கு நாயேன்
மந்திரத் துள்ளேன் வானின்
நன்னெடுங் காலின் மைந்தன்
நாமமும் அனுமன் என்பேன். 20

89 எழுபது வெள்ளங் கொண்ட என்னன உலக மெல்லாம்
தழுவி நின்றெடுப்ப வேலை தனித்தனி கடக்குந் தாள

ஆய சொல் தலைமேற் கொண்ட அங்கையன்—அச்சொல்லைத் தலைமேற்கொண்டமைக்கு அறிகுறியாக அஞ்சலி செய்த கையினனாகிய அனுமன். நவையில் தீர்ந்தான்—குற்றமில்லாதவன்.

87. மற்று—அசை. அவன் முன்னோன்—அந்தச் சுக்கிரீவன் அண்ணன். இராவணன் வலி தன் வாலில் இற்று உகக்கட்டி—இராவணன் வலிமை தன் வாலின் பிணிப்பினால் இற்று உகும்படி இறுகப் பிணித்து. விலங்கல்—மலை; ஈண்டு மந்தரமலை. நாகம்—பாம்பு.

88. பின்னவன் சுக்கிரீவன். நங்கள் மன்னவன்—சுக்கிரீவன். மந்திரம்—ஆலோசனைச் சபை.

89. எழுபது வெள்ளம் என்னும் தொகைகொண்டன. தழுவி—கையால் தூக்கி. வேலை தனித்தனி கடக்கும் தாள—கடல்களை யெல்லாம் எவ்வித உதவியுமின்றிக் கடக்கக் கூடிய கால்களையுடையன. உங்கோன் செய்யக்குறித்தது—இராமபிரான் செய்ய வேண்டுமென்று மனத்திலே நினைத்ததை.

குழுவின உங்கோன் செய்யக் குறித்தது குறிப்பின் உன்னி
வழுவில செய்தற் கொத்த வானரம் வானின் நீண்ட. 21

90 துப்புறு பரவை ஏழுஞ் சூழ்ந்தபார் ஏழும் ஆழ்ந்த
ஒப்புறு நாகர் நாடும் உம்பரும் இம்பர் காறும்
இப்புறந் தேடி நின்னை எதிர்ந்தில என்னின் அண்டத்து
அப்புறம் போயுந் தேட அவதியின் அமைந்து போன. 22

91 புன்றொழில் அரக்கன் கொண்டு போந்தநாள் பொதிந்த தூசிற்
குன்றினெம் மருங்கி னிட்ட அணிகலக் குறியி னாலே
வென்றியான் அடியன் தன்னை வேறுகொண் டிருந்து கூறித்
தென்றிசை சேறி என்றான் அவனருள் சிதைவ தாமோ. 23

92 கொற்றவற் காண்டுக் காட்டிக் கொடுத்தபோ தடுத்த தன்மை
பெற்றியின் உணர்தற் பாற்றோ உயிர்நிலை பிறிது முண்டோ

குறிப்பின் உன்னி—முகக் குறிப்பினு லறிந்து. வழுவில செய்தற்கு ஒத்த குழுவின வானரம்—அதை எவ்விதமான பிழையுமின்றிச் செய்தற் கமைந்த கூட்டமான வானரம். வானின் நீண்ட—நின்னைத்தேடி ஆகாய வழியே எங்குஞ் சென்றன.

90. அப்படித் தேடிச்சென்றனவாகிய வானரம் ஏழு கடல், ஏழு தீவு, பாதலம், தேவருலகம், பூவுலகம் முடியத்தேடி உன்னைக் காணுவிடின் இவ்வண்டத்துக்கு அப்பாலுந் தேடுதற்கு ஒரு கால எல்லை குறித்துச்சென்றன. துப்பு—பவளம். ஆழ்ந்த ஒப்புறு நாகர் நாடு—ஆழமான தன்னைத்தானே ஒக்கும் நாகர் வாழும் நாடு; பாதாளம். அவதி—திரும்பி வருதற்குரிய தவணை; ஒரு மாத எல்லை.

91. தூசில்—ஆடையில்; தூசிற் பொதிந்த. அணிகலக்குறியினாலே—அணிகலன்களை நாங்கள் காட்டிய குறிப்பினாலே. சேறி—செல்லுதி. அணிகலக்குறியினாலே என்னை வேறு கொண்டு தென்றிசை சேறி என்றான்; அவனருளால் உன்னைக்கண்டேன்.

92. ஆண்டு — அப்பொழுது. காட்டிக்கொடுத்த பொழுது — தூசிற் பொதிந்த அணிகலன்களைக் காட்டி அவனிடம் கொடுத்த பொழுது. அடுத்த தன்மை—அப் பிரானுக்கு ஏற்பட்ட நிலைமை. பெற்றியின் உணர்தற் பாற்றோ—யான் அதைப்பற்றிக் கூறுந்தன்மையினுல் அறியத்தக்கதோ! உயிர்

இற்றை நாள் அளவும் அன்றாய் அன்றுநீ இழித்து நீத்த
மற்றைநல் லணிகள் காண்உன் மங்கலங் காத்த
மன்னே. 24

93 ஆயவன் நன்மை நிற்க அங்கதன் வாலி மைந்தன்
ஏயவன் தென்பால் வெள்ளம் இரண்டிலே டெழுந்து சேனை
மேயின படர்ந்து நீர அனையவன் விடுத்தான் என்னைப்
பாய்புனல் இலங்கை மூதூர்க்கு என்றனன் பழியை
வென்றான். 25

94 எய்தவ னுரைத்த லோடும் எழுந்துபே ருவகை ஏற
வெய்துறல் ஒடுங்கு மேனி வானுற விம்மி யோங்கி
உய்தல்வந் துற்ற தோவென்று அருவிநீர் ஒழுகு கண்ணாள்
ஐயசொல் ஐயன் மேனி எப்படிக் கறிதி என்றாள். 26

95 படியெடுத் துரைத்துக் காட்டும் படித்தன்று படிவம்பண்பின்
முடிவுள உவம மெல்லாம் இலக்கணம் ஒழியும் முன்னர்த்

நிலைபிறிதும் உண்டோ—போகின்ற உயிரைப் போகாமல் நிலைபெறச்செய் வது அதனைத்தவிர வேறொன்றும் உண்டோ! இழித்து—கழித்து. மங்கலம்—மங்கல அணி; திருமங்கலியம்.

93. ஆயவன்—உன் அணிகலனால் உயிர்தரிக்கப் பெற்றவன். வாலி மைந்தன் அங்கதன். ஏயவன்—இராமபிரானால் ஏவப்பட்டவன். மேயின—பொருந்தின. மேயின சேனை. படர்ந்து—புறப்பட்டுச் சென்று. நீர—கடலைக் கண்டு பின்வாங்க. அனையவன்—அந்த அங்கதன். என்னை விடுத்தான்—என்னை அனுப்பினான். எங்கே எனின்:— இலங்கை மூதூர்க்கு. பழியை வென்றான் — பழிக்கு இடந்தருவனவற்றை யெல்லாம் வென்றவனாகிய அனுமன்.

94. எய்தவன்—எய்தியவன்; அனுமன். எழுந்து பேருவகை ஏற-பேரு வகை கடல்போலப் பொங்கிக் கரையாகிய எல்லையையுங் கடந்து ஏறுதலால். வெய்துறல் ஒடுங்கும் மேனி—துன்ப ஆற்றாமையினால் ஏற்பட்ட வெம்மை காரணமாக ஒடுங்கிய சரீரம். வானுற விம்மி ஓங்கி—ஆகாயத்தை உறும்படி பூரித்து அதற்கு மேலும் உயர்ந்து. உய்தல் வந்துற்றதோ என்று—துன்பம் நீங்கப்பெற்று உய்யுங்காலமும் வந்துவிட்டது போலும் என்று எண்ணி. அருவி நீர் ஒழுகு கண்ணாள்—அருவிபோல நீர் இடையறாது வழிகின்ற கண்ணினளாய். 'ஐயன் மேனி எப்படிக்கு அறிதி!' என்று கேட்டாள். இராமன் திருமேனியை எவ்வண்ணமாக அறிந்திருக்கின்றாய். படி—தரம்; வண்ணம்.

95. படி—உவமானம். படித்தன்று—படித்தரத்தினுலமைந்ததன்று. படிவம்—திருமேனி. பண்பின் முடிவு உளஉவமம்—ஒவ்வொன்றுக்குரிய பண்பு கள் நிறைந்துள்ள உவமானம். இலக்கணம் ஒழியும் முன்னர்—உவமேயத்தின்

துடியிடை அடையா ளத்தின் தொடரவை தொடர்நி என்று
அடிமுதன் முடியின் காறும் அறிவுற அனுமன்
சொல்வான். 27

முன்னிலையில் தமது உவமையாந் தன்மை இல்லையாய் விடும். அடையாளத்தின் தொடர் அவை—யான் கூறத்தகும் உவமானம் என்பன உவமேயத்தை ஒரு சிறிது நினைவில் எழுவிக்கும் அடையாளங்களின் கோவையாகும். அவைதொடர்நி—அவற்றின் உதவியினுல் எஞ்சியவற்றைத் தொடர்பு செய்து உவமேயத்தை அறிவாயாக.

---

47. கணையாழியைக் கண்ட சீதாபிராட்டியின் நிலை.

அனுமன் இராமபிரான் திருமேனியியல்பை விரித்துக் கூறக்கேட்ட சீதாபிராட்டி அனலிலிட்ட மெழுகுபோலுருகி நின்ருள். அங்ஙனம் நின்றவளை அனுமன் மீண்டும் வணங்கி, இராமபிரான் சொல்லியனுப்பிய அடையாளங்கள் சிலவற்றைக் கூறி, அவன் பெயர் பொறித்த கைவிரலாழியையும் ஈந்தான். அம்மோதிரத்தைக் கண்டபொழுதும், பெற்றபொழுதும் அப்பிராட்டி அடைந்த சொல்லிறந்த இன்ப நிலையை விவரிப்பன இச்செய்யுள்கள்.

பிராட்டியின் துன்ப நிலை மூன்று படிகளில் வளர்ந்தது. முதலில் புலிக்குழாத்து அகப்பட்ட தன்னுள் இராமபிரான் வாராமையை நினைந்து வருந்திப் படருழந்து, ஆருயிர் நின்றவா நில்லாது உணர்வழிந்து தேம்புவாளாயினுள். அடுத்தபடி அரக்கன் வருகையினுல் பொறிவரி எறும்வலிப் புகைக்கண் காய்சின உழுவை தின்னிய வந்த கலையிளம்பிணை யெனக் கரைந்து, கூசி, ஆவி குலைவுற்ருள். ஈற்றில் அலகையின் குழுவும் அஞ்ச நெருக்கிய அரக்கியர், சூலம், வேல் முதலிய ஓச்சி, கண்கனல் சிந்த முடுகுற்றுத் தாங்கவொண்ணு வன்சொற் கூற, அவள் கண்கள் கலுழ்ந்து துன்பச்சிரிப்புச் சிரித்தாள். எல்லை கடந்த நீள் துயரத்தால் பின்னர் தன்னுயிரையும் மாய்க்கத் துணிந்தாள். அந்நிலையில் அனுமன் வெளிப்பட்டுத் தோன்றினுன். அவனைக்கண்டு இராமபிரான் செய்தியறிந்தது முதல், தன்னுயிரை மாய்க்கும் எல்லைவரையில் வளர்ந்த துயரம் படிப்படியாகப் பேரா ஆனந்த

மாக மாறுகின்றது. முதலில் அனுமன் கூறிய இராமபிரான் செய்தி கேட்டு, முன்பு மென் மருங்குல்போல் வேறுள அங்கமும் மெலிந்து நின்றவள், எழுந்து பேருவகை பொங்க மேனி வீங்கி வானுற விம்மினள். அடுத்தபடி இராமபிரான் திருமேனி நிலையுணர்ந்து பரவசப்பட்டு நின்ற நிலையில், அவன் பெயர் பொறித்த கணையாழி பெற்றதும், முன்பு வெயிலிடைத்தந்த விளக்கென ஒளியிலா மெய்யளாகி நின்றவள் மேனி மின்னின் நிறமெல்லாம் பொன்னின் ஒளியாகப் பொலிவுற்றது. ஈற்றில் அனுமன் பேருருவங்கண்டு, தான் எதிர் நோக்கிய கருமம் நிறைவேறியதுபோன்று, ஐயமெல்லாம் அகல, புத்துயிர் பெற்று அகமிக மகிழ்ந்தாள். இப்பகுதி கணையாழி பெற்றபொழுது சீதாபிராட்டி அடைந்த கூறுதலொன்றாப் பேரின்ப நிலையைக் கூறுகின்றது. இப்பகுதியைப் பரதன் ஆழி பெற்றபொழுது அடைந்த களிப்புடன் ஒப்பிடுக. (யுத்த : 386—393.)

[தெ. ப:—உருக்காட்டு படலம்: 63—66, 68, 69.]

96 மீட்டுமுரை வேண்டுவன இல்லையென மெய்ப்பேர்
நீட்டியது நீட்டரிய செய்கையது செவ்வே
நீட்டிநென நேர்ந்தன னெனுநெடிய கையால்
காட்டினனேர்ஆழியது வாணுதலி கண்டாள். 1

97 இறந்தனர் பிறந்தபயன் எய்தினர்கொல் என்கோ
மறந்தனர் அறிந்துணர்வு வந்தனர்கொல் என்கோ
துறந்தவுயிர் வந்திடை தொடர்ந்ததுகொல் என்கோ
திறந்தெரிவ தென்னைகொலி நன்னுதலி செய்கை. 2

---

96. மெய்ப்பேர்—உண்மையான பெயர். நீட்டரிய செய்கையது—எழுத முடியாத வேலைப்பாடமைந்தது; போலியாக மற்றொன்று செய்ய முடியாதது. செவ்வே நீட்டு—நேரே கையிற் கொடு; நீட்டிய அளவிலேயே அடையாளம் அறிந்து கொள்ளுவாள். எனு—என்று; இராமபிரான் கூறி; 'மெய்ப்பேர்...நீட்டிது'—இராமபிரான் கூற்றாக அனுமன் கொண்டு மொழிந்தது. வாணுதலி—கண்ட மாத்திரத்திலேயே இன்னாருடையது என்றுணர்ந்த உவகை முகவொளியாக வெளிப்பட்டது.

97. இறந்தனர்—தவம் முதலியன செய்யாமல் வீண்காலம் போக்கியவர்கள். பிறந்த பயன்—இம்மை மறுமைப் பயன்களை. மறந்தனர்—அறிவு கலங்கி அவசமுற்றவர். இடை—இடையிட்டு; சரீரத்தை அடக்கஞ் செய்தற்கு முன்னம் திறம்—இவள்திறம்; அடைந்த மகிழ்ச்சியின் தன்மையை. நன்னுதலி—கண்டதும் ஒளிபெற்ற முகம் இப்பொழுது பழைய முழு அழகுடன் விளங்கிற்று.

98 இழந்தமணி புற்றரவு எதிர்ந்ததென லானாள்
பழந்தனம் இழந்தன படைத்தவரை ஒத்தாள்
குழந்தையை உயிர்த்தமல டிக்குவமை கொண்டாள்.
உழந்துவிழி பெற்றதோர் உயிப்பொறையும் ஒத்தாள். 3

99 வாங்கினள் நகிற்குவையில் வைத்தனள் சிரத்தால்
தாங்கினள் மலர்க்கண்மிசை ஒற்றினள் தடந்தோள்
வீங்கினள் மெலிந்தனள் குளிர்ந்தனள் வெதுப்போடு
ஏங்கினள் உயிர்த்தனள் இதுஇன்னதென லாமே. 4

100 நீண்டவிழி நேரிழைதன் மின்னின்நிற மெல்லாம்
பூண்டதொளிர் பொன்னனைய பொம்மல்நிற மெய்யே
ஆண்டகைதன் மோதிரம் அடுத்தபொருள் எல்லாம்
தீண்டளவில் வேதிகைசெய் தெய்வமணி கொல்லோ. 5

---

98. புற்றரவு—புற்றிலுள்ள பாம்பு, புற்றிலிருந்தபடியே இழந்த மணியைப் பெற்ற அரவு. மலடி—நெடுங்காலம் மக்கட்பேறின்றிப் பிற்றை நிலையில் ஒரு மகனைப் பெற்றவள். உயிர்ப்பொறை—உடல்.

99. சிரத்தால் தாங்கினள்—தலையில் வைத்துத் தாங்கினாள்; தான் கொண்ட பெருமதிப்புத் தோன்ற 'தாங்கினள்' எனப்பட்டது. தடந்தோள் விங்கினள்—மகிழ்ச்சியினால் தோள் பூரிக்கப் பெற்றாள். உணர்ச்சி மேலிட்டால் மனம் மெலிவுற்றாள். அதன் பரிசத்தால் மெய் குளிர்ந்தாள். இவ்வளவும் இராமபிரான் மீதுள்ள ஆசையைக் கிளற, உள் வெதுப்போடு, அவ்வளவு காலமும் அவனைப்பிரிந்து,செய்தியறியாது தவித்தமையை எண்ணி ஏங்கினாள்; இப்பொழுது அவனைக்கண்டது போன்ற உவகையினால் போன உயிர் மீண்டு வந்தது போன்று பெருமூச்சு விட்டாள். இப்படி அளவு படாத மகிழ்ச்சியினால் பலப்பல உணர்ச்சிகளும் கலசிநின்ற இந்த நிலைமையை இன்னது, இதனால் வந்தது என்று செயலிலிருந்து மனநிலையைக் கூற முடியுமோ!

100. நீண்ட விழி நேரிழை—முன்பு நுதல் ஒளி பெற்றது: கையிற் பெற்ற நிலையில் பார்த்த கண்ணும் பழைய நலத்தைப் பெற்றது; அதுபோல அணிந்த கலன்களும் புதிய ஒளியைப்பெற்றன. அங்ஙனமே மேனியும்; மேனியின் மின்னல்போன்ற நிறம் ஆழி தீண்டியதால், இப்பொழுது பொன்னின் சோதியாகச் சுடர்விட்டது. பொம்மல்—பொலிவு. (பால:93,164.) மெய்யே—உண்மையாக. அடுத்த பொருள்—சேர்ந்த பொருள்; தொட்ட பொருளை. தீண்டு அளவில்—பட்ட மாத்திரத்தில், வேதிகை செய் தெய்வமணி கொல்லோ—இரும்பு முதலிய பொருளை யெல்லாம் மாற்றுயர்ந்த பொன்னாக மாற்றுகின்ற தெய்வப் பண்பு வாய்ந்த இரத மணியோ!

101 இருந்துபசி யாலிடர் உழந்தவர்கள் எய்தும்
அருந்துமமு தாகியது அறத்தவரை அண்மும்
விருந்துமென லாகியது வியுமுயிர் மீளும்
மருந்துமென லாகியது வாழிமணி யாழி. 6

---

101. இருந்து—நடக்கவும் முடியாமல் தளர்ந்து இருந்த இடத்திலேயே இருந்து. அமுது—உணவு. அறத்தவர்—இல்வாழ்வார். அண்மும்—அணுகும். விருந்து—விருந்தினர். வியும் உயிர் மீளும் மருந்து—இறந்த உயிர் தானாகவே திரும்பி வருதற்குக் காரணமான மருந்து: வாழி—வாழ்வதாக. மணி ஆழி—அழகிய மோதிரம்.

---

18. பிராட்டி அனுமன் பேருருவங்கண்டு புகழ்ந்தமை.

கணையாழியைப் பெற்ற சீதாபிராட்டி இராமபிரானைக் கண்டனள் போன்று களிகூர்ந்து, மாருதியை, 'நீ எப்பொழுதும் இன்று உள்ளது போலவே சிரஞ்சீவியாக வாழ்க' என்று மனமார வாழ்த்தினள். பின்பு, 'நீ எவ்வாறு கடல் கடந்து வந்தனை?' என்று வினவ, அவன் 'காலினாற் கடந்து வந்தேன்' என்று கூறித் தன் பேருருவங்கொண்டு நின்றான். அதனைக் கண்ட பிராட்டி, 'அரக்கர் அழிவது திண்ணம்' என்று உவகையோடு நின்று, அப்பேருருவத்தைச் சுருக்கும்படி கூற, அவனும் பழைய சிறிய உருவத்தோடு நின்றான். அன்னவனுடைய வரம்பிலா வலிமையைக் கண்டு, பிராட்டி அவனைப்புகழ்ந்து கூறியன இச்செய்யுள்கள்.

பிராட்டி அனுமனைக் கண்டபின் அடைந்த உவகையின் உச்சநிலையை இப்பகுதியிற் காணலாம். மோதிரம் பெற்றதும் இராமனைக் கண்டாலொத்த பேருவகை எய்தினள். அவன் தூதனாக வந்த அனுமனது வரம்பிலாற்றலைக் கண்கூடாகக் கண்டு அறிந்தபொழுது அவ்விராமபிரான் இலங்கை புக்கு நீடிய அரக்கர் சேனை நீறுபட்டழிய வாகை சூடி, ஏறு சேவகத்தோடு நிற்கும் நிலையைக் கண்டாலொத்த உள்ளக் களிப்பில் மூழ்கினள். தன்னை அப்பிரான் சிறைவீடு செய்வது உறுதி என்னும் நம்பிக்கை வலியுற, தான் மீட்சிபெற்றாலன்ன வெற்றிக்களி கூர்ந்து அந்நிலை தோன்றும் வண்ணம், எவ்லாவற்றிற்கும் உற்ற துணையாய் உதவுகின்ற மாருதியை மனமாரப் புகழ்கின்றாள், இராமபிரான் அனுமனைப் புகழ்ந்துரைத்த பகுதியோடு இதனை ஒப்பிட்டறிக

[தே. ப:— உருக்காட்டுப் படலம்:- 109—113.]

102 இடந்தாய் உலகை மலையோடும்
எடுத்தாய் விசும்பை இவைசுமக்கும்
படந்தாழ் அரவை ஒருகாத்தாற்
பறித்தா யெனினும் பயனின்றால்
நடந்தாய் இடையே என்றாலும்
நாணும் நினக்கு நளிர்கடலைக்
கடந்தாய் என்றால் என்னாகும்
காற்றா மன்ன கடுமையாய். 1

103 ஆழி நெடுங்கை ஆண்டகைதன்
அருளும் புகழும் அழிவின்றி
ஊழி பலவும் நிலைநிறுத்தற்
கொருவன் நீயே உளையானாய்
பாழி நெடுந்தோள் வீராநின்
பெருமைக் கேற்பப் பகையிலங்கை
ஏழு கடற்கும் அப்புறத்த
தாகா திருந்த திழிபன்றோ. 2

104 அறிவும் ஈதே உருவிதே
ஆற்றல் ஈதே அரும்புலத்தின்
செறிவும் ஈதே செயலிதே
தேற்றம் ஈதே தேற்றத்தின்

---

102. உலகை மலையோடும் இடந்தாய். இடந்தாய்—பெயர்த் தெடுத்தாய். எடுத்தாய் விசும்பை. விசும்பு—தேவலோகம். இவை—இவ்வுலகங்களை. படம் தாழ் அரவு—ஆதிசேடன்; உலகின் பாரமிகுதியானாற் படம் சற்றுத் தாழ்கின்ற அரவு. பறித்தாய்—பற்றி யிழுத்தாய். பயன் இன்று—உன்னைப் புகழ்தலாகிய பயன் இன்றாய் முடியும். நடந்தாய் இடையே என்றாலும் நாணும்—கடலினூடே எளிதிலே நடந்து வந்தாய் என்று கூறினாலும் அதுவும் நாணமாய் முடியும். நளிர்—குளிர்ந்த. கடந்தாய் என்றால்—முயன்று கடந்து வந்தாய் என்றால். என் ஆம்—உனக்கு வரும் சிறப்பு யாது! அஃது உன்னை இழிவு படுத்துவதே யாகுமன்றோ!

103. ஆழி—ஆஞ்ஞாசக்கரம். ஆழியையுடைய நீண்ட கையையுடைய ஆண்தகையாகிய இராமபிரான். நீயே—வேறு துணையின்றி நீ ஒருவனே. பாழி—மலை. இழிபு—குறைவு.

104. உரு—தான்கண்ட பேருருவத்தை நினைந்து சுட்டுகின்றாள். அரும் புலத்தின் செறிவு—அடக்குதற் கரிய ஐம்புலன்களின் அடக்கம்; பெயர்ந்து சிறிய யாக்கையிற் பெரிய உருவத்தைச் செறித்தது போலவே புலனடக்கமும்

நெறியும் ஈதே நினைவீதே
நீதி ஈதே நினக்கென்றால்
வெறிய ரன்றோ குணங்களான்
விரிஞ்சன் முதலாம் மேலானோர். 3

105 மின்னேர் எயிற்று வல்லரக்கர்
வீக்கம் நோக்கி வீரற்குப்
பின்னே பிறந்தான் அல்லதோர்
துணையி லாத பிழைநோக்கி
உன்னா நின்றே உடைகின்றேன்
ஒழிந்தேன் ஐயம் உயிருயிர்த்தேன்
என்னே நிருதர் என்னாவர்
இவனே எங்கோன் துணையென்றால். 4

106 மாண்டே னெனினும் பழுதன்றே
இன்றே இம்மாயச் சிறைநின்றும்
மீண்டேன் என்னை ஒறுத்தாரைக்
குலங்க ளோடும் வேரறுத்தேன்
பூண்டேன் எங்கோன் பொலங்கழலும்
புகழே யன்றிப் புன்பழியுந்
தீண்டேன் என்று மனமகிழ்ந்தாள்
திருவின் முகத்துத் திருவன்னாள். 5

இருக்கும் என்று கருதினாள் போலும். தேற்றம்—மனத்தெளிவு. தேற்றத்தின் நெறி—தெளிவிற் கேற்ற நன்னெறிபற்றிய ஒழுக்கம். நினைவு—சிந்தனைத் திறம். குணங்களான் வெறிய ரன்றோ—குணங்கள் அளவில் உன்னோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்குமிடத்து ஒன்றும் அற்றவரன்றோ? விரிஞ்சன்—நான்முகன்.

105. மின்னேர்எயிற்று—மின்னலுக்கு ஒப்பான பற்களையுடைய. விக்கம்—பெருக்கம். பிழை—குறைபாடு. உன்னா நின்று—உன்னி. முன்பு மனம் உடைந்தவளாகிய யான் இப்பொழுது உயிர்திரும்பப் பெற்றவளானேன். என் ஆவர்—என்ன கதியாவர்! முற்றத் துகளாவரன்றோ!

106. பழுது—குற்றம். மீண்டேன், வேரறுத்தேன், பூண்டேன்—கால வழுவமைதி; தேற்றம். புன்பழி—சிறுபழி. திருவின் முகத்துத் திரு அன்னாள்—இலக்குமிக்கு முன்னிலையில் அவளுக்கும் ஒரு திருவைப் போன்றவள். 'திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வி' போன்றவள். (பெரிய திருமொழி: 7.6.1.)

49. அனுமன் வேண்டுகோளும் பிராட்டி விடையும்.

சீதாபிராட்டி அனுமனைப் பாராட்டிப் புகழ அவன் மிகுந்த பணிவோடு, இராமபிரானுக்கு அடிமைசெய்ய நின்ற படைவீரர் பல்லாயிரவருள் தான் ஒருவன் என்று கூறி, வானரப்படையின் பெருமையையும் வலிமையையும் எடுத்துரைத்தான். அதன் பின் இருவருக்குமிடையே நடைபெற்ற பேச்சு இங்கே கூறப் படுகின்றது.

சீதாபிராட்டி அனுபவித்த பெருந் துன்பத்தை யெல்லாம் அனுமன் நேரிலே கண்டான். இராவணன் பிராட்டியிருக்கு மிடம் வந்தபொழுது, அவள்பட்டபாட்டை நேரே கண்டனன்; அவள் இராமபிரானது பேராற்றலை எடுத்துக்கூறியவழி, அரக்கன் கடுஞ்சினங் கொண்டு அவளைத் தின்பேன் என்று அச்சுறுத்திய பொழுது, அனுமன் அவனது தலைபத்தினையும் சிதறும்படி தாக்கி, இலங்கையைத் தலைகீழாக உருட்டி, பிராட்டியைச் சுமந்து செல்வேன் என்று எண்ணினான்; ஆனால் இராமபிரான் கட்டளையன்மையின் அங்ஙனஞ் செய்ய முற்படாது, காம்பிசைந் திருந்தான். அதன்பின் காவல் அரக்கியர் காட்டிய கொடுமையையும் சீதாபிராட்டி தன் உயிரை மாய்க்கத் துணிந்ததையும் அறிந்த மாருதியின் மனத்தில் முன்பு அடங்கி நின்ற வேகம், இப்பொழுது மறுபடியுந் தலையெடுக்கலாயிற்று. எப்பாடுபட்டும் பிராட்டியை உடன்கொண்டு சென்று இராமபிரானிடம் சேர்த்தலே ஏற்றது என்று துணிந்தனன். ஆனால் அது இராமபிரான் கட்டளையன்மையின், பிராட்டியின் கட்டளையாகச் செய்து தன் கருத்தை நிறைவேற்றத் துணிந்து, அதனை அவளிடங் கூறலுற்றான்.

அனுமன் தன் கருத்தை மூன்று கூறாகப் பிராட்டியிடம் விரித்துரைத்தான். 'அரக்கர் இடைமறித்தாலும் அவர்களை யெல்லாம் வீட்டி, உன்னை ஒரு நொடியில் இராமபிரானிடம் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பேன்; அது விருப்பமில்லையெனின் இந்நகரை அடியோடு பெயர்த்தெடுத்துச் செல்வேன்; அதுவும் பொருத்தமில்லை யெனின் அரக்கரை யெல்லாம் அழித்து வினைமுற்றிப் பிறகு கொண்டு போகும்படி கட்டளையிட்டாலும் அதனை இன்றைய தினமே நிறைவேற்றுவேன்,' என்று கூறி, பிராட்டியின் ஆணையை எதிர்பார்த்து நின்றான்.

இங்ஙனம் அவன் கூறியது கேவலம் உள்ளக் கிளர்ச்சியினால் வெளிவந்த பேச்சா, அன்றி உண்மையில் நிறைவேற்றக்கூடிய செயலை வெளிப்படுத்திய பேச்சா என்பதை ஆராய்ந்து, 'இது அவனுக்கு அரியதன்று' என்ற முடிவிற்கு வந்தாள் சீதாபிராட்டி. அதனோடு அனுமனது சொல்வன்மையைப் பெரிதும் வியந்தவள் அவனது உண்மையான மனநிலையை, தாயின் முன்னிய கன்றனைய உள்ளப்பண்பினை, அவன் பேச்சினால் உணர்ந்தாள். எனினும் அவன் கூறிய யோசனை தனக்கும் ஏற்றதன்று; இராமபிரானுக்கும் உகந்ததன்று; உண்மையில் செவ்வியோனாகிய மாருதியின் சால்புடைமைக்கும் இசைந்ததன்று என்று கருதி, தன் கருத்தை அவன் மனம் வருந்தா வண்ணம் மென்மையான சொற்களாற் கூறலுற்றாள். சொல்லின் செல்வனாகிய மாருதியின் பேச்சுத்திறனையும் வென்றுவிட்டது மிதிலைச் செல்வியின் உரை. அவன் கூறிய யோசனை உரியதன்று என்று கூறிய அளவில் நில்லாது அவன் மனத்திலிருந்த சங்கையும் இடரும் நீங்குமாறு பிரமனிட்ட சாபம் முதலியவற்றைப்பற்றியும் பெய்துரைத்தாள்.

அவளது பேச்சைக் கேட்ட மாருதி பிராட்டியின் மனத்தவத்தின் மேன்மையை வியந்து களிப்பு மிக்கவனானான். பின்பு இராமபிரானிடம் தான் கூறும் செய்தி யாதென அவளை வினவினான். முன்பு தன்னுயிரை மாய்க்கத் தொடங்கிய முயற்சி அனுமன் வருகையால் தடையுண்ட வேகமும், அதற்குக் காரணமான சோக எண்ணங்களும், அடியிலே மறைந்து கிடந்தவை, இப்பொழுது பேசிய பேச்சின் தொடர்பால் மேலே எழ, பழைய துயரம் மேலிட்ட பிராட்டி அனுமனை நோக்கி, 'இன்னும் ஒரு திங்கள் உயிருடன் இருப்பேன்; வருவதாயின் அதற்குள் இங்கு வரவேண்டும்; இன்றேல் கங்கைக் கரையிலேயே எனக்கு நீர்க்கடன் முதலிய செய்ய அமையும் என்று கூறுதி' என்றனள்.

இப்பகுதி முழுவதிலும், காவிய பாத்திரங்களின் மனோபாவமும் சிந்தனைச் செலவும் பேச்சு வல்லமையும் துன்ப நிலையும் மிகச் செவ்விய முறையில் விளங்கும்படி அமைந்துள்ள செஞ்சொற்றிறம் ஆராய்ந்து இன்புறற்பாலது.

[தே. ப:—சூளாமணிப் படலம்: 1—38.]

107 உண்டுதுணை யென்னவெளி தோவுலகி னம்மா
புண்டரிகை போலுமிவள் இன்னல்புரி கின்ருள்
அண்டமுதல் நாயகன தாவியனை யாளைக்
கொண்டகல்வ தேகருமம் என்றுணர்வு கொண்டான். 1

108 கேட்டியடி யேனுரை முனிந்தருளல் கேளார்
விட்டியிடும் மேலவனை வேறல்வினை யன்ருல்
ஈட்டியினி என்பல இராமனெதிர் நின்னைக்
காட்டியடி தாழ்வெனிது காண்டியிது காலம். 2

109 பொன்றிணி பொலங்கொடி என்மென்மயிர் பொருந்தித்
துன்றிய புயத்தினி திருத்திதுயர் விட்டாய்

---

107. அனுமன் பிராட்டியைத் தன்னுடன் கொண்டு செல்வதே கருமம் என்று சிந்தித்தான். முதலாமடி கவிக் கூற்று. துணை—ஒப்பு. உலகில் இவ்வனுமனுக்கு ஒப்பாக ஒருவரைக் கூறுதல் எளிதன்று. புண்டரிகை—தாமரை மலரிலுள்ள இலக்குமி; கமலச் செல்வி. இன்னல் புரிகின்ருள்—துன்பம் அனுபவிக்கின்ருள். அண்ட முதல் நாயகன்—இராமபிரான். கொண்டு அகல்வது—எடுத்துச் செல்வது.

108. முன்பு இராவணன் பிராட்டியைக் கொல்வேனென்று உடன்றெழுந்ததை நினைந்து, 'உன்னை இக்கணமே இராமபிரானிடம் கொண்டு சேர்ப்பேன்' என்று கூறுகின்ருன்.

முனிந்தருளல்—கோபியாதிருக்க. அடியேன் உரை—இராமபிரான் பணித்ததன்று என்பதைக் குறிப்பாக உய்த்துணர வைத்தான். கேளார் விட்டியிடும் மேலவன்—இராவணன்; தான் சொன்னபடி கேளாதவரைக் கொன்றுவிடும் செருக்கு வலியுடையவனுதலால் மறுபடியும் கோபங்கொண்டு உன்னைக்கொல்லவுங்கூடும், என்று குறிப்பாகச் சுட்டினுன். வேறல் வினையன்று—அவனையழித்தல் இது பொழுது செய்யுங்கருமமன்று; உன்னைப் பாதுகாத்தலே செயற்பாலது. இனி பல ஈட்டி என்—இப்பொழுது அதிகம் பன்னிப் பேசுவதால் என்ன பயன்! இராமனெதிர் நின்னைக் காட்டிப்பின்பு அவனை வணங்குவேன். இது காண்டி—இதனை நீயே காண்பாய். இது காலம்—இப்பொழுதே செய்வேன்.

109. 'இது காண்டி இது காலம்' என்று கூறியதை விரித்துரைக்கின்ருன். பொன் திணி பொலம் கொடி—பொன்மயமான அழகிய பூங்கொடி போன்றவளே! மென்மயிர் பொருந்தித் துன்றிய புயம்—மென்மையான மயிர் செறிந்த தோள். இருத்தி துயர் விட்டாய்—அப்படி ஏறியிருந்தது முதல்

இன்றுயில் விளக்கவொர் இமைப்பினிறை வைகும்
குன்றிடை உனைக்கொடு குதிப்பெனிடை கொள்ளேன். 3

110 அறிந்திடை அரக்கர் தொடர்வார்கள் உளராமேல்
முறிந்துதிர நூறியெதிர் என்பின முடிப்பேன்
நெறிந்தகுழல் நின்னிலைமை கண்டுநெடி யோன்பால்
வெறுங்கைபெய ரேனொருவ ராலும்விளி யாதேன். 4

111 இலங்கையொடும் ஏகுதிகொல் என்னினும் இடந்தென்
வலங்களொரு கைத்தலையில் வைத்தெதிர் தடுப்பான்
விலங்கினரை நூறிவரி வெஞ்சிலையி னோர்தம்
பொலங்கொள் கழல்தாழ்குவெனி தன்னைபொரு ளன்றால். 5

112 அருந்ததி உரைத்தியழ கற்கருகு சென்றுன்
மருந்தனைய தேவிநெடு வஞ்சர்சிறை வைப்பிற்
பெருந்துயரி னேடுமொரு விடுபெறல் இல்லாது
இருந்தனள் எனப்பகரின் என்னடிமை என்னும். 6

துயரமெல்லாம் விடுபட்டவளாவாய்; இது திண்ணம். எவ்வித இடையூறுமில்லாமல் ஒரு கணப்பொழுதில் இராமபிரானிடம் சேர்ப்பேன்: இடையில் எங்குந் தங்கமாட்டேன்.

110. இடைவழியில் நேரக்கடவ இடையூறுகளைக் களைந்து கருமத்தைச் செய்துமுடிப்பேன் என்கின்றான். அறிந்து—நான்கொண்டு செல்வதையறிந்து. இடை—இடைவழியிலே. என்னைப் பின்னாலே தொடர்ந்து வரக்கூடிய ஆற்றல் பெற்றவர் யாரேனு இருப்பரேல், அவர்கள் யாவரும் அழிந்து சிதறும்படி நாசஞ் செய்து என்னுடைய கோபமும் ஆறுவேன். நெறிந்த குழல்—நெறிந்து சுருண்ட குழலினையுடையவளே!

111. இனி இரண்டாவது யோசனையைக் கூறுகின்றான். (111-113.) அதாவது முந்திய யோசனையை ஏற்காவிடின், இலங்கையோடு பெயர்த்து எடுத்துச்செல்வேன் என்று கூறுகின்றான் இடந்து—பெயர்த்தெடுத்து. கைத்தலையில்—கைத்தலத்தில். எதிர் தடுப்பான் விலங்கினரை—இடை மறிக்கும்பொருட்டு வருகின்ற விலங்குகள்போன்ற அரக்கரை. இது—இக்கருமத்தை நிறைவேற்றுதல். அன்னை பொருளன்று—அன்னையே! எனக்கு ஒரு சிறு விளையாட்டுப்போன்றது. ஆல்—அசை.

112. அழகன்—இராமபிரான். விடு பெறல் இல்லாது—விடுதலை பெற வழியின்றி. என் அடிமை என்னும்—யான் அப்பிரானுக்கு அடிமை செய்யுந் திறம் எவ்வளவு இழிவுடையதாய்விடும்; அஃது முற்றாக அழிந்துவிடுமன்றோ!

113 புண்டொடர் வகற்றிய புயத்தினொடு புக்கேன்
விண்டவர் வலத்தையும் விரித்துரைசெய் கேனோ
கொண்டுவரு கிற்றிலென் உயிர்க்குறுதி கொண்டேன்
கண்டுவரு கிற்றிலென் எனக்கழறு கேனோ. 7

114 இருக்குமதில் சூழ்கடி இலங்கையை இமைப்பின்
உருக்கியெரி யாவிகல் அரக்கரையும் ஒன்றா
முருக்கிநிரு தக்குல முடித்துவினை முற்றிப்
பொருக்கவகல் கென்னினுமது இன்றுபுரி கின்றேன். 8

---

113. இங்ஙனம் பேசுகையில் அனுமனுடைய சிந்தனை மகேந்திரமலையிலுள்ள வானர வீரர்பாலும், அதன்பின் சுக்கிரீவன்பாலும், முடிவில் இராமபிரான்பாலும் விரைந்து சென்றது. வெறுங்கையோடு சென்றவழி அம்மூவர்பாலுந் தான் கூறக்கடவதாகக் கற்பித்த மாற்றங்களையெல்லாம் ஒருங்கு சேர்த்துப் பொதுப்படக் கூறுகின்றான்.

புண் தொடர்வு அகற்றிய புயத்தினொடு புக்கேன்—ஊறுபடாத தோள்களோடு திரும்பிப்புக்க யான்; விண்டவர் வலத்தையும் விரித்துரை செய்கேனோ—பகைவர் பெருவலியையும் எனது வலியின்மையையும்பற்றி விரிவுரை நிகழ்த்துவேனோ! இதுதான் முன்னர் கானக்கடவ வானர வீரரிடம் கூறுவதாகக் கற்பனை செய்தது. கொண்டு வருகிற்றிலென்—பிராட்டியை உடன் கொண்டுவர இயலாதவனாயினேன்; (ஏனெனில்) உயிர்க்கு உறுதி கொண்டேன்—சென்ற கருமத்தைவிட என்னுயிர் ஓம்பலையே பெரிதாக மதித்தேன்; ஆதலால் பெருவலி படைத்த பகைவரோடு பொர அஞ்சி வெறுங்கையனாய் வந்தேன். இது, கொண்டுவரும் என்றிருக்கும் கவிகுலக்கோனிடம் கூறுவதாகக் கற்பித்த மாற்றம். கண்டு வருகிற்றிலென்—நான் நன்கு கண்டு நிலைமைகளையெல்லாம் அறிந்து வரவும் இயலாமற் போயிற்று; ஒருவகையாகக் கண்டேன்; பிராட்டியைக் கண்டுவரும் என்றிருக்கும் காகுத்தனோடு கூறுவதாகக் கற்பித்தது; எனக்கழறுகேனோ—இப்படியெல்லாம் அங்கே போய்ச் சொல்லக் கடவேனோ.

'கண்டுவரு மென்றிருக்குங் காகுத்தன் கவிகுலக்கோன் கொண்டுவரு மென்றிருக்கும்' என்பதை நோக்கி இங்ஙனம் பொருள் கூறப்பட்டது (ஊர்தேடு படலம் : 227.)

114. இனி அனுமன் தன்னுடைய மூன்றும் யோசனையைக் கூறுகின்றான். 'முன்பு சொல்லியவண்ணம் செய்வது பொருத்தமில்லையெனின் அரக்கரை அழித்து வினைமுற்றி உன்னைக்கொண்டு செல்வேன்' என்று கூறுகின்றான். இருக்கும் இலங்கை; மதில் சூழ் இலங்கை; கடி இலங்கை. கடி—காவல். உருக்கி எரியா—எரித்து உருக்கி. ஒன்றா முருக்கி—ஒரு சேர அழித்து. பொருக்க—விரைவாக. என்னினும்—என்று கட்டளையிடினும்.

115 இந்துநுதல் நின்னொடிவண் எய்திஇகல் வீரன்
சிந்தையுறு வெந்துயர் தவிர்ந்து தெளிவோடும்
அந்தமில் அரக்கர்குல மற்றவிய நூறி
நந்தலில் புவிக்கணிடர் பிற்களைதல் நன்றால். 9

116 வேறினி விளம்பவுள தன்றுவிதி யாலிப்
பேறுபெற என்கணருள் தந்தருளு பின்போய்
ஆறுதுயர் அஞ்சொலிள வஞ்சியடி யன்தோள்
ஏறுகடி தென்றுதொழுது இன்னடி பணிந்தான். 10

வேறு

117 ஏய நன்மொழி எய்தவி ளம்பிய
தாயின் முன்னிய கன்றனை யான்தனை

---

115. முதலிரண்டு வழிகளில் ஒன்றை மேற்கொள்வதே நலம்; அரக்கரை யழித்தலாகிய கடமை பின்பு செயற்பாலது என்று கூறுகின்றான்.

நின்னொடு இவண் எய்தி—உன்னோடு பின்பு இலங்கைக்கு வந்து. சிந்தையுறு வெந்துயர் தவிர்ந்து—மனத்தை வருத்துகின்ற பிரிவாகிய கொடுந்துயரம் நீங்கப்பெற்று. தெளிவோடும்—பிரிவினால் உண்டாய கலக்கம் நீங்கிய வழிப் பிறக்கும் மனத் தெளிவோடு கூடிய நிலையில், அந்தம் இல்—எல்லை யில்லாத. அற்று அழிய நூறி—முழுவதும் அற்றுச் சாம்பலாகும்படி செய்து. நந்தலில் புவி—இச்சிறு காலத் தாழ்ச்சியினால் ஒரு பேரழிவும் உலகிற்கு வந்துவிடாது என்பது குறிப்பு. புவிக்கண் இடர் பின் களைதல் நன்று—இடர் தீர்க்கின்ற தான் தன்னிடர் தீரப் பெற்ற பின் உலகின் இடரைத் தீர்த்தலே நலம்.

116. விதியால்—உனது கட்டளையினால்; இராமபிரான் கண்டு வரும்படி கூறினனேயன்றிக் கொண்டு வரும்படி கூறிற்றிலன்; ஆதலால் பிராட்டியின் கட்டளைகொண்டு அதைச் செய்யத் துணிந்தான். பின் போய் துயர் ஆறு. வஞ்சி—விளி.

117. ஏய நன்மொழி—'விதியால் இப்பேறு பெற என்கண் அருள் தந்தருளு' என்று வேண்டிய நன்மொழி. எய்த விளம்பிய—மனதிற் பதியும்படி சொல்லிய; செலச் சொல்லிய. தாயின் முன்னிய கன்று அனையான் தனை—தாய்ப் பசுவின் முன் கன்று போன்று தூய அன்புடைய அனுமனை; அவன் மன நிலையையும் பண்பையும் ஆராய்ந்து சீதா பிராட்டி கண்ட முடிபுபற்றி இங்ஙனம் கூறப்பட்டது. ஆயதன்மை அரிய தன்றும்—அப்படிச் செய்து நிறைவேற்றுதல் அவன் ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டதன்றாகும்; பேசியது மெய்ம்மையே என்று அறுதியிட்டாள். தூய மென் சொல்:—தூய சொல்—தன்

ஆய நன்மை அரியதன் ருமெனத்
தூய மென்சொல் இனையன சொல்லினுள். 11

118 அரிய தன்றுநின் ஆற்றலுக் கேற்றதே
தெரிய எண்ணினை செய்வதுஞ் செய்தியே

தூய்மையான நிலைமைக்கு அமைந்த சொல்; மென் சொல்—அனுமன் மனம் வருந்தாவகை மென்மையாகிய சொல்: அதாவது பேசுகின்ற தனக்கும் கேட்கின்ற மாருதிக்கும் பொருந்திய சொல். இனையன—பின்வருவன.

118. அனுமனது தூய மனத்தை யுணர்ந்து, அவன் மனம் வருந்தா வகை வினயத்தோடு தன் கருத்து வேறுபாட்டைக் கூறுகின்ருள்; அங்ஙனம் கூறுமிடத்து அவள் கூற நின்ற பொருளெல்லாம் ஆரம்பச் சொற்களிலேயே தாமாக வந்து அமைந்து நின்றன.

அரியதன்று—நீ சொல்லியபடி யெல்லாஞ் செய்து முடித்தல் உன்போல் வார்க்கு அரியதன்று; நின் ஆற்றலுக்கு ஏற்றதே—உன்னுடைய பேராற்றலுக்குப் பெரிதும் இசைவுற்றதேயாம். தெரிய எண்ணினை—செயற் கூறுகளை யெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து சிந்தித்தனை; செய்வதும் செய்தி—அது வெறும் முகமனன்று; செய்யும்படி ஏவினுல் அங்ஙனமே செய்து முடிக்கவும் முற்படு வாய். இது அவள் கருதிக் கூறிய பொருள்.

ஆனல் பிராட்டி கூறிய 'நின்னுற்றலுக் கேற்றதே தெரிய எண்ணினை' என்ற சொல்லில், அவள் பேச்சின் சாரம் முழுவதும் குறிப்பாக அமைந்து நின்றது: எங்ஙனமெனின்:— நின் ஆற்றலுக்கேற்றதே தெரிய எண்ணினை— உன்னுடைய ஆற்றல் ஒன்றையே கருதி அதற்கு இசைவுற்ற செயல்களையே தெளிவாக ஆராய்ந்தாய்; எதிரிகளாகிய அரக்கரது ஆற்றலை, அதாவது வஞ்சனையின் வலிமையைப்பற்றிச் சிந்தித்திலை; (119.) உனது ஆற்றலைமட்டும் கருதினுயே யன்றி உன் மன நேர்மை முதலியன உயர் குணத்திற்கேற்ற பெற்றியை நினைந்திலை; (120.) உன்னுற்றல் ஒன்றையே நினைந்து துணிந்தாயே யன்றி இராமபிரான் வெஞ்சிலையின் ஆற்றலைப்பற்றி மறந்தனை போலும்; (120.) மேலும் என்னுடைய ஆற்றல், ஆற்றலின்மை, பெண்மைக்கேற்ற வண்ணம் இயல்வது இன்னது ஆகியவற்றைச் சிந்தித்தாயல்லை; (121—125.) இங்ஙனம் மேல்வருஞ் செய்யுள்களிற் கூறப்படும் பொருளெல்லாங் குறிப்பாக அமைந்து நின்றன.

இனி, பின்னிரண்டடிகளில் தன் மனக்கருத்தை வெளிப்படையாகவும் வினயமாகவும் கூறுகின்ருள். உரியதன்று என ஓர்கின்றது—நீ கூறியபடி செய்தல் தக்கதன்று என்று ஆலோசிக்கின்ற தன்மை; உண்டு—என் மனத்தில் ஒரு மூலையில் தோன்றுகின்றதென்பது மெய்; அது—அப்படித் தோன்றுவது

உரிய தன்றென ஓர்கின்ற துண்டதென்
பெரிய பேதைமைச் சின்மதிப் பெண்மையால். 12

119 வேலை யின்னிடை யேவந்து வெய்யவர்
கோலி வெஞ்சரம் நின்னொடுங் கோத்தபோது
ஆலம் அன்னவர்க் கல்லையெற் கல்லையால்
சால வுந்தடு மாறுந் தனிமையோய். 13

120 அன்றி யும்பிறி துள்ளதொன்று ஆரியன்
வென்றி வெஞ்சிலை மாசுறும் வேறினி
நன்றி யென்பதம் வஞ்சித்த நாய்களின்
நின்ற வஞ்சனை நீயும் நினைத்தியோ. 14

எதனுல் எனின்:—என் பெரிய பேதைமைச் சின்மதிப் பெண்மையால்—பெரிய அளவில் அறியாமையும் மிகச்சிறிய அளவில் அறிவும் இயல்பான பெண்மை யறிவோடு சேர்ந்து நின்றமையால்.

119. அரக்கரது ஆற்றல், வஞ்சனை முதலியவற்றைக் கூறி, அதனுல் அது உரியதன்று என்று காட்டுகின்ருள். வேலையின் இடையே வந்து—நடுக் கடலை நீ அடையும்வரை வாளா இருந்து, அடைந்த நிலையில் உன்னை எதிர்த்து வந்து; வெய்யவர் கோலி—கொடியவர்கள் நாற்புறமும் வளைத்துக்கொண்டு; வெம் சரம் நின்னேடும் கோத்தபோது—தனித்த உன்னேடு வில் வளைத்து அம்பு தொடுத்துப் போர் செய்யும்பொழுது; (உன்னுடைய நிலைமை யாதாகும்!) ஆலம் அன்னவர்க்கு அல்லை—என்னைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டால், ஆலகால விடம்போன்று சீறுகின்ற அரக்கருடன் போர்செய்ய இயலுமாறில்லை; எற்கு அல்லை—என்னைப் பாதுகாக்கவும் இயலுமாறில்லை. தனிமையோய்—தனிப்பட்ட நீ ஒருவனுக இரண்டையும் எங்ஙனம் நிர்வகிப்பாய். ஒன்றையும் சரிவரச்செய்ய இயலாமல் தவிப்பாயன்றே!

120. இராமபிரான் ஆற்றலுக்கும் உகந்ததன்று; நின் சீரிய குணத்திற்கும் இசைந்ததன்று என்று கூறுகின்ருள். அன்றியும் பிறிதொன்று உளது; அஃது என்னையெனின் இராமபிரானது வெற்றியன்றிப் பிறிதொன்றறியாத வெஞ்சிலை பழிப்புறும். வேறு இனி நன்றி என்— இராமபிரான் வீரத்திற்கு ஒரு குறைவும் வாராதபடி ஒன்றைச் செய்வதைவிட, நீ அவனுக்கு ஆற்றத்தகும் அடிமைத்திறம் வேறு யாதுளது! என்னைக்கொண்டு சேர்ப்பதைவிட அவன் வீரப்புகழைப் பாதுகாப்பதே பெரிய உதவி. (மேலும்) பதம் வஞ்சித்த நாய்களில் நின்ற வஞ்சனை—பதமான உணவைக் களவாக எடுத்துச் செல்லும் கடைப்பட்ட நாய்களாகிய அரக்கரிடம் நிலைநின்ற வஞ்சனையை யாவரினும் செவ்வியோனுகிய நீ நினைக்கலாமோ! அரக்கர் வீரரில்லாத சமயம் என்னைக் களவாக எடுத்து வந்ததற்கும் இதற்கும் வேறுபாடின்றி யொழியுமன்றே! ஆதலால் இராமபிரான் தூதனுகிய நீ இங்ஙனமெல்லாம் நினைத்தல் தகுதியோ!

121 கொண்ட போரினுங் கொற்றவன் விற்றொழில்
அண்ட ரேவரும் நோக்கவென் னாக்கையைக்
கண்ட போரரக் கன்விழி காகங்கள்
உண்ட போதன்றி யானுளே னாவெனோ. 15

122 வெற்றி நாணுடை வில்லியர் விற்றொழில்
முற்ற நாணில் அரக்கியர் மூக்கொடும்
அற்ற நாணினர் ஆயின போதன்றிப்
பெற்ற நாணமும் பெற்றிய தாகுமோ. 16

123 பொற்பி றங்க லிலங்கை பொருந்நலர்
எற்பு மால்வரை யாகில தேயெனின்
இற்பி றப்புமொ ழுக்கு மிழுக்கமில்
கற்பும் யான்பிறர்க் கெங்ஙனங் காட்டுகேன். 17

124 அல்லன் மாக்கள் இலங்கைய தாகுமோ
எல்லை நீத்த உலகங்கள் யாவுமென்
சொல்லி னாற்சுடு வேனது தூயவன்
வில்லின் ஆற்றற்கு மாசென்று வீசினேன். 18

---

121. தன்னுடைய நிலைமைக்கும் உரியதன்று என்று கூறுகின்றாள். அண்டர் ஏவரும்—தேவர்கள் எல்லோரும். உளனாவேனோ—உயிரோடுள்ள வளாவேனோ! இராமபிரானாற் கொல்லப்பட்டு அரக்கன் விழியைக் காகங்கள் உண்டபொழுதே யானுளனாவேன்; அதுவரை நடைப்பிணம்.

122. வெற்றி நாணுடை வில்லியர்—இராம லக்குமணர். வில் தொழில் முற்ற—வில்லின் வீரச்செயல் படிப்படியே நிறைவேற. நாணமில்லாத அரக்கியர் சூர்ப்பநகையைப் போல மூக்கறுபட்டு மங்கல நாணையும் இழந்த பொழுதே எனது நாணமும் நிலைபெறும்; அதுவரை என் நாணம் நிறம்பெறாது.

123. பொன் பிறங்கல் இலங்கை—பொன்மயமான மலையிலுள்ள இலங்கை நகர். அரக்கர் எலும்பினாலாகிய மலை மயமாக ஆகவில்லையென்றால், இப்பொன் மலை என்பு மலையாக மாறவேண்டும்; அங்ஙனம் மாறாவிடின் என் உயர் குடிப்பிறப்பும், ஒழுக்கமும், இழுக்கமில் கற்பும் இருந்தும் இல்லாததற்கு ஒப்பாவன.

124. அல்லல் மாக்களது இலங்கை ஆகுமோ—துன்பம் விளைக்கின்ற மாக்களையுடைய இலங்கை நிற்கலாற்றுமோ? வீரன் சுடுசரம் போன்ற என்னுடைய சொல்லுக்கு முன் அழியாமல் நிற்குமோ? நில்லாது. மாசு—குற்றம். வீசினேன்—அப்படி அழிக்கும் எண்ணத்தை முற்றாக ஒழித்துவிட்டேன்.

125 வேறும் உண்டுரை கேளது மெய்ம்மையோய்
ஏறு சேவகன் மேனியல் லாலிடை
ஆறும் ஐம்பொறி நின்னையும் ஆணெனக்
கூறும் இவ்வுருத் தீண்டுதல் கூடுமோ. 19

126 தீண்டு வானெனின் இத்தனை சேண்பகல்
ஈண்டு மோவுயிர் மெய்யின் இமைப்பின்முன்
மாண்டு தீர்வெனென் றேநிலம் வன்மையாற்
கீண்டு கொண்டெழுந் தேகினன் கீழ்மையான். 20

127 மேவு சிந்தையின் மாதரை மெய்தொடின்
தேவு வன்தலை சிந்துக தீதெனப்
பூவின் வந்த புராதன னேபுகல்
சாவ முண்டென தாருயிர் தந்ததால். 21

128 அன்ன சாவம் உளதென ஆண்மையான்
மின்னும் மௌலியன் மெய்ம்மையன் வீடணன்

---

125. ஏறு சேவகன்—வரவர வலிமை மிகுகின்ற வீரத்தையுடைய இராமபிரான். இடை—இடையிட்டு. ஆறும்—அடங்கிய. ஆணெனக்கூறும் நின்னையும். இவ்வுரு—இச்சரீரம். தீண்டுதல் கூடுமோ—தீண்டுதல் சாத்தியமோ?

126. இதுவரை அனுமன் கூற்றிற்கு விடை கூறினாள். இனி அவன் மனத்திலுள்ள இடரும் சங்கையும் நீங்கும்பொருட்டுச் சில கூறுகின்றாள்.

சேண் பகல்—நீண்ட காலம். மெய்யின் உயிர் ஈண்டுமோ—என்னுடைய சரீரத்திலே உயிர் தரித்து நிற்குமோ? ஒரு நொடியில் நானிறந்துபடுவேன் என்று எண்ணியே, நிலத்தோடு தன் வலிமையாற் பெயர்த்துக்கொண்டெழுந்தனன் அக்கீழ்மையான்.

127. மேவு சிந்தை இல் மாதர்—தான் விரும்பிய, ஆனால் தன்னை விரும்பாத பெண்கள். மெய்—சரீரம். தேவு வன்தலை—தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வலிய தலை; அறுக்க அறுக்க முளைக்கும் தலை. தீது சிந்துக என—அக்குற்றத்தினால் பெயர்ந்தும் முளைக்காதபடி சிதறுக என்று. பூவின் வந்த புராதனன்—மலரோன். சாபம் உண்டு; அந்தச்சாபமே என்னுயிர் தரிக்கச் செய்தது. ஆல்—அசை.

128. மின்னும் மௌலியன் வீடணன்—பிராட்டியின் அகக்கண்ணுக்கு விபீடணன் தோன்றியபடி இது. இராமபிரான் 'என்னிலங்கு நாமத்தளவும்

கன்னி என்வயின் வைத்த கருணையாள்
சொன்ன துண்டு துணுக்க மகற்றுவாள். 22

129 ஆய துண்மையி னானும் அதன்றெனின்
மாய்வென் மன்ற அறம்வழு வாதென்றும்
நாய கன்வலி எண்ணியும் நானுடைத்
தூய்மை காட்டவும் இந்துணை தாங்கினேன். 23

130 ஆண்டு நின்றும் அரக்கன் அகழ்ந்துகொண்டு
ஈண்டு வைத்தது இளவல் இயற்றிய
நீண்ட சாலை யொடுநிலை நின்றது
காண்டி ஐயநின் மெய்யுணர் கண்களால். 24

131 தீர்வி லேனிதொ ருபக லுஞ்சிலை
வீரன் மேனியை மானுமிவ் விங்குநீர்
நார நாண்மலர்ப் பொய்கையை நண்ணுவேன்
சோரும் ஆருயிர் காக்குந் துணிவினால். 25

அரசு' என்று கூறுதற்கு முன்னமேயே அவன் வேரியங்கமலை நோக்கம் பெற்றுவிட்டான். கன்னி—மகள். சொன்னதுண்டு; ஏன் எனில் துணுக்கம் அகற்றும்பொருட்டு.

129. அது அன்று எனின் மாய்வென் மன்ற—இடைப்பிறவால்; மன்ற—தேற்றப்பொருள். ஆயது உண்மையினானும்—அப்படிப்பட்ட சாபம் ஒன்று உள்ளபடியினாலும்—அப்படி யொன்றில்லையெனின் நிச்சயம் இறந்திருப்பேன்—அறம் பிழையாது என்ற உறுதியான நம்பிக்கையினாலும், நாயகன் வலிமை அரக்கர் வலிமையை அழிக்குமென்றெண்ணியும், அதனால் என் தூய்மையைக் காட்டலாம் என நம்பியும் இவ்வளவு காலமும் உயிர் தரித்திருந்தேன்.

130. சாலை — பன்னசாலை. வைத்தது நிலை நின்றது. அதனை நீ காண்டி.

131. தீர்விலேன்—இவ்விடத்தை விட்டு நீங்கேன். ஒரு பகலும்—ஒரு பொழுதும்; மானும்—ஒக்கின்ற. விங்கு நீர் நாரம்—விங்குகின்ற நீர்மையை யுடைய தண்ணீர்: பொய்கையிலுள்ள தாமரையிலை இராமபிரான் மேனியையும் நாண் மலர் கைகால் முதலிய உறுப்புக்களையும் ஒக்கும். நண்ணுவேன்—அடைவேன். அவனுக்குப் போலியான பொய்கையைக் கண்டாவது பிரிவினாலே தளர்கின்ற உயிரைக் காக்கலாம் என்னும் துணிவினால்.

132 ஆத லானது காரிய மன்றைய
வேத நாயகன் பாலினி மீண்டனை
போதல் காரியம் என்றனள் பூவையக்
கோதி லானும் இனையன கூறினான். 26

133 நன்று நன்றிவ் வுலகுடை நாயகன்
தன்று ணைப்பெருந் தேவி தவத்தொழில்
என்று சிந்தை களித்துவந் தேத்தினான்
நின்ற சங்கை இடரொடு நீங்கினான். 27

134 இருளும் ஞாலம் இராவண னாலிது
தெருளும் நீஇனிச் சில்பகல் தங்குறின்
மருளும் மன்னவற் கியான்சொலும் வாசகம்
அருளு வாயென் றடியின் இறைஞ்சினான். 28

135 இன்னும் ஈண்டொரு திங்கள் இருப்பல்யான்
நின்னை நோக்கிப் பகர்ந்தது நீதியோய்

---

132. அது—என் கட்டளையினால் நீ என்னைக் கொண்டு செல்வது. மீண்டனை—மீண்டு. பூவை—கிளிபோல்பவளாகிய பிராட்டி. கோதிலான்—அனுமன்.

133. நன்று நன்று—உவகை மேலீட்டாற் கூறியது. உலகுடை நாயகனுக்கு ஏற்ற துணையாக உள்ள பெருமை பொருந்திய தேவி. தவத்தொழில்—இராமபிரான் வரும் வரையில் பொறையிருந்தாற்றுந் தவத்தொழில். களித்து உவந்து—அவள் உயிருக்கும் பெருமைக்கும் ஆபத்தில்லையென்றமையால் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியோடு. ஏத்தினான்—துதித்தான். சங்கை—தன்னுயிரைத் தானே மாய்த்துக் கொள்வாளோ என்னும் ஐயம். இடர்—அரக்கன் தீண்டுதலால் உயிர்விட நேருமோ என்ற துன்பம்.

134. ஞாலம் இராவணனால் இருளும்—இவ்வுலகம் முழுவதும் இராவணன் செயலாற் பாழ்பட்டுவிடும்: அதாவது நீ உனது உயிரைப் பாதுகாவாவிடின், இராவணன் மீதெழுங் கோபத்தினால் உலகம் முழுவதுமே இராமனம்பால் அழிந்துவிடும். இது தெருளும் நீ—இதனைத் தெளிவாக அறிந்த நீ. இனி சில் பகல் தங்குறின்—இன்னுஞ் சில நாள் இங்கே தங்குவதாகத் தீர்மானித்தால். மருளும் மன்னவற்கு—உன்னைப்பிரிந்து மயங்கும் நிலையிலுள்ள அவ்விராமபிரானுக்கு. யான் சொல்லவேண்டிய செய்தியைக் கூறியருளுவாயாக என்று வணங்கினான்.

135. அனுமனிடம் பேசியபொழுது இராவணன், காவலரக்கியர் முதலியோரால் நேர்ந்த கொடுமைகளைச் சுட்டிய பிராட்டி, இப்பொழுது, அப்பேச்சின் தொடர்பால் பழைய துன்பம் நினைவில் எழ, அதனையடுத்து அனுமன்

பின்னை ஆவி பிடிக்கின்றி லேனந்த
மன்ன னாணை இதனை மனக்கொள்நீ. 29

136 ஆரந் தாழ்திரு மார்பற் கமைந்தநேர்
தாரந் நான்அல ளேனுந் தயாவெனும்
ஈரந் நானகத் தில்லனென் றாலுந்தன்
வீரங் காத்தலை வேண்டென்று வேண்டுவாய். 30

137 ஏத்தும் வென்றி இளையவற்கு ஈதொரு
வார்த்தை கூறுதி மன்னரு ளாலெனைக்
காத்தி ருந்தவற் கேகட னென்றிடை
கோத்த வெஞ்சிறை வீடென்று கூறுவாய். 31

வெளிப்பாட்டினால் தடையுற்ற தற்கொலை செய்யும் வேகமும் தலையெடுப்ப, சோகம் மிகுந்த பேச்சுப் பேசுகின்றாள்.

இச்செய்யுளில் இன்னும் ஒரு மாதத்திற்குமேல் உயிர்தரித்தல் இயலுவ தன்று என்று கூறுகின்றாள்.

இன்னும்—இவ்வளவு காலமும் உருத துயரம் அனுபவித்தேன்; இதற்கு மேலும். ஒரு திங்கள்—ஒரு திங்கள் எல்லை வரையிலுமே. இருப்பல் யான்—அரும்பாடுபட்டு உயிரோடு இருப்பேன் யான். நீதியோய்—நடுவு நிலைமை திறம்பாத உனக்கு யான் கூறுவது உண்மையென்பது விளங்கும். பின்னை—ஒரு திங்கள் கடந்த பின்பு. ஆவி பிடிக்கின்றிலேன்—கட்புலனாகாத ஆவி போன்று மேலேபறந்து செல்லத் துடிக்கின்ற உயிரை என் ஆற்றல் கொண்டு இது காலம் வரையில் மறித்து நிறுத்தியதுபோன்று, தடுத்துவைக்கும் வலி மையில்லேன்; நான் முயன்றாலும் மெல்லிய உயிர் நில்லாது. தன் மன உறு தியைப் புலப்படுத்த இராமபிரான் மீது ஆணையிட்டுக் கூறுகின்றாள். இது அனுமனை நோக்கிக் கூறியது.

136. இது இராமபிரானுக்குக் கூறும் செய்தி. அக்கால எல்லைக்குள் என் பொருட்டு வாராவிடினும் தன் வீரங்காக்கும் பொருட்டு வரும்படி வேண்டுக என்கின்றாள்.

ஆரந்தாழ்.........அலளேனும்—'இற்புகத்தக்கலை' என்று என்னைத் தீண்டாது கழிப்பினும்; தயாவெனும்.........என்றாலும்—என் பிழை பொறாது ஒறுக்கினும்: தன் வீரங் காத்தலை வேண்டு—என்னை மீட்க வாராவிடினும், தன்னை மீட்கும் பொருட்டு வரும்படி வேண்டுதி. வேண்டு—விரும்புவாயாக.

137. இது இலக்குவற்குக் கூறும் செய்தி. மன்—இராமபிரான். அருள்—கட்டளை. என்று—அசை. இடை கோத்த வெம் சிறை—தான் பன்ன சாலையிற் காத்திருந்தபொழுது இடையிட்டு நேர்ந்த கொடிய சிறை. சிறை வீடு—சிறையினின்றும் விடுவித்தல்.

138 திங்கள் ஒன்றிலென் செய்தவந் தீர்ந்ததால்
இங்கு வந்தில னேயெனின் யாணர்நீர்க்
கங்கை யாற்றங் கரைஅடி யேற்குத்தன்
செங்கை யாற்கடன் செய்கென்று செப்புவாய். 32

139 சிறக்கும் மாமியர் மூவர்க்கும் சீதையாண்டு
இறக்கின் றாள்தொழு தாளெனும் இன்னசொல்
அறத்தின் நாயகன் பாலரு ளின்மையால்
மறக்கு மாயினும் நீமற வேல்ஐயா. 33

140 வந்தெ னைக்கரம் பற்றிய வைகல்வாய்
இந்த இப்பிற விக்கிரு மாதரைச்

---

138. அவ்வொரு மாத எல்லைக்குள் ஈண்டு வாராவிடின் பின்பு என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை இராமபிரானிடம் கூறும்படி சொல்லுகின்றாள்.

தீர்ந்தது—நிச்சயம் முடிவடையும்; கால வழுவமைதி. ஒரு திங்கள் எல்லையில் போகின்ற உயிரைத் தடுத்து நிறுத்தலாகிய என்செய் தவம் முடிவடைவது திண்ணம்; வருவதானல் அக்காலவெல்லைக்குள் இங்கு வந்துவிடவேண்டும். (அப்படி) இங்கு வந்திலனே எனில்—இங்கு வந்திலனேயானுல் பின்பு இங்கு வரத்தேவையில்லை: அங்குச் செல்க: எங்கே எனின்:— யாணர் நீர்க் கங்கையாற்றங்கரை—புதிய நீர் எப்பொழுதும் ஓடுகின்ற கங்கையாற்றங்கரை: பழைய கும்பி நாற்றம் மிக்க கடலைத்தாண்டி வரவேண்டியதில்லை: கங்கை ஆற்றின் கரையளவில் செல்ல அமையும்: அக்கரையிலே செய்வது யாது எனின் அடியேற்குத் தன் செங்கையாற் கடன் செய்க—மனைவி யென்று என்னை மீட்கும் பொருட்டு, கைசிவக்கும்படி விற்பிடித்துப் போர்செய்யவும் வேண்டா; அடிமை என்ற முறையில் இயல்பாகவே சிவந்த தன் அழகிய கைகளால் நீர்க்கடன் முதலியன செய்தருளுக; என்று கூறுவாய்.

139. கங்கையாற்றங்கரை என்றதும் மனம் அங்கே சென்றது; ஒருமாத எல்லை தவறியதால், தான் இறந்துபடுவதாகவும், கங்கைக் கரையில் யாவருந் திரண்டிருப்பதாகவும் கற்பனை செய்தவள், அந்நிலையில் தன் மாமியர்க்குஞ் சொல்லுஞ் செய்தி இன்னதெனக் கூறுகின்றாள்.

இறக்கின்றாள்—ஒருமாதம் முடியும் கால எல்லையிற் கூறுஞ் சொல். அறத்தின் நாயகன்பால்—இராமபிரானிடத்து. அவனிடம் அருளில்லாமையால் மறந்தாலும் என் நிலைமையைக் கண்ணுற் கண்ட நீ மறவாதே.

140. இதுவும் அடுத்த கவியும் நீர்க்கடன் முதலியன நிறைவேறிய பின் தனியே சோகத்துடனிருக்கும் இராமபிரானிடம் கூறும் செய்தி இன்னவெனக் கூறும்.

சிந்தை யாலுந்தொ டேனென்ற செவ்வரம்
தந்த வார்த்தை திருச்செவி சாற்றுவாய். 34

141 ஈண்டு நானிருந் தின்னுயிர் மாயினும்
மீண்டு வந்துபி றந்துதன் மேனியைத்
தீண்ட லாவதோர் தீவினை தீர்வரம்
வேண்டி னாள்தொழு தென்று விளம்புவாய். 35

142 அரசு வீற்றிருந் தாளவும் ஆய்மணிப்
புரசை யானையில் வீதியிற் போகவும்
விரசு கோலங்கள் காண விதியிலேன்
உரைசெய் தென்னைஎன் ஊழ்வினை உன்னுவேன். 36

143 தன்னை நோக்கி உலகந் தளர்தற்கும்
அன்னை நோய்க்கும் பரதனங் காற்றும்
இன்னல் நோய்க்குமங் கேகுவ தன்றியே
என்னை நோக்கிஇங்கு எங்ஙனம் எய்துமோ. 37

வைகல்—தினம். தொடேன்—சிறிதும் நினையேன். திருச்செவி சாற்றுவாய்—தனிமையில் விண்ணப்பஞ் செய்.

141. தீவினை தீர் வரம்—இப்பிறவியிற் பிரிந்ததுபோலப் பிரிதற்குக் காரணமான தீவினையினின்றும் நீங்கும் வரம். இன்னுயிர் மாயினும் என்ற உம்மையால் இம்மையிலேயே அடையும் நம்பிக்கையை முற்றும் கைவிட்டிலள் என்பது விளங்கும்.

142. துன்ப மிகுதியினால் உயிர்விடும் எண்ணத்தை இராமபிரானிடம் உள்ள அன்பு சிறிது அசைக்க, முடிபுனைவு முதலிய காட்சிகளைக் காணாமலே உயிர்விட நேருகின்றமையைக் குறித்து ஏங்குகின்றாள்.

புரசை—கழுத்திற் கட்டும் கயிறு. விரசு கோலம்—அப்பொழுதைக்கப் பொழுது செய்யும் அலங்காரங்கள். என் ஊழ்வினை உன்னுவேன்—பிறர்மீது குறை கூறுவதில் பயனில்லை. என்னுடைய ஊழ்வினையை நினைந்து வருந்துவதைத் தவிர வேறு செயற்பாலது ஒன்றில்லை.

143. 'அறையிருங் கழலவன் காணுமாசை', சிறிது வலியுற, அந்த ஆசை நிறைவேறுமோ அன்றி உயிர் துறக்கும் ஊழ்வினைதான் பலிக்குமோ என்ற போராட்டம் நிகழ, ஆராய்ச்சியின் முடிவில் இராமபிரான் வர விரும்பினும் நிலைமைகள் இடங்கொடா என்று சொல்லி ஏங்குகின்றாள்.

பரதன் அங்கு ஆற்றும் இன்னல் நோய்—தான் இங்கே சில திங்கள் அனுபவித்ததுபோன்று பல ஆண்டுகளாகப் பரதன் அயோத்தியில் அனுபவிக்கும் துன்பமயமான மனப்பிணி.

வேறு

144 எந்தையாய் முதலிய கிளைஞர் யார்க்குமென்
வந்தனை விளம்புதி கவியின் மன்னனைச்
சுந்தரத் தோளனைத் தொடர்ந்து காத்துப்போய்
அந்தமில் நெடுநகர்க் கரசனுக் கென்பாய். 38

---

144. ஈற்றில் இறத்தலே நிகழக்கூடியது என்று முடிவுகட்டி, அந்நிலைமைக்குத் தன் மனத்தை திடப்படுத்திக்கொண்டு, தன் உறவினருக்கும் சுக்கிரீவனுக்கும், செய்திசொல்லியனுப்புகின்றாள். ஏற்றவாறு சந்தமும்மாறுகின்றது.

அந்தம் இல் நெடு நகர்—அழிவில்லாத பெரிய நகரம். தொடர்ந்து காத்துப்போய் அரசனுக்கு என்பாய்.

---

50. அனுமன் அரக்கர் கோனிடம் தூதுரைத்தமை.

பிராட்டியிடம் விடைபெற்று மீண்ட அனுமன் கடிகாவினையழித்து, தன்னோடு பொரவந்த கிங்கார், சம்புமாலி, பஞ்சசேனாபதிகள், இராவணன் மகன் அக்கன் முதலியோரை உடன் வந்த படைகளுடன் கொன்று களைந்து, ஈற்றில் மேகநாதன் விட்ட மலரோன் படையினாற் பிணிப்புண்டு, இராவணன் இருந்த அவையினை அடைந்தான். பெருமிதத்துடன் கொலுவீற்றிருந்த அரக்கர் வேந்தனைக் கண்டதும் அவன் கடுஞ்சினங்கொண்டனன்; எனினும் பிராட்டி கூறியவற்றை நினைந்து தூதனுந்தன்மையே ஏற்றது என்றெண்ணி அரக்கனிருக்குமிடம் எய்துதலும் இந்திரசித்து அவனை இன்னனென இராவணனுக்கு உரைத்தனன். துக்கத்தினாலும் அவமானத்தினாலும் சாம்புகின்ற அரக்கன் அனுமனைக் கனற்பொறி சூழ நோக்கி வினவலானான். அவன் வினவியதுமுதல் விபீடணன் தலையிடும்வரையில் இருவருக்குமிடையே நிகழ்ந்தபேச்சு இப்பகுதியிற் காணப்படும்.

திசையானைகளை மருப்பொடித்து, கயிலையைப் பெயர்த்தெடுத்து, தேவர்களையெல்லாம் அடிமைப்படுத்தி, தோல்வி என்பதறியாப் பெரும்புகழ்படைத்த இராவணன், அனுமன் செய்த வீரச்செயலால் தனக்குற்ற பெரும் பழியை நினைந்து மனம்

மாழ்கியவன், அனுமனைக் கண்டதும் கடுஞ்சினங் கொண்டு 'நீ யார்? வந்த காரியம் யாது?' என்று வினவினான். அவன் மனதிலுள்ள கொந்தளிப்பினால், ஒரு வினாவைப் பலப்பலவாகப் பல்க வினவினான், அவற்றிற்கெல்லாம் மாருதி சுருக்கமாக ஒரு சொல்லில் 'சொல்லிய அனைவருமல்லன்' என்று விடையிறுத்து, தான் இராமபிரானடிமை என்று கூறி, அப்பிரானது பெருமையை உரைக்குமாற்றால் அரக்கன் வலியும் வரங்களும் அவன் அம்பின் முன் இற்றொழியும் என்பதையுமுணர்த்தினான். அவற்றையெல்லாம் கேட்கவிரும்பாத அரக்கன் வாலி மகன் அங்கதன் ஏவலால் தேவியைத் தேடிவந்தமை கூறக்கேட்டதும் வாலியைப் பற்றி விசாரிக்கலானான். அன்னவன் மனநிலையையறிந்த மாருதி முன்னம் இராவணன் வாலியினாற் பிணிப்புண்டதை ஞாபகப் படுத்தி, 'வாலி மீளான்; அவன் வாலும் போயிற்று' என்று உளையக் கூறினான். பின்பு அரக்கன் இராமபிரான் வாலியைக் கொன்ற காரணம் முதலியன பற்றி உசாவி, தூதுவந்த தன்மையையும் வினவினான். அனுமன் சுக்கிரீவன் கூறியதாகச்சில நன்மதி கூறித் தேவியை விடுவித்து உயிர்தப்பி வாழும்படி கூறினான். தன் பிழையைச்சுட்டி, பகைவர் வலிமையைப்பற்றிக் கூறுதலைக் கேட்கப் பொறாத அரக்கன் மறுபடியுங் கடுஞ்சினங் கொண்டு, 'தூது வந்த நீ அரக்கரைக் கொன்றதென்?' என்று வினவ, மாருதி அதற்குக் கூறிய விடையினாற் பின்னும் மன முளைந்து, சினம் விஞ்ச, 'கொன்மின்' என்று கட்டளையிட, கொல்பவரும் அனுமனை நெருங்கினர். அந்நிலையில் விபீடணன் அவரைத்தடுத்து நிறுத்தி இராவணற்குச் சில நன்மதி கூறலாயினன். இவ்வாலாற்றில் அனுமனது பேச்சு வல்லமையும், இராவணனது துக்கம், கோபம், கலக்கம் முதலிய விரவிய மன நிலையும் விளங்கும்படி ஆசிரியர் கூறுந்திறன் நுணுகியறியற் பாலது.

மேலும் அனுமன், இராமபிரான் பெருமையைப்பற்றிக் கூறும் செய்யுள்கள் அப்பிரானது அவதாரத்தின் இயல்பைப் பற்றிக் கம்பர் கருத்தை ஆராய்தற்குத் துணையாகும். இந்நூலில் வேறு இடங்களில் வரும் இவைபோன்ற செய்யுள்களோடு இசைவித்து ஆராய்ந்து ஆசிரியர் கருத்தை உய்த்துணரலாம்.

[தே. ப:—பிணி விட்டு படலம்:— 68—90; 92, 95, 96, 102, 103, 105—110.]

145 நோக்கிய கட்பொறி நுவன்ற வாய்களில்
தூக்கிய பொறியொடு மயிர்சு றுக்கொளத்
தாக்கிய உயிர்ப்பொடுந் தவழ வெம்புகை
விக்கினன் அவனுடல் விசித்த பாம்பினே. 1

146 அன்னவோர் வெகுளியன் அமர ராதியர்
துன்னிய துன்னலர்த் துனுக்கஞ் சுற்றுற
என்னிவண் வரவுநீ யாரை என்றவன்
தன்மையை வினவினன் கூற்றின் தன்மையான். 2

147 நேமியோ குலிசியோ நெடுங்க ணிச்சியோ
தாமரைக் கிழவனோ தறுகட் பலீறலைப்
பூமிதாங் கொருவனோ பொருது முற்றுற
நாமமும் உருவமுங் கரந்து நண்ணினாய். 3

148 நின்றிசைத் துயிர்கவர் நீலக் காலனோ
குன்றிசைத் தயிலுற எறிந்த கொற்றனோ

---

145. கண் பொறி--கண்களினின்றும் வெளிப்பட்ட தீப்பொறி. பேசிய வாய்களினின்றும் புறப்பட்டு மேலே எழுந்த பொறிகளோடு. மயிர் சுறுக் கொள—அனுமன் உடம்பிலுள்ள உரோமங்கள் தீப்பற்றும்படி; தாக்கிய உயிர்ப்பொடும்—அங்ஙனம் தாக்குவதுபோன்று வலியுடன் சென்ற பெருமூச் சுடன்: வெம்புகை தவழ—பற்றிய நெருப்பின்மீது வெம்மையாகிய புகை தவழ்வது போன்று மேலெழும்படி; விக்கினன்—அனுமனை இறுகக் கட்டி னான்; அதாவது அவ்வளவு கோபக்கனலோடு நோக்கினான். எதைப்போல எனின்:- அவனுடலை இந்திரசித்து ஏவிய நாகபாசம் இறுகப்பிணித்தது போல.

கட்பொறி, வாய்களில் தூக்கிய பொறியொடு மயிர் சுறுக்கொளும்படி தாக்கிய உயிர்ப்பு; அவ்வுயிர்ப்பு வெம்புகை தவழ (அனுமனை) விக்கினன்.

146. துன்னிய துன்னலர்—நெருங்கியிருந்த பகைவர். தேவர்கள் முத லிய பகைவரை அச்சம் சூழும்படி அனுமனை வினவினான். துனுக்கம்-அச்சம். யாரை-ஐ, சாரியை. என்று அவன் தன்மையை வினவினான். தன்மை-இயல்பு. கூற்றின் தன்மையான்—நோக்கிய பொழுதைய வெகுளி விஞ்சி, வினையவழிக் கூற்றுவன் போலத் தோன்றினான்.

147. இது முதல் மூன்று கவிகள் 'நீ யார்' என்பதன் விரி.

நேமியோ—சக்கரப் படையை யுடைய திருமாலோ? குலிசியோ—வச்சிரப் படையினனாகிய இந்திரனோ? நெடும் கணிச்சியோ—நீண்டதாகிய சூலப் படையை யுடைய சிவபிரானோ? தாமரைக் கிழவனோ—மலரவனோ? தறுகண் —அஞ்சாமை; பல் தலை—பலீறலை. பொருது முற்றுற—போர் செய்து அழி யும்படி. நாமம்—பெயர். கரந்து—மறைத்து.

148. இசைத்து—பாசத்தாற் கட்டி. நீலக்காலன்—கரிய நிறமுள்ள யம தூதன். குன்று இசைத்து அயில் உற எறிந்த கொற்றனோ—கிரௌஞ்ச மலையிற் பட்டு வேற்படை உருவிப் புகும்படி வீசிய வெற்றியையுடைய முருக

தென்றிசைக் கிழவனே திசைநின் றாட்சியர்
என்றிசைக் கின்றவர் யாருள் யாவன் நீ. 4

149 அந்தணர் வேள்வியின் ஆக்கி ஆணையின்
வந்துற விடுத்ததோர் வயவெம் பூதமோ
முந்தொரு மலருளோன் இலங்கை முற்றுறச்
சிந்தெனத் திருத்திய நறுகண் தெய்வமோ. 5

150 ஆரை நீ யென்னையிங் கெய்து காரணம்
ஆருனை விடுத்தவர் அறிய ஆணையால்
சோர்விலை சொல்லுதி என்னச் சொல்லினன்
வேரொடும் அமரர்தம் புகழ்வி ழுங்கினன். 6

151 சொல்லிய அனைவரும் அல்லன் சொன்னவப்
புல்லிய வலியினோர் ஏவல் பூண்டிலேன்
அல்லியங் கமலமே யனைய செங்கணோர்
வில்லிதன் தூதன்யான் இலங்கை மேயினேன். 7

152 அனையவன் யாரென அறிதி யாதியேன்
முனிவரும் அமரரும் மூவர் தேவரும்

வேளோ! தெற்குத் திசைக்கு இறைவனாகிய யமதர்ம ராசனே! திசை நின்று ஆட்சியர்—எனைத்திசைகளில் நின்று ஆள்பவர். யாருள் யாவன் நீ—என்று சொல்லப்பட்டவர் எல்லாருள்ளும் யாவன் நீ!

149. வேள்வியின்—யாகத்தினின்று. ஆக்கி—தோற்றுவித்து. ஆணையின்—மந்திர வல்லமையினால். முந்து ஒரு மலருளோன்—முன்பு இருந்த ஒரு பிரமன். சிந்து என—அழிப்பாய் என. திருத்திய—புதிதாகச் செய்தனுப்பிய. அஞ்சாமையை யுடைய தெய்வமோ!

150. இச்செய்யுள் 'என் இவண் வரவு' என்பதன் விரி.

ஆரை நீ—முந்திய செய்யுள்களிற் கூறியதைத் தொகுத்து மறுபடியும் வினவுகின்றான்: இராவணன் மனக்கொதிப்பு இருந்தபடி. அறியச்சொல்லுதி; ஆணையாற் சொல்லுதி; சோர்விலை சொல்லுதி. ஆணை—என் கட்டளை. சோர்விலை—ஒன்றையும் தவறவிடாமல். முன்பு அமரர் புகழ் விழுங்கினன்; இப்பொழுது அவன் புகழ் அனுமனால் விழுங்கப்பட்டது; அதை நினைந்து அவமானத்தாற் புழுங்கினன் என்பது குறிப்பு.

151. இது முதல் ஒன்பது செய்யுட்கள் அனுமன் கூறிய விடை.

சொல்லிய அனைவருமல்லன்—இராவணன் கேட்ட பதினொரு வினாக்களுக்குச் சொல்லின் செல்வனாகிய அனுமன் கூறிய ஒரு சொல்விடை. அல்லி—அகவிதழ். வில்லி—வில் வீரன். மேயினேன்—வந்தேன்.

152. முனிவர் — முனிவர். எவ்வளவு மேம்பட்டவர் எத்தனைபேர் உண்டோ அவர்கள் அத்தனைபேரும். யாவையும்—மற்றும் உயிர்களும். மனத்தினாலும் செய்துமுடிக்கலாம் என்று நினைத்தற்கும் அரிய பெருஞ்செயல்களை,

எனையவர் எனையவர் யாவர் யாவையும்
நினைவரும் இருவினை முடிக்க நின்றுளோன். 8

வேறு

153 ஈட்டிய வலியும் மேனாள் இயற்றிய தவமும் யாணர்க்
கூட்டிய படையுந் தேவர் கொடுத்தநல் வரமுங் கொட்பும்
நீட்டிய பிறவும் எய்தித் திருத்திய வாழ்வு மெல்லாம்
நீட்டிய பகழி யொன்றான் முதலொடு நீக்க நின்றான். 9

154 தேவரும் பிறரு மல்லன் திசைக்களி றல்லன் திக்கிற்
காவல ரல்லன் ஈசன் கயிலையங் கிரியுமல்லன்
மூவரு மல்லன் மற்றை முனிவரு மல்லன் எல்லைப்
பூவல யத்தை யாண்ட புரவலன் புதல்வன் போலாம். 10

155 போதமும் பொருந்து கேள்விப் புரையறு பயனும் பொய்தீர்
மாதவஞ் சார்ந்த தீரா வரங்களும் மற்றும் முற்றும்
யாதவன் நினைந்தான் அன்ன பயத்தன ஏது வேண்டின்
வேதமும் அறனுஞ் சொல்லும் மெய்யற மூர்த்தி
வில்லோன். 11

156 காரணங் கேட்டி யாயிற் கடையிலா மறையின் கண்ணும்
ஆரணங் காட்ட மாட்டா அறிவினுக் கறிவு மன்னோன்
போரணங் கிடங்கர் கவ்வப் பொதுநின்ற முதலே என்ற
வாரணங் காக்க வந்தான் அமரரைக் காக்க வந்தான். 12

நிறைவேற்றுதற்கென்று உலகில் தோன்றிநின்றவன். அரக்கரை அழித்தற் கென்றே தோன்றினன் என்று குறிப்பாகக் கூறுகின்றான்.

153. ஈட்டிய வலி—அரிதின் வருந்திப் பெற்ற மிருக பலம். (ஆரணிய: 146.) யாணர்—புதிதாக. கொட்பு—ஏனைய சிறப்புக்கள். நீட்டிய பிறவும்—கல்லின்மேல் எழுத்துப்போல நிலையாகப் பெற்ற புகழ் முதலியனவெல்லாம். திருத்திய வாழ்வு—நுங்கள் மனங்கொண்டபடி புதுக்கணிப்புப் பெற்ற வாழ்வு நலன். எல்லாம்—எல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர. நீட்டிய பகழி—புகாத இடமெல்லாஞ் செல்லும் அம்பு. (சுந்தர: 21.) முதலொடு—வேரோடு.

154 முன்பு உன்னால் வெல்லப்பட்டவரும் பங்கப்பட்டவரும் அல்லன். ஒரு அரசன் மகன். போல்—அசை.

155, போதம்—ஞானம். நூற் கேள்வியினாற் பெறும் குற்றமற்ற பயன். பொய்தீர் மாதவம்; அம்மாதவத்தாற் பெற்ற நீங்காத வரங்கள். இவைகளெல்லாம் அவன் நினைத்த அளவு பயனையே தருவன, காரணம் அவ் வில்லோன் வேதங்கூறும் மெய்யற மூர்த்தியாவான் (என்பதே.)

156. காரணம்—அத்தகையோன் இப்பொழுது அவதரித்த காரணம். கடை—முடிவு. ஆரணம் காட்டமாட்டா அறிவு—வேதத்தையுங் கடந்த அறிவு; அறிவினுக்கறிவு—அறிவினுக்கும் அப்பாற்பட்ட வாலறிவு; 'ஓங்கிய உணர்வு.' (சுந்தர: 181.) இப்படி நின்றவன். போர் அணங்கு இடங்கர்—போர்த்தொழில் புரிந்து வருத்தஞ் செய்கின்ற முதலை. வாரணம்—யானை; கஜேந்திரன். வாரணம் காக்க வந்தான்—எழுவாய்.

157 மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லதோர் மும்மைத் தாய
காலமுங் கணக்கும் நீத்த காரணன் கைவி லேந்திச்
சூலமுந் திகிரி சங்கும் கரகமுந் துறந்து தொல்லை
ஆலமும் மலரும் வெள்ளிப் பொருப்பும்விட் டயோத்தி
வந்தான். 13

158 அறந்தலை நிறுத்தி வேதம் அருள்சுரந் தறைந்த நீதித்
திறந்தெரிந்து உலகம் பூணச் செந்நெறி செலுத்தித் தீயோர்
இறந்துக நூறித் தக்கோர் இடர்துடைத் தேக ஈண்டுப்
பிறந்தனன் தன்பொற் பாதம் ஏத்துவார் பிறப்ப றுப்பான். 14

159 அன்னவற் கடிமை செய்வேன் நாமமும் அனும னென்பேன்
நன்னுதல் தன்னைத் தேடி நாற்பெருந் திசையும் போந்த
மன்னரில் தென்பால் வந்த தானைக்கு மன்னன் வாலி
தன்மகன் அவன்தன் தூதன் வந்தனென் தனியேன்
என்றான். 15

160 என்றலும் இலங்கை வேந்தன் எயிற்றினம் எழிலி நாப்பண்
மின்றிரிந் தென்ன நக்கு வாலிசேய் விடுத்த தூத
வன்றிற லாய வாலி வலியன்கொல் அரசின் வாழ்க்கை
நன்றுகொல் என்ன லோடும் நாயகன் தூதன் நக்கான். 16

161 அஞ்சலை அரக்க பார்விட் டந்தர மடைந்தா னன்றே
வெஞ்சின வாலி மீளான் வாலும்போய் விளிந்த தன்றே
அஞ்சன மேனி யான்தன் அடுகணை யொன்றுன் மாழ்கித்
துஞ்சினன் எங்கள் வேந்தன் சூரியன் தோன்ற லென்றான். 17

157. மூலம்—ஆதி. ஈறு—முடிவு. காலம்—கால எல்லை. கணக்கு—ஆற்றல் முதலியவற்றின் அளவு. காரணன்—எல்லாவற்றிற்கும் மூல காரணமாய் நின்றவன். (முதல் திருவந்தாதி : 98.)

158. தலை நிறுத்தி—நிலை நாட்டி. வேதம் கூறிய நெறியை உலகம் மேற் கொள்ளும்படி. நூறி—அழித்து. ஏக—பின்பு தன்னுடைச் சோதிக் கெழுந்தருள.

159. அன்னவற்கு—அத்தகையோனுக்கு. தென்பால் வந்த தானைக்குத் தலைவனாகிய வாலி மகன். இராமனுக்கு அடிமை; அங்கதன் தூதன்; தனியனாக வந்தேன்.

160. எயிற்றினம்—பல் வரிசைகள். எழிலி நாப்பண்—மேகங்களின் நடுவே. திரிதல்—உலாவுதல்.

161. அஞ்சலை—அஞ்சாதே. அந்தரம்—வானுலகம். அவனோடு அவன் வாலும் போய்விட்டது. அஞ்சனமேனியான்—இராமபிரான். மாழ்கி—வருந்தி. துஞ்சினன்—இறந்தான். (யுத்த: 109.) இப்பொழுது சூரியன் மகனாகிய சுக்கிரீவனே எங்களரசன்.

162 என்னுடை ஈட்டி னுலவ் வாலியை எறும்வாய் அம்பால்
இன்னுயி ருண்ட திப்போதி யாண்டையான் இராம
னென்பான்
அன்னவன் தேவி தன்னை அங்கதன் நாட லுற்ற
நன்மையை உரைசெய் கென்னச் சமீரணன் தனயன்
சொல்வான். 18

163 தேவியை நாடி வந்த செங்கணற் கெங்கள் கோமான்
ஆவியொன் றாக நட்டான் அருந்துயர் துடைத்தி யென்ன
ஓவியர்க் கெழுத வொண்ணு உருவத்தன் உருமை யோடுங்
கோவியற் செல்வம் முன்னே கொடுத்து வாலியையுங்
கொன்றான். 19

164 ஆயவன் தன்னே டாண்டுத் திங்களோர் நான்கும் வைகி
மேய வெஞ் சேனை சூழ வீற்றினி திருந்த வீரன்
போயினி நாடு மென்னப் போந்தனம் புகுந்த தீதென்று
ஏயவன் தூதன் சொன்னான் இராவணன் இதனைச்
சொன்னான். 20

165 உங்குலத் தலைவன் தன்னோடு ஒப்பிலா உயர்ச்சி யோனை
வெங்கொலை அம்பிற் கொன்றாற் காட்டொழின்
மேற்கொண் டீரேல்
எங்குலப் புறும் சீர்த்தி நும்மொடு மியைந்த தென்றால்
மங்குலிற் பொலிந்த ஞாலம் மாதுமை யுடைத்து
மாதோ. 21

---

162. ஈட்டினால்—காரணத்தினால். எறும்வாய் அம்பு—வாலியின் மார்பையும் உருவவல்ல வலிமையான அம்பு. யாண்டையான்—எங்குளன்? நாடலுற்றது—தேடலுற்றது. சமீரணன் தனயன்—வாயு குமாரனான அநுமன்.

163. என்ன—என்று சுக்கிரீவன் இராமபிரானிடங் கூற. உருவத்தன்—இராமபிரான். (கிட்கிந்தா: 84.) உருமை—சுக்கிரீவன் மனைவி: வாலியினாற் கவரப்பட்டவள். முன்னே கொடுத்து—முன்னமேயே கொடுப்பதாக வாக்களித்து.

164. ஆண்டு—அவ்விடத்தில். புகுந்தது ஈது—நடந்தது இது. ஏயவன்—ஏவி யனுப்பிய இராமபிரான்.

165. ஒப்பிலா உயர்ச்சியோனை—வாலியை. ஆள் தொழில்—அடிமைத் தொழில். சீர்த்தி—கீர்த்தி. எங்கு உலப்புறும்—எங்கே அழியப் போகின்றது; ஏளனமாகக் கூறுகின்றான். நும்மோடு இயைந்தது என்றால்—இத்தகைய அடிமைத் தொழில் வானரங்களாகிய உங்களுக்குப் பொருத்தமானது என்று கருதினால். மங்குல்—மேகம். மாதுமை—பெண் தன்மை. ஆண்மைக்குப் பதிலாக பெண்மையையே யுடையது. மாது, ஓ—அசைகள்.

166 நம்முனைக் கொல்வித் தன்னாற் கொன்றவர் கன்பு சான்ற
உம்மினத் தலைவன் ஏவ யாதெனக் குணர்ந்த னாற்றது
எம்முனைத் தூது வந்தாய் இகல்புரி தன்மை என்னை
நும்மினைக் கொல்லாம் நெஞ்சம் அஞ்சலை நுவறி
என்றான். 22

வேறு

167 துணர்த்த தாரவன் சொல்லிய சொற்களைப்
புணர்த்து நோக்கிப் பொதுநின்ற நீதியை
உணர்த்தி னாலது உறுமென உன்னருங்
குணத்தி னானும் இனையன கூறினான். 23

168 வறிது வீழ்த்தனை வாழ்க்கையை மன்னறஞ்
சிறிதும் நோக்கலை தீமை திருத்தினாய்
இறுதி யுற்றுள தாயினும் இன்னுமோர்
உறுதி கேட்டி உயிர்நெடி தோம்புவாய். 24

169 தீமை நன்மையைத் தீர்த்தலொல் லாதெனும்
வாய்மை நீக்கினை மாதவத் தால்வந்த
தூய்மை தூயவள் தன்வயின் தோன்றிய
நோய்மை யால்துடைக் கின்றனை நோக்கலாய். 25

170 திறந்தி றம்பிய காமச் செருக்கினால்
மறந்து தத்தம் மதியின் மயங்கினார்
இறந்தி றந்திழிந் தேறுவ தேயலால்
அறந்தி றம்பினர் ஆருள ராயினார். 26

---

166. அன்னான் கொன்றவற்கு. எம்முனை—எமக்கு முன்பாக. இகல்—போர். நுவறி—சொல்லுதி.

167. துணர்—பூங்கொத்து; அவற்றாலாகிய மாலையினை யணிந்தவன்; இராவணன். புணர்த்து நோக்கி—இசைவித்து ஆராய்ந்து. உறும்-பயன்படும்.

168. வறிது வீழ்த்தனை—வீணாகக் கழித்தனை; வீழ் நாளாக்கினை. மன் அறம்—அரசர்க்குரிய அறம். தீமையைப் புதுப்புது வழிகளிற் செய்தாய். உனக்கு அழிவு நெருங்கியுள்ளது. ஆயினும்—இனிமேலாயினும் ஓர் உறுதி மொழியைக் கேட்பாய்; அப்படிக் கேட்டு ஒழுகினால் நெடுங்காலம் வாழ்வாய்; இன்றேல் அழிவு நிச்சயம்.

169. தீர்த்தல்—வெல்லுதல். ஒல்லாது—நடைபெறாது. வாய்மை—மெய்ம் மொழி. நீக்கினை—முற்றாகப் புறக்கணித்துவிட்டாய். பெரிய தவஞ் செய்துபெற்ற தூய்மையை. தூயவள்—சீதாபிராட்டி; அவள் பொருட்டாக வந்த நோயினால். துடைக்கின்றனை—எச்சமின்றி முற்றாகக் களைகின்றாய், நோக்கலாய்—உன் தூய்மை பறியுண்பதையும் ஆராய்கின்றாயல்லை.

170. திறம் திறம்பிய — நன்மையாகிய திறத்தினின்றும் பிறழ்ந்த. காமச் செருக்கினால்—காமத்தோடு கூடிய அகம்பாவத்தினால். மதியின்—அறிவிலே. செத்துச் செத்துக் கீழ்நிலையுற்று அந்நிலையே மேலுஞ் செல்வதல்லாமல், அறத்தினின்றும் வழுவியவருள் அழியாமல் தப்பினவர் ஒருவருமிலர்.

171 பாரைஞ் ஞாறுவ பற்பல பொற்புயம்
ஈரைஞ் ஞாறு தலையுள வென்னினும்
ஊரைஞ் ஞாறுங் கடுங்கன லுட்பொதி
சீரைஞ் ஞாறவை சேமஞ் செலுத்துமோ. 27

172 புரம்பி ழைப்பருந் தீப்புகப் பொங்கியோன்
நரம்பி ழைத்தன பாடலின் நல்கிய
வரம்பி ழைக்கும் மறைபிழை யாதவன்
சரம்பி ழைக்குமென் றெண்ணுதல் சாலுமோ. 28

173 பிறந்து ளார்பிற வாத பெரும்பதம்
சிறந்து ளார்மற்றுந் தேவர்க்குந் தேவராய்
இறந்து ளார்பிறர் யாரும் இராமனை
மறந்து ளாருள ராகிலர் வாய்மையால். 29

174 ஆத லால்நன் அரும்பெறற் செல்வமும்
ஓது பல்கிளை யும்முயி ரும்பெறச்
சீதை யைத்தரு கென்றெனச் செப்பினான்
சோதி யான்மகன் நிற்கெனச் சொல்லினான் 30

175 என்றா லும்மிவை சொல்லியது எற்கொரு
குன்றில் வாழுங் குரங்குகொ லாமிது

---

171. பாரை ஞாறுவ—உலகை யெல்லாம் அழிக்க வல்லனவாகிய. பொன்—அழகு. பல புயங்களும் ஆயிரந்தலைகளு முளவெனினும் அவற்றினுதவியால் அழியக்கடவ உயிரை அழியாமற் காக்கமுடியுமோ! அவைகளெல்லாம் நெருப்பிலிட்ட ஆடைகள் போன்று உருவத்தோடு தோன்றினும் இற்றனவே யன்றோ! ஊரை ஞாறும்—ஊர் முழுவதையும் சாம்பலாக்கும் (கனல்.) பொதி-பொதிந்து வைக்கப்பட்ட; அன்றி, அகப்பட்ட.

172. புரம்—முப்புரம்; முப்புரங்களினின்றும் எவருந் தப்ப ஒண்ணாதவாறு நெருப்புப் புகும்படி கோபங்கொண்ட சிவபெருமான்; அதுபோலவே உன்னுடைய நகரம் முதலிய அழியும் என்பது குறிப்பு. நரம்பு இழைத்த பாடலில்—கைநரம்பே வீணையின் நரம்பாகக்கொண்டு இழைத்த பாடலினாலே. நல்கிய வரம் தப்பும், உனது செருக்கினால். ஆதலால் இராமனம்பு ஒருபொழுதும் பிழைபடாது. அது பிழைக்கும் என்று எண்ணுதல் சாலாது. மறை பிழையாதவன்—இராமபிரான்.

173. இனிமேல் பிறவி எடுக்கவேண்டியிராது, பெரிய முத்தி யின்பத்திலே வாழ்பவர். இறந்துளார்—மிக மேலான பதவியை யடைந்துள்ளவர். இவர்கள் யாவரும் இராமனை மறந்தவரல்லர்; இது உண்மை.

174. பெற—பெறும்பொருட்டு. தருக என்று என—தருக என்பதாக. நிற்கு எனச் சொல்லினான்.

175. எற்கு—எனக்கு. வெற்றியை யன்றித் தோல்வியை அதுவரையில் அடையாதவன்: அனுமன் பேச்சைக் கேட்டபொழுது இராவணன் சிந்தித்ததை யொட்டி இங்ஙனம் கூறப்பட்டது.

நன்று நன்றென மாநகை செய்தனன்
வென்றி அன்றென்று தானன்றி வேறிலான். 31

176 குரக்கு வார்த்தையும் மானிடர் கொற்றமும்
இருக்க நிற்கநீ என்கொ லடாவிரும்
புரத்தி னுள்தருந் தூது புகுந்தபின்
அரக்க ரைக்கொன்ற தஃதுரை யாயென்றான். 32

177 காட்டு வாரின்மை யாற்கடி காவினை
வாட்டி னேன்என்னைக் கொல்லவந் தார்களை
விட்டி னேன்பின்னும் மென்மையி னாலுன்தன்
மாட்டு வந்தது காணும் மதியினால். 33

178 என்னு மாத்திரத்து ஈண்டெரி நீண்டுக
மின்னும் வாளெயிற் றன்சினம் விங்கினான்
கொன்மின் என்றனன் கொல்லியர் சேர்தலும்
நின்மின் என்றனன் விடணன் நீதியான். 34

---

176. இரும்புரத்தினுள்—இப்பெரிய நகரத்தினுள். தரும் தூது புகுந்த பின்—அனுப்பிய தூது வந்த பின்பு.

177. காட்டுவாரின்மையால்—உன்னைக் காண்பிப்பாரில்லாதபடியால். கடி. கா—வாசனை பொருந்திய சோலையை. வாட்டினேன்—அழித்தேன். விட்டினேன்—கொன்றேன். மென்மையினால்—அடக்கத்தோடு. காணும் மதியினால்—காணவேண்டும் என்ற எண்ணத்தினால்.

178. ஈண்டு எரி—கிளர்ந்த நெருப்பு. நீண்டு உக—முந்திய எல்லையையுங் கடந்து அப்பால் உகும்படி. மின்னும் வாளெயிற்றன்—சினம் எல்லை கடந்த நிலை. விங்கினான்—மிக்கான். கொல்லியர்—கொலை செய்வோர். நின்மின்—நில்லுமின். (யுத்த: 16.)

51. அனுமன் பிராட்டி செய்தி உணர்த்தியமை.

தென்றிசைக்கண் பிராட்டியைத் தேடிச்சென்ற வானர வீரர் திரும்பி வாராதது குறித்து இராமபிரான் சுக்கிரீவனை வினவுங் காலையில், ததிமுகன் உதிர மொழுக ஓடிவந்து வானரக் கோன் காலில் விழுந்து, மதுவனத்தை, அங்கதன் அனுமதியினால் வானர வீரர் அழித்த செய்தியைக் கூறினான். தென் திசைச் சென்ற அவ்வீரர் தன் ஆணையையும் மீறிச் செய்த அச்

செய்கையால் அவர்கள் பிராட்டியைக் கண்டனராதல் வேண்டும் என்று சுக்கிரீவன் நிச்சயித்து, தன் கருத்தை இராமபிரானுக்குச் சொல்லித் தேற்றினான். அப்பிரான் வானரவீரர் என்ன செய்தி கூறுவாரோ என்று சுக்கிரீவனை வினவும் பொழுது, அனுமன் முன்னே தோன்றினான். இராமபிரானும் அவனை அன்புகூர நோக்கினான். வந்த அனுமன் முதலில் செய்கையால் பிராட்டியின் நிலைமை முதலியவற்றை உணர்த்தினான். பின்பு தான் நேரிற் கண்ட அவள் பெருமையை விரித்துரைத்து, தான் சென்று கண்டு வந்த வரலாற்றையுங் கூறலுற்றான். இப்பாடத்தில் அனுமன் குறிப்பாக உணர்த்தியது, பிராட்டியின் கற்பின் சிறப்பைக் கூறியது—இவற்றைக்கூறும் செய்யுள்கள் அடங்கியுள்ளன.

சீதாபிராட்டியின் வரம்பில் பேரழகு, சேர்த்தியழகு முதலியனவற்றைப் பலபடியாகக் கூறிய கவி அவளது உயர் குணங்களின் அழகை, இப்பகுதியில், அவற்றை யெல்லாம் காணத் தகும் சந்தர்ப்பங்களில் தன் கண்களே சான்றெனக்கண்ட அனுமன் இராமபிரானிடங் கூறும் கூற்றாகக் கூறுகின்றார். அவளுடைய கற்பு நிலை சொல்லின் பதத்திற்கு அப்பாற்பட்ட இயல்பினை யறிந்த மாருதி வந்தவுடன் முதலில் இராமபிரானை வணங்காது, பிராட்டியிருந்த தென்திசை நோக்கி நெடிது வணங்கி, உயர்புகழ்க் கொருத்தியான தவஞ் செய்த தவமாம் தையலினது கற்பு, பொறை, இற்பிறப்பு முதலிய பண்புகளை வாயார வாழ்த்தலுற்றான். சோகத்தாளாய நங்கையின் நற்பெருந் தவத்தைச்சுட்டி, அவள் கற்பினுக்குஅணி என்பதற்குத் தான் கண்ட சான்றுகளைக் காட்டி, அப்பிராட்டியினது அருந்தவத்தால் இரகுவின் குலமும், சனகன் குலமும், வானரர் குலமும் பெருமையுற்றதோடு, தேவர் குலமும் வாழ்ச்சியுற்று அவர் தேவிமாரும் வான்சிறப்புற்றார் என்று முடிக்கின்றான். இப்படி அகில உலகமும் வாழ்வும் சிறப்பும் பெறும்படி விளங்கிய சிறையிருந்த செல்வியின் ஏற்றத்தை அனுமன் வாய்மொழி வாயிலாக ஆசிரியர் இப் பகுதியில் செஞ் சொற்றிறத்திற்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கும் செய்யுளிற் கூறுகின்றார்.

[தெ. ப:—திருவடி தொழுத படலம்: 55—62; 64—67.]

179 எய்தினன் அனுமனும் எய்தி ஏந்தல்தன்
மொய்கழல் தொழுகிலன் முளரி நீங்கிய
தையலை நோக்கிய தலையன் கையினன்
வையகந் தழீஇநெடி திறைஞ்சி வாழ்த்தினன். 1

180 திண்டிறல் அவன்செயல் தெரிய நோக்கினன்
வண்டிய லோதியும் வலியள் மற்றிவன்
கண்டதும் உண்டவள் கற்பும் நன்றெனக்
கொண்டனன் குறிப்பினுல் உணருங் கொள்கையான். 2

181 ஆங்கவன் செய்கையை அளவை யாமென
ஓங்கிய உணர்வினுல் விளைந்த துன்னினன்

---

179. வந்த அனுமன் இராமபிரானை யடைதலும் பிராட்டியின் சோக நிலைமை துன்பம் முதலியன நினைவிலெழ, உணர்ச்சி மிகுதியினுல் வாய்பேச இயலாது, இராமபிரானை வணங்கவும் மறந்து, தென்றிசை நோக்கி இறைஞ்சி வாழ்த்தினன்.

ஏந்தல்—இராமபிரான். மொய்கழல்—வலிய பாதங்கள். முளரி நீங்கிய தையலை—தாமரையை விட்டு நீங்கிய இலக்குமியைப் போன்று இராமபிரானைப் பிரிந்து தத்தளித்த பிராட்டியை; நோக்கிய தலையன் கையன்—நோக்கிய, வணங்கிய தலையன்; சிரமேற் குவித்த கையன். வையகம் தழீஇ—பூமியைத் தழுவுவது போன்று எட்டு அங்கமும் படிய, நீட்டிய கைகளோடு வணங்கி; நெடிது இறைஞ்சி—நெடுநேரம் வணங்கியபடி பூமியிலே கிடந்து. வாழ்த்தினன்—பின்பு தன் உணர்ச்சியை வசப்படுத்திக்கொண்டு மனமார வாழ்த்தினன். இங்ஙனம் மனமொழி மெய்களால் பிராட்டியை வழிபட்டுத் தான்கூறும் செய்தியைக் குறிப்பாக உணர்த்தினன்.

180. அவன் செயலை நோக்கிய இராமபிரான் அதன் பொருளை உய்த்துணர்ந்தான்.

திண் திறல் அவன் செயல் தெரிய நோக்கினன்—மனத்திண்மை வாய்ந்த அவன் பரவசமுற்ற நிலையிற் செய்ததன் பொருளை ஆராய்ந்து பார்த்தான்: பார்த்து இராமபிரான் கொண்ட முடிபு:—வாழ்த்தினமையால் வண்டுகள் தங்கிய கூந்தலாள் உயிருடன் இருக்கின்ருள்; திசை நோக்கி வணங்கியமையால் கண்டதும் உண்டு. தன்னை வணங்காது அவளையே நெடிது இறைஞ்சினமையின் அவள் உயிர் நிலையோடு கற்பும் நன்று என்று மனத்துட் கொண்டான் மற்று—அசை. குறிப்பினுல் உணரும் கொள்கையான்—முகக்குறி, செயல்வகை முதலியவற்ருல் அகத்தே நிகழும் சிந்தனை முதலியவற்றை உணர்ந்துகொள்ள வல்ல இராமபிரான்.

181. அனுமன் செய்கை முதலியவற்ருல் இவ்வளவும் உய்த்துணர்ந்து, தனது ஓங்கிய உணர்வினுல் நிகழ்ந்த வரலாறுகளையும் ஒருவாறு ஆராய்ந்தறிந் தறிந்தான்.

அளவை—அளவு கருவி: நிகழ்ச்சிகளின் போக்கை அறிதற்குதவியான அளவு கருவி. ஓங்கிய உணர்வு — செய்கை, முகக்குறிப்பு முதலியவற்றை

விங்கினன் தோள்புனல் கண்கள் விம்மினன்
நீங்கிய தருந்துயர் காதல் நீண்டதே. 3

182 கண்டனென் கற்பினுக் கணியைக் கண்களால்
தெண்டிரை அலைகடல் இலங்கைத் தென்னகர்
அண்டர்நா யகஇனித் துறத்தி ஐயமும்
பண்டுள துயருமென்று அனுமன் பன்னுவான். 4

இசைவித்து உய்த்துணரும் நுண்ணுணர்வின் எல்லைக்கும் மிக அப்பாற்பட்ட பேரறிவு. விளைந்தது உன்னினன்—நடந்த நிகழ்ச்சி எத்தகையது என்பதையும் கூர்ந்து ஆராய்ந்தான். உன்னி அனுமன் பிராட்டியை ஒரு தெய்வமாகக் கொண்டு மனமொழி மெய்களால் அவசமுற்று வழிபட்டமை ஆதியவற்றையும் தான் குறிப்பினுல் உய்த்துணர்ந்ததையும் இசைவித்து, பிராட்டிக்குப் பெரியதொரு ஆபத்து நேர நின்ற சமயம் சென்ற அனுமனுல் அது ஒராற்ருன் விலகிற்று, என்பதுபோன்று நிகழ்ந்தவற்றை ஊகித்துணர்ந்தான். இனி அச்சமில்லை யென்று கருதினமையால், தோள்கள் பூரிக்கப்பெற்ருன். கண்கள் நீர் மல்கினுன். பொறுத்தற்கரிய துயரம் நீங்கிற்று. காதல் நீண்டது—பிராட்டியைக் காணவேண்டுமென்னும் ஆவல் எழுந்தது.

182. செய்கை மூலம் உணர்த்திய பொருளை இது முதல் சொற்களாற் கூறுகின்ருன். அனுமன் கூறும் பொருளையெல்லாந் தொகுத் துணர்த்துகின்றது இச்செய்யுள்.

கண்டனென்—'தலையினன், கையினன்' என்பதன் விரி; 'கண்டு வருமென்றிருக்குங் காகுத்தன்' ஆதலின் முன்னர் கண்டனன் என்ருன். கற்பினுக்கு அணியை—'வையகந் தழீஇ நெடிதிறைஞ்சினுன்' என்பதன் விரி; கற்பு என்னும் உயர்குணத்திற்கு ஒரு அணிகலன் போன்று விளங்கும் பிராட்டியை, அது விளங்கின்ற நிலைமையிற் கண்டேன்; கண்களால்—அவள் அன்னளாதலை, அனுமானத்தாலும் பிறர் கூறிய சான்ருனுமன்றி என் கண்கள் சான்றெனக் கண்டனன். (சுந்தர: 63.) எங்கே எனின்:—தெண்டிரை அலை கடல் இலங்கைத் தென்னகர்—'தையலை நோக்கிய' என்பதன் விரி: தெள்ளிய திரைகள் அலைக்கின்ற கடலாற் சூழப்பட்ட இலங்கை என்னும் கட்டளைப்பட்ட நகரின் கண்ணே; நான்கு புறமும் துன்ப அலைகள் மோத அரக்கியர் அளவற்ருர்கள் நெருக்க, கண்ணநீர்க்கடலின் நடுவிலே மன உறுதி குன்ருமல் நின்றமையை இங்ஙனம் குறிப்பாக உணர்த்தினுன். அண்டர் நாயக—பிராட்டி கற்பினுக்கணியாய் மன உறுதி குலையாது உயிர் தரித்திருந்தமையின், தேவர் துயர் நீங்க, உனது ஒரு நாயகம் நிலை பெறலாயிற்று; ஆதலால் நீ அண்டர் நாயகன் என்பதில் ஐயமில்லை. இனி துறத்தி—இனி விட்டுவிடுதி; எவற்றை எனின்:—ஐயமும்—பிராட்டி உளளோ இலளோ என்னும் ஐயத்தையும்; பண்டு உள துயரமும்—அவளைப் பிரிந்து பட்ட துயரத்தையும்; என்று—என்று தான் கூறப்புகும் பொருளைத் தொகுத்துரைத்து; அனுமன் பன்னுவான்—அனுமன் பெயர்த்தும் அவற்றைச் சற்று விரித்துரைப்பானுயினுன்.

வேறு

183 உன்பெருந் தேவி என்னும்
உரிமைக்கும் உன்னைப் பெற்ற
மன்பெரு மருகி என்னும்
வாய்மைக்கும் மிதிலை வேந்தன்
தன்பெருந் தனையை என்னுந்
தகைமைக்கும் தலைமை சான்றாள்
என்பெருந் தெய்வ மையா
இன்னமுங் கேட்டி என்றான். 5

184 பொன்னல தில்லைப் பொன்னை
யொப்பெனப் பொறையில் நின்றாள்
தன்னல தில்லைத் தன்னை
யொப்பெனத் தனக்கு வந்த
நின்னல தில்லை நின்னை
யொப்பென நினக்கு நேர்ந்தாள்
என்னல தில்லை என்னை
யொப்பென எனக்கு ஈந்தாள். 6

---

183. உன் பெருந் தேவி, தயரதன் மருகி, சனகன் தனையை யாகிய சீதா பிராட்டி என் பெருந் தெய்வம் என்று கூறுகின்றான். அவளை மனமொழி மெய்களால் வழிபட்ட செய்கையின் பொருளைச் சொற்களாற் கூறுகின்றான்.

உரிமைக்கும், வாய்மைக்கும், தகைமைக்கும் தலைமை சான்ற அப்பெரியாள் என் பெருந் தெய்வம். கற்பு, இரும் பொறை, இற்பிறப்பு ஆகிய மூன்று குணங்களால் உலகிற்கே தலைமை சான்றவள் ஒரு பெருந் தெய்வமாக வைத்து வணங்கத் தக்கவள்; ஏந்தல் தன் மொய்கழல் வணங்காமைக்குரிய காரணம் சுட்டப்பட்டது.

184. இவ்வளவு பெருமையும் அவள் பொறையினாலாயது என்று கூறுகின்றான்.

பொறை—பொறுமை; நேர்ந்தாள்—கொடுத்தாள். ஈந்தாள்—வரமளித்தாள். பொன்னுக்கு ஒப்பு பொன்; அது போலத் தன் பொறுமைக்கு நிகர் தன் பொறுமையே என்று கூறும்படி உறாத துயரத்தைப் பொறையிருந்தாற்றினாள். தனக்கு நிகர் தானே யாயதுபோலத் தன்னைத் தேவியாய்ப் பெற்ற நினக்கு நிகர் நீயே என்னும்படி உயர்குணம் சான்றவள். நின்னைக் காணும் ஆசையால் சோரும் ஆருயிர் காத்துத் தன்னை உனக்கு நல்கினாள். எனக்கும் அங்ஙனமே வேறு யாரும் ஒப்பில்லையாம்படி என்னைப் பணிகொண்டு, 'ஊழி யோர் பகலா யோதும் யாண்டெலாம் உலகமேழும் ஏழும்வீவுற்ற ஞான்றும் இன்றென இருத்தி' என்று வரம் முதலியன அளித்தாள்.

185 உன்குல முன்ன தாக்கி
உயர்புகழ்க் கொருத்தி யாய
நன்குலந் தன்ன தாக்கித்
தன்னையித் தனிமை செய்த
மன்குல மறலிக் கீந்து
வானவர் குலமுங் காத்தின்று
என்குல மெனக்குத் தந்நாள்
என்னினிச் செய்வ தெம்மோய். 7

186 விற்பெருந் தடந்தோள் வீர
வீங்குநீர் இலங்கை வெற்பின்
நற்பெருந் தவத்த ளாய
நங்கையைக் கண்டே னல்லேன்

---

185. உயர் புகழ்க் கொருத்தியாய பிராட்டியின் நிறையே தீயோர் இறந்துகத் தக்கோரிடர் துடைத்து வானவரையும் வாழ்வித்தது என்று கூறுகின்முன்.

உன்குலம்—உன் குலப்பெருமை. தன் குலம்—தன் குலப்புகழ். ஒருத்தி—இரண்டாவது பெயர் இல்லாத தனிச் சிறப்பினள். தன்னை இத்தனிமை செய்தமன்—இராவணன். வானவர் குலத்தைக் காத்து—சிறையிருந்து தேவர் கூட்டங்களுக்கெல்லாம் விடுதலையளித்துப் பாதுகாத்து. என் குலம்—வானரப் பெருமை; பிராட்டியை மீட்டளித்தலாலாகிய புகழ். எம்மோய்—எமது தாய்.

186. பிராட்டி செய்த மனத்தவத்தை வியந்து கூறுகின்முன். 'கற்பினுக்கணி' என்பதன் விரி. இவ்வளவு பெருமை, சிறப்புக்களுக்கெல்லாம் காரணம் அவள் ஆற்றுகின்ற நற் பெருந்தவம்; அதாவது இற்பிறப்பு, இரும் பொறை, கற்பு என்னும் மூன்று பண்புகளும் ஒருங்கு இசைந்து விளங்க நின்ற தவம் என்று கூறுகின்முன்.

வில் பெருந் தடந்தோள் வீர—வில்லை ஏந்திய உயர்ந்த பருத்த தோளினையுடைய வீரனே! அவள் நற் பெருந்தவத்தளாய நங்கை; நீ விற் பெருந்தடந் தோள் வீரன். அவள்மாட்டுக் கற்பினுக்குரிய பண்புகள் நிறைந்திருத்தல் போன்று வீரத்திற்குரிய வலிமை முதலியனவெல்லாம் நிரம்பிய பெருவிறல் வீரனே! அனுமன் பிராட்டியினது உயர்புகழ் முதலியவற்றைக் கேட்ட இராமபிரான், தோள் அடைந்த பூரிப்பைக் கண்டு இங்ஙனம் விளித்தனன் போலும். வீங்கு நீர் இலங்கை வெற்பின்—பெரிய கடல் சூழ்ந்த இலங்கையின் கண்ணதாகிய குன்றில்: நற் பெருந்தவத்தளாய நங்கையைக்கண்டேன் அல்லேன்:— தவம்—கற்பு; பெருந்தவம்—இரும் பொறையோடு கூடிய கற்பு; நல் பெரும் தவம்—இற் பிறப்பு, இரும் பொறை இவற்றோடு கூடிய கற்பு; தோன்றியது வெளிப்பார்வைக்கு நற்பெருந் தவத்தளாகிய நங்கை உருவமேயாயினும் உண்மையில் அவ்வுருவத்தில் யான் கண்டது அவள் மாட்டு விளங்கிய தவத்தின் அங்கமாகிய பண்புகளேயாம்: எப்பண்புகளைக் கண்டேன்

இற்பிறப் பென்ப தொன்றும்
இரும்பொறை யென்ப தொன்றும்
கற்பெனும் பெயர தொன்றும்
களிநடம் புரியக் கண்டேன். 8

187 வேலையு ளிலங்கை என்னும் விரிநக ரொருசார் விண்தோய்
காலையு மாலை தானு மில்லதோர் கனகக் கற்பச்
சோலையங் கதனின் உம்பி புல்லினல் தொடுத்த தூய
சாலையி லிருந்தாள் ஐய தவஞ்செய்த தவமாந் தையல். 9

188 மண்ணொடுங் கொண்டு போனன் வானுயர் கற்பி னுள்தன்
புண்ணிய மேனி தீண்ட அஞ்சுவான் உலகம் பூத்த

என்னில்:— இற் பிறப்பு என்பதொன்று களி நடம் புரியக்கண்டேன்; இரும் பொறை என்பதொன்று களி நடம் புரியக்கண்டேன்; கற்பெனும் பெயர தொன்று களி நடம் புரியக்கண்டேன்; இம் மூன்றும் ஒருருக்கொண்டாற் போன்ற நற்பெருந் தவத்தையே கண்ணுற்கண்டேன். அத்தவத்தின் பகுதி களாகிய இம் மூன்றும் தனித்தனியாகவும் சமுதாயமாகவும் சிறந்து விளங்கு தலைக்கண்டேன். இரும் பொறை—பெரிய பொறை. களி நடம்—ஆனந்தக் கூத்து: அம்மூன்று பண்புகளும், ஏற்றதோரிடம் பெற்றமையாற் களிப்புடன் நடனஞ் செய்வது போன்று காணப்பட்டன; அவை பூரண அமைதிபெற்று இயல்பாக விளங்கி நின்றமையை இங்ஙனம் கூறினன்.

187. இது முதல் மூன்று செய்யுட்களில் நற்பெருந்தவ முண்மைக்குச் சான்று கூறுகின்றான். இச்செய்யுளில் இராவணன் மண்ணொடுங் கொண்டு போனன்; ஆதலால் 'தவஞ்செய்த தவமாந் தையலைத்' தீண்டிலன் என்று கூறுகின்றான்.

வேலையுள் இலங்கை—கடலின் நடுவிலுள்ள இலங்கை. ஒரு சார்—ஒரு பக்கம். காலையும் மாலைதானும் இல்லதோர் சோலை—சூரியன் ஒளி உட் புகாத சோலை. கனகக் கற்பச்சோலை—பொன்மயமான கற்பக மரச்சோலை. தூய சாலை—இராவணன் உட்புகாத பன்னசாலை, தவம் செய்த தவமாம் தையல்—நற் பெருந்தவத்தைப் பிராட்டி மேற்கொண்டமை தவத்திற்கே ஓர் அழியாப் பெருமை யளித்தது; ஆகவே இவள் தவத்தை மேற்கொள்ளுதற்கு 'தவம்' என்ற தெய்வமும் பெரிய தவஞ் செய்தலாலே பிறந்தவள் என்று கூறும்படி தோன்றிய சீதாபிராட்டி..

188. இராவணனுக்குப் பிரமனிட்ட சாப முண்மையால் தீண்டிலன் என்று கூறுகின்றான்.

கண்ணகன் கமலத் தண்ணல் கருத்திலாள் தொடுதல் கண்ணின்
எண்ணருங் கூறாய் மாய்தி என்பதோர் மொழியுண் டென்பான். 10

189 தீண்டிலன் என்னுந் தன்மை திசை முகன் செய்த முட்டை
கீண்டில தனந்த னுச்சி கிழிந்தில தெழுந்து வேலை
மீண்டில சுடர்கள் யாவும் வீழ்ந்தில வேதஞ் செய்கை
மாண்டில தென்னுந் தன்மை வாய்மையான் உணர்தி மன்னோ 11

190 சோகத்தா ளாய நங்கை கற்பினால் தொழுதற் கொத்த
மாகத்தார் தேவி மாரும் வான்சிறப் புற்றார் மற்றைப்
பாகத்தாள் இப்போ தீசன் மகுடத்தாள் பதுமத் தாளும்
ஆகத்தாள் அல்லள் மாயன் ஆயிரம் மௌலி மேலாள். 12

மண்ணொடுங் கொண்டு போனான்; ஏன்? மேனி தீண்ட அஞ்சுவானாகி; எதனால்? பிரமனிட்ட சாபத்தினால். கண் அகல் கமலத்து அண்ணல்—பிரமன். கண்ணின்—செய்தால். எண்ணரும் கூறாய் மாய்தி—கணக்கில்லாத சிறு பிளவுகளாய்த் தலை வெடித்து இறப்பாய். என்பான்—என்று அனுமன் கூறுவான்.

189. தீண்டிலன் என்பதற்கு மற்றொரு சான்று காட்டுகின்றான்.

வாய்மை—சொல். முட்டை—அண்ட கோளம். கீண்டிலது—பிளந்து போகவில்லை. அனந்தன் உச்சி கிழிந்திலது—ஆதிசேடன் தலை வெடித்திலது. வேலை மீண்டில—ஏழு கடல்களும் பூமியை நோக்கி மேல் எழுந்தில: வேதம் செய்கை மாண்டிலது—வேத மந்திரங்களின் வலிமை அழிந்திலது. வாய்மையான்—நேர் முகமாய்க் காணுமுண்மையால். மன், ஓ—அசைகள்.

190. பிராட்டியின் நற்பெருந்தவம் பெண் பிறந்தார் யாவரையுமே பல படி உயர்த்திவிட்டது என்று கூறுகின்றான்.

மாகம்—வானுலகம். யாவரும் வணங்கும் வானுலகிலுள்ள தேவி மாரும் சீதாபிராட்டியின் கற்பினால், உயர்ந்த பெருமை எய்தினர். அதற்கு உதாரணம்:—முன்பு ஈசன் பாகத்திலிருந்தவள் இப்பொழுது தலையிலுள்ளாள், தாமரையாள் முன்பு மாயன் மார்பிலிருந்தவள் இப்பொழுது ஆயிரம் மகுடங்களின் மேல் இருக்கின்றாள்.

6. யுத்த காண்டம்.

52. இராவணன் தனக்குற்ற பரிபவங் கூறல்.

இலங்கை நகரம் முழுவதும் எரியுண்டபின், மந்திரி சபை கூட்டி, இராவணன் தனக்கு நேர்ந்த பேரவமானத்தைக் கூறினான். அவன் அங்ஙனம் கூறியவற்றை இப் பாடத்திற் காணலாம்.

தனக்கு நேர்ந்த ஆற்ருெண அவமானத்தை உணர்ச்சி மேலிட்ட இராவணன் மிகச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்ருன். அவன் பேச்சில் மான உணர்ச்சி வரவர மிகுந்து செல்கின்றது. முதலில் 'இட்ட இவ் வரியணை இருந்தது என்னுடல்' என்ருன். பின்பு 'நுகர்ந்திருந்தம் நாமெலாம்' என்று கூறியவன், 'முற்றுவது என்னினி? பழியின் மூழ்கினும்' என்று சொல்லி முடித்தான்.

ஒரு குரங்கினுல் தன் மாட்சி மாண்டதை இராவணன் கூறுவதாயுள்ள இப்பகுதி அனுமனது வீரச் செயலை ஒப்புயர்வற்ற முறையில் தெரித்துக் காட்டுவதாகவும் அமைந்துளது.

[தெ. ப:— இராவணன் மந்திரப் படலம் : 11—14.]

1 தாழ்ச்சியிங் கிதனின்மேல் தருவ தென்னினி
மாட்சியோர் குரங்கினுல் மறுகி மாண்டதால்
ஆட்சியும் அரசுமென் னமைவும் நன்ருெனச்
சூழ்ச்சியின் கிழவரை நோக்கிச் சொல்லுவான். 1

1. தாழ்ச்சி—தாழ்வு; இப்பொழுது அனுமனுல் வந்த தாழ்வு. இதனின் மேல் தருவது இனி என் (உளது)! மாட்சி—பெருமை. மறுகி—கலக்குண்டு. மாண்டது—முற்ருக அழிந்தது. என் அமைவும்—என் சேனையின் அமைதியும். சூழ்ச்சியின் கிழவர்—மந்திரிமார்.

2 சுட்டது குரங்கெரி சூறை யாடிடக்
கெட்டது கொடிநகர் கிளையும் நண்பரும்
பட்டனர் பரிபவம் பரந்த தெங்கணும்
இட்டஇவ் வரியணை இருந்த தென்னுடல். 2

3 ஊறுகின் றனகிணை றுதிரம் ஒண்ணகர்
ஆறுகின் றிலதழல் அகிலின் ஆவியொத்து
ஏறுமங் கையர்நறுங் கூந்த லின்சுறு
நாறுகின் றதுநுகர்ந் திருந்தம் நாமெலாம். 3

4 மற்றில தாயினும் மலைந்த வானரம்
இற்றில தாகிய தென்னும் வார்த்தையும்
பெற்றிலம் பிறந்தில மென்னும் பேரலால்
முற்றுவ தென்னினிப் பழியின் மூழ்கினும். 4

---

2. எரி சூறையாடிடக் குரங்கு சுட்டது. எரி—அக்கினி தேவன். சூறை யாடிட—கொள்ளை கொள்ளும்படி. கொடி நகர் கெட்டது. கெட்டது—அழிந்தது. கிளை—சுற்றத்தார். எங்கணும் பரிபவம் பரந்தது. பரிபவம்—இகழ்ச்சியைத் தரும் செய்தி. நகரமாகிய மயானத்தில் ஈமவிறகு இட்டாற் போல இடப்பட்ட இந்த அரியணையில் செத்த பிணம் கிடந்தது போலச் செயலற்று இருந்தது எனது உடல்.

3. கிணறு உதிரம் ஊறுகின்றன—குரங்கின் கொலைத் தொழிலால் நேர்ந்த விளைவு இன்னும் தணிந்தபாடில்லை. ஒள் நகர் அழல் ஆறுகின்றிலது—நகரம் மயனாற் புதுப்பிக்கப்பட்டும் எரியுண்ட வெப்பம் தணிகின்றதில்லை. அகிலின் ஆவி—அகிற் புகை. ஏறு மங்கையர்—சிறப்புற்ற மங்கையர். சுறு நாறுகின்றது—தீப்பற்றிய நாற்றம் வீசுகின்றது. அச் சுறு நாற்றத்தையே அனுபவித்தது போன்று பொறுத்துக் கொண்டிருந்தோம் நாமெல்லாம்.

4. மற்றிலது ஆயினும்—இப்படி யெல்லாம் நிகழாமல் தடுத்தல் முதலியன செய்திலமாயினும். மலைந்த—போர் செய்த. இற்று இலதாகியது—வலியற்று மாண்டது; என்னும் சொல்லையும் கேட்கப் பெற்றிலோம். பிறந்திலம் என்னும் பேரலால் (பெற்றிலம்)—பிறந்தும் பிறவாதவராயினேம் என்ற வசை மொழியல்லால் வேறொன்றும் பெற்றிலோம். இனி முற்றுவது என்—இனிச் செயற் பாலது யாதேனு முண்டோ? பழியாகிய கடலில் விழ்த்தப்பட்டு முழுகிய நாம் கரைகாண விரகுண்டோ? கூறுமின்.

53. அனுமன் விபீடணனைக் குறித்துப் பேசியது.

இராவணனால் துரத்தப்பட்டுத் தன்னைச் சரண்புகுந்த விபீடணன், 'கைப்புகற் பாலனோ? கழிபற் பாலனோ? ஒப்புற நோக்கி நீர் இயம்புவீர்' என்று இராகவன் தன் துணைவரை உசாவ, சுக்கிரீவன், சாம்பவன், நீலன் முதலிய வானர வீரர் அவன் கைப்புகற் பாலன் அல்லன் என்று ஒரு முகமா யுரைப்பாராயினர். கருணையோனாகிய இராமபிரான் பின்பு மாருதியை நோக்கி, 'நின்கருத்து யாது?' என்று கேட்ப, அவன் தன் கருத்தைக் கூறலுற்றான். விபீடணன் கைப்புகற்பாலன் என்று அனுமன் பேசிய பேச்சு இப்பகுதி.

இராமாயணத்திற் காணப்படும் நாநலம் நன்கமைந்த சிறிய பேச்சுக்களுள் ஒன்று இப் பகுதியிற் காணப்படுவது. சுக்கிரீவனாதியோர் விபீடணனைப்பற்றி மேலெழுந்தவாறு ஆராய்ந்தனர். 'அவன் இராவணன் தம்பி; வஞ்சனை அரக்கன்; போர் மூளும் சமயம் தமயனைத் துறந்து வந்தவன். அரக்கரில் யாவர் சீரியோர்? மானென வந்த மாரீசன் வரவு மானும் இவன் வரவு. ஆகவே இவனைப் பற்றினால் ஆபத்து விளைவது உறுதி' என்று அவசரப் பட்டதொரு முடிவிற்கு வந்தனர். ஆனால் நுணங்கிய கேள்வியனாகிய மாருதி என்னும் நேரிலா அறிவன் ஏற்கனவே தான் நேர் முகமாகக் கண்டும் கேட்டும் தெளிந்தவற்றினுதவியால், விபீடணன் தமயனைத் திருத்தி அவனுயிரைப் பாதுகாக்க முயன்று அது பயன்படாமையினாலும், அவதாரப் புருடனாகிய இராமபிரானால் அன்னவன் இறுதியுறுவது திண்ணமென்று உணர்ந்தமையினாலும், அப்பிரானை அடைக்கலம் புக்கு அவன் துணைவனாய் இம்மை மறுமைப் பயன்களைப் பெற்றுய்யலாம் என்று விரும்பி வந்தனனாதல் வேண்டும் என்று அவனது நிலைமையை யெல்லாம் உள்ளபடி தெளிவாக உணர்ந்தான். மேலும் அன்னவன் உதவி இராமபிரானுக்கு இன்றியமையாதது என்பதையும் உணர்ந்தான். உணர்ந்து, 'கணங்கொள்கை நம்மனோர் கடன்மை காண்' என்று தான் விரித்துரைக்கும் பொருளை உள்ளத்தமைத்து, பணிவுடனும், வினயத்துடனும் பேச ஆரம்பித்தான்.

முதலில் தனக்கு முன்பு பேசியவர்களைப் பாராட்டினான்; எனினும் வேறுபட்ட தன் கருத்தை மெல்ல மெல்லக் கூற லுற்றான். தொடக்கத்தில் 'தீயனென்று இவனை யான் அயிர்த்தல் செய்கிலேன்' என்றுரைத்து, தான் கொண்ட முடிபுகளைப் படிப் படியே விளக்குவானாயினான். இங்ஙனம் தன் கொள்கையை அவையோர் உளங்கொள வைத்த பின்னர், ஏனையோர் வெளி யிட்ட மறுதலைக் கருத்தைச் சீரியதொரு முறையில் வரம்பிகவாது குன்றா உறுதியுடன் மறுக்கலானான். அதன்பின் தன் கருத்தை உடன்பாட்டு முறையில் வாவர வலிமிகும் எடுத்துக்காட்டு களால் நிறுவுவானாயினான். அது வரையில் அவையினர் நுண் ணறிவைக் கவரும்படி பேசியவன் பின்னர் அவர்கள் உணர்ச்சி யும் வயப்படும்வண்ணம் பேசலுற்றான். எடுத்துக்காட்டுக்களின் முடிவில் யாவர் மனமும் இதயமும் ஒருமுகப்பட, அங்கிலையில் பேச்சின் ஓசையையும் முறுக்கி, கூடிய உணர்ச்சி வேகத்தோடு மறுக்கவொண்ணாச் சான்றுகள் சில காட்டி, 'இவனை ஏற்றுக் கொள்ளாது தானே அகன்று போகும்படி கைவிடுதல் அறிஞர் நகைப்பிற்கு இடமாகும்' என்று உரைக்க லன்றி, முடிவில் 'ஆதலினால் இவன் வரவு நல்வரவே என உணர்ந்தேன்' என்று தன் துணிபை எடுத்து மொழிந்தான். மேலுஞ் சில கூறலுற்ற வன், 'வேத நூலெனத் தகைய திருவுளத்தின் குறிப்பறியேன்' என்று சொல்லுமளவையில் இராமபிரான் முகத்தில் தோன்றிய உவகைக் குறிப்பை உணர்தலும், மேலுஞ் சில கூறுதல் மிகை யென்று அத்துடன் விட்டான். 'சொல்லின் செல்வன்' என்று முன்பு இராகவன் பாராட்டியமைக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக அமைந்துளது இப்பேச்சு.

[தெ. ப:— விபீடணனடைக்கலப் படலம் :—86—105.]

5 உறுபொருள் யாவரும் ஒன்றக் கூறினர்
செறிபெருங் கேள்வியாய் கருத்தென் செப்பென

---

5. உறு பொருள்—உற்ற பொருள்; ஆலோசிக்கலுற்ற பொருளை. ஒன்றக் கூறினர்—சொல்வகை வேறாயினும் துணிபு ஒன்றாகும்படி கூறினர்; ஒரே அபிப்பிராயமாகக் கூறினர். செறி பெரும் கேள்வியாய்—நன்கு தெளிந்த நூற் கேள்வியையுடையவனே! நெறிதரும் மாருதி—ஒரு வழி காட்டக்கூடிய

நெறிதரு மாருதி என்னு நேரிலா
அறிவனை நோக்கினான் அறிவின் மேலுளான். 1

6 இணங்கினர் அறிவில ரெனினும் என்னுங்கால்
கணங்கொள்கை நும்மனோர் கடன்மை காணென
வணங்கிய சென்னியன் மறைத்த வாயினன்
நுணங்கிய கேள்வியான் நுவல்வ தாயினான். 2

7 எத்தனை யுளர்தெரிந் தெண்ண ஏய்ந்தவர்
அத்தனை வருமொரு பொருளை அன்றனை
உத்தமர் அதுதெரிந் துணர ஓதினார்
வித்தக இனிச்சில விளம்ப வேண்டுமோ. 3

8 தூயவர் துணிதிறன் நன்று தூயதே
ஆயினும் ஒருபொரு ளுரைப்பன் ஆழியாய்
தீயனென் றிவனையான் அயிர்த்தல் செய்கிலேன்
மேயின சிலபொருள் விளம்ப வேண்டுமால். 4

9 வண்டுளர் அலங்கலாய் வஞ்சர் வாண்முகம்
கண்டநேர் பொழுதினில் தெரியும் கைதவம்

அனுமன். 'கொற்றவ சரண்' என்ற சொல்லைக் கேட்டது முதல், விபீடணன் மாட்டு இயல்பாகவே அன்புணர்ச்சி மீதூரப்பெற்ற இராமபிரான் சிந்தனையை ஒட்டிய அடை மொழிகள். அறிவின் மேலுளான்—இராமபிரான்.

6. இணங்கினர்—மனமொப்பி நம்முடன் சேர வந்தவர்கள். கணங்கொள்கை—தம் இனத்தினராகச் சேர்த்துக் கொள்ளுதல். கடன்மை—மரபு நெறி. 'இணங்கினர்......காண்' என உரைக்கும் பொருளை உள்ளத் தமைத்துக் கொண்டு நுவல்வதாயினான். நுண்ணிய நூற்கேள்வியை யுடைய அனுமன்.

7. இஃது அனுமன் முன்னுரை. தெரிந்து எண்ண ஏய்ந்தவர்—ஆராய்ந்து சிந்தித்துப் பொருள் முடிபு காணவல்லவர். அத்தனைவரும்—அத்தனை பேரும். உத்தமர்—உத்தமமான நோக்கங் கொண்டவர். வித்தக—அறிஞனே! இனி—அவர்கள் அறுதியிட்ட பின்பும்.

8. இதுமுதல் ஐந்து செய்யுட்களில் அனுமன் தன் கருத்தைக் கூறுகிறான். தூயவர் துணி திறன் நன்று—தூய மனத்தினராய அவர்கள் பொருளைத் துணிந்த பெற்றியும் தருக்க நூன் முறைப்படி சிறந்தது. தூயதே—நோக்கமும் தூய்மையானதே. ஆழியாய்—ஆஞ்ஞா சக்கரத்தை யுடையவனே! அயிர்த்தல்—ஐயங்கொள்ளுதல். மேயின—தொடர்புள்ளன; ஏற்றவாயின.

9. வண்டுகள் ரீங்காரஞ் செய்கின்ற மாலையை அணிந்தவனே! வாள்—ஒளி. கைதவம்—வஞ்சனை. விண்டவர்—மனம் வேறுபட்டவர். விள்—பகுதி.

உண்டெனின் அஃதவர்க் கொளிக்க ஒண்ணுமோ
விண்டவர் பல்பகல் மருவி வாழ்வரோ. 5

10 உள்ளத்தின் உள்ளதை உரையின் முந்துற
மெள்ளத்தம் முகங்களே விளம்பு மாதலால்
கள்ளத்தின் வினையெலாம் கருத்தி லாவிருட்
பள்ளத்தி னன்றியே வெளியிற் பல்குமோ. 6

11 வாலியின் பெறஅரசு இளைய வன்பெறக்
கோலிய வரிசிலை வலியுங் கொற்றமும்
சீலமும் உணர்ந்து நிற்சேர்ந்து தெள்ளிதின்
மேலர செய்துவான் விரும்பி மேயினான். 7

12 செறிகழல் அரக்கர்தம் அரசு சீரியோர்
நெறியல தாகலின் நிலைக்க லாமையும்
எறிகடல் உலகெலாம் இளவற் கீந்ததோர்
பிறிவருங் கருணையும் மெய்யும் பேணினான். 8

நீண்ட காலம் சேர்ந்து வாழ முடியுமோ! சில நாளில் மன வேறுபாடு வெளிப்பட்டுவிடும்; ஆதலால் வஞ்சனை விரைவில் வெளியாய்விடும்,

10. விளம்பும்—சொல்லிவிடத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தும். வஞ்சனையின் செயல்களெல்லாம் முன்யோசனை யில்லாத, இருட்பள்ளம் போன்றவராகிய வஞ்சகர் குழுவினன்றி, திறந்த வெளி போன்றவராகிய கள்ளமற்றவரிடம் பலிக்குமோ! அரக்கர் குழுவினில் பலித்திடும்: நம் முன்னிலையில் விளக்கின்முன் இருள்போன்று கெட்டொழியும்.

11. கோலிய—வளைத்த. வாலிக்கு வீடுபேறும் தம்பிக்கு அரசும் அருளியது போன்று இராவணனுக்கு விண்ணுலகமும் தனக்கு இலங்கையரசும் அருளுதற்குக் காரணமான சீலம் முதலிய குணங்களில் ஈடுபட்டு உன்னை விரும்பி வந்தனன். தெள்ளிதின் மேல்—தெளிவாக அறிந்துகொண்ட பிற்பாடு. மேலரசு—வீட்டரசு என்ற பொருளும் தொனித்தல் காண்க. சீலம்—தாழ்ந்தோருடன் வேறுபாடின்றிப் பழகுங் குணம்.

12. செறிகழல்—செறிந்த வீரக்கழல். நெறி—முறைமை. எறி கடல்—அலையெறியுங் கடல். இளவற்கு—பரதனுக்கு. பிறிவு அரும்—நீங்குதலில்லாத. மெய்யும்—வாய்மையும். பிறப்புரிமையால் நின்னதாகிய அரசினைப் பரதனுக்கு அளித்தது போலவே வெற்றியுரிமையால் நின்னதாகும் இலங்கைச் செல்வத்தைத் தனக் களிப்பாய்; கருணை மாறாமையின். ஒரு முறை அளித்தால் பின்னர் தான் பிழை செய்தாலும், வாய்மையின் வழுவாய் என்று விரும்பி வந்தான்.

13 காலமன் றிவன்வருங் காலம் என்பரேல்
வாலிநன் றுறுபகை வலிதொ லைத்தலால்
ஏலுமிங் கிவற்கினி இறுதி யென்றுனை
மூலமென் றுணர்வரப் பிரிவு முற்றினான். 9

14 தீத்தொழில் அரக்கர்தம் மாயச் செய்வினை
வாய்ந்துளர் அன்னவை உணரு மாண்பினால்
காய்ந்தவர் அவர்களை கையுற் றார்நமக்கு
ஏத்தரும் உறுதியும் எளிதின் எய்துமால். 10

15 தெளிவுற லரிதிவர் மனத்தின் தீமைநாம்
விளிவது செய்தவர் என்ன வேண்டுதல்

---

13. தன் கருத்தை ஒருபடி உரைத்தபின் ஏனையோர் கூறிய ஏதுக்கள் பொருந்தாமையைக் காட்டுகின்றான். இச் செய்யுளில் கடைசியிற் பேசிய நீலன் கூற்றை மறுத்துக் கூறுகிறான்.

'இவன் தமயனுக்கு நெருக்கடி நேர்ந்த பொழுது வந்தான்; ஆதலால் கெட்ட நோக்கத்துடன் வந்தவனாவான்' என்று கூறினாரேல், பல காலம் தீய தொழில் புரிந்துவந்த தன் தமயனைத் திருத்தப் பார்த்து அது கைகூடாமையினால் உரிய காலத்தை எதிர்பார்த்திருந்தவன், வாலியின் பெரிய வலிமையை நீ தொலைத்தமையால், இராவணனுக்கும் இறுதிவரும்; ஆதலால் நீயே மூலப் பொருள் என்னும் அறிவு தோன்றித் தன் இனத்தவரை முற்றாகப் பிரிந்தான். ஆகவே இவன் வந்த காலமும் ஏற்ற காலமே யாகும். துறு பகை வலி—திணிந்த பகைமையினது வலிமை. இறுதி—மரணம். ஏலும்-பொருந்தும்.

14. நீலனுக்கு முன்பு பேசிய சாம்பவன் கூற்றை மறுக்கின்றான்.

அரக்கர் மாயையிலே வல்லவர் என்பது மெய்யே. அதனால் நமக்கு நன்மையே யன்றித் தீமையில்லை. மாயையில் வல்ல அவரே நம் வசப்பட்டாராயின் நமக்கு நன்மையே உண்டாகும் என்று கூறுகின்றான். அன்னவை—அப்படிப்பட்ட மாயச் செயல்களின் கூறுபாடுகளை. காய்த்தவர்—அடிப்பட்டவர். கையுற்றார்—கையாளாக வந்தவர். ஏத்தரும் உறுதி—புகழ்தற்கரிய ஆக்கம்.

15. 'வஞ்சனை இயற்றிய வந்தவாறலால் தஞ்சென நம் வயிற் சார்ந்துளான் அலன்' என்று சுக்கிரீவன் கூறியதை மறுத்துரைக்கின்றான்.

'இவர்களை இப்படிப்பட்டவர் என்று தெளிவாக அறிதல் ஒருவராலும் இயலாது; மனத்தில் முழுவதும் நஞ்சுபோன்ற தீமையே யன்றி வேறில்லை; ஆதலால் இறுதி பயக்குஞ் செயல்களைப் புரிவர்' என்று நாம் மனம் போனபடி கொள்ளுதல் பொருத்தமன்று. அறிவினால் மேம்பட்டவர் வலியவர் திறத்தி

ஒளியுற உயர்ந்தவர் ஒப்ப எண்ணலர்
எளியவர் திறத்திவை எண்ண லேயுமோ.

16 கொல்லுமின் இவனையென் றரக்கன் கூறிய
எல்லையில் தூதரை எறித லென்பது
புல்லிது பழியொடும் புணரும் போர்த்தொழில்
வெல்லலம் பின்னையென் றிடைவி லக்கினன். 12

17 மாதரைக் கோறலும் மறந்து நீங்கிய
ஆதரைக் கோறலும் அழிவு செய்யினும்
தூதரைக் கோறலும் தூய்தன் றாமென
ஏதுவிற் சிறந்தன எடுத்துக் காட்டினன். 13

18 எல்லையில் யானிவன் இரண மாளிகை
செல்லிய போதினுந் திரிந்த போதினும்
நல்லன நிமித்தங்கள் நனிந யந்துள
அல்லதும் உண்டுநா னறிந்த தாழியாய். 14

19 நிந்தனை நறவமும் நெறியில் ஊன்களும்
தந்தன கண்டிலேன் தரும தானமும்

லும் அங்ஙனம் எண்ணார். ஆதலால் அண்ணனால் துரத்தப்பட்டு எளிமைப் பட்டு நம்மை நாடி வந்து சரண்புகுந்தவர் திறத்தில் அப்படி எண்ணுவது பொருந்துமோ! அன்று.

16. இங்ஙனம் மூவர் கூறிய ஏதுக்களின் பொருத்தமின்மையைக் காட்டி, தான் முதலிற் கூறியதை, இது முதல் ஐந்து செய்யுட்களில் சில எடுத் துக்காட்டுக்களால் நிறுவுகின்றான்.

எறிதல்—வெட்டுதல். புல்லிது—இழிந்தது. வெல்லலம்—வெல்லமாட் டோம். பழியொடும் புணரும்—பழியோடும் அவ்விழிவு நம்மைச்சேரும். இடை —சரியான சமயத்திலே.

17. எப்படி இடைவிலக்கினான் என்பதை மீட்டுந் தெளிவாகக் கூறு கின்றான்.

மறத்து நீங்கிய ஆதர்—வீரத்தினின்றும் நீங்கிய பசுவைப் போன்றவர்; வீரச் செயல் புரிய வல்லமை யில்லாதவர்.

18. எல்லி—இரவு. இரணம்—பொன். செல்லிய போதிலும்—சென்ற பொழுதும். திரிந்த போதினும்--மறுபடி அந்தப் பக்கம் திரிந்த பொழுதும். நிமித்தம்—சகுனம். நனி நயந்துள—மிகவும் விரும்புந்தன்மையவாய் நிகழ்ந்தன. அவைகளேயன்றி வேறு விஷயமும் உண்டு; நான் கண்டறிந்தது.

19. நிந்திக்கத்தக்க கள்ளும் நன்னெறிக்கு ஒவ்வாத புலாலும். தந்தன— வைக்கப்பட்டன. தரும தானம்—அறம் பற்றிய சிந்தனையோடு செய்யப்

வந்தனை நீதியும் பிறவும் மாண்பமைந்து
அந்தணர் இல்லெனப் பொலிந்த தாமரோ. 15

20 அன்னவன் தனிமகள் அலரின் மேலயன்
சொன்னதோர் சாபமுண் டுன்னைத் துன்மதி
நன்னுதல் தீண்டுமேல் நணுகுங் கூற்றென
என்னுடை இறைவிக்கும் இனிது கூறினாள். 16

வேறு

21 பெற்றுடைய பெருவரமும் பிறந்துடைய
வஞ்சனையும் பிறவும் உன்கை
விற்றொடையின் விடுகணையால் வெந்தொழியு
மெனக்கருதி விரைவின் வந்தான்
உற்றுடைய பெருவரமும் உகந்துடைய
தண்ணளியும் உணர்வும் நோக்கின்
மற்றுடையார் தாமுளரோ வாளரக்க
னன்றியே தவத்தின் வாய்ந்தார். 17

படும் தானம். வந்தனை—கடவுள் வழிபாடு. நீதி—நீதி நெறியில் ஒழுகும் ஒழுங்கு. மாண்பமைந்து—சிறந்தமைந்து. அரோ —அசை.

20. தனிமகள்—ஒப்பற்ற மகள். அலர்—தாமரை. துன்மதி—இராவணன். என்னுடை இறைவி—சீதா பிராட்டி.

21. இதுமுதல் நான்கு கவிகள் அனுமன் பேச்சின் முடிவுரை. முதல் மூன்று கவிகளில் உணர்ச்சியைக் கிளறும் சான்றுகள் சில காட்டி, நான்காம் கவியில் தன்னுடைய துணிபு இன்னதென்று கூறி முடிக்கின்றான். உணர்ச்சி வேறுபாட்டிற்கிசைய ஓசையும் வேறுபடுகின்றது.

தவஞ்செய்து அரிதிற் பெற்ற பெரிய வரங்களின் வலிமையும், பிறவிப் பெருமையமைந்த வஞ்சனையின் வலிமையும், பிற வல்லமைகளும் உன்னுடைய ஓரம்பினாலே சாம்பலாகி முற்றாக அழியும் என்பதைத் தெளிவாக அறிந்து, அவ்வழிவு உண்டாகு முன்னமேயே உன்னையடைய வேண்டுமென்று காலந் தாழ்த்தாது வந்துளான்; இப்படி வந்தவனுடைய வரம் முதலியவற்றை நோக்கின் இவனைப்போன்று தவம் பலிக்கப்பெற்றவர் ஒருவருமிலர் என்பது தெளிவு.

பெருவரம்—பக்தியைப் பெருகப் பெற்றவரம். தண்ணளி—தூதரைக் கோறல் முதலிய செயல்கள் தீயன என்றுரைத்த கருணை. உணர்வு—நீயே மூலமென்றும், நின்னாலேயே அரக்கர் அழிவெய்துவர் என்னும் அறிவு. பக்தி, அருள், ஞானம் இம் மூன்றுமுடையவனாகிய இவன் பெற்ற தவச்செல்வம் ஒருவரும் பெற்றிலர்.

22 தேவர்க்குந் தானவர்க்குந் திசை முகனே
முதலாய தேவ தேவர்
மூவர்க்கும் முடிப்பரிய காரியத்தை
முற்றுவிப்பான் மூண்டு நின்றே
ஆவத்தின் வந்தபய மென்றானை
அயிர்த்தகல விடுதி யாயின்
கூவத்தின் சிறுபுனலைக் கடலயிர்த்த
தொவ்வாதோ கொற்ற வேந்தே. 18

23 பகைப்புலத்தோர் துணையல்லர் என்றிவனைப்
பற்றேமேல் அறிஞர் பார்க்கின்
நகைப்புலத்த தாமன்றே நற்றாயம்
உளதாய பற்றான் மிக்க
தகைப்புலத்தோர் தந்தையர்கள் தம்பியர்கள்
தமையரிவர் தாமே யன்றோ
மிகைப்புலத்து விளைகின்ற தொருபொருளைக்
காதலிக்கின் விளிஞ ராவார். 19

---

22. தானவர்—அசுரர். மூண்டு—முனைந்து. ஆவத்து—ஆபத்து. அயிர்த்து—இவன் கேடு சூழ்வானோ என்று ஐயமுற்று. அகல விடுதியாயின்—தானாகவே விட்டுப் போம்படி கைவிடுவாயானால். கூவம்—கிணறு. அயிர்த்தது ஒவ்வாதோ—தன்னைவிழுங்கிவிடும் என்று சந்தேகப் பட்டது போலாகாதோ! இவன் மாட்டு ஐயுறவு கொள்ள இடமேயில்லை என்று கூறுகின்றான்.

23. பகைவரிடத்தைச் சார்ந்தவர் நமக்கு உற்ற துணையாகார் என்று கருதி இவனை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளாவிடின். நகைப்புலம்—பரிகசிக்கும் விஷயம். முன்பு 'ஒளியுற உயர்ந்தவர் ஒப்ப எண்ணலார்' என்று கூறியதனைத் தொடர்ந்து விவரிக்கின்றான். நற்றாயம்..............விளிஞராவார்—பங்காளிகளாகிய தந்தை, தம்பி, தமையன், முதலியோரன்றோ ஒரு பொருள் காரணமாக ஒருவரை யொருவர் கொல்லும்படியான பகைமை யுடையவராவார். நல் தாயம் உளதாய பற்றால் மிக்க தகைப்புலத்தோர்— நெருங்கிய பிறப்புரிமை உள்ளதனலாகிய உறவிலே மிகுந்தவர்; பிறப்பு, இறப்பு முதலியவற்றில் தீட்டுக் காக்கும்படியான நெருங்கிய உறவு பூண்ட தகுதிவாய்ந்த பங்காளிகள்; அவர்களாவார் தம்பிமார் முதலாயினர். கைக்கு எட்டாத இடத்திற் பெறத் தகும் சிரியதொரு பொருளைப் பெற ஆசைப்பட்டால் ஒருவரை யொருவர் கொலை நேர்தற்குரிய பகைஞராவார். ஆகவே இவன் தமையனோடு மாறுபட்டு வந்ததில் வியப்பில்லை; அது உலகியல்; ஆதலால் அவனை ஐயுறுதல் நகைப்பிற் கிடமாகும்.

24 ஆதலினா லிவன்வரவு நல்வரவே
எனவுணர்ந்தேன் அடியேன் உன்தன்
வேதநூல் எனத்தகைய திருவுளத்தின்
குறிப்பறியேன் என்று விட்டான்
காதல்நான் முகனாலுங் கணிப்பரிய
கலையனைத்துங் கதிரோன் முன்சென்று
ஓதினான் ஓதநீர் கடந்துபகை
கடந்துலகை உய்யக் கொண்டான்.

---

24. தன் துணிபு இன்னதென்று கூறிப் பேச்சை முடிக்கின்றான். நல்வரவு—நல்ல நோக்கத்துடன் வந்த வரவு; நமக்கு நன்மை யளித்தற்குக் காரணமான வரவு. திருவுளத்தின் குறிப்பறியேன் என்று விட்டான்—அவனை அவசியம் ஏற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும் என்று வற்புறுத்தத் தொடங்கி, 'நின் மனக் குறிப்பு இன்னதென்றறியேன்' என்று கூறுமளவில், இராமபிரான் முகக் குறிப்பை நோக்கியவன், அதனை நன்குணர்ந்து, மேலுஞ்சில கூறுதல் அவசிய மின்று என்று அத்துடன் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டான். மாருதி வடித்துக் கூறிய மொழிகளைச் செவிமடுத்து அமிழ்தின் மாந்திய இராமபிரான் அப்பொழுது அவன் பேச்சைப்பற்றிக் கருதியதை ஒட்டி, 'காதல் நான்முகனாலும்' முதலிய அடைமொழிகள் தோன்றின. கணிப்பரிய—இவன் கற்ற நூல், கலை முதலியன இன்னின்ன என்று எண்ணிக் கணக்கிடமுடியாத, (கிட்கிந்தா: 128.) ஓதநீர் கடந்து—கலைகளாகிய கடலைத் தாண்டியது போலவே வீங்கு நீர்க் கடலையுந் தாண்டி. பகை கடந்து—பகையாகிய கடலையும் அங்ஙனமே எளிதிலே கடந்து. உலகை உய்யக் கொண்டான்—விபீடணனை உய்யக் கொள்வதன் வாயிலாக உலகம் முழுவதும் உய்யும்படி பாதுகாத்த அனுமன்.

---

54. இராமபிரான் உரை முடிபு.

அனுமன் விபீடணனைக் குறித்துப் பேசி முடிந்ததும், அவன் கூற்றை ஆதரித்து உரை முடிபு கூறிய இராமபிரான் பேச்சு இப் பாடத்திற் காணப்படும்.

காவலாளனாகிய மயிந்தன் இராமபிரான் ஏவலின்படி சென்று விபீடணனாதியோரை வினவியறிந்து, தான் கண்டதும் கேட்டதும் அப்பிரானுக்கு உரைத்தனன். அவன் கூறியதையெல்லாங் கேட்ட இராமபிரான், விபீடணன் தவம், தூய்மை, பிராட்டியை விடும்படி இராவணனுக்கு நன்மதி கூறியமை, தமயன் அவனைச் சினந்து துரத்தியமை, உயிர் தப்பும் பொருட்டு

அன்னவன் தன்னைச் சரண் புகுந்தமை—ஆகியவற்றை யெல்லாம் உணர்ந்து, அவன்பால் கருணை மீதூரப் பெற்றவனாய், தன் துணைவரை நோக்கி, 'இவன் கைப்புகற் பாலனோ? கழியற் பாலனோ? நன்கு ஆராய்ந்து கூறுமின்', என்று கேட்டனன். சுக்கிரீவன், சாம்பவன், நீலன் முதலிய வானரத் தலைவர் அவனைப் பற்றுதல் பழுது என்றனர். அவர்கள் யாவரும் ஒன்றிக் கூறியது கேட்டு மனவருத்தமும் ஏமாற்றமும் அடைந்த இராமபிரான், 'நெறிதரும் மாருதி என்னும் நேரிலா அறிவனை' நோக்கி, 'நின் கருத்து யாது? செப்புக' என்றனன். என்னலும் அவன் எழுந்து, 'கணங்கொள்கை நும்மனோர் கடன்மை காண்' என்று பொருள் பட, 'இவன் வரவு நல்வரவு, இவனை அகலவிடுதல் அறிஞர் நகைப் பிற்கிடமாகும்' என்று ஏதுவிற் சிறந்தன எடுத்துக் காட்டி மொழிந்தனன். விபீடணன், 'கொற்றவ! சரண்' என்று கூறிய சொல் செவிப் பட்டது முதல் அவன்மாட்டு அன்பும் அருளும் இயல்பாகச் செல்கின்ற மனத்தினனாகிய இராகவனுக்கு, 'காதல் நான்முகனும் கணிப்பரிய கலையனைத்தும் கதிரோன் முன் சென்று ஓதிய' மாருதியின் சொல் அமுதம் போன்றிருந்தது; அவன் சீரிய உரையினைப் பாராட்டி, அவன் கருத்தை யெல்லாம் சில சொற்களால், தன் கருத்தோடு ஒன்றியமை புலப்படத் தொகுத்துரைத்து, அடைக்கலம் அளித்தலாகிய பேரறத்தின் சீர்மைகளையெல்லாம் பலபடி விரித்துரைக்கலுற்றான். தீது வரினும் நலம் வரினும், விளைவு நோக்காது, அடைந்தவரது குணங் குற்றங்களை ஆராயாது, அபயம் என்று கூறிய அக் கணமே அபயதானமளித்தலே வாய்வது; இயல்வது கரந்து ஈயாது வாழ்பவர் செத்தவரேயாவர்; மேலும் அறமும், அருளும், ஆண்மையும் பறியுண்ணும் என்று சிபி முதலானோர் செய்த அருஞ் செயல்களை மேற்கோள் காட்டி, அப் பெற்றியை யெல்லாம் முற்ற விளக்கி, ஈற்றில், தான் தண்டக வனத்துறை தவமுனிவர்க்கு அஞ்சன்மின் என்று சூளுறவு கொண்டதற்கு இசைய விபீடணனுக்கும் அபயமளித்தலே கடமை என் றுரைத்து, சுக்கிரீவனை நோக்கி, 'நீயே அக் கோதிலாதவனை என்பால் அழைத்து வருதி' என்று கூறி அனுப்பினன்.

கலைகளையெல்லாம் கற்றுணர்ந்த அனுமன் பேச்சு நூலறி வும் நுண்ணறிவும் செறிந்தது; இயல்பாகவே அளவிலா உணர்

வினனாகிய இராமபிரான் பேச்சு வாலறிவும் முழு உணர்ச்சி நலமும் கனிந்தது. அனுமன் பேச்சு சிந்தனையைத் தன் வயமாக்கி உணர்ச்சியிற்செறிவது; இராகவன் பேச்சு சிந்தனையையும் உணர்ச்சியையும் ஒருங்கே தன் வயமாக்கி, நுண்ணுணர்வின் எல்லைக்கு மிக அப்பாற்பட்ட மேனிலையுணர்வுலகிற்கொண்டு செல்வது விற்பன்னர், கவிஞர் இருதிறத்தார்க்கும் இடைப்பட்ட சொல் நல வேறுபாட்டை இவ்விருவர் வாய்மொழிகளிற் காணலாம்.

[தெ. ப:—விபீடணனடைக்கலப் படலம்: 106-116, 118, 120.]

25 மாருதி வினய வார்த்தை செவிமடுத் தமிழ்தின் மாந்திப்
பேரறி வாளன் நன்று நன்றெனப் பிறரை நோக்கி
சீரிது மேலிம் மாற்றம் தெளிவுறத் தேர்மின் என்னு
ஆரியன் உரைப்ப தானன் அனைவரும் அதனைக்
கேட்டார். 1

26 கருத்துற நோக்கிப் போந்த காலமும் நன்று காதல்
அருத்தியும் அரசின் மேற்றே அறிவினுக் கவதி யில்லை
பெருந்துயர் தவத்தி னானும் பிழைப்பிலன் என்னும்
பெற்றி
திருத்திய தாகு மன்றே நம்வயிற் சேர்ந்த செய்கை. 2

---

25. வினய வார்த்தை—வணக்கத்தோடு கூறிய சொற்கள். அமிழ்தின் மாந்தி—அமுதம் உண்டது போல மகிழ்ந்து. 'பேரறிவாளன் இவன்; பேசியதும் மிகவும் நன்று' என்று அனுமனைப் பாராட்டி. பின்பு ஏனையோரை நோக்கிப் பேசுவானாயினன். சீரிது—பேசிய திறம் மட்டுமன்றிக் கூறிய பொருளும் சீரிதாக மதிக்கற்பாலது. மேல் இம் மாற்றம் தெளிவுறத் தேர்மின்—அவன் பேசியதின் தொடர்பாக யான் கூறும் இச் சொற்களையும் தெளிவாக ஆலோசியுங்கள். இராம பிரான் பேசத் தொடங்க அனைவரும் முழு அவதானத்துடன் கேட்கலாயினர். ஆரியன்—தலைவனாகிய இராமபிரான்.

26. கருத்துற நோக்கி—நன்கு ஆராய்ந்து. அருத்தி—ஆசை. அரசு—1. இலங்கையரசு. 2. மேலரசாகிய வீட்டரசு. அவதி—எல்லை. தவத்தினான்—விபீடணன். முன்னமேயே குற்றமில்லாதவன்; அப்பெற்றி நம்மிடம் வந்த செய்கையால் இன்னும் திருத்தமடைந்து விளங்குமன்றோ!

இச் செய்யுளில் அனுமன் கூறியவற்றைத் தொகுத்துப் பின் மொழிந்து அடுத்த செய்யுள் முதல் தன் கருத்தை விரித்துக்கூறுகின்றான்.

27 மற்றினி யுரைப்ப தில்லை மாருதி வடித்துச் சொன்ன
பெற்றியே பெற்றி அன்ன தன்றெனிற் பிறிதொன் றானும்
வெற்றியே பெறுக தோற்க விக வியாது வாழ்க
பற்றுத லன்றி யுண்டோ அடைக்கலம் பகர்கின் றானை. 3

28 இன்றுவந் தானென் றுண்டோ எந்தையை யாயை முன்னங்
கொன்றுவந் தானென் றுண்டோ புகலது கூறு கின்றான்
தொன்றுவந் தன்பு செய்யுந் துணைவனு மவனே பின்னைப்
பின்றுமென் றாலும் நம்பாற் புகழன்றிப் பிறிதுண்
டாமோ. 4

29 பிறந்தநாள் தொடங்கி யாருந் துலைபுக்க பெரியோன்
பெற்றி
மறந்தநாள் உண்டோ என்னைச் சரணென வாழ்கின்
றானைத்

---

27. மாருதி வடித்துக் கூறியபடி அடைக்கலம் புக்கவனைப் பற்றுதலே மேலான அறம் என்று கூறுகின்றான்.

மற்று—வேறு. வடித்து—ஆராய்ந்து. அன்னது அன்று எனில்—மாருதி சொன்ன பெற்றி பெற்றியன்று என்று பின்பு நிகழும் செயல்களால் ஏற்படினும். பிறிதொன்றானும்—இவனை ஏற்பதை விட்டு வேறோர் உபாயத்தினால். இவனை அகலவிடுவதனால் நமக்கு வெற்றியே வருக; இவனைக் கைக்கொள்வதால் தோல்வி வருக; அதனினும் மோசமாகிய உயிர்க்கேடு வரினும் வருக; அன்றி அழியா வாழ்வு வருக. விளைவு முதலியவற்றை ஆராய்வதற்கு இடமே இல்லை: அடைக்கலம் என்று கூறுகின்றவனை நாம் பற்றுதலையன்றி செயற்பாலது வேறொன்றுமில்லை. விக—அழிக. பற்றுதலன்றி யுண்டோ அடைக்கலம் பகர்கின்றானை—இராமபிரான் பேச்சின் சாரம் இதுவே.

28. அடைக்கலம் உதவுதலாகிய அறத்தின் இயல்பு, சீர்மை இவற்றை விரித்துரைக்கின்றான்.

யாயை—தாயை. புகல்—அடைக்கலம். தொன்று வந்து—முன்னமே வந்து. பின்னை—பிற்பட்ட நிலையில். பின்றும் என்றாலும்—மாறுபாடாக நடப்பான் எனினும். பிறிது—பழி.

29. அடைக்கலம் புக்கவர் யாவரேயாயினும் அவரைப் பற்றாமல் விடுதல் இறந்ததற்கு ஒப்பாகும் என்பதை சிபியின் முன்மாதிரியைக் காட்டி விரிக்கின்றான்.

துலைபுக்க பெரியோன்—சிபி. பெற்றி—'மன்னுயிர்க்குத் தன்னுயிரை மாறாக வழங்கிய' பெற்றி. அதனை யாரும் பிறந்தநாள் தொடங்கி மறந்த நாள் உண்டோ! இல்லை. என்னைச் சரண் என வாழ்கின்றானை—அப்பெரியோனைப்

துறந்தநாட் கின்று வந்து துன்னினுன் சூழ்ச்சி யாலே
இறந்தநா ளன்ரே என்றும் இருந்தநா ளாவ தென்ருன். 5

30 இடைந்தவர்க் கபயம் யாமென் றிரந்தவர்க் கெறிநீர் வேலை
கடைந்தவர்க் காசி ஆல முண்டவற் கண்டி லீரோ
உடைந்தவர்க் குதவா னுயின் உள்ளதோன் றியா னுயின்
அடைந்தவர்க் கருளா னுயின் அறமென்னும் ஆண்மை என்னும். 6

31 பேடையைப் பிடித்துத் தன்னைப் பிடிக்கவந் தடைந்த பேதை
வேடனுக் குதவி செய்து விறகிடை வெந்தீ மூட்டிப்
பாடுறு பசியை நோக்கித் தன்னுடல் கொடுத்த பைம்புள்
வீடுபெற் றுயர்ந்த வார்த்தை வேதத்தின் விழுமி தன்ரே. 7

32 போதக மொன்று கன்றி இடங்கர்மாப் பொருத போரின்
ஆதியம் பரமே யானுன் அபயமென் றழைத்த அந்நாள்

புக்கடைந்த புருவைப் போல, சரண் பெற்ருல் உயிர்தரித்து வாழுதல், பெரு விடின் மரண மடைதல், ஆதலால் அடைக்கலம் உதவுவது திண்ணம்; அப்படி அடைக்கலம் கூறி, உயிர் வாழலாம் என்று நம்பி வந்தவனே. இப்படிப்பட்ட பேராபத்தில் நின்றவனைக் கைவிட்ட நாளைக் காட்டிலும், இன்று வந்து சேர் கின்ற இவன் செய்யும் சூழ்ச்சியினுலே இறந்துபடும் நாளல்லவோ நிலை பெற்ற வாழ்வினை அளிக்கும் நாளாவது.

30. மனமுடைந்து வந்து 'சரண்' என்று கூறியவர்களுக்கு அதனை ஈயாதவர் அருள், அறம், ஆண்மை முதலியவற்றையும் இழந்தவரே யாவர் என்பதைச் சிவபெருமான் கடலிற் ருேன்றிய கடுவிடமுண்டருளிய செயலைக் காட்டிக் கூறுகின்ருன்.

இடைந்தவர்—அஞ்சினவர். உடைந்தவர்—மனமுடைந்தவர். என்னும்—யாது பயனுடைத்தாம்! அழிந்து விடுமன்ரே!

31. குறைகுணங்களைப் பற்றி ஆராயாமல், முன்பு பெருந் தீமைபுரிந்த வர்க்கும் அடைக்கலமுதவித் துன்பந் தீர்த்தலைவிட மேலான அறம் இல்லை என்பதை ஒரு புருவின் செயலைக் காட்டி விளக்குகின்ருன்.

பேடை—பெண் பறவை; ஈண்டு ஒரு புரு. பாடுறு பசி—வருத்துகின்ற பசி. விழுமிது—பெருமை பொருந்தியது.

32. அந்த அறத்தைக் காலந் தாழ்த்தாமல் செய்தலின் சிறப்பைக் கஜேந்திரன் வரலாறு காட்டிக் கூறுகின்ருன்.

வேதமும் முடிவு காறு மெய்ப்பொருள் வெளிவந் தெய்தி
மாதுயர் துடைத்த வார்த்தை மறப்பரோ மறப்பி
லாதார். 8

33 மன்னுயி ரெல்லாந் தானே வருவித்து வளர்க்கும் மாயன்
தன்னன வுலகமெல்லாந் தருமமும் எவையுந் தானே
என்னினும் அடைந்தோர் தம்மை ஏமுற இனிதின்
ஓம்பிப்
பின்னும்வீ டளிக்கு மென்றால் பிறிதொரு சான்று
முண்டோ. 9

34 நஞ்சினை மிடற்று வைத்த நகைமழு வாளன் நாளுந்
தஞ்சென முன்னந் தானே தாதைபாற் கொடுத்துச் சாதல்
அஞ்சினேன் அபய மென்ற அந்தணற் காகி அந்நாள்
வெஞ்சினக் கூற்றை மாற்றும் மேன்மையின் மேன்மை
யுண்டோ. 10

35 சரணெனக்கு யார்கொல் என்று சானகி அழுது சாம்ப
அரணுனக் காவன் வஞ்சி அஞ்சலென் றருளின் எய்தி

போதகம்—யானை: கஜேந்திரன். கன்றி—கோபங்கொண்டு. இடங்கர்மா—முதலை. மாதுயர்—பெரிய துயரம். வார்த்தை—வரலாறு. மறப்பு—மறதி.

33. யாவையும் எவரும் தானாகிய மாயவனும் சரண்புகுந்தோரை ஏமுற இனிதின் ஓம்பிப் பின்னும் வீடுபேறளிக்கு மென்றால் இவ்வறத்தின் மேன்மைக்கு வேறு சான்று வேண்டா என்று கூறுகின்றான்.

வருவித்து—படைத்து. வளர்க்கும்—பாதுகாக்கும். உலகமெல்லாம் தன்னன. தன்னன—தன்னுடையன. தருமமும் எவையும் தானே—அறங்களும் அவற்றின் பயனும் தானிட்ட வழக்கு: அவைகளெல்லாம் 'யாதவன் நினைந்தான் அன்ன பயத்தன. (சுந்தர : 157.) (அப்படி இருந்த போதிலும்) ஏமுற இனிதின் ஓம்பிப் பின்னும் வீடளிக்கும். ஏம்—ஏமம். சான்று—உதாரணம். (திருவாய் மொழி 7 : 5 : 10.)

34. அழித்தற் கடவுளும் தான் அருளிய வரத்தின்படி அளித்த ஆயுளை மாற்றும்படி சரண்புக்க அந்தணச் சிறுவன் பொருட்டுக் கூற்றினை உதைத்த செயலினும் மேன்மையானது ஒன்றுண்டோ என்று கூறுகின்றான்.

நகை மழு—விளங்குகின்ற மழு. மழுவாளன்—சிவபிரான். நாளும் தஞ்சு என—இவன் வாழ்நாளும் குறைவு என்று; முன்பு அவன் தந்தைக்கு வரமளித்து. அந்தணன்—மார்க்கண்டேயர். மாற்றும்—உதைக்கும்.

35 கழுகின் வேந்தன் சானகியின் துயர் கண்டு தானாகவே 'அஞ்சேல்' என்று முன் வந்து அரக்கனோடு பொருது தெய்வ மரண மெய்தியமையை மேற்கோள் காட்டி, அவ் வறத்தின் தெய்வப் பண்பினை யுணர்த்துகின்றான்.

முரணுடைக் கொடியோன் கொல்ல மொய்யமர் முடித்துத்
தெய்வ
மரணமென் றதனை பெற்றது என்வயின் வழக்கன்
றுமோ. 11

36 சீதையைக் குறித்த தேயோ தேவரைத் தீமை செய்த
பேதையைக் கொல்வேன் என்று பேணிய விரதப் பெற்றி
வேதியர் அபய மென்றூர்க்கு அன்றுநான் விரிந்துச்
சொன்ன
காதையைக் குறித்து நின்ற அவ்வுரை கடக்க லாமோ. 12

37 ஆதலால் அபயம் என்ற பொழுதத்தே அபய தானம்
ஈதலே கடப்பா டென்பது இயம்பினீர் என்பால் வைத்த
காதலால் இனிவே றெண்ணக் கடவதென் கதிரோன்
மைந்த
கோதிலா தவனை நீயே என்வயிற் கொணர்தி என்றான். 13

சாம்ப—ஒடுங்க. அரண்—காப்பரண். வஞ்சி—வஞ்சிக்கொடி போன்ற வளே. அருளின் எய்தி—கருணையினல் வந்தடைந்து. முரணுடைக் கொடி யோன்—மாறுபாடான கொடிய குணமுள்ள இராவணன். மொய் அமர்—கை கலந்த போர். தெய்வ மரணம்—பெருமை மிக்க மரணம். வழக்கு—மேற் கொள்ளுதற்குரிய செயல்.

36. இராவணனுல் துன்புற்று வருந்திய முனிவரர்க்கு அன்று அபய மளித்தது போன்று, அவனுல் நலிவுற்று வந்தடைந்த இவனுக்கும் அபய மளித்தல் வேண்டும் என்று கூறுகின்றுன்.

பேதை—அறிவிலியாகிய இராவணன். பேணிய விரதப் பெற்றி-விரும்பிக் கூறிய சபதத்தின் தன்மை. விரதப் பெற்றி சீதையைக் குறித்த தேயோ! அவன் அவளைக் கவர்ந்து செல்வதற்கு முந்தியே கூறிய மொழி அவள் பொருட்டாக நிகழ்ந்ததன்று. காதை—செய்தி: முன்பு முனிவர்க்குச் சொன்ன அந்த உரை. அபயம் என்றூர்க்கு அபயதானம் ஈதலாகிய அந்த உரையை இன்று தவறி நடக்கலாமோ!

37. ஆதலால் அபயம் என்று கூறிய அக்கணமே, அதன் விளைவையும், கூறியவரது குறைகுணங்களையும் ஆராயாமல் அபயதானம் ஈதல் நமது கடமை யாகும். என்பது—என்று கொள்வது. நீவிர் விளையும் நன்மை தீமைகளைப் பற்றிக் கூறினீர்; அது என்பால் வைத்த காதலினலே. இனிமேல் எண்ணக் கடவது யாதொன்றும் இல்லை. கோதிலாதவன்—விபீடணன்.

55. இராமபிரான் விபீடணனைச் சந்தித்தல்.

இராமபிரான் ஏவலின்படி சுக்கிரீவன் விபீடணனிடம் சென்றது முதல் அவன் பாதுகை முடிசூடியது வரையில் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறுவது இப்பகுதி.

குகனுக்கு இராமபிரான்பால் அன்பு பெருகி பக்தியாக, வளர்ந்ததை ஒரு விதமாகக் காட்டினார் ஆசிரியர். தமையனுக்கு அஞ்சி அப்பிரானிடம் சரண்புக்க விபீடணனிடம் முன்னமேயே உள்ளத்து நிலைபெற்ற அன்பு திருத்தமுற்று, அப்பிரான் உடனுதித்தவர்களோடும் ஒருவனாகக் கொள்ளும்படி பக்தியாகக் கனிந்ததை ஆசிரியர் இப்பகுதியில் மற்றொரு சிரிய முறையிற் காட்டுகின்றார்.

இராமபிரானைத் தான் அடைக்கலம் புக்க செய்தியைச் சொல்லியனுப்பிய விபீடணன் அப்பிரான் விடையை எதிர்பார்த்தபடி, வஞ்சனையரக்கன் பின்வந்த தன்னை ஏற்றுக்கொள்வானோ என்று திரிகின்ற உள்ளத்தவனாய் நின்றான். அந்நிலையில் சுக்கிரீவன் தன்னை அழைக்குச்செல்ல வருகின்றான் என்பதறிந்து, கவலை நீங்கி அகமலர்ந்தான். இராகவன் வழுவலில் அபயம் வழங்கினான் என்று கவியின் வேந்தன் கூறக்கேட்டு, மனங்குளிர்ந்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் அருவி பாய நின்றான்.

தேவியைப் பிரித்த பாவி வஞ்சனுக்கு இளையவனாகிய தன்னை இராமபிரான் குணகுண நிரூபணஞ் செய்யாது, துணையெனப்பற்றிய செப்பருங் குணத்தில் ஈடுபட்டு, அவனிடம் தான் செல்லவேண்டும் என்பதையும் மறந்து நின்றான்; பாற்கடல் கடைந்த நிகழ்ச்சி சிந்தனையில் எழ, அக்கடலில் தோன்றிய கடுவிடத்தைச் சிவபெருமான் உண்டருளியது போன்று, அரக்கர் குலத்தில் தோன்றிய தன்னையும் இராமபிரான் அங்கீகரித்த பெருந்தகைமையை நினைந்து உள்ளம் உருகினான். பாற்கடல் தன்னைக் கீழ்மேலாம்படி கலக்கிய பொழுதும் அமுதினை அளித்தது போன்று, தன் இனத்தவர் இன்னலே புரியவும் அப்பிரான் தனக்கு மீளா அடைக்கலம் உதவியமையை எண்ணிப் பேருவகை எய்தினான்.

இந்நிலையில் இராமபிரான் தன்னைக்காணும் ஆவலுள்ளவனா யிருத்தலைச் சுக்கிரீவன் ஞாபகப்படுத்த, அரக்கர் ஏந்தல் அவனுடன் விரைந்து செல்லலாயினான். அங்ஙனஞ் சென்றவன் கண்ணுக்கு, கடல்கடந்த நினைவே பின்னூட்டுதலால், வானர சேனை பாற்கடல் போலவும், இராமபிரான் அமரர் வேண்டப் பள்ளி நீங்கிய திருமால் போலவும், இலக்குவன் மந்தர மலை போலவும் தோன்றினர். மறுகணம் வெண்மணற் பரப்பில் வீற்றிருந்த அஞ்சன வண்ணன் சீதாபிராட்டியின் கருவிழி போலக் காணப்பட்டான். வாகுவலயந் தீர்ந்த அவனது தோள்கள் பாம்பு கழற்றிய மந்தர மலையைப்போலத் தோன்ற, இமையோர் இடுக்கண் தீர்க்கும் பொருட்டு மணிமுடி துறந்து, சடைமுடி புனைந்து நாடிறந்து காடு நோக்கிப் பெயர்ந்து பலப்பல இன்னலுழக்கும் மாப்பெருங் கருணையில் மீண்டும் மீண்டும் ஈடுபட்டு, அப்பிரானை நோக்கினான். மரங்களும் உருக நோக்கும் காதலனாகிய வீடணன் மறுபடியும் மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பக் கண்ணீர் வார, அஞ்சன மேனியானை நோக்கி, அவனது கமலம் பூத்த கார்க் கோல மேனியழகில் ஈடுபட்டு, ஏம்பலுற்று, அப்பிரான் தன்னை நோக்குந்தோறும் இருநிலத்து இறைஞ்சுவானாகி, அவனது வரங்களின் வாரியன்ன தாளிணை வந்து வீழ்ந்தான்.

வணங்கியவனை அப்பிரான் பொழிந்ததோர் கருணை தன்னாற் புல்லினன் என்று தோன்ற, எழுந்து இனிதிருத்தி என்று மலர்க்கையால் இருக்கை ஈந்தான். அவனிருந்தபின் இராமபிரான் அருள் சுரந்து உவகை தூண்ட, 'என் பெயருள்ள அளவும் இலங்கைச் செல்வம் நின்னதே தந்தேன்' என்றுரைத்து, இலக்குவனை அவனுக்கு முடிசூட்டும்படி கட்டளையிட்டான். இராமபிரானது செப்பருங் குணத்திலீடுபட்டுத் தீராக் காதலனாகி நின்ற அரக்க அறிஞன், 'களவியல் அரக்கன் பின்னே தோன்றிய கடன்மை தீர, இளையவற் கவித்த மோலி என்னையுங் கவித்தி' என்றுரைத்தான். அது கேட்ட இராமபிரான் அவனது சீரிய மனநிலையை யுணர்ந்து, 'எம்முழை அன்பின் வந்த அகனமர் காதல் ஐய! 'முன்பு குகனொடும் ஐவரானோம்; பின்பு கதிரவன் மகனொடும் அறுவரானோம்; இன்று நின்னொடும் எழுவரானோம்' என்று அவனை உடனுதித்தவர்களோடும் ஒருவனாகச் சேர்த்துக்கொண்டான். அவன் கூறியது கேட்டு அச்சம் நீங்கிய

விபீடணன், தொடுகழற் செம்பொன் மௌலியைத் தானே எடுத்துச் சென்னியிற் சூட்டிக்கொண்டு பன்மடங்கு ஒளியுடன் விளங்கினன். அது கண்ட யாவரும் இன்பமுழற்றார்.

[தெ. ப:—விபீடணனடைக்கலப்படலம்: 121—135; 137—148.]

38 ஐயுற வெல்லாந் தீரு மளவையாய் அமைந்த தன்றே
தெய்வநா யகன துள்ளந் தேறிய அடைவே தேறிக்
கையுகற் கமைவ தானுன் கடிதினிற் கொணர்வ லென்னு
மெய்யினுக் குறையு ளான ஒருவன்பால் விரைவிற்
சென்றான். 1

39 வருகின்ற கவியின் வேந்தை மயிந்தனுக் கிளைய வள்ளல்
தருகென்றான் அண்ணல் நின்னை எதிர்கொளற்கு அருக்கன் தந்த
இருகுன்றம் அனைய தோளான் எய்தினன் என்ன லோடும்
திரிகின்ற உள்ளத் தானும் அகமலர்ந் தவன்முன்
சென்றான். 2

---

38. சுக்கிரீவன் இராமபிரான் பேச்சினால் ஐயுறவெல்லாந்தீர்ந்து, தன் பிழையான கருத்தைத் திருத்திக்கொண்டு. விடணன் மெய்யினுக்கு உறையுள் என்று தெளிந்து, அவனை விரைவிற் கொணரும் பொருட்டுச் சென்றான். அளவை—விடணனை மட்டிடற்குரிய அளவு கருவி: பிரமாணம். (யுத்த: 26.) தேறிய அடைவே தேறி—இராமபிரான் அவனைத் தெளிந்த கிரமத்திலே தானும் 'கோதிலாதவன்' என்றும், 'பெருந்துயர் தவத்தினுனும் பிழைப் பிலன்' என்றும் கூறியது கொண்டு, 'மெய்யினுக்கு உறையுளான ஒருவன் என்று தெளிந்து'.

39. மயிந்தனுக்கு இளைய வள்ளல்—முன்பு இராமபிரானுக்கு விபீடணனைப் பற்றிக் கூறியவன் மயிந்தன்; அவன் தம்பியாகிய துவிதன். அங்குக் காவல் காப்பவனாகிய அவன் சுக்கிரீவன் வருகையினால் நிகழ்ந்ததை உய்த்துணர்ந்து விபீடணனுக்குச் சொன்னான். தோளான்—சுக்கிரீவன். திரிகின்ற உள்ளத்தான்—அதுவரையில் இராமபிரான் என்ன கூறுவானோ என்று ஐயுற்று கடல் அலைபோன்று மனம் மறுகுகின்ற விபீடணன். அகம் மலர்ந்து—இப்பொழுது மனம் உவகையினால் மலர்ச்சியுற்று.

40 நொல்லருங் கால மெல்லாம் பழகினுந் தூய ரல்லார்
புல்லலர் உள்ளந் தூயார் பொருந்துவர் எதிர்ந்த ஞான்றே
ஒல்லைவந் துணர்வும் ஒன்ற இருவரும் ஒருநா ளுற்ற
எல்லியும் பகலும் போலத் தழுவினர் எழுவின் தோளார். 3

41 தழுவினர் நின்ற காலைத் தாமரைக் கண்ணன் தங்கள்
முழுமுதற் குலத்திற் கேற்ற முறைமையால் உவகை மூள
வழுவலில் அபயம் உன்பால் வழங்கினன் அவன்பொற் பாதம்
தொழுதியால் விரைவின் என்னக் கதிரவன் சிறுவன் சொன்னான். 4

42 சிங்கவே றனையான் சொன்ன வாசகஞ் செவிபு காமுன்
கங்குலின் நிறத்தி னன்தன் கண்மழைத் தாரை கான்ற
அங்கமும் மனம தென்னக் குளிர்ந்ததுஅவ் வகத்தை மிக்குப்
பொங்கிய உவகை யென்னப் பொடித்தன உரோமப் புள்ளி. 5

43 பஞ்செனச் சிவக்கும் மென்கால் தேவியைப் பிரிந்த பாவி
வஞ்சனுக் கிளைய என்னை வருகவென் றருள்செய் தானோ

---

40. புல்லலர்—மனம்பொருந்தி நட்புக்கொள்ளார். எதிர்ந்த ஞான்றே—முதன்முதற்கண்ட பொழுதே. ஒல்லைவந்து—இருவரும் விரைவாக வந்து. உணர்வும் ஒன்ற—சரீரம் மட்டுமன்றி மனமும் ஒன்று கலக்க. ஒரு நாள் உற்ற—ஒரு நாளிற் பொருந்திய. எழு—இருப்புத்தூண்.

41. தழுவினர்–தழுவி. முழுமுதற்குலம்—எல்லாவகையாலும் முதன்மை பெற்ற குலம். மூள—மிகுதலாலே. வழுவல் இல்—தவறுதல் இல்லாத.

42. கங்குலின் நிறத்தினன்—விபீடணன். கண் மழைத்தாரை கான்ற—கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தன. அதனுல் அங்கமும் குளிர்ந்தது. அகத்தை மிக்கு—மனத்தின் எல்லையைத் தாண்டி. பொங்கிய—வெள்ளம் போற் பெருகிய; ஏககாலத்தில் வெளிப்பட்ட. பொடித்தன—நிறைந்தன. உரோமப்புள்ளி—உரோம கூபங்களின் புள்ளிகள்.

43. விபீடணன் தன்னை இராமபிரான் ஏற்றுக்கொண்ட அருளாகிய பெருங் குணத்தில் ஈடுபட்டமை இது முதல் நான்கு செய்யுட்களிற் கூறப்படுகின்றது.

நஞ்செனக் கருதி ஞானே நாழ்சடைக் கடவுள் உண்ட
நஞ்செனச் சிறந்தே னன்றோ நாயகன் அருளின் நாயேன். 6

44 மருளுறு மனத்தி ஞனென் வாய்மொழி மறுத்தான் வானத்து
உருளுறு தேரி ஞனும் இலங்கைமீ தோடு மன்றே
தெருளுறு சிந்தை வந்த தேற்றமீ தாகில் செய்யும்
அருளிது வாயிற் கெட்டேன் பிழைப்பரோ அரக்க ராஞர். 7

45 தீர்வரும் இன்னல் நம்மைச் செய்யினுஞ் செய்ய சிந்தைப்
பேரரு ளாளர் தந்தம் செய்கையிற் பிழைப்ப துண்டோ
கார்வரை நிறுவித் தன்னைக் கனலெழக் கலக்கக் கண்டும்
ஆர்கலி அமரர் உய்ய அமிழ்துபண் டளித்த தன்றே. 8

46 துறவியின் உறவு பூண்ட தூயவர் துணைவன் என்னை
உறவுவந் தருளி மீளா அடைக்கல முதவி ஞனே

பஞ்சு என—செம்பஞ்சுக் குழம்பு ஊட்ட வேண்டுமென்று கூறின அளவில். பாவி வஞ்சகன்—பாவியாகிய வஞ்சகன்; இராவணன். தஞ்சு—அடைக்கலப் பொருள். நாயேன்—நாய்போற் கடைப்பட்டவன்.

44. மருளுறு மனத்தினன்—அறியாமை நிரம்பிய மனத்தை யுடையவன்; இராவணன். வாய் மொழி—இதமான மொழி. இனி இராவண பயமின்றி இலங்கைக்கு நேரே ஓடுவான். தேற்றம்—மன உறுதி; தன்னைக் கைப்புகற் பாலன் என்று தெளிந்தமை. அருள்—குற்றம் நோக்காது செய்யும் அருள். பிழைப்பரோ—உயிர் பிழைக்க இட முண்டோ! இப்படி குறுகுணம் நோக்காது அருள் பொழியும் குணமுள்ளவனை, தான் நன்மதி கூறியபடி தஞ்சமாகக் கொள்ளாது அரக்கர் குலத்தையே மூலநாசஞ் செய்துவிட்டானே என்று வருந்துகின்றான். கெட்டேன்—இரக்கக் குறிப்பு.

45. செய்ய சிந்தைப் பேரருளாளர்—செம்மையாகிய மனத்தினராகிய பெரிய அருளையுடையவர். செய்கையில் பிழைப்பதுண்டோ—அருளின் வழிப் பட்ட செய்கையினின்றும் விலகிச் செல்லார். இராவணன் தீரா இன்னல் இழைத்திருப்பவும் அவன் பின்பிறந்தானாகிய தன்னை ஏற்றுக்கொண்ட அருளின் பண்பினைக் குறித்து இங்ஙனம் சிந்தித்தான். அதற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகின்றான். கார்வரை—கரிய நிறமுள்ள மந்தர மலையை. நிறுவி—நாட்டி. கனல் எழ—கடைதலால் வெம்மை மிக்க நெருப்புப் பொறி சிதறும் படி. கலக்கக் கண்டும்—அடியிலுள்ளன வெல்லாம் மேலே எழுந்து புரளும் படி கடையக்கண்டும்.

46. துறவியின் உறவுபூண்ட தூயவர்—முனிவர். அவர் துணைவன் இராமபிரான். உறவு உவந்தருளி—அம் முனிவரிடம் கொண்டது போன்ற

மறவினை நீக்க மில்லா மாயமும் மாய வாழ்க்கைப்
பிறவியும் பெயர்த்தேன் பின்னும் நரகினிற் பிழைப்ப
தானேன். 9

47 திருத்திய உணர்வு மிக்க செங்கதிர்ச் செல்வன் செம்மல்
ஒருத்தரை நலனுந் தீங்குந் தேரினும் உயிரின் ஓம்பும்
கருத்தினன் அன்றே தன்னைக் கழலடைந் தோரைக்
காணும்
அருத்தியன் அமலன் தாழா தேகுதி அறிஞ என்றான். 10

48 மொய்தவழ் கிரிகள் மற்றும் பலவுடன் முடுகிச் செல்ல
மைதவழ் கிரியும் மேருக் குன்றமும் வருவ தென்னச்
செய்தவம் பயந்த வீரர் திரள்மரம் எழுந் திய
எய்தவன் இருந்த சூழல் இருவரும் எய்தச் சென்றார். 11

உறவினை மகிழ்வோடு விரும்பியருளி. மீளா—கைவிடாத; வழுவலில்லாத. நீக்கல் இல்லா மாயமும்—நீக்கமுடியாத பிறவிப் பண்பாய மாயமும். மாய வாழ்க்கைப் பிறவியும்—அம்மாயத்தினால் மீண்டும் வரக்கடவ அரக்கப்பிறப்பும். பிழைப்பதானேன்—தப்பி உய்ந்தவனானேன்.

47. இங்ஙனம் இராமபிரானது நினைவருங் குணத்தில் ஈடுபட்டுத் தன்னை மறந்து நின்ற விபீடணன் நிலைமையைக்கண்ட சுக்கிரீவன் காலந் தாழ்க்காது அப்பிரானிடம் செல்லவேண்டும் என்பதை அவனுக்கு ஞாபகப்படுத்துகின்றான். திருத்திய உணர்வு மிக்க செங்கதிர்ச் செல்வன் செம்மல்—இராமபிரான் தேறிய அடைவே தேறி அறிவு இப்பொழுது விபீடணன் நிலையைக்கண்டு, இன்னும் திருத்தமுற்றது; அப்படி உறுதிப்பட்ட அறிவு மிக்க சூரியன் மகனாகிய சுக்கிரீவன். ஒருத்தரை நலனுந் தீங்கும் தேரினும் உயிரின் ஓம்பும் கருத்தினன்—இராமபிரான் பேச்சை நினைந்து அவனது அருங்குணத்தில் தானும் ஈடுபட்டுக் கூறுகின்றான். அன்றே—அப்பொழுதே. அருத்தி—ஆசை; விருப்பம் (ஆதலால்) தாழாது ஏகுதி—ஒரு கணமும் காலந்தாழ்க்காது அவன்பாற் செல்லுதி. அறிஞ—அறிவிலே மேம்பட்ட உனக்கு அப்பிரான் இயல்பைப்பற்றி யான் கூறுவது மிகை.

48. பின்பு இருவரும் வானர வீரர் குழுவினைக் கடந்து விரைவாக இராமபிரானிருக்குமிடஞ் சென்றனர். மொய் தவழ் கிரிகள்-நெருங்கிய கிரிகள்; தவழ்வது போன்று தோன்றும் கிரிகள். மற்றும் பலவுடன்—வேறுபல குன்றங்களோடு. முடுகிச் செல்ல—எதிர்த்திசை நோக்கி விரைவில் ஓடுவது போன்று தோன்றவும். மைதவழ்கிரியும் மேருக் குன்றமும் வருவ தென்ன—மேகங்கள் உலாவுகின்ற மலையும் மேருக் குன்றமும் நேரே வருவது போன்று. இருவரும் சென்றனர். இவர்கள் சென்ற வேகத்தினால் நின்ற வீரர் எதிர்த் திசை நோக்கி முடுகிச் செல்வது போன்று தோன்றினர். மொய்தவழ் கிரிகள்—வானரத் தலை

49 மார்க்கடஞ் சூழ்ந்த வைப்பின் அங்கதன் மருங்கு காப்ப
நாற்கடல் உடுத்த பாரின் நாயகன் புதல்வன் நாமப்
பாற்கடல் சுற்ற விற்கை வடவரை பாங்கு நிற்பக்
கார்க்கடல் கமலம் பூத்த தெனப்பொலி வானைக் கண்டான். 12

50 அள்ளிமீ துலகை வீசும் அரிக்குலச் சேனை நாப்பண்
தெள்ளுதன் திரையிற் ருகிப் பிறிதொரு திறனுஞ் சாரா
வெள்ளிய கடலின் மேனாள் விண்ணவர் தொழுது வேண்டப்
பள்ளிநீத் திருந்தான் என்னப் பொலிதரும் பண்பி னானை. 13

வர்கள். மற்றும் பல—படைவீரர். மைதவழ்கிரி—விபீடணன். மேருக் குன்றம்—சுக்கிரீவன். செய்தவம் பயந்த வீரர் இருவர்—சுக்கிரீவனும் விபீடணனும். நீள் மரம்—நீண்ட மரம். நிய—நீயும்படி. எய்தச் சென்றார்—சற்று அருகே சென்றார்.

49. மர்க்கடம்—குரங்கு. மார்க்கடம்—குரங்குக் கூட்டம். வைப்பு—இடம். அங்கதன் மருங்கு காப்ப—வைப்பின் மருங்கிலே துவார பாலகரைப் போல் அங்கதன் காவல் புரிய. பாரின் நாயகன்—தயரதன்; அவன் புதல்வன் இராமபிரான். நாமம்—அச்சம். சுற்ற—சூழ. வில்கை வடவரை பாங்கு நிற்ப—வில்லை ஏந்திய வடமேரு போன்ற இலக்குவன் பக்கத்திலே நிற்ப. கரிய நிற முள்ள கடல் இடையிடையே தாமரை பூத்தது போன்று அழகுடன் விளங்கு கின்றவனைக் கண்டான். பாற் கடல் வானர வீரருக்கும், விற்கை வடவரை வில்லேந்தி நின்ற இளைய வீரனுக்கும், கமலம் பூத்த கார்க்கடல் முகம், கண், கை கால் முதலிய தாமரை மலர் போன்று விளங்கிய நீல நிறமுள்ள இராம பிரானுக்கும் உவமை. இராமபிரானது தெய்விகத் தோற்றத்தைக் கண்ட விபீடணனுக்கு வானரக் குழு பாற்கடல் போலவும், இலக்குவன் வடவரை போலவும், இராமபிரான் பள்ளி நீங்கிய திருமால் போலவும் தோன்றினர்; அங் ஙனம் தோன்றியதை ஒட்டி இங்ஙனம் உவமித்துக் கூறினர்.

50. உலகத்தைக் கையினாலே இலேசாக எடுத்து மேலே வீசுகின்ற வலிமை வாய்ந்த வானர சேனைக்கு நடுவிலே; அனுமன் செயலை நேரே கண்ட விபீடணன் சிந்தனையை ஒட்டிய அடைமொழி. சேனையின் நடுவிலே, பொலி தரும் பண்பினானை என்று முடியும். தெளிந்த குளிர்ச்சி பொருந்திய அலைகளை யுடையதாகி வெண்மை பொருந்திய கடலின் கண்ணே. மேல் நாள்—முற் காலத்திலே. தேவர்கள் இந்திரனோடு சென்று தொழுது வேண்டுதலால், கடல் கடைந்து அவர் குறை தீர்க்கும் பொருட்டுப் பள்ளி நீங்கி உட்கார்ந்ததுபோல விளங்குகின்ற பண்பினானை. 'நோக்கி' என்பதனோடு முடியும். (யுத்த:54) ஏற்கனவே தனக்கு அருள் செய்த பெருங்குணத்தில் ஈடுபட்டு நின்ற விபீடண னுக்கு இராமபிரான் உட்கார்ந்திருந்தமை தேவர்கள் பொருட்டு, பாற்கடற் பள்ளி நீங்கி, கடல் கடையுமுன் அமர்ந்திருந்தது போலத் தோன்றிற்று.

51 கோணுதற் கமைந்த கோலப் புருவம்போல் திரையுங் கூடப்
பூணுதற் கினிய முத்தின் பொலிமணல் பரந்த வைப்பிற்
காணுதற் கினிய நீள வெண்மையிற் கருமை காட்டி
வாணுதற் சீதை கண்ணின் மணியென வயங்கு வானை. 14

52 படர்மழை சுமந்த காலைப் பகர்வரும் அமரர் கோமான்
அடர்சிலை துறந்த தென்ன ஆரந்தீர் மார்பி னானை
கடர்கடை மத்திற் பாம்பு கழற்றிய தென்னக் காசின்
சுடரொளி வலயந் தீர்ந்த சுந்தரத் தோளி னானை. 15

---

51. கோணுதல்—வளைதல். கோலம்—அழகு. புருவம்போல் திரையும் கூட—(சீதா பிராட்டியின்) புருவத்தைப் போலக் கடற்கரையில் அலைகள் மோத. முத்தின்—முத்தைப் போல. பொலி மணல் பரந்த வைப்பில்—விளங்கு கின்ற மணற் பரப்பிலே (வயங்குவானை.) காணுதற்கு இனிய நீள வெண்மை யில்—முத்து பூணுதற்கினியது போன்று இந்த (சீதா பிராட்டியின் வெள் விழியை ஒத்த) வெண்மணற் பரப்பு காணுதற்கினியது. கருமை காட்டி—(இராமபிரான் வெண் மணற் பரப்பின் நடுவிலே வீற்றிருப்ப) நடுவிலே கருமை காட்டிய படியினலே. வாணுதல் சீதை கண்ணின் மணி என வயங்குவானை—ஒளி பொருந்திய நுதலினையுடைய சீதா பிராட்டியின் கண்மணி போன்று விளங்கிய இராமபிரானை. மணி—கருவிழி. புருவம், திரை மோதும் கடற் கரைக்கும், வெள்விழி, நீண்ட மணற் பரப்பிற்கும், கருவிழி அம் மணற் பரப் பின் நடுவிலே இருந்த இராமபிரானுக்கும் உவமை.

52. இன்னும் சமீபத்திற் சென்றவன் அணிகலன் முதலியன களைந்து நின்ற இராமபிரான் தோற்றத்தைக் கண்டான்: விபீடணன் மனத்தில் இந்திரன் குறைதீர்க்கும் பொருட்டுப் பாற்கடல் கடைந்த காட்சிகளே நிலை நிற்றலால் அவற்றோடு இயைபுற்ற உவமைகளே பெய்து கூறப்படுகின்றன. படர்ந்து செல்லும் நீருண்ட மேகம் பெய்யுங் காலத்தில் வானவில்லை ஓரிடத்து விட்டுச் செல்லுந் தோற்றம் போன்று இரத்தின மாலையில்லாத மார்பினனை. பகர்வு அரும் அமரர் கோமான் அடர்சிலை—புகழ்தற்கு எட்டாத பெருமையை யுடைய இந்திரனது நெருங்கிய வில்; அதாவது வானவில். வானவில் இரத்தின ஆரத்திற்கும், அதனை இழந்த கார்மேகம் மார்பிற்கும் உவமை. கடர்—கடல்; போலி. காசு—இரத்தினம். வலயம்—வாகுவலயம்; தோளணி. கடல் கடைந்த மந்தரமலையாகிய மத்தினின்றும் வாசுகி என்னும் பாம்பைக் கழற்றியது போன்று தோன்றிய இரத்தின வாகுவலயம் இல்லாத தோளினனை. பாம்பு இரத்தினங்களாற் செய்யப்பட்ட ஒளி வீசும் வாகு வலயத்திற்கும், அது கழற் றிய மந்தரமலை தோளுக்கும் உவமை.

53 சுற்றைவெண் ணிலவு நீக்கிக் கருணையால் அமிழ்தங் காலும்
முற்றுறு கலையிற் றூய முழுமதி முகத்தி னானைப்
பெற்றவன் அளித்த மோலி இளையவன் பெறத்தான் பெற்ற
சிற்றவை பணித்த மோலி பொலிகின்ற சென்னி யானை. 16

54 வீரனை நோக்கி அங்கம் மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பக் கண்ணீர்
வாரநெஞ் சுருகிச் செங்கண் அஞ்சன மலையன் றாகில்
கார்முகில் கமலம் பூத்த தன்றிவன் கண்ணன் கொல்லாம்
ஆரருள் சுரக்கு நீதி அறநிறங் கரிதோ என்றான். 17

55 மின்மினி ஒளியின் மாயும் பிறவியை வேரின் வாங்கச்
செம்மணி மகுடம் நீக்கித் திருவடி புனைந்த செல்வன்
தன்முனார் கமலத் தண்ணல் தாதையார் சரணந் தந்த
என்முனார் எனக்குச் செய்த உதவியென் றேம்ப லுற்றான். 18

---

53. நிலவை ஒழித்து, அதற்கு பதிலாகக் கருணையைப் பொழிகின்ற பூர்ணசந்திரன் போன்ற முகத்தினானை. பெற்றவன்—தயரதன். சிற்றவை பணித்த மோலி—கைகேயி நியமித்த சடை முடி. (அயோத்தி: 41.)

54. பண்பினானை (50), வயங்குவானை (51), மார்பினானை, தோளினானை (52), முகத்தினானை, சென்னியானை, (53), வீரனை நோக்கி, சிலிர்ப்ப, வார, உருகி...............கரிதோ என்றான். வார—பெருக. இவன் தோற்றம் செங்கண் படைத்த அஞ்சனமலை; அன்றெனின் கார் முகில் கமலம் பூத்தது ஆகும்; அதுவும் அன்றெனின் கரிய நிறம் படைத்த கண்ணனோ! எதுவாயினும் நிறம் கருமை: அருள் வெள்ளம் வற்றாமற் சுரக்கின்ற நீதியாகிய அறம் என்பதன் நிறம் கருமையோ என்று கருதினான்.

55. இத்தகைய கருணை வள்ளலைத் தான் வந்தடைவதற்குக் காரணமான இராவணனையும் பாராட்டுகின்றான்.

மின்மினி ஒளியின் மாயும் பிறவி—மின்மினிப் பூச்சியின் ஒளியைப் போலத் தோன்றியவுடன் அழிகின்ற பிறவி. வேரின் வாங்க—வேரோடு களைய. செல்வன்—பரதன். இராமபிரான் மாட்டு வளர்ந்த காதல் பரதன் மாட்டுஞ் சென்றது; சிற்றவை பணித்த மௌலியின் தொடர்பினால் பரதன் செயல் நினைவில் எழ, அவனது உத்தம குணத்தில் ஈடுபடுகின்றான். அவன் தன்முனார்—அப்பரதனது அண்ணன். கமலத் தண்ணல் தாதையார்—பிரமனது தந்தையாகிய திருமாலின் அவதார மாகிய இராமபிரான். சரணம் தந்த—பாத கமலங்களை யான் முற்றாட்டாகப் பெறும்படி செய்த. என் முனார்—இராவணன். ஏம்பலுற்றான்—களிப்புற்றான்.

56 கரங்கண்மீச் சுமந்து செல்லுங் கதிர்மணி முடியன் கல்லும்
மரங்களும் உருக நோக்குங் காதலன் கருணை வள்ளல்
இரங்கினன் நோக்குந் தோறும் இருநிலத் திறைஞ்சு கின்றான்
வரங்களின் வாரி யன்ன தாளிணை வந்து வீழ்ந்தான். 19

57 அழிந்தது பிறவி என்னும் அகத்தியல் முகத்துக் காட்ட
வழிந்தகண் ணீரின் மண்ணின் மார்புற வணங்கி னானைப்
பொழிந்ததோர் கருணை தன்னாற் புல்லினன் என்று தோன்ற
எழுந்தினி திருத்தி என்ன மலர்க்கையால் இருக்கை ஈந்தான். 20

58 ஆழியான் அவனை நோக்கி அருள்சுரந் துவகை தூண்ட
ஏழினோ டேழாய் நின்ற உலகமென் பெயரும் எந்நாள்
வாழுநாள் அன்றுகாறும் வாளெயிற் றரக்கர் வைகுந்
தாழ்கடல் இலங்கைச் செல்வம் நின்னதே தந்தேன் என்றான். 21

59 உய்ஞ்சனன் அடிய னேனென்று ஊழ்முறை வணங்கி நின்ற
அஞ்சன மேனி யானை அழகனும் அருளின் நோக்கித்

---

56. மீ—மேலே. இரங்கினன்—இரங்கி. காதல்—பக்தி. வரங்களின் வாரி—வேண்டிய வரங்களைத் தருகின்ற கடல். வீழ்ந்தான்—வணங்குவானாகி அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்தான்.

57. அகத்து இயல்—மனத்திலே நிகழும் இயல்பு; அதாவது எண்ணம் முதலியன. கண்ணீரின்—கண்ணீரினோடு. மழை போலப் பொழியுங் கருணையினால் அன்போடு அவனைத் தழுவி நண்பனாக ஏற்றான் என்பது தோன்றும்படி எழுந்து இனிதிருத்தி என்று இருக்கை ஈந்தான்.

58. ஆழியான்—இராமபிரான். உவகை தூண்ட—சுரந்த அருள் உவகையைத் தூண்டுதலாலே. எந்நாள் வாழும் நாள் அன்றுகாறும்—எத்துணைக் காலம் அழியாமல் நிற்குமோ அக்கால எல்லை முழுவதும். தாழ் கடல்—ஆழ்ந்த கடல். இலங்கைச் செல்வம்—இலங்கையிலுள்ள செல்வம்.

59. உய்ஞ்சனன்—உய்ந்தேன். ஊழ் முறை—முறை தவறாது. அழகன்—இராமபிரான். தஞ்சம் நல் துணைவன்—அடைக்கலமாக வந்த நல்ல நண்பன்.

தஞ்சநற் றுணைவ னென தவறிலாப் புகழான் தன்னைத்
துஞ்சலில் நயனத் தைய சூட்டுதி மகுடம் என்றான். 22

60 விளைவினை அறியும் வென்றி வீடணன் என்றும் வியா
அளவறு பெருமைச் செல்வ மளித்தனை யாயின் ஐய
களவியல் அரக்கன் பின்னே தோன்றிய கடன்மை தீர
இளையவற் கவித்த மோலி என்னையுங் கவித்தி என்றான். 23

61 குகனொடும் ஐவ ரானேம் முன்புபின் குன்று சூழ்வான்
மகனொடும் அறுவ ரானேம் எம்முழை அன்பின் வந்த
அகனமர் காதல் ஐய நின்னொடும் எழுவ ரானேம்
புகலருங் கானந் தந்து புதல்வராற் பொலிந்தா
னுந்தை. 24

62 நடுவினிப் பகர்வ தென்னே நாயக நாயி னேனை
உடனுதித் தவர்க ளோடும் ஒருவனென் றுரையா
நின்றாய்
அடிமையிற் சிறந்தேன் என்னு அயிர்ப்பொடும் அச்சம்
நீங்கித்
தொடுகழற் செம்பொன் மோலி சென்னியிற் சூட்டிக்
கொண்டான். 25

தவறு—குற்றம். துஞ்சல் இல் நயனத்து ஐய—நித்திரையைத் துறந்த கண்களையுடைய இலக்குவனே!

60. விளைவினை அறியும் வென்றி வீடணன்—காரியங்களின் விளைபயனை உய்த்துணரும் திறம் படைத்த வென்றியை யுடைய விபீடணன்; இராமபிரான் சடைமுடி தரிப்ப, தம்பி பரதன் அடிநிலை சூட, அரக்கன் பின் தோன்றிய தான் மணிமுடி தரிப்பது தகுதியன்று என்பன முதலியவற்றை அறிந்த விபீடணன் வியா—அழியாத. களவியல் அரக்கன்—வஞ்சனை நிரம்பிய அரக்கனாகிய இராவணன். கடன்மை—தொடர்பு. கவித்தி—சூட்டியருளுதி.

61. குன்று சூழ்வான்—சூரியன்; மேருமலையைச் சுற்றி வருபவன். அவன் மகன்—சுக்கிரீவன். காதல்—முதிர்ந்த அன்பு.

62. நடு—இடையே. அடிமையிற் சிறந்தேன்—அடிமையாகச் சரண் புகுந்து உடனுதித்தவர்களோடும் ஒருவன் என்னும்படி சிறப்படைந்தேன். அயிர்ப்பு—ஐயம். அச்சம்—பயம். தொடு கழல் மௌலி—கட்டிய வீரக்கழலை யுடைய பாதங்களிலே இருந்த அடி நிலையாகிய முடி.

63 திருவடி முடியிற் சூட்டிச் செங்கதிர் உச்சி சேர்ந்த
அருவரை என்ன நின்ற அரக்கர்தம் அரசை நோக்கி
இருவரும் இன்ப முற்றார் யாவரும் இன்ப முற்றார்
பொருவரும் அமரர் வாழ்த்திப் பூமழை பொழிவ தானார். 26

63. செங்கதிர் திருவடி நிலைக்கும், அருவரை விடணன் சென்னிக்கும் உவமானம். இருவர்—இராமலக்குமணர். பொரு—ஒப்பு.

56. மாலியவானும் சேனைத் தலைவனும்.

விபீடணனுக்கு இலங்கை அரசினை யளித்த இராமபிரான், அரக்கர் படை வலிமைகளை யெல்லாம் அவன்பாற் கேட்டறிந்து, கடல்கடப்பதற்கு அவன் கூறிய உபாயத்தின்படியே, வருணமந்திர மெண்ணி ஏழு நாள் தருப்ப சயனத்திற் கிடந்தனன். தான் இங்ஙனம் சரண்புகுந்த பொழுதும் கடலரசன் வாராமைபால் சினங்கொண்ட இராமபிரான் அம்பு தொடுப்ப, நெடுங்கடலுந் தன்னீர்மை குன்றிக் கொந்தளித்து, வறண்டு தீய்ந்தது. அப்பொழுதும் அவன் வந்திலன். ஆதலால் அப்பிரான் வில் வளைத்து மலரோன் படையைத்தொடுக்கு மளவையில் வருணன் விரைந்து வந்து, பேரொளி ஆர மொன்றை அடியுறையாக இட்டு, 'சரணம்' என்று கூறியபடி, அவனடி வீழ்ந்தான். சினந்தணிந்த இராமபிரான் தொடுத்த வெம் பகழியை, வருணன் பகைவராகிய மருகாந்தாரத் தீவிலுள்ள அவுணர்மீது ஏவ, அஃது அவ்வசுரரை யெல்லாம் அழித்து மீண்டது. பின்பு கடல் வழி விட, அதன் மீது அணைகட்டலாயினர். வானர வீரர் பெரிய மலைகளை யெல்லாம் பெயர்த்தெடுத்து வீச, நளன் அவற்றை ஏந்தி இட்டு மூன்று நாளில் அணை கட்டி முடித்தனன். பின்பு யாவரும் அவ் வணை வழியே கடலைக் கடந்து இலங்கையை எய்தி, பாடி வீடு அமைத்து, தத்தமக்கு உரிய இடங்களில் தங்கினர். அப்பொழுது இராவணன் அனுப்பிய ஒற்றரை விபீடணன் கண்டு, இராமபிரானிடங் காட்ட, அவன் அவர்களுக்கு அபய மளித்து, தம்பிக்கு அரசளித்தது முதலிய செய்திகளைக் கூறுக எனச் சொல்லி விடுத்தனன். ஒற்றர் திரும்பி வருவதற் கிடையில் இராவணன்

மந்திராங்கூடி, மேலே செயற்பாலது யாது என ஆராயலாயி னன். ஒற்றர் மீண்டு வந்து செய்தி கூறுதற் கிடையில் இரா வணன், மாலியவான், பிரகத்தன்—இவர்களுக்கிடையே நிகழ்ந்த பேச்சு முதலியன இப்பகுதியிற் கூறப்படும் பொருள்களாம்.

இராவணன் 'மனிதர் வந்து நெருங்கி விட்டனர்; இனிச் செயற்பாலது யாது?' என வினவினன். அவனது தாய் வழிப் பாட்டனாகிய மாலியவான், வினைவினை யெல்லாம் அறிந்தவன், தன் பேரன் மீதுள்ள அன்பினால், அவனுக்கு இலங்கை எரி யுண்டது முதல், இலங்கையிற் கால் வைத்தது வரை நிகழ்ந்த வற்றை உணர்ச்சியுடன் கூறி, 'இனி எண்ணுவதற்கு யாதுளது? சீதையை விட்டுவிடுவதே தக்கது,' என்று உணர்த்தினன். இராவணன் கடிந்து சில கூற மாலியவான் ஒன்றும் பேசாதிருந் தனன். உடனே, சேனைத் தலைவன் பிரகத்தன் இராவண னுடைய பெருமையை யெல்லாம் பேசி, 'அழிதற் குரிய ஊழ் வினை பிடர் பிடித்து உந்துதலால் மனிதர் தாமாகவே நாம் இருக்கு மிடம் வந்தனர்' என்று கூறினன்.

இப்பகுதியில் மாலியவான் கூறிய அறவுரையில் வருணனை வணக்கியது, அணை கட்டியது முதலிய நிகழ்ச்சிகள் மிகச் சீரிய முறையில் அமைந்துள்ளன. மாலியவானது ஆழ்ந்த உணர்ச் சியும், எப்பாடுபட்டும் உண்மையை எடுத்துரைத்து இராவணனை வரக்கடவ கேட்டினின்றும் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் அவன் பேச்சில் தொனிக்கின்றன.

[தெ. ப:— ஒற்றுக் கேள்விப் படலம்: 43-52.]

64 நணியர் வந்து மனிதர் நமக்கினித்
துணியுங் காரியம் யாதெனச் சொல்லினன்
பணியுந் தானவ ராதியர் பன்முடி
மணியி னல்விளங் கும்மணித் தாளினன். 1

---

64. மனிதர் வந்து நணியர்—மனிதர் வந்து நணியராயினர். நெருங்கி விட்டனர். இனி நமக்குத் துணியும் காரியம் யாது? தானவர்—அசுரர். மணித் தாளினன்—இராவணன்.

65 கால வெங்கனல் போலுங் கணைகளால்
வேலை வெந்து நடுங்கி வெயில்புரை
மாலை கொண்டு வணங்கின வாறெலாம்
சூலமென்னவென் நெஞ்சைத் தொளைக்குமால். 2

66 கிழிப டக்கடல் கீண்டது மாண்டது
மொழிப டைத்த வலியென மூண்டதோர்
பழிப டைத்த பெரும்பயத் தன்னவன்
வழிகொ டுத்ததென் உள்ளம் வருத்துமால். 3

67 படைத்த மால்வரை யாவும் பறித்துவேர்
துடைத்த வானர வீரர்தந் தோள்களைப்
புடைத்த வாறும் புணரியைப் போக்கற
அடைத்த வாறுமென் உள்ளத் தடைத்தவால். 4

68 காந்து வெஞ்சின வீரர் கணக்கிலார்
தாந்தம் ஆற்றலுக் கேற்ற தரத்தர
வேந்த வெற்பை ஒருவன் விரல்களால்
ஏந்தி இட்டதென் உள்ளத்தின் இட்டதால். 5

---

65. இது முதல் ஐந்து கவிகள் மாலியவான் கூற்று.

காலம் வெம் கனல்—ஊழிக்காலத்து நெருப்பு. வேலை—கடலரசன். வெயில் புரை மாலை—சூரியன் ஒளி போன்ற ஒளி வீசும் ஆரம். சூலம்—சூலப்படை.

66. கிழிபட—பிளவு உண்டாகும்படி. மாண்டது மொழிபடைத்த வலி என—மாட்சிமைப் பட்ட சாப மொழி பெற்ற வலிமையைப் போல. மூண்டது ஓர் பழி படைத்த பயத்து அன்னவன்—கடலரசன்; இராமபிரான் அம்பினால் மூண்டதாகிய பெரிய பழியைக் கொண்ட அச்சத்தை யடைந்தவனாகிய கடலரசன்.

67. பறித்து வேர்-வேரோடும் பறித்து. துடைத்த-மலைகளே இல்லாத படி துடைத்த. தோள்களைத் தட்டிய விதமும். போக்கு அற—குற்றமின்றி; நீர் மறுபக்கம் கசியாமல். என் உள்ளத்து அடைத்தது—என் மனத்தைச் செயலற்றுப் போம்படி செய்துவிட்டது: சிந்திக்க வொட்டாமற் செய்து விட்டது.

68. காந்து—கொளுத்துகின்ற. வேந்த வெற்பை—தலைமை வாய்ந்த மலைகளை. ஒருவன்—நளன். உள்ளத்தில் இட்டது—என் நெஞ்சிலே அம் மலைகளைப் போட்டது போன்ற அச்சத்தைத் தந்தது.

69 சுட்ட வாகண்டுந் தொன்னகர் வேலையைத்
தட்ட வாகண்டுந் தாவற்ற தெவ்வரைக்
கட்ட வாகண்டுங் கண்ணெறி ரேவந்து
விட்ட வாகண்டும் மேலெண்ணம் வேண்டுமோ. 6

70 என்று தாயைப் பயந்தோன் இயம்பலும்
தின்று வாயை விழிவழித் தீயுக
நன்று நன்றுநம் மந்திரம் நன்றெனா
என்றும் வாழ்தி இளவலோ டேகென்றான். 7

71 ஈன மேகொல் இதமென எண்ணுறு
மோன மாகி இருந்தனன் முற்றினான்
ஆன காலை யடியின் இறைஞ்சியச்
சேனை நாதன் இனையன செப்பினான். 8

72 கண்மை யின்நகர் வேலை கடந்தவத்
திண்மை யொன்றும லாற்றிசைக் காவலர்
எண்ம ரும்மிவற் கேவல்செய் கின்றஅவ்
உண்மை ஒன்றும் உணர்ந்திலை யோஐயா. 9

73 கூசும் வானரர் குன்றுகொ டிக்கடல்
வீசி னாரெனும் வீரம் விளம்புவாய்
ஊசி வேரொடும் ஓங்கலை ஓங்கிய
ஈச னோடும் எடுத்ததும் இல்லையோ. 10

---

69. தொன்னகர் சுட்டவா கண்டும், தட்டவா—தடுத்தவாறு. தா—கேடு. தெவ்வர்—மருகாந்தாரத் தீவிலிருந்த அசுரர்: இவர் வருணன் பகைவர். கட்டவா—ஒழித்தவா. (கிட்கிந்தா : 104.) மேல்—அதற்கு மேல். எண்ணம் வேண்டுமோ—போர்புரியலாம் என்று நினைக்கவும் இடமுண்டோ? தேவியை விட்டு உய்தலையன்றி வேறு செயற்பாலது உளதோ?

70. தாய்—கேசி: அவளைப் பெற்றவன் மாலியவான். வாயைத் தின்று—வாயைக் கடித்து. மந்திரம்—ஆலோசனை. இளவல்—விபீடணன்.

71. இதம் ஈனமே கொல். கொல்—அசை. இதம்—நன்மதி கூறல். மோனம்-மௌனம். முற்றினான்-அறிவு முதிர்ந்த மாலியவான். சேனை நாதன்—சேனைத் தலைவனாகிய பிரகத்தன்.

72. இதுமுதல் மூன்று கவிகள் பிரகத்தன் கூற்று.
கண்மையின்—கண்ணுக்கு முன்னே. இராவணனுக்கு ஏவல் செய்யும் எண்டிசைக் காவலருள் வருணனும் ஒருவன்.

73. ஓங்கல்—கைலாய மலை.

74 அதுகொ டென்சில ஆரமர் மேலினி
மதிகெ டுந்தகை யோர்வந்து நாமுறை
பதிபு குந்தனர் தம்மைப் படுப்பதோர்
விதிகொ டுந்த விளைந்தது தானென்ருன். 11

74. இனி அது கொடு என் சில—அச் செயலைப் பற்றி இப்பொழுது சில கூறுவதாற் பயன் யாது? மதிகெடுந் தகையோர் ஆரமர் மேல் வந்து நாம் உறை பதி புகுந்தனர். ஆரமர் மேல்—பெரும் போர் புரியும் பொருட்டு. அப்படி அவர் வந்தமை விதிகொடு உந்த விளைந்தது. படுப்பது—கொல்வது. உந்த—தள்ளுதலாலே.

57. மாலியவான் அறிவுரை.

பிரகத்தன் பேசி முடிக்குமளவில் ஒற்றரும் மீண்டு வந்து நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் கூறினர். ஒற்றர் போனபின் இராவணன் மீண்டும் சபை கூட்டி, யாது செயற்பாலது என்று வினவ, சேனுதிபன் பிரகத்தன் 'வந்தவர் யாவரும் சேனையோடு கடலில் விழுந்து மடியுமாறு யானே சென்று பொருவேன்' என்று இராவணனுக்கு இயையச் சொன்னுன். அது கேட்ட மாலியவான் மீண்டும் தன் கருத்தை வேருெரு வகையாற் கூறலாயினன். அப்படிக் கூறியன இப்பகுதியிற் காணப்படும்.

முன்பு நன்மொழி கூறிய போது இராவணன் கடிந்துரைத்தனன். அவனது இயல்பினை அறிந்த மாலியவான் மறுபடியும் தன் கூற்றுக நன்மதி கூறுதல் பயன்படாதென்று கொண்டு, பொதுமக்கள் கூற்றுக, அதாவது, அவர்கள் தங்களுக்குள் இன்னவின்னபடியெல்லாம் பேசிக் கொள்ளுகிருர்கள் என்ற வாய்பாட்டால், பகைவரது வலிமை, இராவணனுக்கு வரநின்ற பெருங்கேடு முதலியவற்றை உணர்த்தினுன். தன்னுடைய முதுமைக்கேற்ப வெளிப் பார்வைக்கு வலிமை குறைந்தன போன்ற, ஆனுல் பொருளளவில் இராவணன் உள் மனம் எளிதில் தள்ளமுடியாத மொழிகளால் இராமபிரான் திருமாலின் அவதாரம் என்பதையும், அப்பிரானுல் அரக்கர் குலம் மாள்வது திண்ணம் என்பதையும் விளக்கி, சீதையை விட்டுவிட்டால் துயரமெல்லாம் தீரும் என்று கூறினுன். எப்பொழுதும் சினம் தலையெடுத்து நிற்பத் தன் வலிமையையே மதிக்கும், தன்னுரைக்கு எதிர்மாற்றம் பொருத மனப்பான்மை படைத்த வஞ்சகனிடம்,

அனுபவம் மிக்க ஒரு அறிவாளி எப்படி உண்மையைக் கூறுதல் சாலுமோ அப்படிப் பேசுகின்றான் மாலியவான். இங்ஙனம் 'பொதுநெறி நிலையதாக' அவன் 'வாய்மையைப் புணர்த்திக்' கூறியதை ஆசிரியர் காட்டுந் திறன் பெரிதும் இன்புறற் பாலது.

[தெ. ப:—இலங்கைகாண் படலம்:6—16.]

75 மதிநெறி அறிவு சான்ற மாலிய வான்நல் வாய்மை
பொதுநெறி நிலையதாகப் புணர்த்துதல் புலமை என்னு
விதிநெறி நிலையதாக விளம்புகின் றோரும் ஈண்டுச்
செதுநெறி நிலையி னோரே என்பதுந் தெரியச் சொல்லும். 1

76 பூசற்கு முயன்று நம்பாற் பொருதிரைப் புணரி வேலைத்
தேசத்துக் கிறைவ னை தெசரதன் சிறுவன் தன்னை
மாசற்ற சோதி வெள்ளத் துச்சியின் வரம்பிற் றோன்றும்
ஈசற்கும் ஈசன் வந்தான் என்பதோர் வார்த்தை யிட்டார். 2

77 அன்னவற் கிளவல் தன்னை அருமறை பரமென் றோதும்
நன்னிலை நின்று நீரா நவையிலா உயிர்கள் தோறும்

---

75. மதி நெறி அறிவு சான்ற மாலியவான்—இயல்பாக அமைந்த நன் மதியும் நடுவுநிலைமையோடு ஒன்றை ஆராயும் அறிவும் நிரம்பிய மாலியவான்; நல் வாய்மை—நன்மைதரும் உறுதி மொழிகளை; பொது நெறி நிலையதாகப் புணர்த்துதல் புலமை என்னு—முன்பு தன் கருத்தாக வைத்துக்கூறியது போலக் கூறாது, பொது மக்கள் மாட்டு நிகழ்வதாக வைத்துச் செலச் சொல்லுதலே சிறந்த அறிவுடைமை என்று கருதி; விதி நெறி நிலையதாக விளம்புகின்றோரும்—மானிட வீரரும் வானர வீரரும் வந்தமை தம்மைப் படுப்பதோர் விதிகொடு உந்த விளைந்தது என்று வாய்வீரம் பேசிய சேனைத்தலைவன் முதலியவர்களும்; ஈண்டு செது நெறி நிலையினரே என்பதும் தெரியச் சொல்லும்—இப்பொழுதே தாம்பட்டுவிழும் நிலைமையினரே என்பதும் தன் பேச்சில் விளங்கும்படி கூறுவானாயினான். இவன் பேச்சின் பொருள் நல்வாய்மை. கூறும் முறை பொது நெறி நிலையதாகப் புணர்த்துதல். குறிப்பாக உணர்த்தப்படுவது வாய்வீரம் பேசிய சேனைத்தலைவன் முதலியோரும் அழிவர் என்பது.

76. பூசல்—போர். புணரி வேலைத்தேசம்—கடலை எல்லையாகவுடைய பூமி. குற்றமற்ற சோதி வெள்ளத்தினையுடைய வானத்து உச்சியின் வரம்பிலே காணப்படும் தேவர்களுக்குத் தலைவன்; 'அமரர்கள் அதிபதி'. வரம்பு—பரமாகாசம். அமரர்கள் அதிபதியே பூசற்கு முயன்று இராமனாகி வந்தான் என்று வார்த்தை சொன்னார்.

77. இளவல் தன்னைத் தூயோனது இனிய அணையாகிய அநந்தன் என்று யாரும் இயம்புவர். அரிய வேதங்கள் பரம் என்று கூறுகின்ற பரம

தொன்னிலை பிரிந்தான் என்னப் பலவகை நின்று
தூயோன்
இன்னணை என்ன யாரும் இயம்புவர் ஏது யாதோ. 3

78 அவ்வவர்க் கமைந்த வில்லுங் குலவரை யவற்றி னான்ற
வெவ்வலி வேறு வாங்கி விரிஞ்சனே விதித்த மேனாள்
செவ்வழி நாணுஞ் சேடன் நெரிகணை யாகச் சேர்த்திக்
கவ்வயில் கால நேமிக் கணக்கையுங் கடந்த தென்பார். 4

79 வாலிமா மகன்வந் தானை வானவர்க் கிறைவ னென்றார்
நீலனை உலக மூன்றும் நெருப்பினுக் கரசன் என்றார்
காலனை யொக்குந் தூதன் காலுங்கண் ணுதலு மென்றார்
மேலுமொன் றுரைத்தார் அன்னான் விரிஞ்சனும்
இனிமேல் என்றார். 5

80 அப்பதம் அவனுக்கீந்தார் அரக்கர்வே ரறுப்ப தாக
இப்பதி எய்தி னானவ் விராமனென் றெவருஞ் சொன்னார்

பதமாகிய நன்னிலைக்குரிய தெய்வத்தன்மை முற்றும் நீங்காது, சேர்ந்த உயிர்களின் குற்றங்கள் தன்னைச் சாரா வண்ணம், தன் பழைய நிலையை விட்டு உயிர்கள் தோறும் அநேகனாகப் பிரிந்து நின்ற தூயோன்; அத்தூயோனது இனிய அணையாகிய அநந்தன் என்பர் இளவலை. இப்படி அவர்கள் கூறுவதற்கு ஏதேனும் காரணம் உளதோ?

78. குலவரை அவற்றின் ஆன்ற வெவ்வலி வேறு வாங்கி—குலமாகிய மலைகளின் கண்ணே அடங்கிய மிகுந்த கொடிய வலிமைகளைத் தனித்தனி பிரித்து. விரிஞ்சனே மேல் நாள் விதித்த—முற்காலத்திலே பிரமனே நிருமித்ததாகும். செவ்வழி நாணும் சேடன்-அந்த விற்களின் செவ்விய முறையிலமைந்த நாண் ஆதி சேடனது வலிமையைத் தனித்தனியே பிரித்து நிருமிக்கப்பட்டது. ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட அம்புகள் கவ்வுகின்ற கூரிய முனையினையுடைய திருமாலின் சக்கரப்படையின் வலிமையினையுங் கடந்தது என்பர்.

79. வாலிமா மகன் வந்தானை—வாலிக்குச் சிறந்த மகனாகப் பிறந்த அங்கதனை. வானவர்க்கு இறைவன்—இந்திரன். நெருப்பினுக்கு அரசன்—அக்னி தேவன். தூதன்—அனுமன். காலும் கண்ணுதலும் என்றார்—வாயு, உருத்திரன் இவர்கள் அம்சம் என்று கூறினார்கள். அன்னான் விரிஞ்சனும் இனி மேல் என்றார்—அனுமன் இலங்கையிற் புரிந்த வீரச்செயல்களை யெல்லாம் விடணன் கூறக்கேட்ட பொழுது இராமபிரான் கொடுத்த வரத்தின்படி. விரிஞ்சன்—பிரமன்.

80. ஒப்பினால் உரைக்கின்றாரோ—உடற்குறி, செயல் திறம் முதலிய பண்பு பற்றிய ஒற்றுமையினாற் கூறுகின்றனரோ! உண்மையே உணர்த்தினாரோ—அன்றி உண்மையை அறிந்துதான் உணர்த்தினர்களோ! செப்பி என்

ஒப்பினல் உரைக்கின் ருரோ உண்மையே உணர்ந்தி
ருரோ
செப்பியென் குரங்காய் வந்தார் தனித்தனி தேவர்
என்ருர். 6

81 ஆயது தெரிந்தோ தங்கள் அச்சமோ அறிவோ யார்க்கும்
சேயவள் எளியள் என்னுச் சிந்தையின் இகழல் அம்மா
தூயவள் அமிர்தி னேடுந் தோன்றினுள் என்றுந்
தோன்ருத்
தாயவள் உலகுக் கெல்லாம் என்பதுஞ் சாற்று கின்ருர். 7

82 கானிடை வந்த தேயும் வானவர் கடாவ வேயாம்
மீனுடை அகழி வேலை விலங்கன்மேல் இலங்கை வேந்தன்
தானுடை வரத்தை எண்ணித் தருமத்தின் தலைவர் தாமே
மானுட வடிவங் கொண்டார் என்பதோர் வார்த்தை
யிட்டார். 8

83 ஆயிரம் உற்பா தங்கள் ஈங்குள அடுத்த என்ருர்
தாயினும் உயிர்க்கு நல்லாள் இருந்துழி அறியத் தக்கோன்
ஏயின தூதன் எற்றப் பற்றுவிட் டிலங்கைத் தெய்வம்
போயின தென்றுஞ் சொன்னுர் புகுந்தது போரும்
என்ருர். 9

—அதைப்பற்றி இப்பொழுது ஆராய்வதாற் பயனென்! இரண்டில் எப்படி யானுல் என்ன? வந்துள்ள இவர்களால் பேராபத்து என்பதில் ஐயமில்லை.

81. உண்மை என்னவோ அதுதான். அப்படியான மெய்ம்மையை உள்ளபடி அறிந்துதான் கூறினுர்களோ? அன்றி அவர்களால் தங்கள் உயிருக்கும் இறுதி வரக்கூடும் என்ற அச்சத்தினுற் கூறினுர்களோ? திட்டமாகக் கூற இயலாது. அஃது எங்ஙனமாயினும் யாவருக்கும் செம்மையாகிய நலனைத் தருகின்ற சீதாபிராட்டி உதவியற்ற நிலையில் நம்முடைய சிறையிலிருக்கின்ருள் என்று இகழற்க; ஏனெனில் அவள் தூயவள்; கடலிலே அமுதந் தோன்றிய பொழுது உடன் தோன்றிய இலக்குமி தேவி; ஆகையால் அவளே உலகின் அன்னை என்பதுங் கூறுகின்ருர்.

82. வந்ததேயும்—வந்ததும். கடாவவேயாம்—தூண்டியதனுலேயாம். விலங்கல் மேல் இலங்கை—திரிகூட மலையின் மேலுள்ள இலங்கை. தருமத்தின் தலைவர்—திருமால். முன்பு இதைக் கூறியவன், ஒரு காரணங்காட்டி மீண்டுங் கூறுகின்ருன் இராவணன் நெஞ்சில் உறைக்கும் பொருட்டு.

83. உற்பாதம்—வரப்போகின்ற தீமையின் அறிகுறி. அடுத்த-ஒன்றன்பின் ஒன்ருகத் தோன்றியவை. எற்ற—அடித்தலால். பற்று விட்டு—இலங்கையைக் காவல் புரிதலாகிய பற்று விட்டு. புகுந்தது போரும்—(இலங்கை மாதேவி போன பொழுதே) யுத்தமும் விளைந்தது.

84 அம்பினுக் கிலக்க மாவார் அரசொடும் அரக்கர் என்றார்
நம்பரத் தடங்கு மெய்யன் நாவினிற் பொய்யி லாதான்
உம்பர்மந் திரிக்கு மேலா ஒருமுழு முயர்ந்த ஞானத்
தம்பியே சாற்றிப் போனான் என்பதுஞ் சாரச் சொன்னார். 10

85 ஈதெலா முணர்ந்தே னாயும் என்குலம் இறுதி யுற்றது
ஆதியில் இவனால் என்றும் உன்றன்மேல் அன்பி னாலும்
வேதனை நெஞ்சின் எய்த வெம்பியான் விளைவ சொன்னேன்
சீதையை விடுதி யாயின் தீருமித் துயரம் என்றான். 11

---

84. அரசு—இராவணன். நம்பரத்து அடங்கும் மெய்யன்—நம்முடைய பாரத்திலே (பொறுப்பிலே) அடங்கும் வாய்மையாளன். உம்பர் மந்திரி—தேவர்கள் மந்திரியாகிய வியாழன். தம்பி—விபீடணன்: உலகத்தார் கூறிய படியே தானும் கூறினான்.

85. உணர்ந்தேனாயும்—உணர்ந்தவனாகியும். என் குலம் இவனால் இறுதி யுற்றது என்றும்—மாலியைக் கொன்ற படியினால் இங்ஙனங் கூறினான். வெம்பி—மனம் வருந்தி. விளைவ சொன்னேன்—இனி நிகழ்வதைச் சொன்னேன்.

58. அங்கதன் தூது.

இருதிறத்துச் சேனைகளும் அணிவகுத்து நின்றன. வடக்கு வாயிலில் சுக்கிரீவன் முதலியவர்களோடு இருந்த இராமபிரான், இராவணன் போர்தர வாராமையால் மற்றொரு முறை தூதனுப்பலே அரச நீதி என்றுணர்ந்து அங்கதனை அனுப்பினான். அங்ஙனம் அவனை அனுப்பியது, அவன் தூதுரைத்து மீண்டது முதலிய செய்திகளைக் கூறுவது இப்பகுதி.

அங்கதன் திறமைக்குச் சான்று பகரும் இப்பகுதி கம்பராமாயணத்தில் மிகச் சிறந்த பகுதிகளுள் ஒன்றென மதிக்கற்பாலது. நன்கு மதிக்கப்பட்ட ஒருவர் கூறும் ஒரு சொல் எப்படி உள்ளக்கிளர்ச்சியைத் தோற்றுவித்து அரிய செயலை ஆற்றுவிக்கும் என்பதற்குச் சீரிய தொரு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துளது. கடைசி முறையாக மற்றொரு தூதனை இராவணனிடம் அனுப்ப எண்ணிய இராமபிரான், ஒவ்வொரு முறையும் அனுமனே சென்றால், அவனையன்றிச் சாருதல்

வல்ல வீரர் வேறு எவரும் இலர் என்று தோன்றுமாதலால், அங்கதன் அமையும் என்றுரைத்து அவனையே அனுப்பினான்.

மாருதிக்கு ஒப்பாகத் தன்னை மதித்துத் தூது செல்லும்படி இராகவன் கூறியதை நினைந்து நினைந்து மனத்தில் ஒரு பெருமிதங் கொண்டான் அங்கதன். இயல்பாகவே மலையை ஒத்த தோள் இப்பொழுது உயரத்தில் மலையையும் வென்றுவிட்டது. இராமபிரான் தூதுரைக்கும் விவரங்களைக் கூறக் கேட்ட பொழுதும், உற்ற செயல் புரியும் பொழுதும், 'மாருதியல்லனில் நீ' என்னும் மாற்றத்தை எண்ணி யெண்ணிப் பெரியதோர் இன்பமுற்றான். இங்ஙனம் இராமபிரான் கூறிய ஒரு சொல்லாற் கிளர்ச்சியுற்ற ஊக்கம் ஆரம்பம் முதல் கடைசிவரையில் அங்கதன் செயலுக்கும் பேச்சிற்கும் அளவில்லாத வலிமையையும் வேகத்தையும் அளித்தது. இராமபிரான் கூறியதைக் கேட்டான்; அவனைப் பார்மிசை விழுந்து வணங்கினான்; அடுத்த கணம் சீயம் விண்மிசைப் படர்வ தென்ன எழுந்து, வீரன் வெஞ்சிலையிற் கோத்த அம்பென விரைவிற் போனான். இராவணனிருக்குமிடத்திற் சென்று குதித்தான்; அரக்கியர் முதலியோர் 'அனுமன் கொல்' என்று அஞ்சியோட, கொடுந்தொழில் மடங்கலன்னான் எதிர் சென்று குறுகி நின்றான்.

அன்னவன் கேட்டவற்றிற் கெல்லாம் சிறிதும் அஞ்சவின்றி, கிளர்ச்சி மிக்க, ஊற்றமான விடை பகர்ந்தான். அரக்கன் வஞ்சனையாகப் பேசித் தன்னை வயப்படுத்த முயன்றபோது, அவன் அலட்சியமாகக் கை கொட்டிச் சிரித்தபடி எளனமான மறுமொழியுரைத்தான். சினம் மிக்க இராவணன் 'வந்தது பகர்தி' என்னலும், இராமபிரான் நாலு வார்த்தையிற் சொன்னதை அங்கதன் விரித்து, இராவணனுக்குத் தைக்கும்படி நகையும் இகழ்ச்சியும் தன் பெருமிதமுந் தோன்றும்படி ஒரு சிறு சொன்மாரி பொழிவதாயினான்; அவ்வுரையில் தாடகையைக் கொன்றது முதல் சுக்கிரீவன் மணிமுடி பறித்தது வரையில் இராவணனுக்கு நேர்ந்த இழிதகவுகளை யெல்லாங் காட்டி இடித்துக் கூறி, அவற்றை யெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டு வாளா இருந்தவனுக்கு எங்ஙனம் போர் செய்ய இயலும், ஆதலால் 'தேவியை விடுக; இன்றேல் செருக்களத்து

எதிர்ந்து தன் கண் ஆவியை விடுக' என்று உளையக் கூறினன். 'மாருதி யல்லனுகில் நீ', என்ற சொல் இயல்பாகவே ஆற்றல் வாய்ந்த அங்கதனைப் பன்மடங்கு புது வலி பெற்றவனாக ஆக்கிற்று. கோபமுற்ற இராவணன் அன்னவனைப் பற்றி வெற்றும் படி ஏவிய நால்வரைத் தூக்கி, எழுந்து, பூமியிற் போட்டுத் துகைத்து, ஒரு தாவில் இராமபிரானை அடைந்து அடி வணங்கினன். அப்பிரான் பகைவன் மனக்கருத்தெல்லாம் கூறும்படி கேட்ப, அந்நிலையிலும், அன்னவன் அம்பினைப் போன்று, அச்சொல்லின் வேகம் அடங்கப் பெருத அங்கதன், 'முற்ற ஓதி என்? மூர்க்கன் முடித்தலை அற்ற போதன்றி ஆசை அருது' என்று ஒரு சொல்லிற் கூறி முடித்தான்.

[தெ. ப :— அங்கதன் தூதுப்படலம்: 1-37; 39-43.]

86 வள்ளலும் விரைவின் எய்தி வடதிசை வாயின் முற்றி
வெள்ளமோர் ஏழு பத்துக் கணித்தவெஞ் சேனை யோடும்
கள்ளனை வரவு நோக்கி நின்றனன் காண்கி லாதான்
ஒள்ளிய துணர்ந்தேன் என்னு விடனற் குரைப்ப
தானுன். 1

87 தூதுவன் ஒருவன் தன்னை இவ்வழி விரைவில் தூண்டி
மாதினை விடுதி யோவென் றுணர்த்தவே மறுக்கு மாகில்
காதுதல் கடனென் றுள்ளங் கருதியது அறனும் அஃதே
நீதியும் அஃதே என்ருன் கருணையின் நிலய மன்னுன். 2

88 அரக்கர்கோன் அதனைக் கேட்டான் அழகிற்றே யாகும்
என்ருன்
குரக்கினத் திறைவன் கேட்டுக் கொற்றவர்க் குற்ற
தென்ருன்
இரக்கம திழுக்கம் என்ருன் இளையவன் இனிநாம் அம்பு
துரக்குவ தல்லால் வேருேர் சொல்லுண்டோ என்னச்
சொன்னுன். 3

---

86. முற்றி—முற்றுகை செய்து. ஏழு பத்து—பதினேழு. கள்ளனை—வெளியே வாராமற் பதுங்கியிருந்த இராவணனை. ஒள்ளியது உணர்ந்தேன்—இப்பொழுதைக்கு மிகச் சிறந்த செயல் இன்னதென்பதை அறிந்தேன்.

87. இவ்வழி—இவ்விடத்தினின்றும். தூண்டி—ஏவியனுப்பி. காதுதல் கடன்—போர் செய்தல் முறை. நிலயம்—இருப்பிடம்.

88. உற்றது—தக்கது. இழுக்கம்—தவறு. துரக்குவது—விடுவது.

89 தேசருக் கிடுக்கண் செய்தான் தேவியைச் சிறையில் வைத்தான்
பூசுரர்க் கலக்கண் ஈந்தான் மன்னுயிர் புடைத்துத் தின்றான்
ஆசையின் அளவும் எல்லா உலகமுந் தானே ஆள்வான்
வாசவன் திருவுங் கொண்டான் வழியலா வழிமேற் சென்றான். 4

90 வாழியாய் நின்னை அன்று வரம்பறு துயரின் வைகச்
சூழ்விலா மாயஞ் செய்துன் தேவியைப் பிரிவு செய்தான்
ஏழையர்ள் இரக்கம் நோக்கி ஒருதனி இகன்மேற் சென்ற
ஊழிகாண் கிற்கும் வாணாள் உந்தையை உயிர்பண் டுண்டான். 5

91 அன்னவன் தனக்கு மாதை விடினுயிர் அருளு வாயேல்
என்னுடை நாம நிற்கும் அளவெலாம் இலங்கை மூதூர்
மன்னவன் நீயே என்று வந்தடைந் தவற்கு வாயாற்
சொன்னசொல் என்னும் முன்னஞ் சூளுற வென்னுந் தோன்றல். 6

92 அறந்தரு தவத்தை ஆயும் அறிவினால் அவற்றை முற்றும்
மறந்தனை யெனினும் மற்றிவ் விலங்கையின் வளமை நோக்கி
இறந்திது போதல் நீதென் றிரங்கினை யெனினும் எண்ணிற்
சிறந்தது போரே என்றான் சேவகன் முறுவல் செய்தான். 7

93 அயர்த்திலன் முடிவும் அஃதே ஆயினும் அறிஞர் ஆய்ந்த
நயத்துறை நூலின் நீதி நாந்துறந் தமைதல் நன்றோ

---

89. தேசர்—தேவர். பூசுரர்—அந்தணர். அலக்கண்—துன்பம். ஆசையின் அளவு—திக்குகளின் எல்லை. வாசவன்—இந்திரன். வழியலாவழி—நீதிக்கு மாறுபட்டவழி.

90. வாழ்ச்சிபெற்றிருப்பவனே! சூழ்வு இலா மாயம்—நினைக்கவும் தகாத வஞ்சனை. ஊழிக்காலம் வரையில் செல்லும் ஆயுளையுடைய சடாயு.

91. சொன்ன சொல்—'என்னிலங்கு நாமத்தளவும் அரசு' என்று சொன்ன சொல். (யுத்த: 58.) சூளுறவு—தண்டகவனத்துறை தவமுனிவர்க்கு உரைத்த சபத மொழி. (ஆரணிய: 64, 103.)

92. தவம்—ஈண்டு பொறுமை. இறந்து போதல்—அழிந்து போதல். சேவகன்—வீரனாகிய இராம பிரான்.

93. அயர்த்திலன்—சொன்ன சொல்லையும் சூளுறவையும் மறந்திலன். துறந்து அமைதல்—கைவிட்டு நாம் செய்யுங்கருமம் நீதியானதே என்று திருப்

புயத்துறை வலிய ரேனும் பொறையொடும் பொருந்தி வாழ்தல்
சயத்துறை அறனும் அஃதே என்றிவை சமையச் சொன்னான். 8

94 மாருதி பின்னுஞ் செல்லின் மற்றிவ னன்றி வந்து
சாருதல் வலியா ரில்லை யென்பது சாலு மன்றே
யாரினி ஏகத் தக்கார் அங்கதன் அமையும் ஒன்னார்
வீரமே விளைப்ப ரேனும் தீதின்றி மீடல் வல்லான். 9

95 நன்றென அவன்த னைக்கூய் நம்பிநீ நண்ணா லார்பாற்
சென்றிரண் டுரையின் ஒன்றைச் செப்பினை தெரிதி என்றான்
அன்றவன் அருளைப் பெற்று ஆண்டகை அலங்கற் பொற்றோள்
குன்றினும் உயர்ந்த தென்றால் மனநிலை கூறலாமோ. 10

96 என்னவற் குரைப்ப தென்ன ஏந்திழை யாளை விட்டுத்
தன்னுயிர் பெறுதல் நன்றோ அன்றெனில் தலைகள் பத்துஞ்
சின்னபின் னங்கள் செய்யச் செருக்களஞ் சேர்தல் நன்றோ
சொன்னவை இரண்டின் ஒன்றைத் துணிகெனச் சொல்லி டென்றான். 11

97 அறத்துறை யன்று வீரர்க் கழகுமன்று ஆண்மை யன்று
மறத்துறை யன்று சேம மறைந்துறைந் தொதுங்கி வாழ்தல்

தியோடிருத்தல். சயத்துறை—வெற்றிக்குரிய வழி. சமைய—யாவரும் ஏற்கும் படி.

94. சாருதல் வலியார்—சாருதற்கேற்ற வலிமை யுடையோர். ஒன்னார்—பகைவர். மீண்டு வருதற்கேற்ற வல்லமை யுடையவன்.

95. அவன் தனை—அங்கதனை. நம்பி-நற்குணம் நிறைந்தவனே! இரண்டு உரையின் ஒன்றைச் செப்பினை தெரிதி—இரண்டையும் சொல்லி ஒன்றை அறிவாய். அலங்கல் பொன் தோள்—வெற்றிமாலையை யுடைய அழகிய தோள். இராமபிரான் 'மாருதி யல்லனாகில் அங்கதன்' என்று கூறியதனால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியினால் தோள்கள் உயர்ந்தன; வெற்றிமாலை சூட்டியது போன்று உவகையாற் பூரித்தான். மெய்யின் நிலை இது எனின் மனத்தின் நிலையைக் கூறுதல் முடியுமோ?

96. இரண்டின் ஒன்றை—இரண்டிலும் வைத்துத் தனக்கேற்ற ஒன்றை.

97. மறத்துறை—வீரத்தின் முறைமை. சேமம் மறைந்து—சேம

நிறந்துற வாளி கோத்து நேர்வந்து நிற்கு மாகிற்
புறந்துற எதிரே வந்து போர்தரப் புகறி என்றான். 12

98 பார்மிசை வணங்கிச் சீயம் விண்மிசைப் படர்வதே போல்
வீரன்வெஞ் சிலையிற் கோத்த அம்பென விரைவிற் போனான்
மாருதி அல்லனாகில் நீயெனும் மாற்றம் பெற்றேன்
யாரினி என்னோ டொப்பார் என்பதோர் இன்ப முற்றான். 13

99 அயில்கடந் தெரிய நோக்கும் அரக்கரைக் கடக்க ஆழித்
துயில்கடந் தயோத்தி வந்தான் சொற்கட வாத தூதன்
வெயில்கடந் திலாத காவல் மேருவின் மேலும் நீண்ட
எயில்கடந் திலங்கை எய்தி அரக்கன திருக்கை புக்கான். 14

100 அழுகின்ற கண்ண ராகி அனுமன்சொல் என்ன அஞ்சித்
தொழுகின்ற சுற்றஞ் சுற்றச் சொல்லிய துறைகள் தோறும்
மொழிகின்ற வீரர் வார்த்தை முகந்தொறுஞ் செவியின் மூழ்க
எழுகின்ற சேனை நோக்கி வியந்திருந் தானைக் கண்டான். 15

101 கல்லுண்டு மரமுண் டேழைக் கடலொன்றுங் கடந்தேம் என்னுஞ்
சொல்லுண்டே இவனை வெல்லத் தோற்றத்தோர் கூற்ற முண்டோ

மாக மறைந்து. நிறம்—மார்பு. புறம்—நகர்ப்புறம். புகறி—சொல்லுதி.

98. சீயம்—சிங்கம். சிங்கம் பாய்வதுபோல் விண்மீதெழுந்தான்: இராமன் அம்பினைப்போல விரைவிற் போனான். இத்தகைய அளவு கடந்த உள்ளக் கிளர்ச்சியின் காரணம் பின்னிரண்டு அடிகளிற் கூறப்படுகின்றது.

99. அயில்—வேல். வேற்படையினது உக்கிரத்தையும் விஞ்சிய பார்வையையுமுடைய அரக்கர். கடக்க—தொலைக்க. சொற்கடவாத தூதன்—போகும்பொழுது இராமபிரான் பணித்ததை நிறைவேற்றும் திறம்பற்றிச் சிந்தித்தபடி சென்றான் என்பது குறிப்பு. எயில்—மதில்.

100. தொழுகின்ற சுற்றம் சுற்ற—வணங்குகின்ற இனத்தினர் அஞ்சி இராவணனை நெருங்கிச் சூழ்ந்துகொள்ள. மூழ்க—விழ; அவ்வளவு ஆர்வத்துடன் கேட்டான். (போருக்கு) எழுகின்ற சேனை. இராவணனைக் கண்டான்.

101. ஏழைக் கடல்—சிறிய கடல். தோற்றத்து—படைப்பில். எல்

எல்லுண்ட படைகைக் கொண்டால் எதிருண்டே இராமன் கையில்
வில்லுண்டேல் உண்டென் றெண்ணி ஆர்றவும் வியந்து நின்ருன். 16

102 இன்றிவன் றன்மை எய்த நோக்கினல் எதிர்ந்த போரில்
வென்றவென் தாதை மார்பின் வில்லின்மேற் கணையொன் றேவிக்
கொன்றவன் தானே வந்தான் என்றுதான் குறிப்பி னல்லால்
ஒன்றிவன் றன்னைச் செய்ய வல்லரோ உயிர்க்கு நல்லார். 17

103 அணிபறித் தழகு செய்யும் அனங்கின்மேல் வைத்த காதற்
பிணிபறித் திவனை யாவர் முடிப்பவர் படிக்கட் பேழ்வாய்
பணிபறித் தெழுந்த மானக் கலுழனில் இவனைப் பற்றி
மணிபறித் தெழுந்த எந்தை யாரினும் வலிய னென்ருன். 18

104 நெடுந்தகை விடுத்த தூதன் இவையிவை நிரம்ப எண்ணிக்
கடுங்கடல் விடமுங் கூற்றுங் கலந்துகால் கரமுங் காட்டி
விடுஞ்சுடர் மகுட மின்ன விரிகடல் இருந்த தென்னக்
கொடுந்தொழின் மடங்க லன்னுன் எதிர்சென்று குறுகி நின்ருன். 19

லுண்ட படை—ஒளியுடைய படைக்கலம்.

102. எய்த நோக்கினல்—ஆராய்ந்து பார்த்தால். தான்—அசை. வந்தான் என்று குறிப்பின் அல்லால்—ஆழித்துயில் கடந்து அயோத்தி வந்தவனுகிய இராமபிரான் தானே இவனைக் கொல்லுவதற்கு வந்துள்ளான் என்று குறித்துக் கூறலாமே யன்றி. ஒன்று—ஊறு சிறிதேனும். உயிர்க்கு நல்லார்—தம்முயிரைப் பாதுகாக்க விரும்புபவர்.

103. பறித்து—நீக்கி; பூணுமலே. காதற்பிணி—ஆசை நோய். படிக்கண்—பூமியிலே. பேழ்வாய்ப்பணி—பிளந்த வாயையுடைய பாம்பு. மானம்—பெருமை. கலுழனில்—கலுழனைப் போல. எந்தை—சுக்கிரீவன்.

104. நிரம்ப—அதிகமாக. அங்கதன் இராவணன் எதிரே போய் நின்ருன். கடிய நெருப்பைக் கக்கும் விடம், கூற்றுவன் ஆகிய இவற்றினுற் செய்யப்பட்ட கால், கை முதலியவற்றைக் காட்டி, மகுடம் விளங்க ஒரு பெருங் கடல் உட்கார்ந்திருந்தது போன்று காணப்பட்ட ஆண் சிங்கத்தை ஒத்த இராவணன்.

105 நின்றவன் தன்னை அன்னான் நெருப்பெழ நிமிரப் பார்த்திங்கு
இன்றிவண் வந்த நீயார் எய்திய கருமம் என்னை
கொன்றிவர் தின்னா முன்னங் கூறுதி தெரிய என்றான்
வன்றிறல் வாலி சேயும் வாளெயி றிலங்க நக்கான். 20

106 பூதநா யகன்நீர் சூழ்ந்த புவிக்குநா யகனிப் பூமேற்
சீதைநா யகன்வே றுள்ள தெய்வநா யகன்நீ செப்பும்
வேதநா யகன்மேல் நின்ற விதிக்குநா யகன்தான் விட்ட
தூதன்யான் பணித்த மாற்றஞ் சொல்லிய வந்தேன் என்றான். 21

107 அரன்கொலாம் அரிகொ லாமற் றயன்கொலாம் என்பா ரன்றிக்
குரங்கெலாம் கூடி வேலைக் குட்டத்தைச் சேது கட்டி
இரங்குவா னாகில் இன்னம் அறிதியென் றுன்னை ஏவும்
நரன்கொலாம் உலக நாதன் என்றுகொண் டரக்கன் நக்கான். 22

108 கங்கையும் பிறையும் சூடுங் கண்ணுதல் கரத்து நேமி
சங்குமுந் தரித்த மால்மற் றிந்நகர் தன்னைச் சாரார்
அங்கவர் தன்மை நிற்க மனிசனுக் காக அஞ்சாது
இங்குவந் திதனைச் சொற்ற தூதன்நீ யாவன் என்றான். 23

109 இந்திரன் செம்மல் பண்டோர் இராவணன் என்பான் தன்னைச்
சுந்தரத் தோள்க ளோடும் வாலிடைத் தூங்கச் சுற்றிச்
சிந்துரக் கிரிகள் தாவித் திரிந்தனன் தேவர் வேண்ட
மந்தரப் பொருப்பால் வேலை கலக்கினான் மைந்தன் என்றான். 24

---

105. நிமிர—நிமிர்ந்து. இலங்க—விளங்க. வாலி சேய்—இராவணனுக்கு ஒரு சிறிதும் அஞ்சாத அங்கதன்.

106. பூத நாயகன்—ஐம்பெரும் பூதங்களுக்குத் தலைவன். பூமேல் சீதை—பூமியிலே தோன்றிய சீதை. சொல்லிய—சொல்லும் பொருட்டு.

107. வேலைக் குட்டம்—குட்டம் போன்றுள்ள சிறுகடல். இரங்குவானாகில்—அணைகட்டிய அளவிலேயே களைத்து வருந்துவானாகில்.

108. கரத்து—கையின் கண்ணே. நேமி—சக்கரம். சொற்ற—சொல்லிய.

109. செம்மல்—மகன். தூங்க—தொங்கும்படி. சிந்துரக்கிரிகள்—யானைகள் வாழும் மலைகள். கலக்கினான்—கடைந்தவன்.

110 உந்தைஎன் துணைவ னன்றே ஓங்கறஞ் சான்று முண்டால்
நிந்தனை இதன்மேலுண்டோ நீயவன் தூத னாதல்
தந்தனன் நினக்கு யானே வானரத் தலைமை தாழா
வந்தனை நன்று செய்தாய் என்னுடை மைந்த என்றான். 25

111 தாதையைக் கொன்றான் பின்னே தலைசுமந் திருகை நாற்றிப்
பேதையன் என்ன வாழ்ந்தாய் என்பதோர் பிழையுந் தீர்ந்தாய்
சீதையைப் பெற்றேன் உன்னைச் சிறுவனு மாகப் பெற்றேன்
ஏதெனக் கரிய தென்றான் இறுதிநூற் கெல்லை கண்டான். 26

112 அந்நரர் இன்று நாளை அழிவதற் கைய மில்லை
உன்னர சுனக்கே தந்தேன் ஆளுதி ஊழிக் காலம்
பொன்னரி சுமந்த பீடத் திமையவர் போற்றி செய்ய
மன்னவ னாக யானே சூட்டுவன் மகுடம் என்றான். 27

113 அங்கதன் அதனைக் கேளா அங்கையோடு அங்கை தாக்கித்
துங்கவன் தோளும் மார்பும் இலங்கையும் துளங்க நக்கான்
இங்குநின் றார்கட் கெல்லாம் இறுதியே என்ப துன்னி
நுங்கள்பால் நின்றும் எம்பாற் போந்தனன் உம்பி என்றான். 28

114 வாய்தரத் தக்க சொல்லி என்னையுன் வசஞ்செய் வாயேல்
ஆய்தரத் தக்க தன்றோ தூதுவந் தரச நாள்கை

---

110. உந்தை—உன் தந்தை. நிந்தனை—பழி. இதன் மேல்—இதைவிட; எது எனின்:—நீ அவன் தூதனாதல்.

111. இருகை தலைசுமந்து நாற்றி—இரண்டு கைகளையும் தலையின்மேற் சுமந்த வண்ணம் கூப்பி. சிறுவன்—மகன். இறுதி நூற்கு எல்லை கண்டான்—இறுதி பயக்கும் ஆலோசனையின் முடிவிலே நின்றவனாகிய இராவணன். நூல்—ஆலோசனை.

112. அரி—சிங்கம்; அரிசுமந்த பொற் பீடம். போற்றி செய்ய—துதிக்க.

113. அங்கையோடு அங்கை தாக்கி—பலமாகக் கைகொட்டி. துங்கவன் தோள்—உயர்ந்த வலிய தோள். துளங்க—கிடுகிடுக்க.

114. வாய்தரத்தக்க—வாய்க்குவந்த யோசனையற்ற சொற்களை. வசஞ் செய்வாயேல்—வயப்படுத்த முயலுவாயேல். ஒக்கும் என்று ஒரு சொல் வருவிக்க.

நீநரக் கொள்வேன் யானே இதற்கினி நிகர்வே றுண்டோ
நாய்நரக் கொள்ளுஞ் சீயம் நல்லர சென்று நக்கான். 29

115 அடுவனே என்னப் பொங்கி ஓங்கிய அரக்கன் அந்தோ
தொடுவனே குரங்கைச் சீறிச் சுடர்ப்படை என்று தோன்றா
நடுவனே செய்யத் தக்க நாளுலந் தார்க்குத் தூத
படுவதே துணிந்தா யாயின் வந்தது பகர்தி என்றான். 30

116 கூவியின் றென்னை நீபோய்த் தன்குல முழுதுங் கொல்லும்
பாவியை எய்தி அஞ்சி அரண்புக்குப் பதுங்கி னானென்
தேவியை விடுக அன்றேல் செருக்களத் தெதிர்ந்து தன்கண்
ஆவியை விடுக என்றான் அருளினம் விடுகி லாதான். 31

117 பருந்துணைப் பாட்டி யாக்கை படுத்தநாள் படைஞ ரோடும்
மருந்தினும் இனிய மாமன் மடிந்தநாள் வனத்துள் வைகி
இருந்துழி வந்த நங்கை இருஞ்செவி மூக்கும் எம்பி
அரிந்தநாள் வந்தி லாதான் இனிச்செயும் ஆண்மை
யுண்டோ. 32

118 கிளையொடும் படைஞ ரோடும் கேடிலா உயிர்கட் கெல்லாம்
களையன தம்பி மாரை வேரொடுங் களையக் கண்டும்
இளையவன் பிரிய மாய மியற்றியா யிழையை வவ்வும்
வளையெயிற் றரக்கன் வெம்போர்க் கினியிவன் வருவ
துண்டோ. 33

119 ஏந்திழை தன்னைக் கண்ணுற்று எதிர்ந்தவர் தம்மை
எற்றிச்
சாந்தெனப் புதல்வன் தன்னைத் தரையிடைத் தேய்த்துத்
தன்னூர்

---

115. அடுவனே—நிச்சயம் இவனைக் கொல்லுவேன். ஓங்கிய—இருக்கையை விட்டு எழுந்த. என்று—என்று சொல்லி. தோன்றா நடுவன்—கண்ணுக்குத் தோன்றாத யமன். நாளுலந்தார்—இராமலக்குமணர். படுவதே—இறப்பதற்கே.

116. தன் கண் ஆவி—தன்னிடம் உள்ள உயிர். அருளினம்—அருளோடு இயைந்த செயல்கள்.

117. பாட்டி—தாடகை. படுத்தநாள்—கொன்ற நாள். மாமன்—சுபாகு.

118. களைகண்போன்ற கரன் முதலிய தம்பியர்.

119. சாந்து என—குழைத்த சாந்துபோலாம்படி. புதல்வன்—அட்சகுமாரன். காந்து எரி—எரிகின்ற நெருப்பு. மடுத்து—வைத்து.

காந்நெரி மடுத்துத் தானுங் காணவே கடலைத் தாவிப்
போந்தபின் வந்தி லாதான் இனிப்பொரும் போரும்
உண்டோ. 34

120 உடைக்குலத் தொற்றர் தம்பால் உயிர்கொடுத் துள்ளக் கள்ளந்
துடைத்துழி வருணன் வந்து தொழுதுழி தொழாத கொற்றக்
குடைத்தொழில் தம்பி கொள்ளக் கொடுத்துழி வேலை கோலி
அடைத்துழி வந்தி லாதான் இனிவர ஐய முண்டோ. 35

121 மறிப்புண்ட தேவர் கான மணிவரைத் தோளின் வைகும்
நெறிப்புண்ட ரீக மன்ன முகத்தியர் முன்னே நென்னல்
பொறிப்புண்ட ரீகம் போலும் ஒருவனுற் புனைந்த மோலி
பறிப்புண்டும் வந்தி லாதான் இனிப்பொரும் பான்மை
யுண்டோ. 36

132 என்றிவை இயம்பி வாவென் றேவினன் என்னை எண்ணி
ஒன்றுனக் குறுவ துன்னித் துணிந்துரை உறுதி பார்க்கின்
துன்றிருங் குழலை விட்டுத் தொழுதுவாழ் சுற்றத் தோடும்
பொன்றுதி யாயின் என்பின் வாயிலிற் புறப்ப டென்ருன். 37

வேறு

123 சொற்ற வார்த்தையைக் கேட்டலுந் தொல்லுயிர்
முற்றும் உண்பது போலும் முனிவினன்
பற்று மின்கடி தின்னெடும் பார்மிசை
எற்று மின்னென நால்வரை ஏவினன். 38

---

120. உடைக்குலத்து ஒற்றர்—தம்முடைய குலத்திலே தோன்றிய ஒற்றர். உள்ளக் கள்ளம்—உள்ளத்திலே தோன்றிய கள்ளம். தொழாத கொற்றம்—பிறரை வணங்க வேண்டியிராத கொற்றம். கோலி—முயன்று. இனிவர ஐய முண்டோ—பரிகாசக் குறிப்பு.

121. மறிப்புண்ட—தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள. மணி வரைத்தோளின் வைகும் நெறிப் புண்டரீக மன்ன முகத்தியர்—அழகிய உனது மலைபோன்ற தோளிலே துயிலும் முரிந்த தாமரை மலர் போன்ற முகத்தையுடைய பெண்கள். பொறிப்புண்டரீகம்—புலி. ஒருவன்—சுக்கிரீவன்.

122 துன்று இரும் குழல்—நெருங்கிய கூந்தலையுடைய சீதா பிராட்டி. பொன்றுதியாயின்—இறப்பதே துணிந்தாயாயின்.

123. சொற்ற—சொன்ன. தொல்லுயிர்—பழைமையாகிய உயிர். முனிவினன்—சின முடையவனுகி.

124 ஏவி னான்பிடித் தாரை எடுத்தெழத்
தாவி னானவர் தந்தலை போயறக்
கூவி னானவன் கோபுர வாயிலில்
தூவி னான்துகைத் தானிவை சொல்லினான். 39

125 ஏமஞ் சார எளியவர் யாவிரும்
தூமங் கால்வன விரன் சுடுசரம்
வேமின் போல்வன வீழ்வதன் முன்னமே
போமின் போமின் புறத்தென்று போயினான். 40

126 அந்த ரத்திடை ஆர்த்தெழுந் தானவன்
சிந்து ரத்தந் துதைந்தெழு செச்சையான்
இந்து விண்ணின் றிழிந்துள தாமென
வந்து விர னடியில் வணங்கினான். 41

127 உற்ற போதவன் உள்ளக் கருத்தெலாம்
கொற்ற வீரன் உணர்த்தென்று கூறலும்
முற்ற ஓதியென் மூர்க்கன் முடித்தலை
அற்ற போதன்றி ஆசைய றாதென்றான். 42

---

124. ஏவினான்—ஏவுதலினால். எடுத்து — தூக்கிக்கொண்டு. எழத்தாவினான்—உயரத்தாவி. கூவினான்—கர்ச்சித்து. தூவினான்—நால்வரும் சிதறி விழும்படி போகட்டு. துகைத்தான்—காலினால் துகைத்தான்.

125. ஏமம் சார—பாதுகாப்புள்ள இடங்களை யடையும்படி. எளியவர்—வலிமையில்லாதவர். தூமம்—புகை. வேம் மின் போல்வன—வேகின்ற மின்னல் போல்வன.

126. அந்தரத்திடை—ஆகாயத்தினிடையே. சிந்து ரத்தம்—தான் நால்வரைத் துகைத்த பொழுது தெறித்த உதிரம். துதைந்து எழும் செச்சையான்—நெருங்கித் தோன்றும் செஞ்சந்தனப் பூச்சை யுடையவன். இந்து—சந்திரன். அடியில்—பாதங்களில்.

127. முற்ற ஓதி என்—நடந்தவற்றை யெல்லாம் சொல்லி என்ன பயன்? ஆசை அறாது—ஆசை நீங்க மாட்டாது.

59. முதல் நாட் போர்.

முதல் நாள் நடந்த போரில் இராவணன் அனுமன், சுக்கிரீவன், இலக்குவன் முதலியவர்களோடுபோர் புரிந்தபின் இராமபிரானோடு கடும்போர் புரிந்து தோற்றான். அவ்வரலாறு இப்பகுதியிற் கூறப்படுகின்றது.

இந் நூலிற் காணப்படும் மிகச்சிறந்த போர் வருணனைகளுள் ஒன்று இந்த இராம ராவணப்போர் வருணனை. இப்பகுதியில் இராமபிரானது பழுதிலாத பல்லலங்காரப் பண்பு வாய்ந்த வில்லின் திறமும், சொல்லின் திறமும், தீரப்பிழை செய்தவன்மாட்டுங் காட்டும் அருளின் திறமும், அநுமனது சாரி திரியுந்திறமும் நன்கு காட்டப் படுகின்றன. இராவணன் வீழ்ச்சியும் கண்கூடாகக் காண்பதுபோன்று கூறப்படுகின்றது.

போரின் முற்பகுதியில் அநுமனாலே குத்துண்டு திசை யானைகள் அழுத்திய மருப்பிழந்து, தான் எய்த வேற்படையால் அறிவு கலங்கி விழுந்த இலக்குவனைத் தூக்க வலியற்றமையால் கயிலை மலையைப் பெயர்த்த தோள் வலியையும் இழந்து நின்ற இராவணன் இராமபிரானோடு பொர முற்பட்டான். அவன் எய்த அம்புகளையெல்லாம் வேறு அம்புகளால் அறுத்து, அவன் படைவீரர் தொடுத்த எண்ணற்ற படைகளால் வானரக்கடல் படாதபடி தடுத்து, நால்வகைச் சேனைகளையும் செயலடக்கி நின்றான். தனித்து நின்ற இராவணன் அராவென அழன்றான்; இராகவன் மீது ஈரம்பு தொடுத்தான். முறுவலெய்திய வீரன் ஒரு வடிக்கணை தொடுத்து, அவன் வில்லையும் அறுத்தான். அரக்கர் வேந்தன் மாற்றுவில் எடுப்ப, நாணேற்றுமுன் அதனை அறுத்ததுமன்றித் தேர்ப்புரவிகளையும் அறுத்துத் தள்ளினான். வில்லொழிய வேறு படைக்கலங்களை எடுத்த அரக்கன் அவற்றை விடுக்குமுன் இராமபிரான் அவைகளெல்லாம் செயலற்று ஒழியும்படி இடைவிடாது அடுகணைமாரி பொழிந்ததுமன்றி, அவன் வெண்குடை, தேர்க்கொடி, கவசம் முதலியவற்றையும் அறுத்துத் தள்ளினான். இதற்கிடையில் மாற்றுத் தேர்கள் வந்தன. வர வர அவற்றையெல்லாம் அம்பினால் அழித்தொழித்தான். தேரழிந்ததனும், முன்பு அராவென முனிந்த இராவணன் நெஞ்சங் கொதித்தான். இந்நிலையில் இராமபிரான் அவன் மணிமுடிகளின் மீது ஓரம்பு தொடுத்து விட்டான். அக்கணை இரவிமேற் சென்ற அநுமன் போன்று வேகமாய்ப் பாய்ந்து, கதிரவனைக் கவர்ந்த கரும்பாம்பு கடலுள் புக்கது போன்று, அம்முடிகளைக் கடலுள் வீழ்த்திற்று. இவ்வளவும் ஓரிமைப் பொழுதில் நிகழ்ந்தது. மணிமுடி இழந்த இராவணன் திங்களை இழந்த இரவைப்போன்று ஒளியும் பொலிவும் இழந்து,

கதிரவனை இழந்த பகலைப்போன்று தருக்கும் வலிமையும் இழந்து, நாணம் மீதூர, வாயிழந்து, தலையிறக்கமுற்று, விழுதுடைய ஆலமரம் போன்று, நாற்றிய கையினனாய் நின்றான். அங்ஙனம் நின்றவன்நிலை நோக்கிய நெடுந்தகை இரக்கங் கொண்டு, அவனைக் கொல்ல நினையாது, சில நன்மதி கூறலாயினன். சிறையில் வைத்தவளை விட்டு உயிர் வாழ்தல், இன்றேல் அடுத்தநாள் போர்க்களம் புக்கு உயிர்விடுதல்—இரண்டிலொன்று செய்யும்படி கூறினான். அமர் பொருமேல் வெல்லுமத்தனையல்லது தோற்றிலா விறலோன் முதல் நாட் போரிலேயே உயிரொன்றும் நிற்க, மற்றெல்லாவற்றையும் இழந்து, நிலம் விரல் கிளைத்திட நின்ற நிலையையும், நன்மதியாற் பயனிலதாயினும் மற்றும் ஒரு சந்தர்ப்பம் அளிக்க விரும்பிய கோசல நாடுடை வள்ளல் அவ்வுயிரொன்றையுங் கொள்ளாது 'நாளை வா' என நல்கிய நிலையையும் கண் முன்னே காண்பது போன்று ஆசிரியர் காட்டுகின்றார்.

[தெ. ப:—முதற்போர்புரி படலம் :224—233: 235—245: 247—256.]

128 ஆசி சொல்லினர் அருந்தவர் அறமெனுந் தெய்வம்
காசில் நன்னெடுங் கரமெடுத் தாடிடக் கயிலை
ஈசன் நான்முகன் என்றிவர் முதலிய இமையோர்
பூசல் காணிய வந்தனர் அந்தரம் புகுந்தார். 1

129 அண்ணல் அஞ்சன வண்ணனும் அமர்குறித் தமர்ந்தான்
எண்ண ரும்பெருந் தன்வலிச் சிலையைநா ணெறிந்தான்
மண்ணும் வானமும் மற்றைய பிறவுந்தன் வாய்ப்பெய்து
உண்ணுங் காலத்தவ் வுருத்திரன் ஆர்ப்பொத்த தோதை. 2

130 ஆவி சென்றிலர் நின்றிலர் அரக்கரோ டியக்கர்
நாவு லர்ந்தனர் கலங்கினர் விலங்கினர் நடுங்கிக்
கோவை நின்றபேர் அண்டமுங் குலைந்தன குலையாத்
தேவ தேவனும் விரிஞ்சனுஞ் சிரதலங் குலைந்தார். 3

---

128. காசு—குற்றம். பூசல் காணிய வந்தனர்—போரைக் காணும் பொருட்டு வந்து. அந்தரம்—ஆகாயம்.

129. வாய்ப்பெய்து உண்ணுங்காலம்—உகாந்த காலம்.

130. விலங்கினராகி நடுங்கி. கோவை—வரிசை: அடுக்கு. சிரதலம் குலைந்தார்—தலையை அசைத்தனர்.

131 ஊழி வெங்கன லொப்பன துப்பன உருவ
ஆழி நீரையுங் குடிப்பன திசைகளை அளப்ப
விழின் மீச்செலின் மண்ணையும் விண்ணையும் தொளைப்ப
ஏழு வெஞ்சரம் உடன்தொடுத் திராவணன் எய்தான். 4

132 எய்த வாளியை ஏழினால் ஏழினோ டேழு
செய்து வெஞ்சரம் ஐந்தொரு தொடையினிற் சேர்த்தி
வெய்து காலவெங் கனல்களும் வெள்குறப் பொறிகள்
பெய்து போம்வகை இராகவன் சிலைநின்று பெயர்த்தான். 5

133 வாளி ஐந்தையும் ஐந்தினால் விசும்பிடை மாற்றி
ஆளி மொய்ம்பினவ் வரக்கனும் ஐயிரண் டம்பு
தோளின் நாணுற வாங்கினன் துரந்தனன் சுருதி
ஆளும் நாயகன் அவற்றையும் அவற்றினால் அறுத்தான். 6

134 அறுத்து மற்றவன் அயல்நின்ற அளக்கரும் அளக்கர்
செறுத்து விட்டன படையெலாங் கணைகளாற் சிந்தி
இறுத்து வீசிய கிரிகளை எரியுக நூறி
ஒறுத்து மற்றவர் தலைகளாற் சிரமலை உயர்த்தான். 7

135 மீனு டைக்கருங் கடல்புரை இராக்கதர் விட்ட
ஊனு டைப்படை இராவணன் அம்பொடும் ஓடி

---

131. துப்பு—பவளம். திசையினை அளப்ப—திக்குக்களின் எல்லைவரையிற் செல்வன. விழின் மண்ணையும் மீச்செலின் விண்ணையும் தொளைப்ப. விண்—தேவருலகம்.

132. ஏழினால்—ஏழு அம்புகளால். நாற்பத் தொன்பது துண்டுகளாக்கி. தொடுக்கப்படுவது தொடை. ஐந்து அம்புகளை ஒரு சேரத் தொடுத்து. பெயர்த்தான்—விடுத்தான்.

133. மாற்றி—விலக்கி. ஆளி மொய்ம்பு—யாளியைப் போன்ற வலிமை. தோளில் நாண் உற வாங்கினன்—தோளில் நாணி பொருந்தும்படி வளைத்து. துரந்தனன்—செலுத்தினன். அவற்றினால்—அவற்றைப் போன்ற பத்து அம்புகளால்.

134. அளக்கரும்—அளக்க முடியாத. அளக்கர்—(சேனைக்) கடல். செறுத்துவிட்டன—கோபித்து விட்டனவாகிய. இறுத்து—பிடுங்கி. எரி உக நூறி ஒறுத்து—நெருப்புப் பொறி சிதறும்படி அழித்து. சிர மலை—தலைகளாலாகிய மலை.

135. புரை—ஒத்த. தலை மலை—தலைகளாகிய மலை. தடிந்தான்—அறுத்தான்.

வானரக்கடல் படாவகை வாளியான் மாற்றித்
தானுடைச்சரந் நாலவர் தலைமலை தடிந்தான். 8

136 இம்பரானெனில் விசும்பின னாகுமோர் இமைப்பில்
தும்பை சூடிய இராவணன் முகந்தொறுந் தோன்றும்
வெம்பு வஞ்சகர் விழிதொறுந் திரியும்மேல் நின்றான்
அம்பின் முன்செலும் மனத்திற்கு முன்செலும் அனுமன். 9

137 ஆடு கின்றன கவந்தமும் அவற்றொடும் ஓடிப்
பாடு கின்றன அலகையும் நீங்கிய பணைக்கைக்
கோடு துன்றிய கரிகளும் பரிகளுந் தலைக்கொண்டு
ஓடு கின்றன உலப்பில் உதிரவா றுவரி. 10

138 அற்ற ஆழிய அறுப்புண்ட அச்சின அம்போடு
இற்ற கொய்யுளைப் புரவிய தேர்க்குல மெல்லாம்
ஒற்றை வாளியோ டுருண்டன கருங்களிற் றோங்கல்
சுற்றும் வாசியுந் துமிந்தன அமர்க்களந் தொடர்ந்த. 11

139 தேரி ழந்துவெஞ் சிலைகளு மிழந்துசெந் தறுகட்
காரி ழந்துவெங் கலினமாக் கால்களும் இழந்து
சூரி ழந்துவன் கவசமும் இழந்துதுப் பிழந்து
தாரி ழந்துபின் இழந்தனர் நிருதர்தந் தலைகள். 12

---

136. இம்பரானெனில்—இவ்வுலகத்திலுள்ளான் என்று கருதின். தும்பை—போர் தொடங்கும் பொழுது சூடும் பூ. மேல் நின்றான்—இராமன். அம்பின் முன் செலும் அனுமன்; மனத்திற்கு முன் செலும் அனுமன்.

137. கவந்தம்—தலையற்ற உடல். அலகை—பேய். நீங்கிய—அற்ற. கோடு—கொம்பு. தலை—இடம். உவரி—கடல். உதிர ஆறு பரி முதலிய வற்றைத் தலைக்கொண்டு கடலை நோக்கி ஓடுகின்றன: தலைக்கொண்டு—தம் மிடத்தே கொண்டு.

138. ஆழி—சக்கரம். அம்போடு—அம்பினால். கொய்யுளை—கொய்யும் பிடரி மயிர். ஓங்கல்—மலை; ஈண்டு யானை. சுற்றும்—சாரி திரியும். வாசி—குதிரை. துமிந்தன—துண்டுபட்டன. அம்பினால் சக்கரம் அற்று, அச்சு முறிந்து, குதிரைகளும் அழிந்தன: ஒரு அம்பினால் மலைபோன்ற யானைகள் உருண்டன: அவை உருண்டமையால் சாரி திரியும் குதிரைகளும் துண்டு பட்டன.

139. செம் தறுகண் கார்—சிவந்த கண்ணையுடைய அஞ்சாமையை யுடைய மேகம்போன்ற யானை. கலின மா—கடிவாளம் பூண்ட குதிரை.

140 ஆர்ப்ப டங்கின வாயெலாம் அழற்கொழுந் தொழுகப்
பார்ப்ப டங்கின கண்ணெலாம் பலவகைப் படைகள்
தூர்ப்ப டங்கின கையெலாந் தூளியின் படலைப்
போர்ப்ப டங்கின உலகெலாம் முரசெலாம் போன. 13

141 ஒன்று நூற்றினோ டாயிரங் கொடுந்தலை உருட்டிச்
சென்று தீர்வில எனைப்பல கோடியுஞ் சிந்தி
நின்ற நேரொடும் இராவணன் ஒருவனும் நிற்கக்
கொன்று வீழ்த்தின திராகவன் சரமெனுங் கூற்றம். 14

142 தேரும் யானையும் புரவியும் அரக்கருந் தெற்றிப்
பேரும் ஓரிடம் இன்றெனத் திசைதொறும் பிறங்கிக்
காரும் வானமுந் தொடுவன பிணக்குவை கண்டான்
மூரி வெஞ்சிலை இராவணன் அராவென முனிந்தான். 15

143 முரண்தொ குஞ்சிலை இமைப்பினின் முறையுற வாங்கிப்
புரண்டு தோளுறப் பொலங்கொள்நாண் வலம்படப்
போக்கித்
திரண்ட வாளிகள் சேவகன் மரகத சிகரத்து
இரண்டு தோளினும் இரண்டுபுக் கழுந்திட எய்தான். 16

சூர்—சூரத்தனம். துப்பு—வலிமை. அரக்கர் தேர் முதலியவற்றை வரிசையாக இழந்து ஈற்றில் தலையையுமிழந்தனர்.

140. ஆர்ப்பு—ஆரவாரஞ் செய்தல். பார்ப்பு—பார்த்தல். தூர்ப்பு—தூர்த்தல்; வீசி நிரப்புதல். போர்ப்பு—போர்த்தல். முரசெலாம் போன—முரசங்களின் ஒலி அடங்கின.

141. கொடுந்தலை—கொடிய தலை. தீர்வில—அத்துடன் வேகம் அடங்கப்பெறாமல்.

142. தெற்றி—ஒன்றோடொன்று முட்டி. பேரும் ஓரிடம்—பெயர்ந்து செல்லுதற்குரிய ஓர் இடம். பிறங்கி—விளங்கி. கார்—மேகம். மூரி—பெருமை பெற்ற. அரா—பாம்பு.

143. வலிமை மிகுந்த வில். முறைஉற—முறைப்படி. வாங்கி—வளைத்து. புரண்டு தோளுறப் பொலங்கொள் நாண் வலம்படப் போக்கி—அழகிய நாண் நின்ற நிலையிற் புரண்டு தோளிலே வந்து பொருந்தும்படி வலிமையோடு வளைத்து. மரகத சிகரம் போன்ற தோள்.

144 முறுவ லெய்திய முகத்தினன் முளரியங் கண்ணன்
மறுவி லாததோர் வடிக்கணை தொடுத்துற வாங்கி
இறுதி எய்துநாட் கால்பொர மந்தரம் இடையிட்டு
அறுவ தாமென இராவணன் சிலையினை அறுத்தான். 17

145 மாற்று வெஞ்சிலை வாங்கினன் வடிம்புடை நெடுநாண்
ஏற்று றுமுனம் இடையறக் கணைகளால் எய்தான்
காற்றி னுங்கடி தாவன கதிர்மணி நெடுந்தேர்
ஆற்று கொய்யுளைப் புரவியின் சிரங்களும் அறுத்தான். 18

146 மற்றும் வெம்படை வாங்கினன் வழங்குறு முன்னம்
இற்ற விந்துக எரிகணை இடையற எய்தான்
கொற்ற வெண்குடை கொடியொடுந் துணிபடக் குறைத்தான்
கற்றை வெஞ்சுடர்க் கவசமுங் கட்டறக் கழித்தான். 19

147 மாற்றுத் தேரவன் வந்தன வந்தன வாரா
விற்று விற்றுக வெயிலுமிழ் கடுங்கணை விட்டான்
சேற்றுச் செம்புனற் படுகளப் பரப்பிடைச் செங்கட்
கூற்றுங் கையெடுத் தாடிட இராவணன் கொதித்தான். 20

148 மின்னும் பன்மணி மவுலிமேல் ஒருகணை விட்டான்
அன்ன காய்கதிர் இரவிமேற் பாய்ந்தபேர் அனுமன்
என்ன லாயதோர் விசையினிற் சென்றவன் தலையிற்
பொன்னின் மாமணி மகுடத்தைப் புணரியில் விழ்த்த. 21

---

144. முளரி—தாமரை. மறு—குற்றம். வடிக்கணை—கூரிய அம்பு. தொடுத்து—வில்லிலே தொடுத்து. உற வாங்கி—நன்றாக வளைத்து. இறுதி எய்தும் நாள்—உகாந்த காலம். கால் பொர—ஊழிக் காற்று வீசுதலால்; மந்தரமலை அறுவது போல இறும்படி இராவணன் சிலையை அறுத்தான்.

145. வடிம்பு—தழும்பு. இடை அற—கால இடைவெளியில்லாமல். கடிதாவன—விரைவு அமைந்தன வாகிய (புரவி.) தேர் ஆற்று—தேரை இழுக்கும் ஆற்றலையுடைய (புரவி.) கொய் உளைப்புரவி. புரவி—குதிரை. உளை—பிடரி மயிர்.

146. வில்லைவிட்டு வேறு கொடிய படைகளை எடுத்தான்; பிரயோகிக்கு முன் அவைகளெல்லாம் இற்று அழியும்படி இடைவிடாது எய்தான். கொடி—தேர்க்கொடி. துணிபட—துண்டுபட. கற்றையாக உள்ள அழகிய ஒளிவீசும் கவசத்தையும் பூட்டுவாய் சிதையும்படி செய்து நீக்கினான்.

147. விற்று விற்றுக—துண்டங்களாக உகும்படி: சேற்று—சேறான. கையெடுத்து—கைதூக்கி. ஆசையால் உழலுங்கூற்று முன்பு சுவை சிறிதறிந்தது; (பால: 90.) இப்பொழுது ஆர உண்ட மகிழ்ச்சியினால் கை தூக்கி ஆடலாயிற்று.

148. வீழ்த்த—வீழ்த்திற்று.

149 அண்டர் நாயகன் அடுசிலை உதைத்த பேரம்பு
கொண்டு போகப்போய்க் குரைகடற் குளித்தவக் கொள்கை
மண்ட லந்தொடர் வயங்குவெங் கதிரினை வாயால்
உண்ட கோளொடும் ஒலிகடல் வீழ்ந்ததும் ஒக்கும். 22

150 சொல்லு மத்தனை அளவையின் மணிமுடி துறந்தான்
எல்லி மைத்தெழும் மதியமும் ஞாயிறும் இழந்த
அல்லு மொத்தனன் பகலும் ஒத்தனன் அமர்பொருமேல்
வெல்லு மத்தனை யல்லது தோற்றிலா விறலோன். 23

151 மாற்ற ருந்தட மணிமுடி இழந்தவா ளரக்கன்
ஏற்றம் எவ்வுல கத்தினும் உயர்ந்துள னெனினும்
ஆற்றல் நன்னெடுங் கவிஞனேர் அங்கதம் உரைப்பப்
போற்ற ரும்புகழ் இழிந்தபேர் ஒருவனும் போன்றான். 24

---

149. உதைத்த—விசையோடு செலுத்திய. பேரம்பு—வலிமை மிகுந்த அம்பு. கொள்கை—தன்மை. மண்டலம் தொடர் வயங்கு வெம் கதிரினை—வட்டமாக ஊர்ந்து செல்லும் ஒளிபொருந்திய வெம்மை மிக்க சூரியனை. உண்ட கோள்—இராகு.

150. 'மணிமுடி துறந்தான்' என்பதைச் சொல்லி முடித்தற்கு எவ்வளவு காலம் வேண்டுமோ அந்த அளவு கால எல்லைக்குள். எல் இமைத்து எழும் மதியம் இழந்த அல் ஒத்தனன்—ஒளிவிட்டு விளங்குகின்ற சந்திரனை இழந்த இரவினை ஒத்தனன். 'கங்குலும் பகல்பட வந்த' ஒளியையும் அழகையும் முடியிழந்த கணமே இழந்து கரிய மேனியுடன் காணப்பட்டான். ஞாயிறு இழந்த பகல் ஒத்தனன்—சூரியனை அறவே இழந்த பகற்காலம் போன்றனன்; ஒளியிழந்த மாத்திரையே யன்றி உயிரையும் இழந்தது போலாயினன். முந்திய உவமானம் இராவணன் தோற்றம், புகழ், அழகு,அதிகாரம் முதலியவற்றை இழந்ததைக் குறிக்கும்; பிந்தியது அவன் மன நிலை பற்றியது; சரீரம் ஒளியிழந்தது போலவே 'தீராத் தற்பமும்' செயலும், உள்ளக் கிளர்ச்சியும் ஒடுங்கிச் செத்த பிணம் போலாயினன். ஏன் இப்படி மனமழிந்தான் எனில்:—அமர் பொருமேல் வெல்லும் அத்தனையல்லது தோல்வி இன்னதென்று அறியாதவன்; தன் வலிமை குன்றாதிருக்கவும் பெரிய அவமானமடைந்தான்.

151. மாற்று அருந் தட மணி முடி—மறுபடி அது போன்று மாற்றுப் பொருள் கொண்டு அமைக்க முடியாத தனிச்சிறப்பினையுடைய மணிமுடி. வாளரக்கன்—சிவபிரான் அளித்த வாளையுடைய அரக்கன்: தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த வாள் இருப்பவும் அவமானத்தால் மனங் குழம்பிய நிலையில் அதனையும் பயன் படுத்த இயலாது இழந்தனன் என்பது குறிப்பு. ஆற்றல் நல் நெடுங் கவிஞன்—கெடுக்கவும் எடுக்கவும் வல்ல ஆற்றலையுடைய நல்ல

152 அறங்கடந்தவர் செயலிதென் றுலகெலாம் ஆர்ப்ப
நிறங்கரிந்திட நிலம்விரல் கிளைத்திட நின்றான்
இறங்கு கண்ணினன் எல்லழி முகத்தினன் தலையன்
வெறுங்கை நாற்றினன் விழுதுடை ஆலன்ன மெய்யன். 25

153 நின்றவன்நிலை நோக்கிய நெடுந்தகை இவனைக்
கொன்றல் உன்னிலன் வெறுங்கைநின் றானெனக் கொள்ளா
இன்றவிந்தது போலுமுன் தீமைஎன்று இசையோடு
ஒன்ற வந்தன வாசகம் இனையன உரைத்தான். 26

154 அறத்தி னாலன்றி அமரர்க்கும் அருஞ்சமங் கடத்தல்
மறத்தி னாலரி தென்பது மனத்திடை வலித்தி
பறத்தி நின்னெடும் பதிபுகக் கிளையொடும் பாவி
இறத்தி யானது நினைக்கிலன் தனிமைகண் டிரங்கி. 27

பெருமை பொருந்திய கவிஞன். அங்கதம்—வசைப்பாட்டு; 'வைதாலன்ன வாளிகள்', (ஆரணிய: 149.)

152. அறம் கடந்தவர் செயல் இது—அறநெறியை வேண்டுமென்று மீறி ஒழுகியவர் செயல் இப்படி முடியும். நிறம் கரிந்திட—இயல்பாகவே கரியதாகிய நிறம் இப்பொழுது உண்டாய அவமானத்தினால் நெருப்பிற் கருகியது போன்று அழகிழந்து தோன்ற. நிலம் விரல் கிளைத்திட—பேச வாயடைத்துப் போய், நாணத்தினால் தலைகவிழ்ந்து விரல்களால் நிலத்திற் கீறியபடி. இறங்கு கண்ணினன்—பூதலமென்னும் நங்கையை நோக்கிய கண்ணினன்; தலைகுனிந்தவனாய். எல்—ஒளி. ஒளி முழுவதும் அழிந்த முகத்தினனாய். மணிமுடி இழந்த வெறுந் தலையனாய். எல்லாப் படைகளையும் இழந்தமையால் வெறுங்கைகளைத் தொங்கவிட்டவனாய். விழுதுடை ஆல் அன்ன மெய்யன்—பல விடங்களினும் விழுதுகளை விழ்த்திய ஆலமரம் போன்ற சரீரத்தினனாய். (நிலம் விரல் கிளைத்திட) நின்றான்.

153. இங்ஙனம் எல்லாவற்றையும் இழந்து செயலற்று மனமழிந்து நின்ற இராவணனது இரங்கத்தகும் நிலையைக்கண்ட இராமபிரான். கொன்றல்—கொல்லுதல். வெறுங்கை—நிராயுத பாணியாக. அவிந்தது—நெய் வற்றிய விளக்கொளி போன்று அவிந்துவிட்டது. புகழோடு பொருந்திய சொற்கள்.

154. கடத்தல்—வெல்லுதல். மறம்—பாவம்; தீச்செயல். வலித்தி—உறுதியாகப் பற்றுதி. பறத்தி—விரைவாகச் செல்லுதி. இன்று மடிந்த கிளைஞரோடும் பாவியாகிய நீயும் இறந்திருப்பாய்.

155 உடைப்பெருங்குலந் தினரொடும் உறவொடும் உதவும்
படைக்கலங்களும் மற்றும்நீ தேடிய பிறவும்
அடைத்து வைத்தன இறந்துகொண் டாற்றுதி யாயிற்
கிடைத்தி அல்லையேல் ஒளித்தியால் சிறுதொழிற் றீயோய். 28

156 சிறையில் வைத்தவள் தன்னைவிட் டுலகினில் தேவர்
முறையில் வைத்துநின் தம்பியை இராக்கதர் முதற்பேர்
இறையில் வைத்தவற் கேவல்செய் திருத்தியேல் இன்னுந்
தறையில் வைக்கிலன் நின்தலை வாளியில் தடிந்து. 29

157 அல்லை யாமெனின் ஆரமர் ஆற்றெனுந் தோற்றம்
வல்லை யாமெனின் உனக்குள வலியெலாங் கொண்டு
நில்லை யாவென நேர்நின்று பொன்றுதி யெனினும்
நல்லை யாகுதி பிழைப்பினி உண்டென நயவேல் 30

158 ஆளை யாவுனக் கமைந்தன மாருதம் அறைந்த
பூளை யாயின கண்டனை இன்றுபோய்ப் போர்க்கு

155. அடைத்து வைத்தன—ஏராளமாகச் சேமித்து வைத்தன. ஆற்றுதியாயின் கிடைத்தி—போர் புரிய ஆற்றுவாயாயின் வருவாய். இல்லாவிடிற் பதுங்கி இருப்பாய்.

156. தேவர்—தேவரை. அரசியல் தலைமை பெற்றுள்ள விபீடணனுக்கு. தறை—தரை; பூமி.

157. அரிய போரைச் செய்வேன் என்று ஒரு வெளித் தோற்றத்தைக் காட்ட வல்லையா மெனில். ஆற்று—தன்மை ஒருமை வினைமுற்று. நில் ஐயா என—(உரோடத்தால்,) என்னோடு போர்செய்ய நில் ஐயா என்று கூறி; அன்றி, பேச்சை நிறுத்திப் போர் தொடங்குவாய் என்று கூறி. பொன்றுதி யெனினும்—இறந்தாய் என்றாலும். பிழைப்பு—உயிர் பிழைத்திருத்தல். நயவேல்—ஆசைப்படாதே.

158. ஆள் ஐயா—அரக்கரை ஆண்ட அரசனே! இனி அந்த ஆசையை விட்டுவிடுக என்பது குறிப்பு. உனக்கு அமைந்தன—உனக்கு அமைந்த சேனை, படைக்கலம் முதலியன. மாருதம் அறைந்த பூளை—காற்றினால் மோதப்பட்ட பூளைப்பூவைப் போல. 'காற்றிடைப் பூளை கரந்தென அரந்தையுறக் கடலரக்கர்தம் சேனை, கூற்றிடைச் செல்லக் கொடுங்கணை துரந்த கோலவில்லிராமன்' என்பதனோடு ஒப்பிடுக. (பெரிய திருமொழி: 4. 10. 6.) நல்கினன்—அப்பொழுதைக்கு உயிரையும், உயிரைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தையும் அருளினன். நாகு இளம் கமுகு—மிக இளமையான கமுக மரத்தில். வாளை தாவுறு—தேறல் இல்லையாயினும் தனக்கமைந்த இயல்பான வலிமையினாலே வாளைமீன் துள்ளிப் பாய்கின்ற (கோசல நாடு.) வள்ளல்—உதார

நாளை வாவென நல்கினன் நாகிளங் கமுகின்
வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல் 31

குணமுள்ளவன்; இராமபிரான். உதார குணத்தின் காரணம் கோசல நாட்டின் பண்பு; நிலத்தியல்பு. தேனில்லாத நாகிளங் கமுகின் மீது தன்னியல்பான வலிமையோடு வாளைமீன் தாவுவது போன்று இந்த நன்மொழியால் அரக்கன் திருந்த இடமில்லையென்றாலும் தனக்கு இயல்பாயமைந்த வள்ளன்மையினால் உயிரையும் மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தையும் அளித்தான். (யுத்த: 93.)

---

60. பங்கமுற்ற இராவணன் மீண்டமை.

முந்திய பாடத்திற் கூறியபடி நிலம் விரல் கிளைத்திட நின்ற எல்லழி முகத்தினனாகிய இராவணன் நடைப்பிணம் போன்று இலங்கை நகருள்ளே புக்க பண்பை விரிப்பன இப்பாடல்கள்.

இம்மூன்று கவிகளிலும் கூறப்பட்ட பொருள் இராவணன் இலங்கை புக்கான் என்பது. எப்படிப் புக்கான்? வெறுங்கையோடு புக்கான். குனிந்த தலை நிமிராது பூமியை நோக்கியபடி நடந்து புக்கான். பழைய தோள்வலி, நாவலி, ஆணைவலி, வாள்வலி, மௌலி முதலிய எல்லாவற்றையும் அறவே இழந்து அவமானத்தாற் சாம்பி, பெரும்பழி தன்னைத் தொடர்ந்துவர, தன் இருபது தோள்களையும் சுமக்கலாற்றாது சுமந்து, நடக்க முடியாமல் நடந்து, தன் பெருவாழ்வு வீழ்ச்சி யுற்றது போலக் கதிரவனும் மேல்கடலில் விழ, தானும் நகரினுள்ளே புக்கான். புக்கவன் திசையானைகள் நின்ற திசையினையும் நோக்க இயலாதவனாயினான். சேனையையும் பாரான். மாதர் தன்னை நோக்கவும், தான் தலை குனிந்தபடியே சென்றான். இங்ஙனம் முதல் நாட் போரிலேயே படாத அவமானப்பட்டு, செருக்கொழிந்து, கலங்கிய அறிவினனாய்ச் சென்ற இலங்கை வேந்தன் நிலையைச் செவ்விய முறையிற் செறித்துக் காட்டுவன இச் செய்யுள்கள்.

[தே. ப:—கும்பகருணன் வதைப் படலம்: 1—3.]

15) வாரணம் பொருத மார்பும் வரையினை எடுத்த தோளும்
நாரத முனிவற் கேற்ப நயம்பட உரைத்த நாவும்
தாரணி மௌலி பத்தும் சங்கரன் கொடுத்த வாளும்
வீரமுங் களத்தே போட்டு வெறுங்கையோடு இலங்கை
புக்கான். 1

160 கிடந்தபோர் வலியார் மாட்டே கொடாதவா னவரை எல்லாங்
கடந்துபோய் உலக மூன்றுங் காக்கின்ற காவ லாளன்
தொடர்ந்துபோம் பழியி னோடுந் தூக்கிய கரங்க ளோடும்
நடந்துபோய் நகரம் புக்கான் அருக்கனும் நாகஞ்
சேர்ந்தான். 2

---

159. வாரணம் பொருத மார்பும்—'திசையானைகளோடு விசைகலங்கச் செருச் செய்து' அவ்வெற்றிக்கு அறிகுறியாக மார்பில் தைத்திருந்த அவற்றின் ஒடிந்த கொம்புகள் அனுமன் குத்தினுல் முதுகு வழியே உக்கன: அவ்வெற்றிக்கு அறிகுறியான கொம்புகள் உக்காற் போன்று அனுமன் குத்தினுல் மறுபடி வாரணங்களோடு செருச்செய்யும் வலிமையையும் அம்மார்பு இழந்தது; அத்தகைய மார்பு வலியினையும். வரையினை எடுத்த தோளும்—கயிலை மலையை எடுக்கும் வலிமை வாய்ந்த இருபது தோள்களும் அறிவயர்ந்து கிடந்த இலக்குவனைத் தூக்க இயலாதனவாயின; அத்தோள் வலிமையையும். நாரத முனிவற் கேற்ப நயம்பட உரைத்த நாவும்—இசைவல்ல நாரத முனிவனுக்கு ஏற்கும்படி சாமகீதம் பாடவல்ல நாவினன் இராமபிரான் உரைத்ததற்கு எதிர்மாற்றம் கூற ஆற்றுனுகி வாயடைத்துப் போனுன்; அந்த நாவல்லமையையும். தாரணி மௌலி பத்தும்—இராமன் அம்பு கடலில் வீழ்த்தினமையால் முடிகள் பத்தினையும். சங்கரன் கொடுத்த வாளும்—உரிய காலத்திற் பயன்படுத்தாது விட்டமையின் சிவபிரான் அளித்த தெய்வவாளினையும். வீரமும்-இராமபிரான் கருணையினுல் உயிருடன் திரும்பியமையால் 'அமர்புகுமேல் வெல்லும் அத்தனையல்லது தோற்றிலா' வீரத்தையும். களத்தே போட்டு—போர்க்களத்திலே இழந்து. வெறுங்கையோடு—நிராயுதனுய்; எவ்விதமான வீரப்புகழுமில்லாதவனுய். இலங்கை நகருட்புக்கான்.

160. இயல்பாகவே அமைந்த போர் வல்லமை மிக்கவரிடத்திலே சிறிதும் தோல்வியுருத வானவர். கடந்துபோய்—(அத்தகைய வானவரை) எளிதிலே வென்று மேற்சென்று. முதலிரண்டு அடிகளிலுள்ள அடை மொழிகள் தன் பழைய புகழையெல்லாம் எண்ணி ஏங்கிய இராவணன் சிந்தனையை ஒட்டி வந்தன. தன்னை விடாது பின் தொடர்ந்து வரும் நீங்காப் பழியினேடும். தூக்கிய கரங்களோடும்—கயிலையைப் பெயர்த்தெடுத்தவனுக்கு இப்பொழுது தன் கைகளே பெரும் பாரமாயின. நடந்து போய்—தேர் முதலியன இன்றிக் கால் நடையாக நடந்து சென்று. நகரம் புக்கான்—தேவர் நிலை கெட வானம் புக்கு அவர் இருக்கை புகைவித்தவன், இப்பொழுது அஞ்சி அரண்புக்குப் பதுங்குவது போன்று தன்னுடைய நகரினுள்ளே புகுந்தான். அருக்கனும்

161 மாதிரம் எவையும் நோக்கான் வளநகர் நோக்கான் வந்த
காதலர் தம்மை நோக்கான் கடற்பெருஞ் சேனை நோக்கான்
தாதவிழ் கூந்தன் மாதர் தனித்தனி நோக்கத் தானோர்
பூதலம் என்னும் நங்கை தன்னையே நோக்கிப் புக்கான் 3

நாகம் சேர்ந்தான்—அரக்கன் மதிலரண் அடைந்தது போலவே அருக்கனும் மலையரண் புக்கான்; அரக்கனுக்கு நேர்ந்த கதியைக் காட்டுவான் போன்று.

161. மாதிரம்—திசையானைகள் காவல் புரியும் திசைகள். நோக்கான்—அவற்றின் முகத்தில் விழிக்க அஞ்சி. வள நகர் நோக்கான்—நகர மாந்தரைக் காண நாணி. காதலர்—மக்கள். தாது அவிழ்—மகரந்தப்பொடி சிந்துகின்ற. பூதலமென்னும் நங்கை தன்னையே நோக்கிப் புக்கான்—அவமானத்தால் தலை கவிழ்ந்தபடி நகரினுள்ளே புகுந்தான்.

---

61. இராமபிரான் வீரத்திறலை இராவணன் மாலியவானுக்குக் கூறுதல்.

இராவணன் நகரம் புக்குத் தன்னந்தனியனாய் அரண்மனையை அடைந்து ஒரு பசும் பொற் பீடத் தமர்ந்து, நீடு நினைந்து தூதர் மூலம் பலவிடங்களிலுமுள்ள வீரரை வரும்படி சொல்லியனுப்பினான். பின்பு ஒரு மலர்ப் பள்ளியிற் படுத்து, கவலையினாற் பெரு மூச்சு விட்டு நாணத்தாற் சாம்புவானுயினான். அந்நிலையில் மாலியவான் அவ்விடம் வந்தனன். வந்தவன் உசாவ, அன்றைய போர் நிகழ்ச்சிகளை இராவணன் கூறுவானாகி, இராமபிரானது வில்வீரத்தைப் பலபடி புகழ்ந்துரைக்கலானான். மாலியவான் அதுவே தக்க சமயம் என்று கருதி, மீண்டும் சில நன்மதி கூறினான். இங்ஙனம் இருவரும் இராமபிரான் வீரத்திறலைப்பற்றிப் பேசியன இப்பகுதியிற் காணப்படும்.

நீடிய அரக்கர் சேனை நீறுபட்டழிய வாகை சூடிய சிலை இராமன் தோள்வலி கூறும் இந்நூலில் ஆசிரியர் அப்பிரானது காசில் கொற்றத்தைப் பலவகையாற் கூறுவர். இப்பகுதியில் அதனை அப்பிரானது அம்பின் வலிமையை நேரே போர் செய்து கண்டு படுதோல்வியுற்ற நெடும்பகைஞனாகிய அரக்கர் வேந்தன் வாய்மொழியாகக் கூறுகின்றார். எப்பொழுதும் தன்னுடைய

வலிமையையே பெரிதாக மதிப்பவனும், தன் கூற்றுக்கு எதிர் மாற்றம் கூறுவதைப் பொறாதவனும், செருக்கு மிக்கவனுமாகிய இராவணன் வாயிற் பெய்து கூறுதல் பொருத்தமாகுமோ எனின், சந்தர்ப்பம்; மனநிலை, முதலியவற்றை நோக்குமிடத்து அது தகும் என்றே கொள்ளலாம். சீதாபிராட்டியின் வாம்பில் பேரழகினை, அவளுக்குத் தான் நிகராவள் என்று வந்த சூர்ப்பநகையின் கூற்றாக வருணித்தது போலவே, இராம பிரான் அம்பின் பழுதிலாத பல்லலங்காரப் பண்புகளை, அன்னவன் நெடும்பகைவனாகிய இராவணன் கூற்றாக விரித் துரைக்கின்றார் ஆசிரியர்.

முதல் நாள் நிகழ்ந்த போரிலேயே வாரணம் பொருத மார்பு வலிமை, வரையினை எடுத்த தோள்வலிமை, தலைகள் தோறும் உடையமுடிகள், வீரம் ஆகியவற்றைப் பறிகொடுத்து, பிறவிப் பண்பாகிய தீராத்தற்பமும் துடைக்கப் பெற்று, நாணம் மீதூர, வருந்திய மனமும் புலர்ந்த நாவும் வாடிய மேனியுமாய் அமளிமிசை அசைந்து கிடந்து நெட்டுயிர்த்தபடி இருந்தவனை, மாலியவான், முன்பு இராமபிரான் பெருவலிமையை எல்லாம் எடுத்துக்கூறிய தாய்ப்பாட்டன், வந்து கண்டு, எய்த நோக்கி, 'மனமும் தோளும் வாடினை; என்னுற்ற பெற்றி?' என்று உசாவினன். அந்நிலையில் அன்றைய நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் நினைவி லெழ, நலிவு மிக்க இராவணன், வாய் விட்டுரைத்தாலன்றி ஆறாத பெருந்துயரம் ஒருபால் தூண்ட, இராமபிரான் ஏறு சேவகச்செய்கை ஒருபால் கிளற, தனக்கு இயல்பான வஞ்சனை யும் செருக்கும் ஒரு புறம் ஒதுங்கி நிற்ப, அன்னவனுக்கு மறு மொழி கூறலுற்று, அன்றைய நிகழ்ச்சிகளை முதலிற் சுருக்கமாகக் கூறி, இராமபிரானது கலங்கா உள்ளம், அம்பின் கடுமை, வேகம், பெருக்கம், பழுதிலாத பல்லலங்காரப் பண்பு, தொடுக்கும் விரைவு, தன் ஆற்றாமை முதலியவற்றையும், அப்பிரான் ஊர்தியா யமைந்த மாருதியின் சாரி திரியும் விரைவையும் பலபடி புகழ்ந்து ஈற்றில், சீதை நகும்படி தான் தோற்றதையும் கூறி முடித் தான். பின்பு மாலியவான் கூறிய விடையிலும் இராமபிரான் வீரப்புகழே வேறொரு வகையாற் கூறப்படுகின்றது. இந் நூலுக்கு முக்கியமானதொரு பொருளை, பிறர் வலிமையை இகழும் இயல்பினனான மாற்றான் கூற்றாக, ஏற்றதொரு இடத்தை

அமைத்து வைத்துக் கூறும் அமைப்பு முறையைப் பாராட்டாமலிருக்க இயலாது.

இப்பகுதியில் வரும் 'நல்லியற் கவிஞர்' என்று தொடங்கும் செய்யுள் சிறிது மன்றி ஆராயற்பாலது. அச்செய்யுள் கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் கவிதையின் பண்புகளைப் பற்றிக் கொண்ட கருத்துக்களை நன்கு அறிவதற்கு உதவியாயுள்ளது. இதற்கு முன்பு வந்துள்ள 'புவியினுக்கணியாய்' (ஆரணிய:1.), 'எற்பொரு நாகர்தம்' (கிட்கிந்தா:4.) என்ற செய்யுள்களோடு இசைவித்து, ஆசிரியர் கொண்ட கருத்துக்களைத் தெளிவாக உணரலாம். இவை போன்ற கவிகளினல் கம்பர் செஞ்சொற் கவிபாடும் இயற்கையாற்றலோடு கவிதைகளைச் சீர்தூக்கியுணரும் ஆராய்ச்சித்திறமையும் பூரணமாகப் பெற்றவர் என்பதை அறியலாம். அவருடைய சீரிய இன்கவிகளையும் நாம் சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து அவற்றின் தனிச்சிறப்புகளை உய்த்துணர்தற்கும் இச் செய்யுள்கள் துணைக் கருவியாகும்.

[தெ. ப:—கும்பகருணன் வதைப் படலம் : 12—23, 26—33.]

162 ஆங்கவன் நன்மு தாதை யாகிய மூப்பின் யாக்கை
வாங்கிய வரிவி லன்ன மாலிய வானென் றேதும்
பூங்கழ லரக்கன் வந்து பொலங்கழல் இலங்கை
வேந்தைத்
தாங்கிய அமளி மாட்டோர் தவிசுடைப் பீடஞ்
சார்ந்தான். 1

163 இருந்தவன் இலங்கை வேந்தன் இயற்கையை எய்த
நோக்கிப்
பொருந்தவந் துற்ற போரில் தோற்றனை போலும் என்று

---

162. மூப்பின் யாக்கை வாங்கிய வரிவில் அன்ன அரக்கன்—மூப்பினலே சரீரம் வளைத்த வில்லைப்போன்று வளைந்த அரக்கன்: இராமபிரான் விற்றொழில் அகக் கண்ணைவிட்டு நீங்காத இராவணனுக்கு மாலியவான் தேகம் வாங்கிய வரிவில்லைப் போன்று தோன்றிற்று. பூங்கழல்—அழகிய வீரக்கழல். வேந்தனைத் தாங்கிய படுக்கை. தவிசுடைப் பீடம்—மெத்தையிட்ட ஆசனம்.

163. எய்த நோக்கி—ஊன்றி நோக்கி; அவன் நிலைமையை உணரும்படி நோக்கி. பொருந்த—நெருங்க. என்று—என்று முதலிற் கூறி. அவன்

வருந்தினை மனமுந் தோளும் வாடினை நாளும் வாடாப்
பெருந்தவ முடைய ஐயா என்னுற்ற பெற்றி என்ருன். 2

164 கவையுறு நெஞ்சன் காந்திக் கனல்கின்ற கண்ணன் பத்துச்
சிவையின்வாய் என்னச் செந்தீ உயிர்ப்புறச் சிவந்த மூக்கன்
நவையறு பாகை யன்றி அமுதினை நக்கி னுலும்
சுவையறப் புலர்ந்த நாவான் இனையன சொல்ல லுற்ருன். 3

165 சங்கம்வந் துற்ற கொற்றத் தாபதர் தம்மோ டெம்மோடு
அங்கம்வந் துற்ற நாக அமரர்வந் துற்ரு ரன்றே
கங்கம்வந் துற்ற செய்ய களத்துநங் குலத்துக் கோவ்வாப்
பங்கம்வந் துற்ற தன்றிப் பழியும்வந் துற்ற தன்றே. 4

166 முனையமை திங்கள் சூடும் முக்கணுன் முதல்வ ராகத்
கிளையமை புவன மூன்றும் வந்துடன் கிடைத்த வேனும்
வளையமை வரிவில் வாளி மெய்யுற வழங்கு மாயின்
இளையவன் றனக்கு மாற்ரு தென்பெருஞ் சேனை நம்ப. 5

தோற்ருன் என்று கருதியது எதனுல் என்பது விளங்கும்படி மேலுங் கூறுகின்ருன். என் உற்ற பெற்றி—நிகழ்ந்த தன்மை என்னை?

164. கவை—துன்பம். காந்திக் கனல்கின்ற கண்ணன்—பற்றி எரிவது போன்று அக்கினிச் சுவாலை எழுகின்ற கண்ணையுடையவன். சிவையின் வாய்—துருத்தியின் வாய். நவையறு பாகு—குற்றமில்லாத இனிய வெல்லப்பாகு. சுவையற்றதாம் படி காய்ந்த நாவினையுடையவன்.

165. இதில் நிகழ்ந்ததைச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்ருன். சங்கம் வந்துற்ற தாபதர்—பெருந்திரளான சேனையோடு வந்து பொருந்திய தாபதர்; கொற்றத் தாபதர். அங்கம்—போர். முன்பு நமக்குத் தோற்ருேடிய தேவர்களும் வேடிக்கை பார்க்க வந்துவிட்டனர். கங்கம்—பருந்து. பங்கம்—தோல்வி. பழி—வசை; அபகீர்த்தி.

166. தான் முதலிற் போர்புரிந்த இலக்குவன் திறமையை வியந்து கூறுகின்ருன். முனை அமை திங்கள்—முனைத்த அமைந்த திங்கள்; பிறைச் சந்திரன். கிளை அமை புவனம்—கிளைக்கின்ற தன்மை வாய்ந்த உலகம். வளை அமை—வளைத்தலையுடைய. மெய் உற—உடலிலே பட. நம்ப—பெரியவனே!

167 எறிந்தபோர் அரக்க ராவி என்னிலா வெள்ளம் எஞ்சப்
பறிந்தபோ தென்னை அந்தப் பரிபவம் முதுகிற் பற்றப்
பொறிந்தபோ தன்னுன் அந்தக் கூனிகூன் போக உன்டை
நெறிந்தபோ தொத்த தன்றிச் சினவுண்மை தெரிந்த
தில்லை. 6

168 மலையுறப் பெரிய ராய வாளெயிற் றரக்கர் தானை
நிலையுறச் செறிந்த வெள்ளம் நூற்றிரண் டெனினும் நேரே
குலையுறக் குளித்த வாளி குதிரையைக் களிற்றை யாளின்
தலையறப் பட்ட தல்லால் உடல்களில் தங்கிற் றுண்டோ. 7

169 போயபின் அவன்கை வாளி உலகெலாம் புகுவ தல்லால்
ஓயுமென் றுரைக்க லாமோ ஊழிசென் றாலும் ஊழித்
தீயையுந் தீய்க்குஞ் செல்லுந் திசையையுந் தீய்க்கும் செப்பும்
வாயையுந் தீய்க்கும் உன்னின் மனத்தையுந் தீய்க்கும் மன்னோ. 8

170 மேருவைப் பிளக்க என்றால் விண்கடந் தேக என்றால்
பாரினை உருவ என்றாற் கடல்களைப் பருக என்றால்

---

167. எறிந்த போர் அரக்கர்—நன்கு உறைக்கும்படி மோதிப் போர் புரிந்த அரக்கர். எஞ்ச—ஒழியும்படி. ஆவி பறித்தபோது. என்னை அந்தப் பரிபவம் முதுகிற் பற்றப் பறித்தபோது—அந்த அவமானம் என்னைப் பற்றும் படி என் முதுகிலே அம்பை அழுத்தியபோது. சின உண்மை—உண்மைச் சினம்; மெய்யான கோபம்.

168. செறிந்த—நெருங்கிய. குலை—நடுக்கம். நீரிற் குளித்தது போன்று முழுவதும் உள்ளே உருவிய அம்பு. பட்டதல்லால்—பூமியிலே விழும்படி செய்ததன்றி. தங்கிற்றுண்டோ—சிறிது பொழுதேனும் தடைபட்டு நின்ற தில்லை.

169. போயபின்-இப்படித் தலைகளைத் தடிந்து போன பின்பும். ஓயும்—தன் வேகம் தணியும். ஊழிக்கால எல்லையளவு சென்றாலும், அப்பொழுதும் வேகம் தணியாது. செப்பும் வாய்—அதன் வலிமையைக் குறைத்துக் கூறும் வாய்.

170. உருவ—ஊடுருவிச் செல்ல. ஆருமே அவற்றின் ஆற்றல்—அந்த அம்புகளின் ஆற்றல் தீருமோ! தீராது. ஆற்றுமேல்—அவற்றின் வலிமை

ஆருமே அவற்றின் ஆற்றல் ஆற்றுமேல் அனந்த கோடி
மேருவும் விண்ணும் மண்ணும் கடல்களும் வேண்டு
மன்றே. 9

171 வரிசிலை நாணிற் கோத்து வாங்குதல் விடுத லொன்றுந்
தெரிகிலர் அமர ரேயும் ஆரவன் செய்கை நேர்வார்
பொருசினத் தரக்க ராவி போக்கிய போக என்று
கருதவே உலக மெல்லாஞ் சரங்களாய்க் காட்டு மன்றே. 10

172 நல்லியற் கவிஞர் நாவிற் பொருள்குறித் தமர்ந்த நாமச்
சொல்லெனச் செய்யுட் கொண்ட தொடையெனத்
தொடையை நீக்கி

முழுவதையும் தொழிற்படுத்தி ஆற்றவேண்டுமாயின். அனந்தகோடி மேரு முதலியனவன்றோ வேண்டும்.

171. ஆவி போக்கிய—உயிரைப் போக்கும் பொருட்டுச் செல்ல. சரங்களாய்க் காட்டும்—அம்பு மயமாகத் தோன்றும்.

172. முந்திய மூன்று செய்யுளில் இராமபிரான் அம்பு 'சொல்லொக்கும் கடிய வேகச் சுடுசரம்' என்பது கூறப்பட்டது. இச்செய்யுளில் அவற்றின் பல்லலங்காரப் பண்பு கூறப்படுகின்றது.

நல் இயல் கவிஞர்—நல்ல இனிய கவிகளை நாவியலாற் பாடும் ஆற்றல் பிறவியிலேயே அமைந்த கவிஞர். பொருள் குறித்து நாவில் அமர்ந்த சொல்—அக்கவிஞர் கருத்திலமைந்த பொருளைக் குறிக்கொண்டு அதனைப் புலப்படுத்தும் ஆற்றலோடு அவர்கள் நாவிலே உரிய இடத்தில் அமர்ந்த சொல்; நாமச் சொல்—பொருளை நேரே புலப்படுத்தும் சொல்: அதாவது செஞ்சொல். இத்தகைய செஞ்சொல்லைப் போன்று பழுதிலாத பல அலங்காரப் பண்பு வாய்ந்தது காகுத்தன் பகழி. கூரிய தீஞ்சொல் செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்த நற்பொருளை வவ்வி நிற்றல் போலவே சீரிய கூரிய அச்சந்தரும் பகழி வில்லில் அமர்தலும் பகைவர் உயிரைக் கவ்வும் பண்பிற்று. (நாமம்—அச்சம்.)

செய்யுள் கொண்ட தொடை என—செய்யுள் தானாக மேற்கொண்ட அமைப்பு முறை என. தொடை—தொடுக்கும் முறைமை; எழுத்து, அசை, சீர்—முதலியவாகச் சொல்லையும், பொருளையும் தொடுக்கும் வரிசை; ஆகவே தொடை என்பது கட்டுக்கோப்பு, பொருளமைப்பு முதலியவற்றைக் குறிக்கும். கவியில் எழுத்து முதலியன வெல்லாம் பொருளையுணர்த்துதற்குரிய முறையில் தொடுக்கப்பெற்று. பல திறப்பட்ட அழகுடன் விளங்குதல் போலவே இராமபிரான் அம்பும் பழுதிலாத பல்லலங்காரப் பண்பு வாய்ந்தது: செய்யுள் கொண்ட தொடையைப் போலவே அப்பிரான் அம்புதொடுக்குந் திறன் பழுதிலாத பல்லலங்காரப் பண்பிற்று. பலதிறப்பட்ட அம்புகளை விரைவாகத்

எல்லையில் செல்வந் தீரா இசையெனப் பழுதி லாத
பல்லலங் காரப் பண்பே காகுத்தன் பகழி மாதோ. 11

173 இந்திரன் குலிச வேலும் ஈசன்கை இலைமூன் றென்னும்
மந்திர அயிலும் மாயோன் வளை எஃகின் வரவுங்
கண்டேன்
அந்தரம் நீளி தம்மா தாபதன் அம்புக் காற்று
நொந்தனன் யானலாது ஆரவை நோக்க கிற்பார். 12

174 'முப்புரம் ஒருங்குச் சுட்ட மூரி வெஞ் சிலையும் வீரன்
அற்புத வில்லுக் கைய அம்பெனக் கொளலு மாகா

தொடுத்தல், அவை ஒன்று பலவாகக் கிளைக்கும்படி தொடுத்தல் பல்வேறு உருவில் வெளிப்படும்படி தொடுத்தல் ஆதிய தொடுக்குந் திறன் குறிக்கப்பட்டது.

தொடையை நீக்கி—தொடுக்குஞ் சிறப்பொன்றே சீரிது; அதன் பகுதிகளை யெல்லாம் கழித்துவைத்து. எல்லையில் செல்வம் தீரா இசை—எவ்வளவு முறை அனுபவித்தாலும் மீண்டும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் தோற்றுவிக்கும் இன்னிசை. இத்தகைய இனிய இசை போன்று பழுதிலாத பல்லலங்காரப் பண்பிற்று அம்பு. இராமபிரானது அம்பின் ஒலி, நாணின் ஒலி முதலிய ஒலிகளின் சிறப்பைக்குறிக்கும். செய்யுளின் இன்னிசை கேட்ட மாத்திரத்திற் பொருளை யுணர்த்துவது போன்று, அம்பின் ஒலியும் கேட்ட மாத்திரத்தில் பகைவர் அச்சத்தினால் உயிர் நீங்கும்படி செய்யவல்லது. (யுத்த: 130.) அன்றி இசை—புகழ் என்றும் அம்பிற்கு ஏற்றிக் கூறலாம். சொல் லென, தொடையென, இசையெனப் பழுதிலாத பல்லலங்காரப் பண்பே காகுத்தன் பகழி(யின் பண்பு)—கவியின் செஞ்சொல், பொருளமைப் பாகிய தொடை, அதனையுங் கடந்து நின்ற ஓசை—இவை ஒவ்வொன்றும் பொருள் வளத்திற்கு இன்றியமையாவாய்ப் பலப்பல அழகுடன் விளங்கி நிற்பன: அதுபோலவே ஆற்றல் வாய்ந்த இராமபிரான் நாணொலி செய்து தொடுக்கும் அம்புகள் பலதிறப்பட்ட, பழுதிலாத அழகுகளைத் தமக்குரிய பண்பாகப் பெற்று விளங்குவன. பழுதிலாத பண்பு; பல்லலங்காரப்பண்பு. பழுதிலாமை:—1. சொல், தொடை, இசை முதலியன சந்தர்ப்பத்திற்கும் வேறு இடங்களுக்கும் உரிய பொருளைப் புலப்படுத்தி நிற்றல். 2. வீண் போகாமை: பகைவரைக் கொல்லுதல் முதலிய காரியஞ் செய்தல்லது மீளாமை.

173. குலிசவேல்—வச்சிரப்படை. மூவிலை வடிவு கொண்ட மந்திர வல்லமை யுடைய சூலம். வளை எஃகு—சக்கரப்படை. அந்தரம் நீளிது—வித்தியாசம் மிக அதிகம். ஆற்று—ஆற்றுது. நோக்ககிற்பார்—பார்க்க வல்லவர்.

174. ஒருங்கு—ஒருமிக்க. மூரி வெஞ்சிலையும்—வலிமை பொருந்திய கொடிய வில்லும். ஒப்பு உரைக்கலாவது வேறொரு பொருள் இல்லை. வேதம்

ஒப்புவே றுரைக்க லாவ தொருபொரு ளில்லை வேதந்
தப்பின போது மன்னுன் தனுவுமிழ் சரங்கள் தப்பா. 13

175 உற்பத்தி அயனே ஒக்கும் ஓடும்போ தரியே ஒக்கும்
கற்பத்தின் அரனே ஒக்கும் பகைவரைக் கலந்த காலைச்
சிற்பத்தின் நம்மாற் பேசச் சிறியவோ என்னைத் தீராத்
தற்பத்தைத் துடைத்த தென்றூற் பிறிதொரு சான்றும்
உண்டோ. 14

176 குடக்கதோ குணக்க தேயோ கோணத்தின் பால தேயோ
தடத்தபேர் உலகத் தேயோ விசும்பதோ எங்குந் தானே
வடக்கதோ தெற்க தோவென் றுணர்ந்திலன் மனிதன்
வல்வில்
இடத்ததோ வலத்த தோவென் றுணர்ந்திலே னியானும்
இன்னும். 15

177 ஏற்றமொன் றில்லை யென்ப தேழைமைப் பால தன்றே
ஆற்றல்சால் கலுழ னேதான் ஆற்றுமோ அமரி னுற்றல்
காற்றையே மேற்கொண் டானே கனலையே கடாவி னானே
கூற்றையே ஊர்கின் றானே குரங்கின்மேற் கொண்டு
நின்றான். 16

178 போயினித் தெரிவ தென்னே பொறையினல் உலகமே
போலும்
வேயெனத் தகைய தோளி இராகவன் மேனி நோக்கித்

தப்பினபோதும்—வேதம் பொய்த்த பொழுதும். சரங்கள் தப்பா—அம்புகள் இலக்குத் தவறமாட்டா.

175. அவ்வம்புகள் தோன்றும் பொழுதே பிரமனைப்போன்று நான்கு முகங்களுடன் வெளிப்படும்; போகும்பொழுது ஆயிரந் தலைகளையுடைய திருமாலைப்போன்று பலப்பல அம்புகளாகக் கிளைத்து ஓடும்; பகைவரைச் சேர்ந்த பொழுது உகாந்த கால உருத்திரனைப் போன்று பட்டவுடன் எஞ்சாமல் அழிக்கும். சிற்பம்—தொழில் வல்லமை. தீராத் தற்பம்—தீராத செருக்கு.

176. அம்பு புறப்பட்டு வரும் திசை இன்னதென்றுவது, விற்பிடித்தகை இடமா வலமா என்றுவது இன்னும் உணர்ந்திலேன். குடக்கு—மேற்கு. குணக்கு-கிழக்கு. கோணத்தின் பாலது—மூலத்திசையின் பாலது; ஈசானியம்.

177. ஊர்தியாகிய அநுமனைப் புகழ்கின்றான். வாகனத்தினல் ஒரு பெருமை இல்லை என்று கூறுவது அறியாமையின் பாற்பட்ட தல்லவா! கலுழனும் போர்க்களத்தில் செயற்பால செயலையெல்லாம் செய்து முடிப்பானே! அல்லன்.

178. இனிப்போய் அறியக்கூடியது யாதுளது! பொறுமைக்குப் பூமியை ஒத்த, மூங்கில் போன்ற தோளினையுடைய சீதை இராகவனது மேனியை

நீயெனக் கொடிய வீரச் சேவகச் செய்கை கண்டால்
நாயெனத் தகுது மன்றே காமனும் நாமு மெல்லாம். 17

179 வாசவன் மாயன் மற்றை மலருளோன் மழுவாள் அங்கை
ஈசனென் றினைய தன்மை இளிவரும் இவரா லன்றி
நாசம்வந் துற்ற போது நல்லதோர் பகையைப் பெற்றேன்
பூசல்வன் டுறையுந் தாராய் இதுவிங்குப் புகுந்த
தென்றான். 18

180 முன்னுரைத் தேனை வாளா முனிந்தனை முனியா உம்பி
இன்னுரைப் பொருளுங் கேளாய் ஏதுவுண் டெனினும்
ஓராய்
நின்னுரைக் குரைவே றுண்டோ நெருப்புரைத் தாலு
நீண்ட
மின்னுரைத் தாலும் ஒவ்வா விளங்கொளி அலங்கல்
வேலாய். 19

181 உளவன வெனினும் மெய்ம்மை யுற்றவர் முற்றும் ஓர்ந்தார்
விளைவன சொன்ன போதுங் கொள்கிலாய் விடுதல்
கண்டாய்
கிளைதரு சுற்றம் வெற்றி கேண்மைநங் கல்வி செல்வங்
களைவரு தானை யோடுங் கழிவது காண்டி என்றான். 20

நோக்கி, அவன் வீரச் செயலையுங் கண்டால் காமனும் நாமும் நாயென்று சொல்லத் தகுவோமன்றோ! மேனி அழகிற்கு மன்மதனும் வீரச் செயலுக்கு நாமும் நாயெனத் தகுவோம்.

179. வாசவன்-இந்திரன். மழு என்னும் படையைக் கையிலேகொண்ட ஈசன். இளிவரும்—முன்பு என்னால் வெல்லப்பட்ட இளிவரவினையுடைய.

180. உம்பி—விடணன். ஏது—காரணம். நின்னுரைக்கு உரை வேறுண்டோ--நீ உரைப்பதற்கு மாறாக வேறு சொல்லும் ஒருவர் பேச முடியுமோ! அப்படிப் பிடிவாதமாய் நீ ஒழுகியமையினாலன்றோ இக்கதி நேர்ந்தது. உரைத்தாலும்—உரைகல்லில் தேய்த்து ஒப்பிடுவது போல நுணுகி ஒப்பிட்டுப் பார்க்கினும். விளங்கொளி வேலையுடையவனே! வெற்றிமாலையை யுடையவனே! இவைகளெல்லாம் இன்று ஒளியும் அழகும் இழந்துவிட்டனவன்றோ என்று சொல்லாமற் சொல்லுகின்றான்.

181. முற்றும் ஓர்ந்தார்—முழுவதும் ஆராய்ந்தவர். விளைவன—நடக்கப் போவன. விடுதல் கண்டாய்—அவற்றைக் கைவிடுதலைச் செய்தாய். கூட்டமான சுற்றத்தினர். கேண்மை—நண்பர். களைவு அரு தானை—அழிக்க முடியாத சேனை. கழிவது—மூல நாசமடைவது. காண்டி—காண்பாய்.

62. கும்பகன்னனும் விபீடணனும்.

மாலியவான் இராவணனுக்குக் கூறியவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மகோதரன் என்னும் மாயை வல்ல அரக்கன் தாய்ப்பாட்டனைப் பலவாறு இகழ்ந்து, அரக்கர் கோனை நோக்கி, 'கும்பகன்னனை அனுப்புதி; அவனைக்காணவே பகைவர் ஓடி யொளிப்பர்' என்று கூறினன். அது கேட்டு உள்ளம் வேறு பட்ட இராவணன் தன் தம்பியை எழுப்பிக் கொணருமாறு கட்டளையிட்டான். கிங்கரர் அரிதின் முயன்று அவனை எழுப்பி, வழக்கப்படி நூற்றுக்கணக்கான சகடம் அடிசிலும் பல நூறு குடம் கள்ளும் பல எருமைக் கடாக்களும் அளிப்ப, அவன் அவற்றையெல்லாம் அயின்று, தன் அண்ணனிடஞ் சென்றான். அண்ணனும் அவனுக்கு மேலும் பலவகையான உணவுகள் அளித்து, நெற்றியில் வீர பட்டங்கட்டி, சந்தனம் பூசி, கவசம் பூட்டி, போர்க்கோலஞ் செய்துவிட்டு, 'போர்க்களஞ்சென்று மானுடர் இருவரையும் உண்டு போனகத்தொழில் முற்றுதி' என்றான். நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் அறிந்த கும்பகன்னன், 'இராமனை வெல்லுதல் அரிது; சீதையை விடுதலே நலம்,' என்று நன்மதி கூற, அரக்கன் எடுத்த சீற்றத்தனாய், 'உன்னை ஆலோசனை கேட்க அழைக்கவில்லை; போர்க்கு உரிமை மாண்டனை; பிறங்கிய தசையும் நறவும் பெற்றனை; இரவும் பகலும் உறங்குதி போ' என்று உளையக்கூறித் தானே போர்க்களங்குறுக முற் பட்டான். கும்பகன்னன் அவனைப் பிழை பொறுக்குமாறு வேண்டி, 'விதி பிடர்பிடித்து உந்துகின்றது; யான் இறந்த பிறகா வது சீதையை விட்டு வாழுதி: யான் இதுவரையிற் செய்த பிழை யெல்லாம் பொறுத்தி: அற்றதாம் முகத்தினில் விழித்தல் இனி: பெற்றனன் விடை' எனப் பெயர்ந்து சென்றான். இராவணன் ஏவலாற் பெரும்படை உடன் செல்ல, தனக்காக உடன் அனுப் பப்பட்ட மது மாமிசங்களை உண்டவண்ணம் தேர்மீதிவர்ந்து போர்க்களஞ் சென்றான்.

அங்ஙனம் வருபவனைக்கண்ட இராமபிரான் அவன் செய்தியையெல்லாம் விபீடணனாலறிந்து சுக்கிரீவன் ஆலோசனைப்படி அவ் விபீடணனையே அவன்பால் தூதனுப்பினான்.

சென்றவன் தன் தமயனைக்கண்டு பேசிய வரலாறு இப்பகுதியிற் கூறப்படுகின்றது.

இராவணன் தம்பியர் இருவருள் விபீடணன் தமயனுக்கு நன்மதி கூறி அவனைப் பாதுகாக்க எல்லாவழியாலும் முயன்று, அது கைகூடாமையால், அரக்கன் கடுஞ் சீற்றங்கொண்டு 'போ' எனப்போந்து, இராமபிரானிடம் அடைக்கலம் புகுந்து அவன் வழி ஒழுகலாயினன். கும்பகன்னனும் தமயன் மாட்டுள்ள அன்பினால் இச்சகம் பேசாது அவனுக்கு நன்மதி கூறினன். அவன் சீற்றங்கொண்டு உளைவன கூறினன்; எனினும் விபீடணன் செய்தது போலத் தமயனைக்கைவிட மனமின்றி, உடன் பிறப் பென்னும் பாசம் வலித்திழுக்க தன் செஞ்சோற்றுக் கடன் கழிப்பதுவே தனக்கு ஏற்றதென்று நினைந்து, போர்க்களத்தில், அன்புகொண்ட தமயனுக்காக உயிர் விடத்துணிந்தான். இராவணன் தம்பியர் இருவரும் வேறு வேறு வழிகளைத் தமயனளவில் மேற்கொண்டனராயினும் அவரவர் சிந்தனை நெறியின்படி அவரவர் செய்தது சரியாகவே அமைந்தது. இரு தம்பியரும் தம் தமயனளவிற்கொண்ட கொள்கை ஒவ்வோராற்றான் அவரவர்க்கு இயைந்ததாயினும், தம்மிருவரளவில் அவர் நிலைமை கடின மாயிற்று.

விபீடணன் தன் இளையதமயனாகிய கும்பகன்னன் உயிரைப் பாதுகாக்க விரும்பி, தனக்குரிய யாவற்றையும் அவனடியில் இட்டு, அவனை இராமபிரானோடு சேரும்படி இறைஞ்சி நின்றான். தன் தம்பி மீது பேரன்பு பூண்ட கும்பகன்னன், அது தனக்கு அடுத்தது அன்று என்று மறுத்துரைத்து, அவனை விரைவில் இராமன்பால் ஏகும்படி கூறினன். தமயன்மாட்டு உண்மை அன்பு, கடமையுணர்ச்சி, நன்றிமறவாமை, தம்பியின் மாட்டுக் கனிவுற்ற அன்பு நீதியுணர்ச்சி- இவற்றினால் ஏற்பட்ட முரண்பாடுகளையெல்லாம் ஒருவாறு இசைவித்து, தன் முழு ஆற்றலுங்கொண்டு வீராவேசத்துடன், தன்னை 'நெடிது நாள் வளர்த்துப் பின்னைப் போர்க்கோலஞ் செய்து விட்ட' அண்ணனுக்காகப் பொருது தன் கடமையை நிறைவேற்றத் துணிந்தான். ஆனால், விபீடணன் உயிரைப் பாதுகாப்பதிற் கண்ணுங்கருத்துமா யிருந்தான். (பாடம் : 63.) தன்னைப்போல அவனும் மாண்டொழியாமல், சிறப்பாக வாழ்ந்து, இறந்தவர் யாவரும் நமக்கிற்புகாவண்ணம்

நீர்க்கடன் முதலியன செய்து நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்பினான். இங்ஙனம் தம்முள் வேறுபட்டு நின்ற உடன்பிறந்தார் இருவர்மாட்டும் தன் அன்பும் கடமையும் பிறழாது நடந்து கொண்டு தன்னுயிரை விடத் தீர்மானித்தான். இத்தகைய இயல்புள்ள கும்பகன்னனது சகோதர அன்பு, மான வீரம், நீதியுணர்ச்சி முதலிய நலங்களெல்லாம் விளங்க, இரு சகோதரர்க்கிடையே நடைபெற்ற பேச்சு இப்பகுதியிற் காணப்படும். பொங்கிவரும் உணர்ச்சி வெள்ளம் நாவியலாற் சொற்பட்டுத் திகழ்கின்ற இக் கவிகளின் இன்னோசையும், பொருளமைப்பும், சொல்லமைதியும் யாவர் மனத்தையும் கவர்ந்து இன்பம் பயப்பனவாம்.

[தெ. ப:-கும்பகருணன் வதைப்படலம்: 126-141, 143, 145-149, 151-168.]

182 தந்திரக் கடலை நீந்தித் தன்பெரும் பலத்தைச் சார்ந்தான்
வெந்திற லவனுக் கைய வீடணன் விரைவின் உன்பால்
வந்தனன் என்னச் சொன்னார் வரம்பிலா உவகை கூரச்
சிந்தையாற் களிக்கின் றான்றன் செறிகழல் சென்னி
சேர்த்தான். 1

183 முந்திவந் திறைஞ்சி னானை மோந்துமார் பழுந்தப் புல்லி
உய்ந்தனை ஒருவன் போனாய் எனமனம் உவக்கின் றேன்என்
சிந்தனை முழுதுஞ் சிந்தத் தெளிவிலார் போல மீள
வந்ததென் தனியே என்றான் மழையினீர் வழங்கு
கண்ணான். 2

184 அவயம்நீ பெற்ற வாறும் அமரரும் பெறாத லாற்று
உவயலோ கத்தி னுள்ள சிறப்புங்கேட் டுவந்தே னுள்ளம்

---

182. தந்திரம்—சேனை. நீந்தி—விரைவாகக் கடந்து; 'கடல்' என்பதற்கியைய 'நீந்தி' எனப்பட்டது. பலம்—அரக்கர் சேனை: இன்றேல் கும்பகன்னன்: விபீடணன் சிந்தனையை ஒட்டி வந்தது. வெந்திறலவன்—கும்பகன்னன். சென்னி சேர்த்தான்—விழுந்து தலைவணங்கினான்.

183. முந்தி—முன்பக்கமாக. அழுந்தப் புல்லி—இறுகப் புல்லி. சிந்த—எண்ணம் முழுவதும் கவிழும்படி, வந்தது என்! அதுவும் தனியே வந்தது என்! மழையின் நீர் வழங்கு கண்ணான்—கும்பகன்னன்.

184. உவய லோகம்—இரண்டு உலகம். கவிஞர்—நல்லறிவாளர். நவையிலை—குற்றமற்றவனாகிய நீ.

கவிஞரின் அறிவு மிக்காய் காலன்வாய்க் களிக்கின் றேம்பால்
நவையிலை வந்த தென்நீ அமுதுண்பாய் நஞ்சுண் பாயோ. 3

185 குலத்தியல் பழித்த தேனுங் குமரமற் றுன்னைக் கொண்டே
புலத்தியன் மரபு மாயாப் புண்ணியம் பொருந்திற் றென்ன
வலத்தியல் தோளை நோக்கி மகிழ்கின்றேன் மன்ன வாயை
உலர்த்தினை திரிய வந்தாய் உளைகின்ற துள்ளம் அந்தோ. 4

186 அறப்பெருந் துணைவர் தம்மை அபயமென் றடைந்த நின்னைத்
துறப்பது துணியார் தங்கள் ஆருயிர் துறந்த போதும்
இறப்பெனும் பயத்தை விட்டாய் இராமனென் பானைப் பற்றிப்
பிறப்பெனும் புன்மை தீர்ந்தாய் நினைந்தென்கொல் பெயர்ந்த வண்ணம். 5

187 அறமென நின்ற நம்பற் கடிமைபெற் றவன் தனாலே
மறமென நின்ற மூன்றும் மருங்கற மாற்றி மற்றுந்
திறமென நின்ற தீமை இம்மையே தீர்ந்த செல்வ
பிறர்மனை நோக்கு வேமை உறவெனப் பெறுதி போலாம். 6

188 நீதியும் தருமம் நின்ற நிலைமையும் புலமை தானும்
ஆதியங் கடவு ளாலே அருந்தவம் ஆற்றிப் பெற்றாய்
வேதியர் தேவன் சொல்லால் விளிவிலா ஆயுப் பெற்றாய்
சாதியின் புன்மை இன்னுந் தவிர்ந்திலை போலும் தக்கோய். 7

---

185. குலத்தியல்பு அழிந்ததேனும்—இராவணன் தீச்செயலால். மற்று வினைமாற்று. வலம்—வெற்றி. வாயை உலர்த்தினை—கவலையாலும் அச்சத்தாலும் நாவுலரும்படி செய்திட்டாய்.

186. அறக்கடவுளுக்குப் பெரிய தொரு துணையாயவர். புன்மை—இழிவு. நினைந்து—எதை நினைந்து. பெயர்ந்த வண்ணம் என்கொல்—அவரை விட்டு வரும்படியாக என்ன நேர்ந்தது!

187. நம்பன்—பெருமான்; இராமபிரான். பாவத்திற்குக் காரணம் எனப்பட்ட அறியாமை, திரிபுணர்ச்சி, ஐயுணர்வு ஆகிய மூன்றையும் இருந்த இடந்தெரியாமற் போக்கி. திறம்—வலிமை.

188. நீதியும் தருமத்தின் கண்ணே உறுதியாக நிற்கும் நிலைமையும். புலமை—நல்லறிவு. ஆயு—ஆயுள். புன்மை—இழிவு.

189 ஏற்றிய வில்லோ னியார்க்கு மிறையவன் இராமன் நின்ருன்
மாற்றருந் தம்பி நின்ருன் மற்றையோர் முற்றும் நின்ருர்
கூற்றமும் நின்றது எம்மைக் கொல்லிய விதியும் நின்ற
தோற்றஎம் பக்கல் ஐய எவ்வலி தொலைய வந்தாய். 8

190 ஐயநீ அயோத்தி வேந்தற் கடைக்கல மாகி ஆங்கே
உய்கிலை என்னின் மற்றிவ் வரக்கரா யுள்ளோ மெல்லாம்
மொய்கணை மாரி யாலே இறந்துபாழ் முழுதும் பட்டாற்
கையினல் எண்ணீர் நல்கிக் கடன்கழிப் பாரைக் காட்டாய். 9

191 வருவதும் இலங்கை மூதூர்ப் புலையெலாம் மாண்ட பின்னைத்
திருவுறை மார்ப னேடும் புகுந்தபின் என்றுந் தீராப்
பொருவருஞ் செல்வந் துய்க்கப் போதுதி விரைவின் என்ருன்
கருமமுண் டுரைப்ப தென்ருன் உரையெனக் கழற லுற்ருன். 10

192 இருளுறு சிந்தை யேற்கும் இன்னருள் சுரந்த வீரன்
அருளுநீ சேரின் ஒன்ருே அவயமும் அளிக்கும் அன்றி
மருளுறு பிறவி நோய்க்கு மருந்துமாம் மாறிச் செல்லும்
உருளுறு சகட வாழ்க்கை யொழித்துவீ டளிக்கு மன்றே. 11

193 எனக்கவன் தந்த செல்வத் திலங்கையும் அரசு மெல்லாம்
நினக்குநான் தருவன் தந்துன் ஏவலின் எளிதில் நிற்பன்
உனக்கிதின் உறுதி யில்லை உத்தம உன்பின் வந்தேன்
மனக்குநோய் துடைத்து வந்த மரபையும் விளக்கி வாழ்தி. 12

---

189. ஏற்றிய வில்லோன்—நாணேற்றிய வில்லையுடையவனுய். தம்பி—இலக்குவன். ஏனைய வானர வீரர் முழுவதும் நின்ருர்.

190. மொய் கணை மாரி—நெருங்கிய அம்பு மழை. இறந்து முழுவதும் பாழ்பட்டால்—இறந்து இலங்கை முழுவதும் பாழ்பட்டால். எள் நீர் நல்கி—எள்ளுந் தண்ணீரும் கொடுத்து.

191. இலங்கை மூதூருக்கு நீ வரவேண்டிய காலம் இழிவுள்ள அரக்கரெல்லாம் மாண்டபின்பு; அப்பொழுதும் இராமபிரானேடும் புகுவது; அப்படிப் புகுந்தபின்பு செல்வந் துய்க்கும் பொருட்டு விரைவில் செல்லுதி.

192. இருள்—அஞ்ஞானம். மருள்—அஞ்ஞானம். உருளுகின்ற சகடம்.

193. மனக்கு நோய்—மனத்தின்கண் உள்ள வருத்தம். மரபு—குலம்.

194 போதலோ அரிது போனாற் புகலிடம் இல்லை வல்லே
சாதலோ சரதம் நீதி அறத்தொடுந் தழுவி நின்றாய்
ஆதலால் உளதாம் ஆவி அனயமே உகுத்தென் ஐய
வேதநூன் மரபுக் கேற்ற ஒழுக்கமே பிடிக்க வேண்டும். 13

195 தீயவை செய்வா ராகிற் சிறந்தவர் பிறந்த உற்றார்
தாயவை தந்தை மாரென் றுணர்வரோ தருமம் பார்ப்பார்
நீயவை அறிதி யன்றே நினக்குநான் உரைப்ப தென்னோ
தூயவை துணிந்த போது பழிவந்து தொடர்வ துண்டோ. 14

196 தீவினை ஒருவன் செய்ய அவனொடுந் தீங்கி லாதார்
வீவினை யுறுதல் ஐய மேன்மையோ கீழ்மை தானோ
ஆய்வினை யுடைய யன்றே அறத்தினை நோக்கி ஈன்ற
தாய்வினை செய்ய வன்றோ கொன்றனன் தவத்தின் மிக்கான். 15

197 உடலிடைத் தோன்றிற் றொன்றை அறுத்ததன் உதிர மூற்றிச்
சுடலுறச் சுட்டு வேறோர் மருந்தினால் துயரந் தீர்வர்
கடலிடைக் கோட்டந் தேய்த்துக் கழிவது கரும மன்றால்
மடலுடை அலங்கன் மார்ப மதியுடை யவர்க்கு மன்னோ. 16

---

194. இதுமுதல் இராவணனைக் கைவிடுதல் பிழையன்று என்று கூறுகின்றான். போதல்—உயிர்தப்பி மீளுதல். வல்லே—விரைவாக. சரதம்—நிச்சயம். உளதாம் ஆவி அனயமே உகுத்து என்—உள்ளதாகிய உயிரை அநியாயமாய்ச் சிதறி என்ன பயன்! அதனால் உன் தமயனுக்காவது ஏதும் நன்மை வருமா?. மரபு—முறைமை. பிடிக்கவேண்டும்—கைப்பற்ற வேண்டும்.

195. தாயவை—தாயாகிய அ(வ்)வை. அவ்வை—ஔவை. உணர்வரோ—ஆலோசிப்பார்களோ? தூயவை துணிந்தபோது—தூய்மையான கருமங்களை மனத்துணிவுடன் செய்தபோது.

196. வீவினை உறுதல்—அழிவினை யடைதல்; இறந்து படல். வீவு—மரணம். தாய் வினை செய்யவன்றோ-பெற்ற தாய் தீவினை செய்ததனாலன்றோ? தவத்தின் மிக்கான்—பரசுராமன்.

197. ஒன்றை—ஒரு கழலையாகிய கட்டியை. உதிரம் ஊற்றி—தூய்மையற்ற உதிரத்தை அப்புறப்படுத்தி. சுடல் உறச் சுட்டு—கார மருந்தினாற் சுட்டு. கோட்டம்—ஒரு வாசனைப் பொருள். மடல்—இதழ். மதியை யுடையவர்க்குக் கரும மன்று.

198 காக்கலாம் நும்முன் றன்னை எனினது கண்ட தில்லை
ஆக்கலா மறத்தை வேறே என்னினும் ஆவ தில்லைத்
தீக்கெலாங் கொண்ட தேவர் சிரிக்கலாஞ் செருவி லாவி
போக்கலாம் புகலாம் பின்னை நரகன்றிப் பொருந்திற்
றுண்டோ. 17

199 மறங்கிளர் உலகை வென்று வாழ்ந்திலை மண்ணின் மேலா
இறங்கினை இன்று காறும் இளமையும் வழிநே ஏக
உறங்கினை என்ப தல்லால் உற்றதொன் றுளதோ என்நீ
அறங்கெட உயிரை நீத்து மேற்கொள்வான் அமைந்த
தையா. 18

200 திருமறு மார்பன் நல்க அனந்தருந் தீர்ந்து செல்வப்
பெருமையும் எய்தி வாழ்தி ஈறிலா நாளும் பெற்றாய்
ஒருமையே அரசு செய்வாய் உரிமையும் உளதே ஒன்றும்
அருமையும் இவற்றி னில்லைக் காலமும் அடுத்த தையா. 19

201 தேவர்க்குந் தேவன் நல்க இலங்கையிற் செல்வம் பெற்றால்
யாவர்க்குஞ் சிறியை யல்லை யாருனை நலியும் ஈட்டார்
மூவர்க்குந் தலைவ ரான மூர்த்தியார் அறத்தை முற்றுங்
காவற்குப் புகுந்து நின்றார் காகுத்த வேடங் காட்டி. 20

---

198. அதுகண்டதில்லை—அது செய்யும் வழியைக் கண்டதில்லை. ஆக்கலாம் மறத்தை வேறே என்னினும்: மறத்தை வேறாக்கலாம் என்னினும்—அவனுடைய பாவத்தைப் போக்கலாம் என்றாலும். ஆவதில்லை—அது ஆகுங் காரிய மன்று. திக்கு—திக்கு என்பது நீண்டது. கொண்ட—கைப்பற்றிக் கொண்ட. புகலாம் பின்னை நரகு: அன்றிப் பொருந்திற் றுண்டோ—இது வன்றி நடைபெறற்பாலது வேறு ஏதேனும் இருக்கின்றதோ? இல்லை.

199. மறம் கிளர் உலகு—வீரம் விளங்குகின்ற வானுலகு. மண்ணின் மேலா இறங்கினை—பூமியில் இறங்கி வந்து. உற்றது ஒன்று—அடைந்தது ஒன்று. நீ அறங்கெடும்படி உயிரை நீத்து மேற் கொள்வான் அமைந்தது என்! ஒன்றுமில்லை. ஆதலால் அறங்கெடும்படி உயிரை விடல் வேண்டாம்.

200. நல்க—அருள் செய்ய. அனந்தர்—நித்திரை. தீர்ந்து—நீங்கி. ஏக சக்கரவர்த்தியாக அரசு புரிவாய். இவற்றில் ஒன்றும் அருமையில்லை. அதற்குரிய காலமும் வந்துவிட்டது.

201. தேவர்க்குந் தேவன்—அமரர்கள் அதிபதி; இராமன். ஈட்டார்—வலிமையுடையவர். காவற்கு—காத்தற்கு.

202 முனிவருங் கருணை வைப்பர் மூன்றுல கத்துந் தோன்றி
இனிவரும் பகையும் இல்லை ஈறுண்டென் றிரங்க வேண்டா
துனிவருஞ் செருந ரான தேவரே துணைவ ராவார்
கனிவருங் காலத் தைய பூக்கொய்யக் கருத லாமோ. 21

203 வேதநா யகனே உன்னைக் கருணையால் வேண்டி விட்டான்
காதலால் என்மேல் வைத்த கருணையால் கருமம் ஈதே
ஆதலால் அவனைக் காண அறத்தொடுந் திறம்பா தைய
போதுவாய் நீயே என்னப் பொன்னடி இரண்டும்
பூண்டான். 22

204 தும்பியந் தொடையல் மாலைச் சுடர்முடி படியில் தோயப்
பம்புபொற் கழல்கள் கையாற் பற்றினன் புலம்பும்
பொற்றோள்
தம்பியை எடுத்து மார்பில் தழுவினன் தறுக ணூடு
வெம்புணீர் சொரிய நின்றான் இனையன விளம்ப லுற்றான்.
23

205 நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி நெடிதுநாள் வளர்த்துப்
பின்னைப்
போர்க்கோலஞ் செய்து விட்டாற் குயிர்கொடா தங்குப்
போகேன்
தார்க்கோல மேனி மைந்த என்துயர் தவிர்த்தி யாயின்
கார்க்கோல மேனி யானைக் கூடுதி கடிதின் என்றான். 24

206 மலரின்மேல் இருந்த வள்ளல் வழுவிலா வரத்தி னல்நீ
உலைவிலாத் தருமம் பூண்டாய் உலகுள தனையும் உள்ளாய்

---

202. ஈறு—மரணம். துனிவரும் செருநர்—மாறுபட்ட பகைஞர். கனிவரும்...........கருதலாமோ—இராச்சியம் பெற்று வாழும் காலத்து வீணே உயிர் துறக்கலாமோ!

203. அறத்தொடுந் திறம்பாது ஐய—இடைப்பிறவரல். பூண்டான்—சிரமேற் பூண்டான்.

204. தும்பி—வண்டுகள். தொடையல் மாலை—தொடுக்கப்பட்ட மாலை. படி—பூமி. பம்பு—பரவிய. பற்றினன்—பற்றி. தறுகணூடு-கொடும் பார்வையுடைய கண்களினூடே. வெம்புண் நீர்—வெப்பமான உதிர நீர்.

205. நீரிலே தோன்றும் குமிழி முதலிய கோலங்களைப் போன்று தோன்றி உடனே மறையும் வாழ்வு. நச்சி—விரும்பி. போர்க்கோலஞ் செய்துவிட்டவன் –இராவணன். அங்கு—இராமபிரானிடம். கோல மேனி—அழகிய மேனி.

தலைவன்நீ உலகுக் கெல்லாம் உனக்கது தக்க தேயால்
புலையுறு மரண மெய்தல் எனக்கிது புகழ தேயால். 25

207 கருத்திலா இறைவன் தீமை கருதினால் அதனைக் காத்துத்
திருத்தலா மாகி னன்றே திருத்தலாம் தீரா தாகிற்
பொருத்துறு பொருளுண் டாமோ பொருதொழிற் குரிய ராகி
ஒருத்தரின் முன்னஞ் சாதல் உண்டவர்க் குரிய தம்மா. 26

208 தும்பியந் தொடையல் வீரன் சுடுகணை துரப்பச் சுற்றும்
வெம்புவெஞ் சேனை யோடும் வேறுள கிளைஞ ரோடும்
உம்பரும் பிறரும் போற்ற ஒருவன்மூ வுலகை ஆண்டு
தம்பிய ரின்றி மாண்டு கிடப்பனோ தமையன் மண்மேல். 27

209 அணையின்றி அயர்ந்த வென்றி
அஞ்சினார் நகைசெய் தார்க்கப்
பிணையொன்று கண்ணாள் பங்கன்
பெருங்கிரி நெருங்கப் பேர்த்த
பணையொன்று திரள்தோள் கால
பாசத்தாற் பிணிப்பக் கூசித்
துணையின்றிச் சேறல் நன்றோ
தோற்றுள கூற்றின் சூழல். 28

210 செம்பிட்டுச் செய்த இஞ்சித் திருநகர்ச் செல்வந் தேறி
வம்பிட்ட தெரியல் எம்முன் உயிர்கொண்ட பகையை
வாழ்த்தி

---

206. மலரின்மேல் இருந்த வள்ளல்—பிரமன். உலைவு—அழிவு. புலை உறு—இழிவு பொருந்திய.

207. கருத்து—ஆலோசனை. தீராதாயின்—திருத்துதல் கூடாதாயின். பொருத்துறு பொருள்—வேறு பொருந்தக்கூடிய நன்மை. நாம் சாதலைவிட அடையத்தகும் பொருளும் உளதோ!

208. துரப்ப—செலுத்த. ஒருவனான் (என்) தமயன்.

209. அணை—தடை. வென்றி அஞ்சினார்—தேவர் முதலானோர். பிணை ஒன்று கண்—மான்பிணை போன்ற கண். பணை ஒன்று—மூங்கிலை ஒத்த. கூசி—அச்சங்கொண்டு. சூழல்—இடம். யமனுடைய உலகுக்குத் தம்பியாகிய துணையின்றிச் செல்லுதல் நன்றோ! அன்று.

210. செம்பு இட்டுச் செய்த இஞ்சி—செம்பைக்கொண்டு கட்டப் பட்ட மதில். செல்வம் தேறி—செல்வத்தைப் பெரிதாக மதித்து. வம்பு இட்ட தெரியல்— வாசனை பொருந்திய மாலை. எம் முன்—என் தமயன். அம்பு இட்டுத்

அம்பிட்டுத் துன்னங் கொண்ட புண்ணுடை நெஞ்சோடு ஐய
கும்பிட்டு வாழ்கி லேனியான் கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன். 29

211 அனுமனை வாலி சேயை அருக்கன்சேய் தன்னை அம்பொன்
நனுவுடை யவரை வேறோர் நீலனைச் சாம்பன் தன்னைக்
கனிதொடர் குரங்கின் சேனைக் கடலையுங் கடந்து மூடும்
பனிதுடைத் துலகஞ் சுற்றுங் கதிரெனத் திரிவன் பார்த்தி. 30

212 ஆலங்கண் டஞ்சி யோடும் அமரர்போல் அரிக ளோடச்
சூலங்கொண் டோடி வேலை தொடர்வதோர் தோற்றந் தோன்ற
நீலங்கொள் கடலு மோடக் காலொடு நெருப்பு மோடக்
காலங்கொண் டுலகு மோடக் கறங்கெனத் திரிவன் காண்டி. 31

213 செருவிடை அஞ்சார் வந்தென் கண்ணெதிர் சேர்வ ரேலக்
கருவரை கனகக் குன்றம் என்னலாங் காட்சி தந்த
இருவரும் நிற்க மற்றிங் கியாருளர் அவரை யெல்லாம்
ஒருவருந் திரிய வொட்டேன் உயிர்சுமந் துலகின் என்றான். 32

214. தாழ்க்கிற்பா யல்லை என்சொல் தலைக்கொளத் தக்க தென்று
கேட்கிற்பா யாகின் எய்தி அவரொடுங் கெழீஇய நட்பை

துன்னம் கொண்ட புண்ணுடை நெஞ்சோடு—அம்பினை உள்ளேயே இட்டு வைத்து மேலே மட்டும் தையலிட்ட புண்ணைக்கொண்ட நெஞ்சோடு; தமயன் இறந்தமை அம்பு இட்டமை: அதன் பயனாக அரசு பெற்றமை அப்புண்ணுக்குச் செய்த தையல். கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன்—யமனது வலிமையையும் அடக்கிய யான்.

211. வேறோர் நீலனை-வேறாகக் கருதப்படும் நீலனை. கடந்து—வென்று.

212. அரிகள்—குரங்குகள். வேலை தொடர்வதோர் தோற்றம் தோன்ற—கடல் பொங்கி அவர்களைத் துரத்திச் செல்லுகின்றது போன்ற தோற்றமுண்டாக. கடலும் தன் இருப்பிடம் பெயர, காற்றும் நெருப்பும் தம் நிலை திரிந்து மேற்செல்ல, உகாந்த காலம் வந்துவிட்டதென்று அஞ்சியோடும்படி காற்றாடி போலத் திரிவேன்; அதனை நீ காண்பாய்.

213. கரியவரையும் பொன் குன்றமும் என்று சொல்லும்படி தோற்றமளித்த இராமலக்குமணர்.

வேட்கிற்பாய் இனியோர் மாற்றம் விளம்பினல் விளைவுண்
டென்று
சூழ்க்கிற்பா யல்லை யாருந் தொழநிற்பாய் என்னச்
சொன்னான். 33

215 போதுநீ ஐய பின்னைப் பொன்றினர்க் கெல்லாம் நின்ற
வேதியர் தேவன் தன்னை வேண்டினை பெற்று மெய்ம்மை
ஆதிநூன் மரபி னாலே கடன்களும் ஆற்றி ஏற்ற
மாதுயர் நரகம் நண்ணா வண்ணமுங் காத்தி மன்னோ. 34

216 ஆகுவ தாகுங் காலத் தழிவதும் அழிந்து சிந்திப்
போகுவ தயலே நின்று போற்றினும் போதல் செய்யும்
சேகற உணர்ந்தோர் நின்னி லியாருளர் வருத்தஞ் செய்யாது
ஏகுதி எம்மை நோக்கி இரங்கலை என்று முள்ளாய். 35

217 என்றவன் தன்னை மீட்டும் எடுத்துமார் பிறுகப் புல்லி
நின்றுநின் றிரங்கி ஏங்கி நிறைகணால் நெடிது நோக்கி
இன்றொடுந் தவிர்ந்த தன்றே உடன்பிறப் பென்ப தென்றான்
வென்றிவெந் திறலி னானும் அவனடித் தலத்து
விழ்ந்தான். 36

218 வணங்கினன் வணங்கிக் கண்ணும் வதனமும் மனமும்
வாயும்
உணங்கினன் உயிரோ டியாக்கை ஒடுங்கினன் உரைசெய்
தின்னும்

---

214. கெழீஇய—பொருந்திய. வேட்கிற்பாய்—விரும்புவாய். இன்னும் சில வார்த்தைகள் சொன்னால் பயன்விளையுமென்று ஆலோசியாதே.

215. பின்னை—பின்பு; முடிவில். பொன்றினர்—இறந்தவர். வேண்டினை பெற்று—அனுமதி வேண்டிப்பெற்று. கடன்கள்—இறந்தவர்க்குச் செய்யும் நீர்க்கடன் முதலியன. ஏற்ற—பெறநின்ற.

216. ஆவது ஆகியே தீரும். போவது போய்க்கழியும். அயலே நின்று போற்றினும்—பக்கத்திலே நின்று பாதுகாத்தாலும். (திருக்குறள்: 376.) சேகு அற—குற்றமற. வருத்தஞ் செய்யாது—மனவருத்தங் கொள்ளாமல்: எனக்கு மனத்துன்பஞ் செய்யாது. இரங்கலை—வருந்தாதே.

217. என்று—என்று சொல்லி. நிறைகணால்—நீர் நிறைந்த கண்ணால். நெடிது—நெடு நேரம். தவிர்ந்ததன்றே—போயிற்றன்றோ! உடன் பிறப்பு—உடன்பிறப்பாகிய தொடர்பு.

218. உணங்கினன்—உலர்ந்தான். பிணங்கினல்—பிணங்குவதனால். குணங்களா லுயர்ந்தான்—கும்பகன்னன்.

பிணங்கினால் ஆவதில்லைப் பெயர்வதென் றெழுந்து
போந்தான்
குணங்களால் உயர்ந்தான் சேனைக் கடலெலாங் கரங்கள்
கூப்ப. 37

219 கள்ள நீர் வாழ்க்கை யோமைக் கைவிட்டுக் காலும்
விட்டான்
பிள்ளைமை துறந்தான் என்னப் பேதுறு நிலையனாகி
வெள்ளநீர் வேலை தன்னில் விழ்ந்தநீர் விழ வெங்கண்
உள்ளநீர் எல்லாம் மாறி உதிரநீர் ஒழுக நின்றான். 38

---

219. கைவிட்டுக் காலும் விட்டான்—பற்றிய காலிற் பூட்டிய கையை விட்டான்; காலையும் விட்டான். அப்பொழுதே எங்களைக் கைவிட்டான்; அப்படித் துறந்தபொழுதே மரபின் தன்மையையும் விட்டவனானான். பிள்ளைமை— குழந்தைத் தன்மை. பேதுறு நிலையனாகி—கலங்கிய மனத்தனாகி. விழ்ந்த நீர்—ஆற்று நீர் போன்று ஒழுகிய கண்ணீர். விழ—அற்றுப்போக. உதிர நீர் ஒழுக நின்றான்—இரத்தம் ஒழுகும்படி நின்றான். முந்திய கண்ணீர் வெள்ளமாகிய கடலில் ஆறுபோற் கண்ணீர் பாய, அஃது அற்றுப் போனபின் உதிரமே கண்ணீராக ஒழுகும்படி நின்றான்.

---

63. கும்பகன்னன் வரங்கொண்டு உயிரிழத்தல்.

கும்பகன்னன் போர்க்களஞ்சென்று, அனுமன், இலக்குவன், சுக்கிரீவன் முதலியோருடன் கடும்போர் புரிந்து ஈற்றில் இராமபிரானுடன் வீரப்போர் புரியலுற்றான். சுக்கிரீவனால் மூக்கும் காதுமிழந்த கும்பகன்னன் இராமபிரானுடன் செய்த போரில் சேனைகளை யிழந்து, கவசமும் இழந்து, வாளெடுத்த கையிழந்து, மற்றைக் கையையும் இழந்து, கால்களையும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக இழந்தான். அந்நிலையிலும் வீரங் குன்றாத கும்பகன்னன் ஒரு மலையை வாயினால் ஒடித்தெறிந்து போரிட்டான்; அது கண்டு வியப்புற்ற இராமபிரானும் கைவிதிர்த்தான். அந்நிலையில் 'இனிப்போர்செய்ய வழியில்லை; மையல்நோய் கொண்ட இராவணன் மடிவதும் உறுதி: வரம்பின்றி வாழ்வானுக்கு இனி உய்யுமாறு அரிது' எனத் தன் உள்ளத்தின் உணர்ந்து ஒப்பில்லாத் துயரமடைந்தான். அந்த நிலையில் அவன் இராமபிரானை நோக்கிக் கூறியதை இப்பகுதியிற் காணலாம்.

இப் பாடல்களிலிருந்து கும்பகன்னன் தன் தம்பியிடங் கொண்டிருந்த பேரன்பு எத்தகையதென்பது தெள்ளிதின் விளங்கும். இராவணனது உயிரைப் பாதுகாத்தற்குத் தன்னு லான மட்டும் முயன்று இறுதிவரை தளக்கமின்றிப் போர் புரிந்தான். அண்ணனுக்குரிய கடமையை ஆற்றியபின் அவன் உய்ய இடமில்லை என்பதைத் தெள்ளிதினுணர்ந்தநிலையில், அவனை முற்றும் மறந்தவனாகி, அவனால் தன் அருமைத் தம்பிக்கு நேரக் கூடிய ஆபத்தை விலக்கும் பொருட்டு, அன்னவனை இராமபிரா னிடம் அடைக்கலப்படுத்தி, 'உம்பியைத்தான் உன்னைத்தான் அனுமனைத்தான் ஒருபோதும் எம்பி பிரியானாக அருளுதி' என்று வேண்டுகின்றான். இங்ஙனம் தன் அன்பிற்குரிய தம்பி யின் உயிரைப் பாதுகாப்பதே அந்நிலையில் தான் தன் அண்ண னுக்கும் செயற்பால உதவியுமாயிராநின்றது. இப்பாட்டுக்களில் அமைந்த உருக்கம் முந்திய பகுதியிலுள்ளது போலவே உயர் தரமானது.

[தெ. ப:—கும்பகருணன் வதைப் படலம் : 354—361.]

220 சிந்துரச்செம் பசுங்குருதி திசைகள்தொறுந் திரையாறு
எந்திரத்தேர் கரிபரியாள் ஈர்த்தோடப் பார்த்திருந்த
கந்தரப்பொற் றனியாண்மைக் களிற்றனையான் கண்ணின்ற
சுந்தரப்பொற் றோளானை முகநோக்கி இவைசெப்பும். 1

221 புக்கடைந்த புறவொன்றின் பொருட்டாகத் துலைபுக்க
மைக்கடங்கார் மதயானை வாள்வேந்தன் வழிவந்தீர்

---

220. சிந்துரப்பொடி போலச் சிவந்த புதிய உதிரம். திரை ஆறு—அலைகள் எழும் ஆறாக. எந்திரங்கள் உள்ள தேர். கரி—யானை. பரி—குதிரை. ஈர்த்து—இழுத்து. அலையெழும் உதிர வெள்ளம் நாற்படைகளையும் இழுத்துக் கொண்டு விரைவாய்ச் செல்ல. களிற்றனையான்—கும்பகன்னன். கந்தரம்—மலைக்குகை. குகையையுடைய பொன் மலைபோன்றவன். கண்முன்னே நின்ற இராமபிரானை முகம் நோக்கிச் சொல்லுவானாயினான்.

221. புக்கு அடைந்த—சரண்புகுந்து அடைந்த. துலை—துலாக்கோல். கரிய மதநீரை மேகம்போற் பொழிகின்ற யானை: மதயானை—வலிமை மிகுந்த யானை. வாள் வேந்தன்—சிபி. இக்கடன்கள்—அபயம் என்றவரை அன்புடன் ஓம்புதலாகிய கடமைகள். எங்கள் சாதியால் வந்த தீவினையைப் போக்கி

இக்கடன்கள் உடையீர்நீர் எம்வினைதீர்த்து உம்முடைய
கைக்கடைந்நான் உயிர்காக்கக் கடவீரென் கடைக்கூட்டால்.

222 நீதியால் வந்ததொரு நெடுந்தரும நெறியல்லால்
சாதியால் வந்தசிறு நெறியறியான் என்தம்பி
ஆதியாய் உனையடைந்தான் அரசருருக் கொண்டமைந்த
வேதியா இன்னமுனக்கு அடைக்கலமியான்
வேண்டினேன். 3

223 வெல்லுமா நினைக்கின்ற வேலரக்கன் வேரோடுங்
கல்லுமா முயல்கின்றான் இவனென்னுங் கறுவுடையான்
ஒல்லுமா றியலுமேல் உடன்பிறப்பின் பயனோரான்
கொல்லுமால் அவனிவனைக் குறிக்கோடி கோடாதாய். 4

224 தம்பியென நினைந்திரங்கித் தவிரானத் தகவில்லான்
நம்பியிவன் தனைக்காணிற் கொல்லுமிறை நல்கானால்
உம்பியைத்தான் உன்னைத்தான் அனுமனைத்தான்
ஒருபோதும்
எம்பிபிரியானாக அருளுதியான் வேண்டினேன். 5

225 மூக்கிலா முகமென்று முனிவர்களும் அமரர்களும்
நோக்குவார் நோக்காமை நுன்கணையால் என்கழுத்தை
நீக்குவாய் நீக்கியபின் நெடுந்தலையைக் கருங்கடலுள்
போக்குவாய் இதுநின்னை வேண்டுகின்ற பொருளென்றான்.
6

உமது பக்கலில் அடைந்த விபீடணன். என் கடைக்கூட்டால்—எனது வேண்டுகோளை முடித்து வைத்தலால்.

222. சிறுநெறி—அதரும வழி. ஆதியாய்—முதற் கடவுளே! வேதியா—வேத முதல்வனே.

223. வேலரக்கன்—இராவணன். ஒல்லுமாறு இயலுமேல்—காரியம் கைகூடும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமானால். உடன்பிறப்பின் பயன் ஓரான்—தான் இறந்தபின் தம்பியாகிய இவன் புரியும் நீர்க்கடன் முதலியவற்றால் வரக்கடவ நரகம் புகாமை முதலிய பயனை நினையானாகி. குறிக்கோடி—மனத்திலே கொள்ளுதி. கோடாதாய்—நெறி தவறாதவனே!

224. இறை நல்கான்—சிறிதும் இரங்கமாட்டான்.

225. நுன்கணையால்—உன்னுடைய அம்பினால்.

226 வரங்கொண்டான் இனிமறுத்தல் வழக்கன்றென் றொருவாளி
உரங்கொண்ட நடஞ்சிலையின் உயர்நெடுநாண் உட்கொளுவா
சிரங்கொண்டான் கொண்டதனைத் திண்காற்றின் நெடும்படையால்
அரங்கொண்ட கருங்கடலுள் அழுவத்துள் அழுந்தினன். 7

227 மாக்கூடு படர்வேலை மறிமகரத் திரைவாங்கி
மேக்கூடு கிழக்கூடு மிக்கிரண்டு திக்கூடு
போக்கூடு தவிர்த்திருகண் புகையோடு புகையுயிர்க்க
மூக்கூடு புகப்புக்கு மூழ்கியதம் முகக்குன்றம். 8

226. வழக்கன்று—முறைமையன்று. உட்கொளுவா—உள்ளே பூட்டி. அரம் கொண்ட—பாதாளம் வரையில் ஆழ்ந்துள்ள. அழுவம்—ஆழத்தில்.

227. மாக்கூடு படர்வேலை—விலங்குகள் கூடியுள்ள பரவிய கடல். மறி மகரத்திரை வாங்கி—மகர மீன்களும் மறிந்துவிழும் பெரிய அலைகளை அப்பால் தள்ளி. மேக்கூடு, கிழக்கூடு மிக்கிரண்டு திக்கூடு போக்கூடு தவிர்த்து—மேற்கு, கிழக்கு, எஞ்சிய தெற்கு வடக்கு ஆகிய திசைகளில் மிதந்து செல்லுதலைத் தவிர்த்து. இருகண் புகையோடு அறுபட்ட மூக்கின் வழியே வெளிப்படும் புகையே சுவாசமாய் வர, மூக்கின் துவாரத்தினூடு கடல் நீர் புகுந்து, மூழ்கியது அந்த முகக்குன்றம்.

64. சீதாபிராட்டியின் பெருந்துயரம்.

இந்திரசித்து மாயையினால் மறைந்து நின்று, போர்க்கோலங் கலைத்து நின்ற இலக்குவன் முதலியோர்மீது நான்முகன் படையைத் தொடுத்து விட்டனன். கணைக்குழாம் மேனியை மூட, இளையவன் நிலை தளர்ந்து உணர்வொடுங்கி அயர்ந்தான். சுக்கிரீவன் முதலிய வானரவீரரும் அங்ஙனமே அறிவயர்ந்து நிலமிசை வீழ்ந்தனர். வானரப்படையும் உயிரொடுங்கி வீழ்ந்தன. இந்திரசித்தனும் வெற்றிச்சங்கு ஊதி இராவணனை அடைந்தான். அதற்கிடையில் இராமபிரான் படைக்கலப் பூசனையை முடித்துக் கொண்டு போர்க்களங் குறுகினன். அனுமன் முதலியோர் அறிவு மயங்கிக் கிடத்தலைக் கண்டு ஆற்றாது உள்ளங் கலங்கினன். இளையவீரன் அயர்ந்து கிடத்

தலைக்கண்டு நிலை தளர்ந்து தனி வருந்திப் பற்பல பன்னியாற்றித் துயர்பொறுது தம்பியைப் புல்லித் தன்னை மறந்து துயில் வுற்றான். தூதுவர் ஓடிப்போய் இச்செய்தியை அரக்கர் வேந்தனுக்கு உரைத்தனர். அவன் முதலில், போர்க்களத்தில் இறந்து பட்ட அரக்கர் உடலங்களையெல்லாம் ஒருவருமறியாமல் கடலில் எடுத்து வீசும்படி கட்டளையிட்டான்; பின்பு, மானுடர் எய்திய நிலைமையைச் சீதாபிராட்டி கண்ணுற் காணும்படி அவளை விமானத்திலேற்றிப் போர்க்களங் கொண்டுய்க்கும்படி ஏவினன். ஏவியவர் அப்படியே செய்ய, சீதாபிராட்டி அறிவயர்ந்து கிடந்த இரு வீரரைக்கண்டு பட்ட பெருந்துயரம் இப்பகுதியிற் கூறப் படுகின்றது.

நீண்டகாலம் சிறையிருந்து படாத துயரமெல்லாம் பட்ட சீதாபிராட்டி அனுமனைக்கண்டு செய்தியறிந்து ஒருவாறு ஆறுதலெய்தினள். அவன் கூறியபடியே வீரர் இருவரும் பெரும் படையுடன் வந்திறங்கிக் கடும்போர் புரிந்து, கும்பகருணனையும் மடித்து, அதிகாயன் முதலியோரையுங் கொன்றனர். இவ் வெற்றிகளால் உள்ளந்தடித்து உடல் பூரித்து நின்ற பிராட்டி தன் நாயகனை அடையும் நாள் அணித்து எனக் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும் நிலையில், போர்க்களத்தில் துஞ்சினர் போன்று அறிவயர்ந்து கிடந்த தன் கணவனையும் இளையவீரனையுங் கண்டாள். செய்தியைக் கேள்வியுற்றதும் தான் முன்பு கொண்டிருந்த நம்பிக்கையெல்லாம் சிதறுண்டவள், போர்க் களத்தில் தன் கணவனைக் கண்டதும், விடமுண்டவள்போல் உடலும் உயிரும் உடனேயந்தாள்; தண் தாமரைப்பூ நெருப் புற்ற தன்மையுற்றாள். இவள் ஒருத்தி பட்ட துயரம் உலக மெங்கும் பரந்தது; எங்கும் ஒரே அழுகைக் குரலாயிற்று. சூழ நின்ற அரக்கியர் உள்பட யாவரும் துன்பக் கடலுள் விழுந்து அழுந்துவாராயினர். மறுபடி நினைப்பும் உயிர்ப்பும் நீத்திட்டாள். அரக்கிமார் நீரால் தெளித்தெடுப்ப, உயிர் வரப்பெற்று ஏங்கினள். இராமபிரான் உருவத்தைப் பெயர்த்துங் கண்டாள்; தலையிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டாள்; அனல் வீழ்ந்த கொடி போன்று மெய்கருண்டாள். துயரை உயிரோடுங் குடித்தாள். எல்லாரும் பட்ட துயரினும் பன்மடங்கு விஞ்சிய துயரத்தைத் தான் ஒருத்தியே அனுபவித்தாள்; பல மாதங்களாகப்

பல நிலைமைகளில் பல வகையாகத் தான் பட்ட துன்பங்களுக்கு ஒப்பான பெருந்துன்பத்தை ஒரு சிறு கால எல்லையில் முற்றுக அனுபவித்தாள். பின்பு சோர்ந்து நின்று பற்பல பன்னி அரற்ற லுற்றாள். அரற்றியவள் ஈற்றில் இராமபிரான் மேனிமீது விழப் புக, அவளை அருகிலிருந்த திரிசடை சில சொல்லி விலக்கினாள். இங்ஙனம் சீதாபிராட்டி அனுபவித்த பெருந்துயரத்தை மகா கவிகளுக்குரிய சிறியதொரு முறையில் ஆசிரியர் காட்சிப் படுத்துகின்றார்:

[தெ. ப:— சீதை களங்காண் படலம்: 3—22.]

228 தெய்வ விமானத் திடையேற்றி
மனித்தர்க் குற்ற செயலெல்லாந்
தையல் காணக் காட்டுமின்கள்
கண்டா லன்றித் தனதுள்ளத்து
ஐயம் நீங்காள் என்றுரைக்க
அரக்கர் மகளிர் இரைத்தார்ப்ப
உய்யும் உணர்வு நீத்தாளை
நெடும்போர்க் களத்தி னிடையுய்த்தார். 1

229 கண்டாள் கண்ணால் கணவனுரு
வன்றி ஒன்றுங் காணாதாள்
உண்டாள் விடத்தையென உடலும்
உணர்வும் உயிர்ப்பும் உடனேய்ந்தாள்
தண்டா மரைப்பூ நெருப்புற்ற
தன்மை யுற்றாள் தரியாதாள்
பெண்டா னுற்ற பெரும்பிழை
உலகுக் கெல்லாம் பெரிதன்றோ. 2

---

228. விமானத்திடை—விமானத்தின் மேல். இரைத்து ஈண்டி—பெரிய ஆரவாரஞ் செய்து நெருங்கி. உய்யும் உணர்வு நீத்தாளை—நடந்த செய்தி கேட்டதும் தான் உயிர் பிழைக்கலாம் என்ற எண்ணத்தை அடியோடு கைவிட்ட பிராட்டியை. உய்த்தார்—சேர்த்தார்.

229. உயிர்ப்பு—மூச்சு. நெருப்புற்ற தன்மையுற்றாள்—மிகவும் வாடிக் கரிந்தாள். தரியாதாள்—சகிக்க முடியாதவள். பெரும் பிழை—பெரிய துன்பம். பெரிதன்றோ—பெரியதாகத் தோன்றுமன்றோ!

230 மங்கை யாழும் வானாட்்டு
மயில்கள் அழுதார் மழவிடையோன்
பங்கி னுறையுங் குயிலழுதாள்
பதும மலர்மேல் மாதழுதாள்
கங்கை யழுதாள் நாமடந்தை
யழுதாள் கமலத் தடங்கண்ணன்
தங்கை யழுதாள் இரங்காத
அரக்கி மாருந் தளர்ந்தழுதார். 3

231 பொன்றாழ் குழையாள் தனையீன்ற
பூமா மடந்தை புரிந்தழுதாள்
குன்று மறையுந் தருமமுமெய்
குழைந்து குழைந்து விழுந்தழுத
பின்று துடற்றும் பெரும்பாவம்
அழுத பின்னென் பிறர்செய்கை
நின்றார் நின்ற படியழுதார்
நினைப்பும் உயிர்ப்பும் நீத்திட்டாள். 4

232 நினைப்பும் உயிர்ப்பும் நீத்தாளை
நீரால் தெளித்து நெடும்பொழுதின்
இனத்தின் அரக்கர் மடவார்கள்
எடுத்தார் உயிர்வந்து ஏங்கினாள்
கனத்தின் நிறத்தான் தனைப்பெயர்த்துங்
கண்டாள் கயலைக் கமலத்தாற்
சினத்தின் அலைப்பா ளெனக்கண்ணைச்
சிதையக் கையான் மோதினாள். 5

---

230. கமலத்தடங்கண்ணன் தங்கை—துர்க்கை.

231. பொன் தாழ் குழை—பொன்னாற் செய்யப்பட்ட குழை; தாழ்ந்த குழை. புரிந்து—மிக நெருங்கி. மெய் குழைந்து குழைந்து—மெய்யும் உருகி உருகி; நினைக்குந்தோறும் குழைந்து. பின்றுது—பின்வாங்காது. உடற்றும்—வருத்தும். நினைப்பு—அறிவோடு கூடிய நிலை; பிரஞ்ஞை. உயிர்ப்பு—மூச்சு.

232. நெடும் பொழுதின்-நீரால் தெளித்து நெடு நேரங்கழித்து. இனத்தின்—கூட்டமான. எடுத்தார்—கைகளால் எடுத்தார். உயிர் வரப்பெற்று ஏக்கங் கொண்டாள். அலைப்பாள் என்ன—மோதுபவள் போல. சிதைய—சிதையும்படி. மோதினாள்—பலமாக அடித்துக்கொண்டாள்.

233 அடித்தாள் நகில்மேல் வயிறலைத்தாள்
அழுதாள் தொழுதாள் அனல்விழ்ந்த
கொடித்தா னென்ன மெய்சுருண்டாள்
கொதித்தாள் பதைத்தாள் குலைவுற்றுள்
துடித்தாள் மீன்போல் உயிர்கரப்பச்
சோர்ந்தாள் சுழன்றுள் துள்ளினுள்
குடித்தாள் துயரை உயிரோடுங்
குழைத்தாள் உழைத்தாள் குயிலன்னுள். 6

234 விழுந்தாள் புரண்டாள் உடன்முழுதும்
வியர்த்தாள் அயர்ந்தாள் வெதும்பினுள்
எழுந்தாள் இருந்தாள் மலர்க்கரத்தை
நெரித்தாள் சிரித்தாள் ஏங்கினுள்
கொழுந்தா என்றுள் அயோத்தியர்தங்
கோவே என்றுள் எவ்வுலகுந்
தொழுந்தாள் அரசேயோ என்றுள்
சோர்ந்தாள் அரற்றத் தொடங்கினுள். 7

வேறு

235 உறமே வியகா தலுனக் குடையார்
புறமே துமிலா ரொடுபூ ணகிலாய்
மறமே புரிவார் வசமா யினையோ
அறமே கொடியாய் இதுவோ அருள்தான். 8

---

233. அடித்தாள்—அறைந்து கொண்டாள். கொதித்தாள்—மனம் வெதும்பினுள். குலைவுற்றுள்—நடுங்கினுள். உயிர் கரப்ப—மூச்சு இன்றிப் போக. துயரத்தைப் பருகினவள் போலானுள். அதனை உயிரோடு ஒன்றுகியது போல, துயரம் உயிரின் அடிப்படையைத் தாக்கிற்று. உழைத்தாள்—பலவாறு வருந்தினுள்.

234. அயர்த்தாள் — உயிர் களைப்புற்றுள். ஏங்கினுள் — புலம்பினுள். கொழுந்தன்—இலக்குவன். சோர்ந்தாள்—மனந் தளர்ந்தாள்.

235. உறமேவிய — மிகுதியாகப் பொருந்திய. காதலை உன்மாட்டு வைத்தவர்கள். புறமாகிய அதருமத்தோடு எவ்விதத் தொடர்புமில்லாதவர். பூணகிலாய்—அப்படிப் பட்டவரோடு நட்புக்கொள்ளாமல். மறம்—பாவம். பாவமே புரிவார் வயமாயினையோ நீயும்!

236 முதியார் உணர்வே தமொழிந் தவலாற்
கதியே துமிலார் துயர்கா ணாதியோ
மதியேன் மதியேன் உனைவாய் மையினால்
விதியே கொடியாய் விளையா டுதியோ. 9

237 கொடியேன் இவைகா ணகிலேன் உயிர்கோள்
முடியா நமனே முறையோ முறையோ
விடியா இருள்வாய் எனைவி சினையோ
அடியேன் உயிரே அருள்நா யகனே. 10

238 என்னா மயலோ டுமிருந் ததுநின்
புண்ணா கியமே னிபொருந் திடவோ
மன்னோர் உயிரே இமையோர் வலியே
கண்ணே அமுதே கருணா கரனே. 11

239 மேவிக் கனன்முன் மிதிலைத் தலையென்
பாவிக் கைபிடித் ததுபண் ணவநின்
ஆவிக் கொருகோள் வரவோ அலர்வாழ்
தேவிக் கமுதே மறையின் தெளிவே. 12

240 உய்யாள் உயர்கோ சலைதன் உயிரோ
ஐயா இளையோர் உயிர்வாழ் கிலரால்
மெய்யா வினையெண் ணிவிடுத் தகொடுங்
கைகேசி கருத் திதுவோ களிறே. 13

---

236. மூதறிஞர் நன்குணரும் வேதங்கூறும் நன்னெறி யல்லாது வேறு எந்த வழியையுங் கருதாதவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட துயரத்தை விளைப்பாயோ! கதி—வழி. மதியேன் உனை—உன்னை ஒருபொழுதும் மதிக்க மாட்டேன். நேர்மையில்லாத ஊழ்வினையே! இப்படியும் விளையாடலாமோ?

237. என்னுடைய உயிரைக் கவரத்தொடங்கி, அதை நிறைவேற்றாமல் வருத்துகின்ற யமனே! விசினையோ—தள்ளி விட்டாயோ? அருளையுடைய நாயகனே.

238. என்னா மயலோடும் இருந்தது—சிந்தனையின்றி மனக் கலக்கத்தோடும் இவ்வளவு காலம் பொறுத்திருந்த பலன். கருணாகரனே—கருணைக்கு இடமானவனே!

239. பண்ணவ—கடவுளே! கோள்—தீங்கு. அலர் வாழ் தேவி—இலக்குமி தேவி. வேதங்களால் பரம்பொருளென்று தெளியப்பட்டவனே!

240. வேண்டுமென்று தீமை செய்ய எண்ணிக் காட்டுக்கனுப்பிய கைகேசி.

241 நகைவா ணகர்நீ தவிர்வாய் எனவும்
வகையா துதொடர்ந் தொருமான் முதலாப்
புகையா டியகா டுபுகுந் துடனே
பகையா டியவா பரிவே துமிலேன். 14

242 இன்றீ கிலையேல் இறலிவ் விடைமான்
அன்றீ எனவும் பரிவோ டடியேன்
நின்றீ வதுநின் னைநெடுஞ் செருவிற்
கொன்றீ வதொர்தீ மைகுறித் ததனோ. 15

243 மேதா இளையோய் விதியார் வினைவால்
போதா நெறிஎம் மொடுபோ துறுநாள்
மூதா னவன்முன் னமுடிந் திடெனும்
மாதா உரையின் வழிநின் றனையோ. 16

244 பூவுந் தளிருந் தொகுபொங் கணைமேற்
கோவின் துயிலைத் தவிர்வாய் கொடியார்
ஏவின் தலைவந் தவிருங் கணையின்
மேவுங் குளிர்மெல் லணைமே வினையோ. 17

245 நெய்யார் பெருவேள் விநிரப் பிநெடுஞ்
செய்யார் புனல்நா டுதிருத் துதியால்

---

241. தகுதிவாய்ந்த ஒளி பொருந்திய நகரிலேயே நீ தங்குவாய் என்று கூறவும். வகையாது—அதனைப் பொருட்படுத்தாது.

242. (அன்று அடியேன்) இன்று இவ்விடை மான் ஈகிலையேல் இறல்—இன்று இவ்விடந்தோன்றிய மானைப் பிடித்துத் தாராவிடின் யான் இறப்பது நிச்சயம்; ஈ—ஆதலால் பற்றித்தருவாய்; எனவும்—என்று வேண்டவும்; பரிவோடு நின்றீவது—மான் மீதுள்ள அன்பினால் உன்னைப்போக்கியது; உன்னைக் கொன்று தருவதாகிய ஒரு தீவினையை சூழ்வினை குறித்ததாலோ!

243. மேதா—அறிவிலே மேம்பட்டவனே! போதா நெறி—நடத்தற்கரிய வழி. மாதா உரை—'முன்னம் முடி' என்ற சொல். (அயோத்தி: 60.)

244. கோவின் துயில்—அரசர் கொள்ளும் துயில். தவிர்வாய்—தவிர்ந்த வனாகிய நீ. கொடியார் ஏவின் தலைவந்த இருங்கணை—கொடிய அரக்கர் வில்லி னின்றும் விட்ட அம்புகள். மேவினையோ—பொருந்தினையோ!

245. நெய் நிரம்பப் பெய்து செய்யப்படும் பெரிய வேள்வி. நிரப்பி—நிறைவேற்றி. திருத்துதி—திருத்தியவாறு இதுவோ! உன்னுடைய மெய்ம்

மெய்யா கியவா சகமும் விதியும்
பொய்யா னவென்மே னிபொருந் துதலால். 18

246 மழுவாள் வரினும் பிளவா மனனோடு
அழுவேன் இனியென் இடரா றிடயான்
விழுவேன் அவன்மே னியின்மீ திலெனு
விழுவா ளைவிலக் கியியம் பினளால். 19

வேறு

247 மாடுற வளைந்து நின்ற வளையிற் றரக்கி மாரைப்
பாடுற அகற்றி நோக்கிப் பாவையைத் தழுவிப் பற்றிக்
கூடினள் என்ன நின்று செவியிடைக் குறுகிச் சொன்னாள்
தேடிய நவமே யன்ன திரிசடை மறுக்கந் தீர்ப்பாள். 20

மையான சொல்லும் விதியும் பொய்யாகிவிட்டன; பொய்யாகிய என் மேனியைத் தீண்டியதால்.

246. மழுவாள்—மழு என்னும் படை. பிளவா மனனோடு அழுவேன்—இவ்வளவு பெருந் துன்பமுற்றும் என் நெஞ்சம் இரு பிளவாய்ப் போகவில்லை; அத்தகைய வலிய நெஞ்சோடு அழுவேன். இடர் ஆறிட—துன்பம் ஆறும் பொருட்டு. இயம்பினள் (திரிசடை.)

247. மாடுற—சுற்றிலும் நெருக்கமாக. மாடு—பக்கம். கூடினள் என்ன நின்று—உடம்போடு ஒன்றுபட்டாற் போல நின்று. மறுக்கம் தீர்ப்பாள்—மனக்கலக்கத்தைத் தீர்ப்பாளாகி.

65. அனுமன் மருத்துமலை கொணர எழுதல்.

விபீடணன் திரும்பிவந்து அனுமன் களைப்பை நீக்கியபின் இருவரும் சாம்பனிடஞ் சென்றனர். அவன் மருத்துமலையுள்ள இடம் முதலிய விவரங்களைக் கூறி, அதனை விரைவிற்கொண்டு வரும்படி அனுமனிடஞ் சொன்னான். பின்பு மாருதி பேருருவங் கொண்டு இமயமலைக்கப்பாலுள்ள மருத்துமலையைக் கொணரும் பொருட்டு, வான் வழியே எழுந்து சென்றதை வருணிப்பன இப்பாடல்கள்.

மாருதி சாம்பவன் முதலியோரிடம் விடைபெற்றான். உடனே தன் பேருருவங்கொண்டு விசைத் தெழுந்தான். ஊன்றி நின்ற கால் பெயர்க்க இடம் போதா இலங்கை, அவன்

விசைத்து முடுகுதலும் மரக்கலம் போன்று திரிந்தயர்ந்தது. மேகங் கிழிந்தன; மலை பெயர்ந்தன; மீன் விழுந்தன; திசை கிறின. எழுந்தவன் மேலே பாய்ந்தான். அதனுல் மலைகள் சாய்ந்தன; கடல் காய்ந்து மேகங் கரிந்தன. படிப்படியே அவன் வான் வழிச்செல்லும் வேகம் மிக்கது; செலவின் கடுமையும் வரவரக் கூடிற்று. இங்ஙனம் வேகமாகப் படர்ந்தவன் வர வர வானில் உயர்ந்து செல்லலானுன். மேகபதம், கோள்களின் பதம், உடுபதம் எல்லாங் கடந்து பிரமபதம் வரையில் உயர்ந்தான். அந்நிலையினும் உயர உயர வேகம் விஞ்சியபடி சென்றது. தேவ லோக வாசிகள் இன்னுனென்று அறியத்தக்கதாக உருவம் கட்புலனும்படி சென்றவன், அதற்கு மேலுள்ளவர்கள் காண்ப தற்கிடையில் கண்ணுக்குப் புலனுகாமல் மறைந்து விட்டனன். அதற்கும் அப்பாலுள்ளவர்களுக்கு அவனுருவமே புலப்படா மல் உருவோ ஒளியோ அருவோ என்று ஐயுறும்படி விரைவு கடுத்தது. இப்படி வாசவன் உலகம் வரையில் நிமிர்ந்து மீச் சென்றவன் தோள் வீசிய சத்தம் மட்டும் எண்டிசையும் பரந்து அண்ட கோளம் முழுவதும் விதிர்விதிர்த்தது. இவ்வாறு அனு மனது பேருருவம் வளர்ந்தது போலவே அவன் செல்லும் வேகமும், எழும் உயரமும் நேர்பட்டு வளர, கட்புலனுகாப் பெரு விசையுடன் படர்ந்த இயல்பை ஆசிரியர் நன்கு காட்டு கின்ருர்.

[தெ. ப:— மருத்துமலைப்படலம்: 30—40.]

248 ஈங்குதுவே பணியாகின் இறந்தோரும்
பிறந்தாரே எங்கோக் கியாதுந்
தீங்கிடையூ றெய்தாமல் தெருட்டுதிர்போய்
எனச்சொல்லி அவரைத் தீர்ந்தான்
ஓங்கினன்வான் நெடுமுகட்டை யுற்றனன்பொற்
ருேளிரண்டுந் திசையோ டொக்க
வீங்கினவா காசத்தை விழுங்கினனே
எனவளர்ந்தான் வேதம் போல்வான். 1

---

248. இச்செய்யுள் விடைபெற்ற அனுமன் நின்ற நிலையில் பேருருக் கொண்டதைக் கூறும்.

ஈங்கு—இப்பொழுது. இதுவே பணியாகில்—அம்மலையை உடனே கொணர்தலாகிய இதுவே யான் செய்ய நின்ற பணியானுல். இறந்தாரும்

249 கோளோடு தாரகைகள் கோத்தமைத்த
மணியாரக் கோவை போன்ற
தோளோடு தோளகலம் ஆயிரமியோ
சனையெனவும் சொல்ல வொண்ணு
நாளோடு நாள்பெயர்க்க இடமிலதா
யெதிலங்கை நடக்கை வீச
நீளோடு திசைபோதா விசைத்தெழுவான்
உருவத்தின் நிலையி தம்மா. 2

250 வால்விசைத்துக் கைந்நிமிர்த்து வாயினையுஞ்
சிறிதகல மடித்து மானக்
கால்நிலத்தி னிடையூன்றி உரம்விரித்துக்
கழுத்தினையுஞ் சுருக்கிக் காட்டி
தோன்மயிர்க்குந் தளஞ்சிலிர்ப்ப விசைத்தெழுவான்
அவ்விலங்கை துளங்கிச் சூழ்ந்த
வேலையிற்புக் கழுந்தியதோர் மரக்கலம்போல்
திரிந்தயர விசயத் தோளான். 3

251 கிழிந்தனமா மழைக்குலங்கள் கிண்டதுநீண்
டகல்வேலை கிழக்கும் மேற்கும்
பொழிந்தனமீன் தொடர்ந்தெழுந்த பொருப்பினமும்
தருக்குலமும் பிறவும் பொங்கி

பிறந்தாரே—இறவாமல் அறிவு மறுக்க முற்றவரும், இறந்து பட்டவரும் உயிர் பெற்றெழுவது திண்ணம். எங்கோ—இராமபிரான். தெருட்டுதிர்—தேறுதல் கூறுமின். தீர்ந்தான்—நீங்கினன். திசையோடு ஒப்ப வளர்ந்தான்.

249. விசைத்தெழுவான் உருவத்தின் நிலை கூறுகின்றது.

கோள்—கிரகம். தாரகை—நட்சத்திரக் கூட்டங்கள். மணி ஆரம்—மணியும் ஆரமும். கோவை—வடம். ஒரு தோளுக்கும் மற்றத்தோளுக்கும் இடைப்பட்ட அகலம். சொல்ல ஒண்ணு—சொல்ல வொண்ணாது. வைத்த அடியோடு மற்றோர் அடிவைக்க. நீள் ஓடு திசை போதா—நீளமாக ஓடுகின்ற திசைகள் போதாவாயின.

250. விசைத் தெழுந்த போதைய நிலையைக் கூறுகின்றது.

அகல—அகலுமாறு. மானக்கால்—பெருமை பொருந்திய பாதங்கள். உரம் விரித்து —மார்பினை அகல விரித்து. தோள்மீதுள்ள மயிர்ச்செறிவுகள் சிலிர்க்கும்படி. விசைத்து—வலிமையோடு முடுக்கி. துளங்கி—தள்ளாடி. திரிந்து அயர—சுழன்று வருந்த.

251. அனுமன் எழுந்த வேகத்தின் விளைவு கூறப்படுகின்றது.

அழிந்தனவா னவர்மான மாகாயத்
திடையினிற்பேர் அசனி என்ன
விழுந்தனநீர்க் கடலழுந்த ஏறினமேற்
கீறினபோய்த் திசைக ளெல்லாம்.

252 பாய்ந்தனனங் கப்பொழுதே பருவரைகள்
எனைப்பலவும் வடபா கத்துச்
சாய்ந்தனபேர் உடற்பிறந்த சண்டமா
ருதம்வீசத் தாதை சால
ஓய்ந்தனனென் றுரைசெய்ய விசும்பூடு
படர்கின்றான் உருவே கத்தாற்
காய்ந்தனவே லைகள்மேகங் கரிந்தனவெந்
தெரிந்தபெருங் கான மெல்லாம்.

253 கடல்பின்னே நிமிர்ந்தோடக் கான்முன்னே
கடிதோடக் காலிற் செல்வான்
உடல்முன்னே செலவுள்ளங் கடைக்குழையாச்
செலச்செல்வான் உருவை நோக்கி

பெரிய மேகங்கள் கூட்டங்கூட்டமாகச் சிதைந்தன. கீண்டது—பிளவு பட்டது. கிழக்கும் மேற்கும் பொழிந்தன மீன்—அனுமன் வடதிசை நோக்கி எழுந்தமையால் அத்திசையிலுள்ள நக்ஷத்திரங்கள் நிலைபெயர்ந்து இருமருங்கினும் உதிர்ந்தன. பொருப்பினமும் தொடர்ந்தெழுந்த—தென்திசையிலுள்ள மலைக்கூட்டங்கள் அவனைத் தொடர்வது போலக் காற்றினால் பெயர்க்கப் பட்டுச் சிறிது தூரம் பின் சென்றன. பொங்கி—மேலே கிளப்பப்பட்டு. மானம் ஆகாயத்தினிடை பேரசனி என்ன விழுந்தன—தேவர்கள் ஊர்ந்து செல்லும் விமானங்கள் இடிபோன்ற பேரொலியுடன் ஆகாய வீதியில் விழுந் தழிந்தன. நீர்க்கடல் அழுந்த ஏறின—நீரை யுடைய கடல் பூமி தாழும்படி மேலே பொங்கின. எல்லாத் திசைகளும் கீறுண்டன போலாயின.

252. விசைத்தெழுந்தவன் பாய்ந்ததைப்பற்றிக் கூறுகின்றது.

பாய்ந்தனன்: அங்கு, அப்பொழுதே, தொடர முற்பட்ட பெரிய மலைகள் சாய்ந்து வடபாகத்து விழுந்தன; பாய்ந்த விசையினால் பிறந்த சண்டமாருதம் வீசுதலால். பின்பு விசும்பூடு சென்றான்; தன் தந்தையாகிய காற்றைவிட வேகமாகச் சென்றான்; வரவரக் கூடிய வேகத்தினால் கடல்கள் வற்றின; மேகங்கள் கரிந்தன; தூரத்திலுள்ள பெரிய காடுகளும் வெந்து, அதனாலும் வெப்பந்தணியாமல் வெந்த கரியும் மறுபடி எரிந்தன.

253. காற்றின் வேகம் பிற்படச் சென்றவன் மனோவேகமும் பிற்படச் சென்றமை கூறப்படுகின்றது.

அடன்முன்னே தொடங்கியநாள் ஆழ்கடல்சூழ்
இலங்கையெனும் அரக்கர் வாழுந்
திடர்முந்நீ ரிடைப்படுத்துப் பறித்தனன்நந்
துயரென்றார் தேவ ரெல்லாம். 6

254 மேகத்தின் பதங்கடந்து வெங்கதிருந்
தண்கதிரும் விரைவிற் செல்லும்
மாகத்தின் நெறிக்கப்பால் வானமீன்
குலம்வழங்கும் வரைப்பு நீங்கிப்
போகத்தின் குழிதொடர்ந்தார் புகலிடங்களீ
பிற்படப்போய்ப் பூவின் வந்த
ஏகத்தந் தணனிருக்கை இனிச்சேய்த்தன்
றுமென்ன எழுந்து சென்றான். 7

255 வானநாட் டுறைகின்றார் வயக்கலுமன்
வல்விசையான் மாயன் வைகுந்
நானநாட் டுறைகின்றான் என்றுரைத்தார்
சிலர்சிலர்கள் விரிஞ்சன் தான்தன்

நிமிர்ந்து—பொங்கி; உயர வெழுந்து. கால் முன்னே கடிது ஓட—காற்றானது தனது முற்பக்கத்திற் கடுமையாக வீசும்படி. காலிற் செல்வான்—எதிர்ப்புற மிருந்து வரும் (பெருங் கடலையும் பின் செல்லும்படி செய்த) காற்றினூடே செல்லும் பெருங்காற்றைப் போலச் செல்லுபவன். உடல் முன்னணி போலவும் மனம் பின்னணி போலவும் மனோ வேகமாய் முடுகிச் செல்பவன். இப்படிச் செல்கின்றவனுகிய அனுமனது பேருருவத்தைக் கண்டு தேவர்கள் நம் துயரமெல்லாம் களைந்தனன் என்று கூறினர்.

முன்னே தம் வலிமையைக் காட்ட ஆரம்பித்த நாளில், அரக்கர்கள் கடலை அரணுகக் கொண்டு இலங்கையில் வாழ்ந்தனர்; இப்பொழுது இவ்வனுமன் செல்லும் வேகத்தினுல் எழும் காற்றே இலங்கையாகிய திடரை நடுக்கடலில் அழுத்திவிடும் போலிருக்கின்றது. ஆதலால் இவன் நம் துயர் களைவான் என்பதில் ஐயமில்லை என்று தேவர்கள் கூறினர்.

254. வேகத்தோடு உயரமும் உயர்ந்தமை கூறப்படுகின்றது.

மேகத்தின் பதம்—மேக மண்டல எல்லை. மாகத்தின் நெறி—கோள்கள் செல்லும் ராசி மண்டல எல்லை. சுவர்க்க லோக எல்லையாகிய இடங்களையும் தாண்டிப்போய். பூ—நாபிக்கமலம். ஏகத்தந்தணன்—ஒருவனுகிய பிரமன். இனி சேய்த்தன்றும் என—இனி அதிக தூரமில்லை யென்னும்படி. எழுந்து—உயர எழுந்து.

255. அங்ஙனம் மிக உயரத்திற் செல்லும்பொழுதும் வேகத்தின் கடுமை அதிகரித்தபடி இருந்தது. அவ்வாறு செல்லுதலைக்கண்ட தேவர் முதலியோர் கூறியன இதுமுதல் மூன்று செய்யுட்களிற் கூறப்படும்.

ஏனைநாட் டெழுகின்றான் என்றுரைத்தார்
சிலர்சிலர்கள் ஈச னல்லாற்
போனநாட் டிடைபோக வல்லனே
இவன்முக்கட் புனித னென்றார். 8

256 வேண்டுருவங் கொண்டெழுந்து விளையாடு
கின்றான்மெய் வேத நான்குந்
தீண்டுருவ னல்லாத திருமாலே
இவனென்றார் தெரிய நோக்கிக்
காண்டுமென இமைப்பதன்முன் கட்புலத்தைக்
கடந்தகலும் இன்னங் காண்மின்
மீண்டுவருந் தரமல்லா வீட்டுலகம்
புகுமென்றார் மேன்மே லுள்ளார் 9

257 உருவென்றார் சிலர்சிலர்கள் ஒளியென்றார்
சிலர்சிலர்கள் ஒளிரு மேனி
அருவென்றார் சிலர்சிலர்கள் அண்டத்துக்
கப்புறநின் றுலக மாக்குங்
கருவென்றார் சிலர்சிலர்கள் காற்றென்றார்
சிலர்சிலர்கள் கடலைத் தாவிச்
செருவென்றான் நிலையொன்றுந் தெரியகிலார்
உலகனைத்துந் தெரியுஞ் செல்வர். 10

258 வாசநான் மலரோன்தன் உலகளவும்
நிமிர்ந்தனமேல் வான மான
காசமா யினவெல்லாங் கரந்ததன
துருவிடையே கனகத் தோள்கள்

மாயன் வைகும் தான நாடு—வைகுந்த நாடு. உறுகின்றான்—செல்கின்றான். விரிஞ்சன்—பிரமன். ஏனை நாடு—மற்றைய நாடாகிய பிரம லோகம். போன—இவன் போன.

256. நான்கு வேதங்களும் ஓரளவும் காணமாட்டாத உருவத்தை யுடைய திருமால். மறுபடி திரும்பிவரும்படி யல்லாத மோட்ச உலகம்.

257. வேகம் முன்னையினுங் கூடியமையால் உருவமும் புலனாகாது சென்ற தரத்தைக்கூறும் இச்செய்யுள்.

உலகனைத்தும் தெரியும் செல்வர்—உலகனைத்திலும் நிகழ்வதை யெல்லாம் காணும் ஞானிகள்.

258. மேலும் முடுகி எழுபவனது உடலின் கண்ணே தோன்றிய பேரொலியின் தன்மையைக் கூறுகின்றது.

விசவான் முகடுரிஞ்ச விசைத்தெழுவான்
உடற்பிறந்த முழக்கம் விம்ம
ஆசைகா வலர்நலைகள் பொதிரெறிந்தார்
விதிரெறிந்த தண்ட கோளம். 11

நிமிர்ந்தன—நிமிர்ந்தனவாகி. மேல் வானம் ஆன காசமெலாம் கரந்த தனதுருவிடையே—மேல் வானமாகிய ஆகாயம் முழுவதையும் மறைத்த தன் வடிவத்தின் கண்ணே. கனகத்தோள்கள் விச—பொன் போன்ற தோள்களை விசி. வான் முகடு உரிஞ்ச—அண்ட முகட்டை உராயும்படி. விசைத்து எழுவான்—முடுக்கி இன்னும் விரைவாக எழுபவனுகிய அனுமனது. உடல் பிறந்த—உடலிற் பிறந்த (பேரொலி). விம்ம—விம்மியதால், திக்குப்பாலகர் நடுங்கினர். அண்ட கோளமும் விதிர் விதிர்த்தது.

66. இந்திரசித்து இராவணனிடம் விடைபெற்றுப் போர்க்குச் செல்லுதல்.

நிகும்பலை வேள்வி சிதைந்தபின்பு பற்பல தெய்வப்படைகளை ஏவிப் போர் செய்து தோல்வியுற்ற மேகநாதன் பற்பல அம்புகளை இலக்குவன் முதலியோர்மீது அள்ளிவீசி, தேரின்றிப் போர்புரியலாகாது என்று, விண்ணிடைக் கரந்து தன் தந்தையிடஞ்சென்றான். இராவணனுக்கும் அவனுக்குமிடையே நடந்த பேச்சு, அவன் விடைகொண்டு போர்க்களஞ் சென்றமை முதலியன இங்கே கூறப்படுகின்றன.

இராமாவதாரம் முழுவதிலும் உள்ள மிகவும் உருக்கமான காட்சிகளுள் ஒன்று இப்பகுதியிற் காணப்படுவது. இறுதி எய்துங் காலத்தும் இராவணனது குன்றாத கொடுமையும், தீராத அகந்தையும், உடன்பிறப்பாகிய வஞ்சனையும் தனக்கே உரிய ஒரு விதமான பெருமிதமும், ஒன்றானும் அடங்காத வெஞ்சினமும், கொடியன் என்று அறிந்தும் தன் தந்தைமீது இந்திரசித்து வைத்த ஆழ்ந்த அன்பும், அவனது குன்றா வீரமும் இப்பகுதியில் நன்கு காட்டப்படுகின்றன. இலங்கை மாந்தர் தம்மரசன் மகன்மாட்டு வைத்திருந்த ஆராத காதலும் இரண்டு கவிகளிற் காட்டப் படுகின்றது.

போர்க்களத்தை விட்டு உதிரம் ஒழுகத் தன்னிடம் வந்த மகனைக் கண்ட இராவணன் நிகழ்ந்ததை ஒருவாறு ஊகித்து, உற்றதுரைக்கும்படி கேட்டான். இந்திரசித்து தான் மூவர் தெய்வப்படைகளை விட்டும் பயன்படவில்லை என்பதை விளக்கி, ‘குலஞ்செய்த பாவத்தாலே கொடும்பழி தேடிக் கொண்டோம்; கட்டிய வலியினாலே கோறலைத் துணிந்து நின்றான் இலக்குவன்; சீதையை விடுதியாயிற் பொறுப்பர்; அஞ்சினேன் என்றருளலை; உன்மேற் காதலால் உரைத்தேன்,’ என்றான். அது கேட்ட கொடுந்தொழில் மடங்கலன்னான் குருதி ஒழுக நின்ற தன் மகனது நிலைமைக்கு எள்ளளவும் இரங்கிற்றிலன்; அவன் உயிரிழப்பதைக் குறித்தும் சிறிதும் சிந்தித்தானல்லன்; தன் மீதுள்ள அன்பினால், தன்னுயிரைப் பாதுகாக்கும் ஒரே நோக்கத்துடன் ‘உலகெலாங் கலக்கி வென்ற’ தன் மகன் நன்மதி கூறினான் என்பதையுங் கருதிற்றிலன். தான் ‘சிந்தையில் நினைந்த’ செய்யும் இயல்பினனாகிய வஞ்சக அரக்கன் ‘உலகெலாம் பெயரப் போராக்காதை தன் புகழினோடு நிலை பெறுதலைப் பற்றியும், இன்றுளார் நாளை மாள்வது பற்றியும் பலவாறு பன்னியுரைத்து, இலக்குவன் விட்ட கணைகளினும் கொடிய சொல்லம்புகளை மகன் மீது அள்ளி வீசி, தம்பி கும்பகருணனிடம் பேசியது போலவே இகழ்ச்சியும், நகையும், சீற்றமும், தற்பெருமையும் மலிந்த சொற்களைத் தன் மகன் மனம் நையும்படி பேசி, புலி போல உருத்தெழுந்து, ‘வருக தேர்’ என்று ஏவிப் போருக்குப் புறப்படலுற்றான். தகப்பன் கூறிய கொடிய சொற்களையோ, அன்னவன் போர்க்களஞ் செல்வதையோ பொறாத இராவணி அவனடிகளில் வீழ்ந்து, சமாதானஞ் செய்து, மன்னிப்புக் கேட்டு, விதியின் வலிமையை உணர்ந்து, கொடியோனைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கி நோக்கிக் கண்ணீர் சொரிந்தபடி தேரேறிப் போர்க்களங் குறுகினான். மைந்தனது நிலைமையைக் கண்ட அரக்கர் யாவரும் துயரக்கடலில் அழுந்தினர். அந்நிலையில் அவர்களைத்தேற்றி, உணர்ச்சி ததும்பிய நெஞ்சினனாய் இறுதிப் போருக்குச் சென்றனன்.

[தே. ப:— இந்திரசித்து வதைப்படலம்: 1—16.]

259 விண்ணிடைக் கரந்தான் என்ன
வஞ்சனை விளைக்கும் என்பார்
கண்ணிடைக் கலக்க நோக்கி
ஐயுற வுழக்குங் காலை
புண்ணிடை யாக்கைச் செந்நீர்
இழிதரப் புக்கு நின்ற
எண்ணுடை மகனை நோக்கி
இராவணன் இனைய சொன்னான். 1

260 தொடங்கிய வேள்வி முற்றுப்
பெற்றிலாத் தொழில்நின் தோள்மேல்
அடங்கிய அம்பே என்னை
அறிவித்தது அழிவி லியாக்கை
நடுங்கினை போலச் சாலத்
தளர்ந்தனை கலுழன் நண்ணப்
படங்குறை அரவ மொத்தாய்
உற்றது பகர்தி என்றான். 2

261 சூழ்வினை மாய மெல்லாம்
உம்பியே துடைக்கச் சுற்றி
வேள்வியைச் சிதைய நூறி
வெகுளியால் எழுந்து வீங்கி
ஆள்வினை ஆற்றல் தன்னால்
அமர்த்தொழில் தொடங்கி யார்க்குந்
தாழ்விலாப் படைகள் மூன்றுந்
தொடுத்தனன் தடுத்து விட்டான். 3

---

259. கரந்தான்—மறைந்தான். முன்பு பல மாயஞ் செய்தவன் இப்பொழுது என்ன வஞ்சனை விளைப்பானோ என்பாராகி, கண் கலக்கமுறும்படி யோசித்துச் சந்தேகப்பட்டு வருந்தும் நிலையில். எண்ணுடை மகன்—கவலை தோய்ந்தவனாகிய மகன்.

260. அடங்கிய—அடங்கியுள்ள; செறிந்துள்ள. படம் குறை அரவம்—படம் ஒடுங்கிய பாம்பு.

261. இது முதல் நான்கு செய்யுட்கள் இந்திரசித்து கூறிய விடை.

மாயம்—மாயச் செயல். துடைக்க—அழிக்க. சுற்றி—வளைத்துக்கொண்டு. நூறி—அழித்ததனால். எழுந்து வீங்கி—கிளர்ச்சியோடு எழுந்து. ஆள்வினை ஆற்றல்—பராக்கிரமத்தோடு கூடிய ஆற்றல். தாழ்விலாப் படைகள் மூன்றும்—மும் மூர்த்திகளது தெய்வப்படைகளையும்.

262 நிலஞ்செய்து விசும்புஞ் செய்து
நெடியமால் படைநின் ருனை
வலஞ்செய்து போயிற் றென்ருல்
மற்றினி வலிய துண்டே
குலஞ்செய்த பாவத் தாலே
கொடும்பகை தேடிக் கொண்டோம்
சலஞ்செயின் உலகம் மூன்றும்
இலக்குவன் முடிக்கும் என்ருன். 4

263 முட்டிய செருவின் முன்னம்
முதலவன் படையை என்மேல்
விட்டிலன் உலகை அஞ்சி
ஆதலால் வென்று மீண்டேன்
கிட்டிய போதுங் காத்தான்
இன்னமுங் கிளர வல்லான்
சுட்டிய வலியி ஞலே
கோறலைத் துணிந்து நின்ருன். 5

264 ஆதலால் அஞ்சி னேனென்
றருளலை ஆசை தானச்
சிதைபால் விடுதி யாயின்
அனையவர் சீற்றந் தீர்வர்

---

262. நில உலகத்தையும் வானுலகத்தையும் உண்டாக்கி, நீண்டவ ஞகிய திருமால் படை. நின்ருனை—எதிரம்பு தொடுக்காமல் வாளா நின்ற இலக்குவனை. குலம் செய்த பாவம்—சூர்ப்பநகை முதலாக அரக்கர் குலத்தினர் செய்த பாவங்களினுலே. சலம்—கோபம்.

263. முட்டிய செருவின்—அவனை நெருங்கிச் செய்த போரில். முதல் வன் படை—பிரமன் படை. உலகை அஞ்சி—உலகம் அதனுல் அழியும் என்று அஞ்சி. கிட்டியபோதும்—யான் விட்ட அப்படை அவனை அணுகிய பொழுதும். காத்தான்—தான் எதிராகவிட்ட அப்பிரமன் படை உலகை அழிக்காமற் காத்தான். கிளரவல்லான்—உள்ளக் கிளர்ச்சியோடு போர்செய்ய வல்லான். சுட்டிய வலியினுலே—யாவரும் புகழ்ந்து சுட்டிய வலிமையினுலே; கொல்லுதலைத் துணிந்து நின்ருன்: அதுவும் தெய்வப்படைகளா லன்று.

264. அஞ்சினேனென்றருளலை—அஞ்சினேன் என்று நினைந்தருளாதே. உலகெல்லாம் கலக்கி வென்றவன் முன்பு ஒருபொழுதும் சொல்லியறியாத வார்த்தைகளைச் சொன்னுன்.

போதலும் புரிவர் செய்த
நிமையும் பொறுப்பர் உன்மேற்
காதலால் உரைத்தேன் என்றான்
உலகெலாங் கலக்கி வென்றான். 6

265 இயம்பலும் இலங்கை வேந்தன்
எயிற்றிள நிலவு தோன்றப்
புயங்களுங் குலுங்க நக்குப்
போர்க்கினி ஒழிதி போலாம்
மயங்கினை மனிதன் தன்னை
அஞ்சலை வருந்தல் ஐய
சயங்கொடு தருவன் இன்றே
மனிதரைத் தனுவொன் றாலே. 7

266 முன்னையோர் இறந்தோ ரெல்லாம்
இப்பகை முடிப்பர் என்றும்
பின்னையோர் நின்றோ ரெல்லாம்
வென்றவர் பெயர்வர் என்றும்
உன்னைநீ அவரை வென்று
தருதியென் றுணர்ந்து மன்றால்
என்னையே நோக்கி யானிந்
நெடும்பகை தேடிக் கொண்டேன். 8

267 பேதைமை யுரைத்தாய் பிள்ளாய்
உலகெல்லாம் பெயரப் பேராக்
காதையென் புகழி னோடு
நிலைபெற அமரர் காண

---

265. இது முதல் ஆறு செய்யுட்கள் இராவணன் கூற்று.

போர்க்கு இனி ஒழிதி போலாம்—இனிப் போர் செய்யா தொழிவாய் போலும். அற்ப வலிமையுள்ள மனிதனைக் கண்டு நீயும் அறிவு மயங்கி விட்டாய். அஞ்சலை—அம் மனிதரால் நமக்கு ஆபத்து வருமோ என்று அஞ்சாதே. வருந்தல்—நீ இன்னும் போர்செய்தலையிட்டு வருத்தங் கொள்ளாதே. நான் வெற்றியைக் கொண்டு தருவேன்; அதுவும் இன்றிரவே தருவேன்; நீ மயங்கிய மனிதரை வென்று; அதுவும் வில் ஒன்றினாலே.

266. வென்று அவர் பெயர்வரென்றும்—அவரை வென்று மீள்வரென்றும். உன்னை—உன்னைக் குறித்து. உணர்ந்து மன்று—நினைத்தன்று. என்னையே நோக்கி—என் வலிமையையே நம்பி.

மீதெழு மொக்கு ளன்ன
யாக்கையை விடுவ தல்லால்
சீதையை விடுவ துண்டோ
இருபது திண்டோ ளுண்டாய். 9

268 வென்றிலன் என்ற போதும்
வேதமுள் ளளவு மியானும்
நின்றுள னன்றோ மற்றவ்
விராமன்பேர் நிற்கு மாயின்
பொன்றுதல் ஒருகா லத்துத்
தவிருமோ பொதுமைத் தன்றோ
இன்றுளர் நாளை மாள்வர்
புகழுக்கும் இறுதி யுண்டோ. 10

269 விட்டனன் சீதை தன்னை
யென்றலும் விண்ணோர் நண்ணிக்
கட்டுவ தல்லால் என்னை
யானெனக் கருது வாரோ
பட்டனன் என்ற போதும்
எளிமையிற் படுகி லேன்யான்
எட்டினோ டிரண்டு மான
திசைகளை எறிந்து வென்றேன். 11

---

267. பேதைமையின் பாற்பட்டதைச் சொன்னாய்; நீ அனுபவமில்லாத சிறுவனாதலாலே. உலகம் அழியினும் அழியாத இராம காதை என்னுடைய புகழுடனே நிலை பெறும்படி. மீதெழு மொக்குள் அன்ன யாக்கை—நீர் மட்டத்திற்கு மேலே தோன்றி அக்கணமே அழிகின்ற குமிழி போன்ற உடலை.

268. வெற்றியில்லாவிடினும் இராமன் பேர் நிற்குமாயின் வேத முள்ளளவும் யானும் நின்றுளன் அன்றோ! பொன்றுதல்—இறத்தல். பொதுமைத்து அன்றோ — எல்லா உயிர்களுக்கும் நிகழ்வதன்றோ! இறுதி — எல்லை; அழிவு.

269. என்னை யான் எனக் கருதுவாரோ—என்னை மதிப்பார்களோ! என்னைக்கண்டு முன்போல் அஞ்சுவார்களோ! பட்டனன் என்ற போதும்—இறந்தேன் என்ற பொழுதும். எளிமையின்—எளியாரைப் போல. திசைகளை—திசையிலுள்ள வீரர்களை.

270 சொல்லியென் பலவும் நீநின்
இருக்கையைத் தொடர்ந்து தோளிற்
புல்லிய பகழி வாங்கிப்
போர்த்தொழிற் சிரமம் போக்கி
எல்லியுங் கழித்தி என்னு
எழுந்தனள் எழுந்து பேழ்வாய்
வல்லியம் முனிந்நா லன்னுன்
வருகநேர் விரைவின் என்றுன். 12

271 எழுந்தனன் தன்னை நோக்கி
இணையடி இறைஞ்சி எந்தாய்
ஒழிந்தருள் சீற்றம் சொன்ன
உறுதியைப் பொறுத்தி யானே
கழிந்தனன் என்ற பின்னர்
நல்லவாக் காண்டி என்னு
மொழிந்தனன் தெய்வத் தேர்மேல்
ஏறினன் முடிய லுற்றுன். 13

272 படைக்கல விஞ்சை மற்றும்
படைத்தன பலவுந் தன்பால்
அடைக்கலம் என்ன ஈசன்
அளித்தன தேர்மே லாக்கி

---

270. பலவுஞ் சொல்லி என்ன பயன்? இருக்கையைத் தொடர்ந்து—இருப்பிடத்தை யடைந்து. புல்லிய—மேற்பரப்பிலே படிந்துள்ள. பகழி வாங்கி—அம்புகளை எடுத்து. சிரமம்—களைப்பு. எல்லியுங் கழித்தி—இராக் காலத்தையுங் கழிப்பாய். பேழ் வாய் வல்லியம்—பிளந்த வாயை யுடைய புலி.

271. எழுந்தனன் தன்னை—முனிவோடு எழுந்த இராவணனை. உறுதி—உறுதி மொழி. யானே கழிந்தனன் என்ற பின் நல்லவாக் காண்டி—யான் இறந்த பிறகாவது யான் கூறியன நல்லன வென்பதை அறிவாய்; அப்பொழுதாவது சீதையை விட்டு உயிர் தப்புதி என்பது குறிப்பு. முடியலுற்றுன்—விதி பிடர்பிடித்து உந்துதலை யுணர்ந்து இறுதி நிச்சய மென்பதை உணர்ந்தவன்.

272. விஞ்சை—வித்தை. மற்றும் படைத்தன பலவும்—வேறு தான் அமைத்து வைத்தனவும். தன்பால் ஈசன் அடைக்கல மென்ன அளித்தன—ஆபத்தில் உதவற் பாலன வென்று ஈசன் அருளின. தேர்மேல் ஆக்கி—தேர் மேல் வைத்துக்கொண்டு. கொடைத் தொழில் வேட்டோர்—கொடையை விரும்பியவர்கள். கொடியோன்—இராவணன். கடைக்கணுல் நோக்கி நோக்கி—அவன் பேச்சின் கொடுமையை நினைந்து, கொடியனுயினும் தந்தையன்பு

கொடைத்தொழில் வேட்டோர்க் கெல்லாங்
கொடுத்தனன் கொடியோன் தன்னைக்
கடைக்கணால் நோக்கி நோக்கி
இருகணீர் சொரிய லுற்றான். 14

273 இலங்கையில் நிருதர் எல்லாம்
அழிந்தனர் விரைவின் எய்தி
விலங்கலந் தோள நின்னைப்
பிரிகலம் விளிதும் என்ன
வலங்கொடு தொடர்ந்தார் தம்மை
மன்னனைக் காமின் யாதுங்
கலங்கலிர் இன்றே சென்று
மனிதரைக் கடப்பல் என்றான். 15

274 வணங்குவார் வாழ்த்து வார்தன்
வடிவினை நோக்கித் தம்வாய்
உணங்குவார் உயிர்ப்பார் உள்ளம்
உருகுவார் வெருவ லுற்ற

விடாமையின் தான் இறப்பது நிச்சயமென்று கருதியமையால் அவனைக் கடைக் கண்ணாற் காணுந்தோறும். இருகண் நீர் சொரியலுற்றான் — தானிறந்தபின் அவனுக்கு வர நின்ற இறுதியை உன்னிக் கண்ணீர் சொரிந்தான்.

273. அரக்கர் பட்ட துன்பம் இதிற் கூறப்படுகின்றது. அழிந்தனர்—மனமழிந்தனராகி. விலங்கல் அம் தோள—மலைபோன்ற அழகிய தோளை யுடையவனே! நின்னைப்பிரிகலம்—உன்னைப் பிரிய மாட்டோம்; பிரிந்தால் இறந்துபடுவோம். வலங்கொடு தொடர்ந்தார் தம்மை—வற்புறுத்தித் தாமும் உடன் சென்று மடிவோம் என்று தொடர்ந்து வந்தவர்களை. காமின்–காத்திடு மின். யாதும் கலங்கலிர்—சிறிதும் மனங்கலங்காதிருங்கள். கடப்பல்—வெல்லுவேன்.

274. அரக்கியர் பட்ட துன்பம் இதிற் கூறப்படுகின்றது. தன் வடி வினைநோக்கி, தம்வாய் உணங்குவார்—தோளிற் புல்லிய அம்புடன் கொடி யோனை நோக்கிக் கண்கள் நீர் சொரிய நின்ற தன் தோற்றத்தைக் கண்டு வாய் உலர்ந்தவராகி. வெருவலுற்ற கணங் குழை மகளிர்—உயிரோடு மீண்டு வாரான் என்று அஞ்சிய திரண்ட காதணிகளையுடைய அரக்கியர். ஈண்டி—

கணங்குழை மகளிர் ஈண்டி
இரைத்தவர் கடைக்கண் என்னும்
அணங்குடை நெடுவேல் பாயும்
அமர்கடந் தரிதிற் போனான். 16

நெருங்கி. இரைத்தவர்—கதறுபவர். அணங்குடை நெடுவேல் பாயும்-வருத்துந் தன்மையுள்ள நீண்டதாகிய வேல் பாய்கின்ற. அமர்—போர்க்களம்.

---

67. இந்திரசித்து சென்ற தேர் போர்க்களம் அடைந்தது.

இந்திரசித்து திடீரென மறைதலும் விண்ணிடைக் கரந்தவன் என்ன மாயம் விளைக்கப் போகின்றானோ என்று யாவரும் ஐயுற, இலக்குவன் வில்லைக் கையிலெடுத்த நிலையில் ஆகாயத்தை நோக்கிய வண்ணமிருந்தான். ஒன்றுங் காணாமையாலே விபீடணனை நோக்கி, 'அத்தீயோன் போயினனாதல் வேண்டும்' என்று சொல்லும் அளவையில் ஆயிரம் புரவி பூண்ட தேரின் பேரரவங் கேட்டான். அந்த இந்திரசித்தின் ஒப்பற்ற இரதம் பேரொலியுடன் போர்க்களம் வந்துற்ற பண்பை விரிப்பன இப்பாடல்கள்.

ஆயிரம் புரவி பூண்ட தேர்ச் செலவின் நிமிர்ந்த ஒலி பாட்டில் ஓசையில் செறித்துக் காட்டப்பட்டுளது. உணர்ச்சி வெள்ளம் பெருகிய நிலையில் கடைசியாக ஒரு முறை தீவிரமாக முயன்று பார்ப்போம் என்று பேராவேசங்கொண்டு சென்றவனுடைய துள்ளிய உணர்ச்சி தேர்ச் செலவின் கடுமையில் தெரியக் காணப்படுகின்றது. சொற்கள், கருத்துக்கள்—இவற்றின் வரிசைக்கிரமமும் போர்க்களத்தில் நிற்பவர் கேட்டும் கண்டும் உணரும் வரிசையிலமைவுற்றுள்ளன. இந்திரசித்தின் செயலை ஓர்ந்தபடி வழிநோக்கிய வானர வீரர் ஆதியோர் காதில் ஆரவாரம் நிறைந்த பேரொலி எப்படி விழுந்திருக்குமோ, அதனை நேர்பட்ட முடுகியல் பாட்டின் ஓசையில் அமைந்து நிற்றலைக் காணலாம்.

[தே. ப:—இந்திரசித்து வதைப்படலம்: 18, 19.]

275 குன்றிடை நெறிதர வடவரையின்
குவடுருள் குவதென முடுகுதொறும்
பொன்றிணி கொடியின திடியுருமின்
அதிர்குரன் முரல்வது புனைமணியின்
மின்றிரள் சுடரது கடல்பருகும்
வடவனல் வெளியுற வருவதெனச்
சென்றது திசைதிசை உலகிரியத்
திரிபுவ னமுமுறு தனியிரதம். 1

276 கடன்மறு கிடவுல குலையநெடுங்
கரியிரி தரவெதிர் கவிகுலமும்
குடர்மறு கிடமலை குலையநிலங்
குழியொடு கிழிபட வழிபடரும்

---

275. குன்று இடை நெறிதர—திரிகூட மென்னும் மலையினிடங்கள் நெரியும்படியாக; விடணனோடு அரக்கன் மகன் செயலைக் குறித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்த இலக்குவன் ஆயிரம் புரவி பூண்ட தேரின் பேரரவங் கேட்டான்; அப்படிக் கேட்டவன் காதில் முதலில் விழுந்தது ஆயிரம் சில்லுகளால் நகரத் தொடங்கிய பொழுது மலையிடங்கள் நெரிபடுவது போன்ற ஒலி. வட வரையின் குவடு உருள்குவது என முடுகு தொறும்—(அத்திண்ணிய தேர் ஓடத் தொடங்கி வரும்பொழுது) மேரு மலையின் குன்றங்கள் உருண்டு வருவது போன்ற ஓசையுடன் விரைந்து வருந்தோறும்; சற்று நெருங்கிவரும் நிலையில் ஒலி சின்றவர் காதில் விழுந்தபடி இது. பொன் திணி கொடியினது—பொன்னுற் செய்யப்பட்ட தடியிலே கட்டப்பட்ட கொடியினை யுடையது; இன்னும் நெருங்கி வர, கொடியிலியல்பு தோன்றியது. இடி உருமின் அதிர் குரல் முரல்வது—இடியின் குரல் போன்று அதிர்கின்ற பேரொலியுடையது; இன்னும் சிறிது சமீபமாக வர, குவடு உருள்வது போன்ற ஒலி இடிபோல அதிர்ந்து காட்டிற்று. புனைமணியின் மின் திரள் சுடரது—அலங்கரித்த இரத்தினங்களின் மின்னல் திரண்டாற் போன்ற ஒளியினையுடையது; தேர் கட்புலனுகும் அளவிற்கு நெருங்க, இரவில் முதன் முதலாகத் தோன்றியபடி. கடல் பருகும் வடவனல் வெளியுற வருவ தெனச் சென்றது—கடலைப் பருக முற்பட்ட வடவைத்தீ வெளிப்பட்டு வருவதெனச் சென்றது; தேர் இன்னும் அணுகுதலும் மின்திரள் போன்ற ஒளி வடவனல் போல் வளர்ந்து காட்டிற்று. திசை திசை உலகு இரிய—இப்படி வடவைபோன்று பேரொளி வீசியமையால் திசைகள் தோறும் உலகு நிலை கெட்டோடும்படியாகச் (சென்றது.) எது எனின்? திரிபுவனமும் உறு தனி இரதம்—மூவுலகங்களிலும் செல்லும் வலிமையுள்ள ஒப்பிலா இரதம். கொடியினது ....முரல்வது......... சுடரது......... ஆகிய திரிபுவனமும் உறு தனி யிரதம்......... நெரிதர......... உருள்குவதென முடுகு தொறும், வடவனல் வெளியுற வருவதென,......... உலகு இரியச் சென்றது.

இடமறு கியபொடி முடுகிடவும்
இருளுள தெனவெழும் இகலரவின்
படமறு கிடவெதிர் விரவியதவ்
இருள்பக லுறவரு பகையிரதம். 2

---

276. கடல் மறுகிட—கடல் கலங்கவும்; உலகு வருந்தவும்; பெரிய எண் திசை யானைகளும் நிலை கெட்டு ஓடவும்; எதிரே நின்ற வானரக்கூட்டமும் குடல் கலங்கவும்; எண் திசையிலுள்ள மலைகள் நடுங்கவும்; நிலம் குழிந்த குழியோடு நீண்டு போகவும்; வழிபடரும் இடம் மறுகிய பொடி முடுகிடவும் —வழிச் செல்லும் இடங்களில் துகளான புழுதி வானில் முடுகி எழவும்; இருள் உளது என எழும் இகல் அரவின் படம் மறுகிட—இருள் உளது, ஆதலால் வெளியே புறப்படுவோமென்று வெளிப்பட்ட பகைமையையுடைய பாம்பின் படம் கலங்கி விழும்படியாகவும்; அவ் இருள் பகலுற வரு பகை இரதம் எதிர் விரவியது—அந்தக் கங்குலும் பகல்பட வந்த பகைவனுடைய இரதம் எதிரே வந்து பொருந்திற்று. போர்க்களத்தை அணுகிய காட்சி இதிற் கூறப்பட்டது. சற்றுமுன் வடவைக் கனல் போன்ற ஒளி, இரதம் விரவலும், பகற் காலம் போல் ஒளி எங்கும் நிறைந்ததாயிற்று.

---

68. இராவணன் உயிரிழத்தல்.

அறுக்க அறுக்க மீண்டும் மீண்டும் இராவணன் தலைகள் முளைக்க, ஈற்றில் இராமபிரான் நான்முகன் படையைவிட்டு அவனை முடித்தான். அங்ஙனம் இராவணன் எய்திய முடிவு இச் செய்யுள்களிற் கூறப்படுகின்றது.

இராமாயணக் கதையின் முக்கிய நிகழ்ச்சியாகிய இராவண வதம் மிக விரிவாகக் கூறப்பட்டுளது. அப்பகுதியின் ஈற்றில் அமைந்த, அவன் உயிரிழந்த சிறினைப்பற்றிக் கூறும் இக்கவிகள். 'பட்டனன் என்ற போதும் எளிமையிற் படுகிலேன் யான்' என்று அரக்கர் வேந்தன் தன் மகனிடங் கூறியது போலவே யாவருடைய மதிப்பையும் கவர்ந்தவனாகவே போர்க்களத்தில் வீரப்போர் புரிந்து உயிர்துறந்தான். மூவுலகினும் பெரியதொரு கிளர்ச்சியை உண்டாக்கும், நெடுநாள் எதிர் பார்க்கப்பட்ட இச் செய்தியை அதன் சீர்மைக்கேற்ற பண்பில் ஓசையின் பண்பும் ஏற்ற பெற்றி அமையக் கூறுகின்றார். இச்செய்யுள்களில் இராவணனது பெருமை, இராமபிரானது வலிமை, இவ்விரண்டின்

சேர்க்கையினால் வந்த பொலிவு—இவைகள் தெற்றெனப் புலப் படும்படி, விழுமிய ஓசையுடன், பொருளமைதி விளங்க, அப் பொருள் குறித்தமர்ந்த நாமச் சொற்களாற் கூறப்படுகின்றன. முக்கோடி வாழ் நாளும், பெருந்தவமும், வென்றி வாமும், தோளுாமும், மலைபோன்ற உடலும் ஆகிய எல்லாவற்றையுந் தின்று, மார்பிலே புகுந்து உடல் முழுதும் தடவி ஓடி, உயிர் பருகி, பெருகிய உதிரக் கடலிலே தலைகீழாக இராவணனைத் தள்ளிற்று இராமனம்பு. மலை போன்ற உடலமும் தேரினின்றுந் தலைகீழாக விழுவதற்கிடையில், அத் தெய்வப் பகழி, பாற் கடலில் தூய நீராடி, வானவர் ஆசிபெற்று, இராவணன் குருதிக் கடலின் திரைமேற் பறந்து சென்று, இராமபிரான் கணைப் புட்டிலை யடைந்தது. வஞ்சனை, சினம் முதலிய தீக்குணங்க ளெல்லாம் அடங்கிய இராவணன் முகங்களும் மும்மடங்கு பொலிந்து விளங்கின.

[தெ. ப:—இராவணன் வதைப் படலம்: 198-201.]

277 முக்கோடி வாழ்நாளும் முயன்றுடைய
பெருந்தவமும் முதல்வன் முன்னாள்
எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய்
எனக்கொடுத்த வரமும் ஏனைத்
திக்கோடும் உலகனைத்துஞ் செருக்கடந்த
புயவலியுந் தின்று மார்பிற்
புக்கோடி உயிர்பருகிப் புறம்போயிற்று
இராகவன்தன் புனித வாளி. 1

278 ஆர்க்கின்ற வானவரும் அந்தணரும்
முனிவர்களும் ஆசி கூறித்
தூர்க்கின்ற மலர்மாரி தொடரப்போய்ப்
பாற்கடலில் தூய்நீ ராடித்

---

277. முதல்வன்—பிரமன். எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய்—தேவர் களில் எந்த வரிசையைச் சேர்ந்த எத்தகைய ஆற்றல் படைத்தவராலும் வெல்லப்படாய். செருக்கடந்த—போரிலே வென்ற. புக்கு ஓடி—மார்பிலே புகுந்து பின்பு உடல் முழுவதும் தடவுவது போன்று உயிரிருக்குமிடம் நாடிச் சென்று. உயிர் பருகி—மறுபடி தலையும் கையும் முளையாதபடி உயிரை எஞ்சா மல் உறிஞ்சி. புறம் போயிற்று—அப்புறம் கழன்று போயிற்று. புனித வாளி—தூய்மையான அம்பு.

நேர்க்குன்ற இராவணன்தன் செழுங்குருதிப்
பெரும்பரவைத் திரைமேற் சென்று
கார்க்குன்றம் அனையான்தன் கடுங்கணைப்புட்
டிலின்நடுவட் கரந்த தம்மா. 2

279 கார்நின்ற மழைநின்றும் உருமுதிர்வ
எனத்திணிதோட் காட்டி னின்றும்
தார்நின்ற மலைநின்றும் பணிக்குலமும்
மணிக்குலமுந் தகர்ந்து சிந்தப்
போர்நின்ற விழிநின்றும் பொறிநின்று
புகையோடுங் குருதி பொங்கத்
தேர்நின்று நெடுநிலத்துச் சிரமுங்கீழ்ப்
படவிழுந்தான் சிகரம் போல்வான். 3

280 வெம்மடங்கல் வெகுண்டனைய சினமடங்க
மனமடங்க வினையம் வீயத்
தெம்மடங்கப் பொருதடக்கைச் செயலடங்க
மயலடங்க ஆற்றல் தேயத்

---

278. தூர்க்கின்ற—பூமி தூர்ந்து போகும்படி அளவில்லாமற் பெய்கின்ற. தொடரப் போய்—அம்புபோன விடமெல்லாம் மலர்மாரி தூவினார்கள். தூய் நீராடி—மார்பிற் புக்கு உடல் முழுவதும் உலாவிய மாசு தீரத் தூய நீரிலே படிந்து. தேர்க்குன்றம்—குன்றம் போன்ற தேர். செழுங்குருதித் திரை—அம்பு மீண்டு வருவதற்கிடையிலே இராவணன் உடலினின்றும் வெளிப்பட்ட உதிரம் கடல்போற் பெருகி அலையும் எழலாயிற்று. திரைமேல் சென்று—அலைகளுக்கு மேலாகச் சென்று. நடுவண் கரந்தது.

279. கார் நின்ற மழை—கரிய நிறமுள்ள மேகம். உரும்—இடி. திணி தோள் காடு—திணிந்த தோளாகிய காடு; தோள்களின் தொகுதி. தார்நின்ற மலை—மார்பு. பணிக் குலம்—ஆபரணங்களின் தொகுதி. மணிக்குலம்—இரத்தினங்களின் கூட்டம். தகர்ந்து—உடைந்து. மழையினின்றும் இடியுதிர்வது போலத் தேரினின்றும் மார்பினின்றும் ஆபரணங்களும் மணிகளும் தகர்ந்து உதிர. போரிலே நின்ற கோபக் கனல் நிலைபெற்ற விழியினின்றும் வெளிப்பட்ட தீப் பொறியின் புகையோடு உதிரமும் பொங்க, சிரமும் கீழ்ப்படும்படி விழுந்தான்.

280. வெம் மடங்கல் வெகுண்டனைய சினம்—வெம்மையாகிய ஆண் சிங்கம் வெகுண்டா லொத்த சினம். அடங்க—அடங்கவும்; இராவணனோடு உடன்பிறந்த பண்புகள் எல்லாவற்றுள்ளுந் தலையெடுத்து நின்ற கடுஞ்சினம் தானே அடங்கவும்; மனம் அடங்க—அச்சினத்திற்கு நிலைக்களனாகிய மனம்

தம்மடங்கு முனிவரையும் தலையடங்க
நிலையடங்கச் சாய்த்த நாளின்
மும்மடங்கு பொலிந்தனஅம் முறைதுறந்தான்
உயிர்துறந்த முகங்க ளம்மா. 4

செயலற்றெழியவும். வினயம் வீய—சினத்திற் கடுத்தபடி நின்ற வஞ்சனை அழியவும். தெவ் மடங்க—பகைவர் மறுபடி தலைநிமிராமல் ஒடுங்கும்படி. மயல்—காம மயக்கம். தம் அடங்கு முனிவர்—தமக்குள்ளே அடங்கிய முனிவர். மும்மடங்கு பொலிந்தன—வினயம் வீந்தமையாலும், மயல் முதலிய அடங்கியபடியாலும், இராமபிரான் புனித வாளியினல் உயிர் துறந்தமையாலும் மும்மடங்கு பொலிந்தன.

69. விபீடணன் புலம்பல்.

இராவணன் பூமியில் விழுந்த பின், இராமபிரான் தன் தேரினைப் பூதலத்திலாக்கும்படி கட்டளையிட்டு, ஒருவருக்கும் புறங்கொடா வீரன் பொருது வீழ்ந்த சிரினையே மனமுவப்பக் கண்டான். கண்டவன் அவன் முதுகிலிருந்த தழும்பினை நோக்கித் தான் பெற்ற வெற்றிக்கு வெள்க, விபீடணன் 'அது புறங்கொடுத்ததனல் வந்ததன்று; திசை யானைகள்—அழுத்திய மருப்புகள் யமனுடைய வயிரவாளி விசையினுலும் அனுமன் குத்தின் கடுமையினுலும் முதுகு வழியாகக் கழன்றன' என்று விளக்க, இராகவனும் நாணம் நீங்கினன். பின்பு அப்பிரான் விபீடணனை நோக்கி 'வீடண! தக்கதன்றுல்: என்னதோ இறந்துளான்மேல் வயிர்த்தல் நீ? இவனுக்கு உரிய கடன்கள் ஆற்றுதி' என்று கூறினன். அவனும் இராமபிரான் கட்டளைப்படி இராவணன் செய்த கொடுமைகளைப் பொறுத்தலே தக்கது என்று, அவன் உடலின்மேல் விழுந்து புலம்பினன். அப்படி அவன் புலம்பியன இப்பகுதியிற் காணப்படும்.

தமயன்மேல் விழுந்த விபீடணனுக்கு தன் அறிவினல் முன்பு துறந்த ஆவலும், துயரமும் பழையபடி தலையெடுப்ப, உடன்பிறப் பென்னும் பாசத்தினல், பலவாறு அரற்றலுற்றுன். தன்னுடைய எதிரதாக் காக்கும் அறிவினல் உறுவதை உணர்ந்து பல்லாற்றுனும் தன் தமயனைப் பாதுகாக்க முயன்று ஈற்றிற் கைவிட்டுச் சென்றவனதலால், அவனுக்கு எல்லா நலங்களு

மிருந்தும் சீதாபிராட்டியின் மேல் வைத்த காதலாலும், சூர்ப்ப நகையின் சூழ்ச்சியினாலும், தன் அறிவுரையைப் புறக்கணித்து, கும்பகன்னன் ஆதியோர் பட்ட பின்னராவது இராமபிரானோடு நட்புக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பத்தையும் இழந்து, மண்மேல் விழுந்து கிடந்த நிலைமைக்குப் பெரிதும் இரங்கினான். இனியாவது அவன் நற்கதியடைய வேண்டுமே என்று அவாவினான். ஓசையும் பொருளும் வரவர நிமிர்ந்து செல்லும் இச்செய்யுள்கள் வரவரப் பெருகுகின்ற துன்பத்தை அனுபவித்த வீடணன் மனநிலையைத் தெரித்துக் காட்டுவன.

[தெ. ப:—இராவணன் வதைப் படலம்: 220–226.]

281 உண்ணாதே உயிருண்ணா தொருநஞ்சு
சனகியெனும் பெருநஞ் சுன்னைக்
கண்ணாலே நோக்கவுமே போக்கியதே
உயிர்நீயுங் களப்பட் டாயே
எண்ணாதேன் எண்ணியசொல் இன்றினித்தான்
எண்ணுதியோ எண்ணி லாற்றல்
அண்ணாவோ அண்ணாவோ அசுரர்தம்
பிரளயமே அமரர் கூற்றே. 1

282 ஓராசை ஒருவன்தன் உயிராசைக்
குலமகள்மேல் உற்ற காதல்
நீராசை பழியென்றேன் எனைமுனிந்த
முனிவாறித் தேறி னாயோ
போராசைப் பட்டெழுந்த குலமுற்றும்
பொன்றவுந்தான் பொங்கி நின்ற
பேராசை பெயர்ந்ததே பெயர்ந்தாசைக்
கரிஇரியப் புருவம் பேர்த்தாய். 2

---

281. ஒரு நஞ்சு உண்ணாது உயிருண்ணாது—எந்த ஒரு நஞ்சும் நாம் உட்கொள்ளாமலிருக்க உயிரைப் போக்காது. நோக்கவே உயிர் போக்கியதே—பார்த்த அளவிலேயே உயிரைப் போக்கிவிட்டதே. நீயும் போர்க்களத்தில் இறந்து கிடந்தனையே. அசுரருக்குப் பிரளயம் போல அழிவு செய்பவனே!

282. போரிலே விருப்பங் கொண்டு எழுந்த அரக்கர் குலம். பொங்கி நின்ற போராசை—மேன்மேற் கிளர்ந்து நின்ற பேராசை. ஆசைக்கரி—திசை யானைகள். இரிய—நிலை கெட்டு ஓட. புருவம் பேர்த்தாய்—கோபத்தினாற் புருவத்தை நெரித்தவனே!

283 அன்றெரியின் விழுவேத வதிஇவள்காண்
உலகுக்கோர் அன்னை என்று
குன்றனைய நெடுந்தோளாய் கூறினேன்
அநுமனத்துட் கொள்ளா தேயோ
உன்றனது குலமடங்க உருத்தமரிற்
படக்கண்டும் உறவா காதே
பொன்றினையே இராகவனார் புயவலியின்
றறிந்துதான் போகின் றாயே 3

284 மன்றன்மா மலரோனும் வடிமழுவாட்
படையோனும் வரங்கள் ஈந்த
ஒன்றலா தனவுடைய முடியோடும்
பொடியாகி உதிர்ந்து போன
அன்றுநான் உணர்ந்திலையே யானும்
அவன்நாட்டை அணுகி நின்று
இன்றுநான் உணர்ந்தனையே இராமனார்
யாவருக்கும் இறைவ னாதல். 4

285 வீரனா டுற்றாயோ விரிஞ்சனும்
யாவருக்கு மேலாம் முன்பன்
பேரன்நா டுற்றாயோ பிறைசூடும்
பிஞ்ஞகன்தன் புரம்பெற் றாயோ
ஆரணா உன்னுயிரை அஞ்சாதே
கொண்டகன்றார் அதெலாம் நிற்க
மாரனார் வலியாட்டந் தவிர்ந்தாரே
குளிர்ந்தானே மதியம் என்பான். 5

---

283. உருத்து—கோபித்து. உறவாகாது—இராமனோடு நட்புக் கொள்ளாது.

284. மன்றல்—வாசனை. வடி மழுவாள் படையோன்—சிவபிரான். அன்று—பிராட்டியைக் கொணர்ந்த அன்று. அவன் நாடு—சுவர்க்கம்.

285. முன்பன்—பேரன்; குலத்திற்கு முதல்வனாகிய பிரமன். பேரன்—பாட்டன். ஆர் அணா—ஆர் அண்ணா. வலியாட்டம்—வலிமையோடு உன்னை ஆட்டிவைத்த ஆட்டம்.

286 கொல்லாத மைத்துனனைக் கொன்றாயென்
பதுகருதிக் கொடுமை சூழ்ந்து
பல்லாலே இதழதுக்குங் கொடும்பாவி
நெடும்பாரப் பழிதீர்ந் தாளே
நல்லாரும் தீயாரும் நரகத்தார்
துறக்கத்தார் நம்பி நம்மோடு
எல்லாரும் பகைஞரே யார்முகத்தே
விழிக்கின்றாய் எளியை யானாய். 6

287 போர்மகளைக் கலைமகளைப் புகழ்மகளைத்
தழுவியகை பொருமை கூரச்
சீர்மகளைத் திருமகளைத் தேவர்க்குந்
தெரிவரிய தெய்வக் கற்பின்
பேர்மகளைத் தழுவுவான் உயிர்கொடுத்துப்
பழிகொண்ட பித்தா பின்னைப்
பார்மகளைத் தழுவினையே திசையானை
மருப்பிறுத்த பணைத்த மார்பால். 7

---

286. கொல்லாத—கொல்லத் தகாத. மைத்துனன் —சூர்ப்பநகையின் கணவன். கொடுமை சூழ்ந்து—கொடுமையைச் செய்யவேண்டு மென்று சூழ்ச்சி செய்து. பல்லாலே இதழ் அதுக்கும் கொடும்பாவி—உன்மீது காலம் பல சென்றும் தீராத கோபங் கொண்ட பாவியாகிய சூர்ப்பநகை. நெடும் பாரப் பழி தீர்ந்தாளே—நீண்ட நாள் தன் மனத்திலே பாரமாயிருந்த பழியைத் தீர்த்துக்கொண்டாளே.

287. போர் மகள்—வீரலக்குமி. மருப்பு இறுத்த-கொம்புகளை முறித்த. பணைத்த மார்பால்—பருத்த மார்பினாலே.

70. மண்டோதரி புலம்பல்

இராவணன் மீது விழுந்து புலம்பிய வீபீடணனைச் சாம்பவன் தேற்றினான். இராவணன் இறந்ததைக் கேட்ட மயன் மகள் மண்டோதரி பல மாதருடன் போர்க்களங் குறுகினள். உடன் வந்த மாதர்கள் பலவாறு புலம்ப, அவள் தன் கணவன் மீது விழுந்து புலம்பி உயிர் நீங்கினாள். அங்ஙனம் அவள் புலம்பி உயிர் நீத்ததை இப்பாடல்கள் கூறும்.

கற்பில் மேம்பட்ட மண்டோதரியின் துயரம் எல்லை கடந்தது. விபீடணன் துயரம் போன்று நிச்சயம் நேரும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டதன்று. அவள் உற்றது இழப்பிடும்பை யாவற்றுள்ளும் மிக்கதாகிய விதவையிடும்பை. மேலும் கணவனுக்கு முன்னமே சுமங்கலியாகவே தான் இறக்கவேண்டுமென்ற கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து நின்றவள். இந்திரசித்து இறந்தபொழுது, 'சீதை யென்னும் அமிழ்தினாற் செய்த நஞ்சினால் இலங்கை வேந்தன் நாளை இத்தகையனன்றோ?' என்று ஆற்றாமை மீதூரப் புலம்பினளாயினும், தன் மனத்துள்ளே மும்மூர்த்திகளுக்கும் வலியவனான இராவணனுக்கு இறுதி என்றும் வாராதென்னும் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாள். கடல் மதில்களாகிய வெளி அரண்களைப் பகைவர் கடந்து வந்தனராயினும் அவனது பெருந்தவமாகிய கடலையும் பெற்ற பெருவரங்களாகிய உள்ளரணையுங் கடத்தல் அரிதென்று உள்ளுள்ளே ஏமாப்புற்றாள். ஆனால் அத்தகைய பாற்கடல் சீதை யென்னும் பிரையினாற் சிதைவுற்றது; இராமனம்பும் வரமாகிய உள்மதிலையும் ஊடுருவி, இராவணன் மார்பிற் புக்கு எள்ளிருக்கும் இடமின்றி உயிரிருக்கும் இடம் நாடி எங்குந் தடவிற்று. இப்படித் தன் உயிரனைய கொழுநனை இழந்து படாத துயரம்பட்டு, இரங்கி, ஏங்கி, அவன் மார்பில் விழுந்து பெருமூச்சு விட்டாள்; அத்துடன் உயிர்ப்பு நீங்கினாள். இங்ஙனம் அவள் பெருந் துயருழந்து புலம்பி உயிர் நீங்கியதைக் கூறுவன இச்செஞ்சொற் கவிகள்.

[தெ. ப:—இராவணன் வதைப்படலம், 238—243; 246.]

288 அன்னேயோ அன்னேயோ ஆகொடியேற்
கடுத்தவாறு அரக்கர் வேந்தன்
பின்னேயோ இறப்பதுமுன் பிடித்திருந்த
கருத்ததுவும் பிடித்தி லேனோ
முன்னேயோ விழுந்ததுவு முடித்தலையோ
படித்தலைய முகங்காட் டாயோ
என்னேயோ என்னேயோ இராவணனார்
முடிந்தபரி சிதுவோ பாவம். 1

288. ஆ கொடியேற்கு அடுத்தவா—கொடியேனாகிய எனக்கு நிகழ்ந்தது எவ்வளவு பரிதாபகரமானது! யான் இறப்பது கணவன் இறந்த பின்பேயோ! கணவனுக்கு முன்னரே யான் இறக்கவேண்டும் என்ற உறுதியான எண்ணத்தைக் கடைப்பிடித்திலேனோ? முன்னேயோ விழுந்ததுவும் முடித்தலை

289 வெள்ளெருக்கஞ் சடைமுடியான் வெற்பெடுத்த
திருமேனி மேலுங் கீழும்
எள்ளிருக்கும் இடமின்றி உயிரிருக்கும்
இடம்நாடி இழைத்த வாறோ
கள்ளிருக்கும் மலர்க்கூந்தற் சானகியை
மனச்சிறையிற் கரந்த காதல்
உள்ளிருக்கும் எனக்கருதி உடல்புகுந்து
தடவியதோ ஒருவன் வாளி. 2

290 ஆரம்போர் திருமார்பை அகன்முழைகள்
எனத்திறந்திவ் வுலகுக் கப்பால்
தூரம்போ யினவொருவன் சிலைதுறந்த
சரங்களே போரில் தோற்றும்
வீரம்போய் உரங்குறைந்து வரங்குறைந்து
வீழ்ந்தானே வேறே கெட்டேன்
ஓரம்போ உயிர்பருகிற் றிராவணனை
மானுடனார் ஊற்றம் ஈதோ. 3

291 காந்தையருக் கணியனைய சானகியார்
பேரழகும் அவர்தங் கற்பும்
ஏந்துபுயத் திராவணனார் காதலுமச்
சூர்ப்பநகை இழந்த மூக்கும்
வேந்தர்பிரான் தயரதனார் பணியினால்
வெங்கானில் விரதம் பூண்டு
போந்ததுவுங் கடைமுறையே புரந்தரனார்
பெருந்தவமாய்ப் போயிற் றம்மா. 4

யோ—தேரினின்றும் தலை கீழாகவோ விழுந்தது? (யுத்த: 279.) படித்தலைய முகங்காட்டாயோ—அப்படிச் சிரமுங் கீழ்ப்பட விழுந்த பொழுது பூமியிலே பதிந்துள்ள முகங்களை யான் காணும்படி காட்டாயோ?

289. எள் இருக்கும் இடமும் வெறிதாயிராமல். இழைத்தவாறோ—செய்தபடி என்னே! கள்—தேன். கரந்த காதல்—மறைத்து வைத்திருந்த காதல். தடவியதோ—ஓரிடமும் எஞ்சாமல் தடவிப் பார்த்ததோ?

290. ஆரம்போர் திரு மார்பு—முத்து வடம் போர்த்ததுபோல் அழகு செய்த மார்பு. அகல் முழைகள் என—வாயகன்ற குகைகளைப் போல. உரம்—மனவலிமை. வரம் குறைந்து—வரம் கெட்டு. வேறே வீழ்ந்தானே—வரம் முதலியவற்றினின்றும் வேறுபட்டு வீழ்ந்தானே. ஊற்றம்—வலிமை.

291. காந்தையர்—பெண்கள். ஏந்து புயம்—ஓங்கிய புயம். கடைமுறையே—முடிவில். புரந்தரனார்—இந்திரன். போயிற்று—ஆகிவிட்டது.

292 தேவர்க்குந் திசைக்கரிக்குஞ் சிவனார்க்கும்
அயனார்க்குஞ் செங்கண் மாற்கும்
ஏவர்க்கும் வலியானுக் கென்றுண்டாம்
இறுதியென ஏமாப் புற்றேன்
ஆவற்கண் நீயுழன்ற அருந்தவத்தின்
பெருங்கடற்கும் வரமென் றான்ற
காவற்கும் வலியானோர் மானுடவன்
உளன்என்னக் கருதி னேனே. 5

293 அரைகடையிட் டமைவுற்ற முக்கோடி
ஆயுவும்பே ரறிஞர்க் கேயும்
உரைகடையிட் டளப்பரிய பேராற்றல்
தோளாற்றற் குலப்போ இல்லை
திரைகடையிட் டளப்பரிய வரமென்னும்
பாற்கடலைச் சீதை என்னும்
பிரைகடையிட் டழிப்பதனை அறிந்தேனோ
தவப்பயன்நின் பெருமை பார்ப்பேன். 6

வேறு

294 என்ற ழைத்தனள் ஏங்கி எழுந்தவன்
பொன்ற ழைத்த பொருவரு மார்பினைத்
தன்ற ழைக்கைக ளால்தழு வித்தனி
நின்ற ழைத்துயிர்த் தாளுயிர் நீங்கினாள். 7

---

292. ஏவர்க்கும்—எப்பேர்ப்பட்டவருக்கும். ஏமாப்பு—செருக்கு. ஆவல் கண்—ஆவலோடு. உழன்ற அருந்தவத்தின் பெருங் கடற்கும்—வருந்திச் செய்த அரிய தவமாகிய பெரிய கடலுக்கும். வலியான்—கடலையும் வரமாகிய காவலையும் கடக்கும் வலிமை யுடையவன்.

293. அரை கடையிட்டு அமைவுற்ற முக்கோடி ஆயுவும்—மூன்றரைக் கோடி ஆயுளும். அரைக் கோடி வாழ்ந்தவன் மூன்று கோடியை இழந்தான். (யுத்த: 277.) உரை கடையிட்டு—சொல்லாலே இவ்வளவென்று அறுதியிட்டு அளக்க முடியாத பேராற்றலைக் கொண்ட தோள் வலிமை. உலப்பு—அழிவு. அலைகளை இவ்வளவின என அளக்க முடியாத வரமென்னும் பாற்கடலை. பிரை—மோர்ப்பிரை. கடையிட்டு — இறுதிக்காலத்தில். தவப்பயன் நின் பெருமை—தவப்பயனாகிய நின் பெருமையை.

294. பொன் தழைத்த—பொன் அணிகலம் மிக்குள்ள. தழைக்கை—தழை போலுங் கை. உயிர்த்தாள்—பெரு மூச்சு விட்டாள். உயிர் நீங்கினாள்—அம்மூச்சுடன் உயிரும் நீங்கப்பெற்றாள்.

71. சீதாபிராட்டி எரிபுகல்.

அனுமன் மூலம் இராவணன் இறந்துபட்ட செய்தி கேட்டு உவகைக் கடலுள் மூழ்கியிருந்த சீதாபிராட்டியை, இராமபிரான் ஏவலால் வீபீடணன் விமானத்தில் ஏற்றி அப்பிரானிருக்கு மிடம் அனுப்பினன். தேவர்களும் முனிவர்களும் விஞ்சையரும் பிராட்டியைக் காணும் பொருட்டுத் திரண்டு வந்தனர். அதனால் ஒதுங்குதற்கும் இடமிலதாயிற்று. அந்நிலையில் அரக்கர் ஓச்சுதலாற் பிறந்த கம்பலையைச் செவியுற்ற இராமபிரான், அதன் காரணத்தை முனிவர் கூற அறிந்து, வீபீடணனைத் தகாத செய்தியோ என்று கடிந்து கூற, அவன் அலக்கண் எய்தினன். அதற்கிடையில் விமானமும் போர்க்களங் குறுகிற்று. மாருதி தனக்குச் செய்த பேருதவியை உன்னி யுன்னி அவனை வாழ்த்திய பிராட்டி, 'பச்சிலை வண்ணமும் பவளவாயுமாய்க் கைச்சிலை ஏந்தி' ஏறு சேவகத்தோடு நின்ற இராமபிரானைக் கண்களிப்பக் கண்டாள். கண்டவள் விமானத்தினின்றும் இழிந்து, 'இனி நான் அவனை மறப்பினும் நன்று; இறப்பினும் நன்று' என்று எண்ணி, நீண்ட காலம் தொடர்ந்து அனுபவித்த ஏக்கம் நீங்கப் பெற்றாள். தன் கண் முன்னே தோன்றிய கற்பினுக் கரசியை அற்பினத்தலைவனும் அமைய நோக்கினன்; இரு கண்களினின்றும் அணங்குறு நெடுங்கணீர் ஆலி பாய வணங்கிய மயிலினைப் பணங்கிளர் அரவென எழுந்து பார்த்துத் தன் அப்பினுங் கொடிய சொற்களால் அன்னவளைக் கடிந்து கூறலாயினன். அங்ஙனம் அப்பிரான் கடிந்து கூறியது முதல், தீயிடைப் புகுந்து வெளிவந்த தெய்வக் கற்பினளாகிய பிராட்டியை அழிப்பில சான்று கொண்டு கழிப்பிலள் என்று கொண்டதுவரை நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் கூறுவது இப்பகுதி.

இதிற் கூறப்படும் முக்கிய நிகழ்ச்சி பிராட்டி எரிபுகுதலாகும். இராமயணக் கதை முழுவதிலும் பெரிய அதிர்ச்சியைத் தரும் இக்காட்சி சீரியதொரு முறையிற் காட்டப்படுகின்றது. துறவியின் உறவு பூண்ட தூயவர் துணைவனை இராமபிரானும் எடுத்த சீற்றத்தனுய், தன்னை வணங்கிய மிதிலைச் செல்வியை நிமிர்ந்து நோக்கி, 'ஊண்திறம் உவந்தனை; ஒழுக்கம் பாழ்பட

மாண்டிலை; அரக்கன் மாநகரில் உறைந்தடங்கிய நீ மீண்டதென்? நினைவு என்? விரும்பும் என்பதோ? உன்னை மீட்பான் பொருட்டு உறுபகை கடந்திலேன்; என்னை மீட்பான் பொருட்டு இலங்கை எய்தினேன். உன் ஒழுக்கம் என் உணர்வைச் சேதியா நின்றது. நீ செய்வது எது அதனைச் செய்து நிறைவேற்றுதி; இன்றேல் விரும்பிய நெறியே செல்லுதி', என்று கூறினன்.

அச் சொற்கேட்ட முனிவர், அமரர், வானரர் முதலிய அனைவரும் வாய் திறந்தாற்றினர். சீதாபிராட்டி கண்களி னின்று உதிரமும் புனலும் பாய, புண்ணிற் கோலிட்டாற் போன்ற துயரத்தினல் நினைவொழிந்து, ஏக்கமும் ஏமாற்றமும் உற்று நெட்டுயிர்த்தாள். பின்பு தன் தூய்மைக்கும் பெருந்தன் மைக்கும் மனநிலைக்கும் ஒத்தனவாய மாற்றஞ் சில இசைத்தபின் இளையவனை நோக்கி, 'இடுதி தீ' என்று கூறலும், அவனும் இராமபிரான் உள்ளக் குறிப்புணர்ந்து எரியமைத்தனன்.

சீதாபிராட்டி அதன் பாங்குற நடந்தனள். தீயின் அருகுறச் சென்று உலகுக்கோர் அன்னையாகிய அவள் குறுகுதலும் மறைகளும் நல்லறமும் உயிர்கள் யாவையும் தரிக்கிலாது வாய்திறந்தாற்றின. அன்னவள் தீயினை வலம் வரும் அளவையில் வான் முதல் உலகமும் உயிர்களும் மறுகி ஓலமிட்டன; பெருந் துன்பத்தினல் அலறின. இந்திரன் தேவியர் முதலியோர் அரற்றினவராய்த் தம் கைகளாற் கண்களை எற்றித் துள்ளினர். நான்முகன் முதலியோர் நடுங்கினர். படிசுமந்த பாம்பு படம் ஒடுங்கிற்று. அதன் கடுவிடம் பரந்தாற்போன்று உலகம் முழுவதும் வெதுப்பிற்று. சுடர்கள் இடந்திரிந்தன. கடல்கள் ஏங்கின.

அந்நிலையில் பிராட்டி, 'மனத்தினல் வாக்கினல் மறுவுற்றேனெனின் சினத்தினற் சுடுதி தீச் செல்வா', என்றுரைத்து, தன் கணவனை வணங்கி, தாமரைத் தடாகத்தை அடைபவள் போன்று அத்தீயிற் பாய்ந்தனள். பாய்தலும் அவள் கற்பின் தீயினல் பால்வெண் பஞ்செனை அத்தீயும் தீய்ந்தது. எரியும் மேனியனுகிய அங்கியங் கடவுள் அழுந்திய நங்கையைச் சுமந்தெழுந்தனன். பிராட்டியின் மேனியில் சீற்றத்தால் அரும்பிய வேர்களும் வாடினவில்லை. பாடிய வண்டொடும் பனித்த

தேனொடும் அவள் சூடிய மலர்கள் நீர் தோய்ந்த போன்றன. நிலைதிரிந்த உலகமும் செவ்வன் நின்றன. பரிந்தவர் உயிரெலாம் பயந் தவிர்ந்தன. அருந்ததி முதலிய மகளிர் நாணமும் பொறை யும் நீங்கி ஆடுதல் புரிந்தனர்.

தீயினின் றெழுந்த அக்னிதேவன் இராமபிரானிடம், 'கற் பெனுங் கடவுள் தீயினால் என்வலி நீக்கினை: என்னையும் முனிந் தனையாம்', என்று முறையிட்டான். அந்நிலையில் இராமபிரான், 'நீ யார்?' இயம்பிய தென்னை? இவளைச் சுடாது போற்றினாய்; என் சொல்?' என்று வினவினான். அக்கடவுள், 'இவ்வன்னை கற் பெனுந் தீச் சுட இங்கணைந்தேன். பல் பொருட்கு ஐயம் கேடற மீட்பதும் என்வயின் என்று மறைகள் கூறும். இவள் உணர்வு சீறினால் உலகு உய்யுமே? வையுமேல் மலர்மிசை அயனும் மாயு மன்றே,' என்று இன்னன பன்னி நின்று, தேவரும் உலகமும் ஆர்த்தெழ, கோதையை இராமபிரான் பக்கல் கொணர்ந்தனன். கருணையுள்ளத்தனாகிய அவ்வள்ளலும், 'நீ அழிப்பில சான்று உலகுக்கு: இவளை யாதுமோர் பழிப்பிலள் என்றனை: பழியு மின்று: இனிக் கழிப்பிலள்', என்றனன்.

அற்பினத் தலைவனாகிய இராமபிரான் பிராட்டியை ஏன் இங்ஙனம் கடிந்து கூறினான் என்ற வினா எழலாம். 'உன்னைக் காட்டினன் கற்பினுக்கரசி என்றுலகிற் பின்னைக் காட்டுவதரி தெனக் கருதி இப்பெரியோன்' என்று பின்னர் தயரதன் பிராட்டிக்குக் கூறுமாற்றால் அதன் காரணம் ஓரளவு விளங்கும். அங்கிபுக்கிடென்று உணர்த்துதற்கு அளவு கடந்த முனிவு, கொழுந்து விட்டெரியும் தீயும் தாமரைத் தடாகம்போற் குளிர்ந்து காணும்படியான வெம்மை மிக்க சீற்றம், வேண்டுமோ என்று ஆராயுமிடத்து ஒரு காரணம் பற்றி ஏறிட்டுக் கொண்ட முனிவு சில சந்தர்ப்பங்களால் எல்லை கடந்து சென்றது என்று கருத வேண்டியிருக்கின்றது. பிராட்டியைக் காணும் பொருட்டு நெருக்கிய முனிவர் முதலியோரை அரக்கர் ஓச்சிய கம்பலையால் பிறந்த கோபம், விபீடணன்மேற் சென்ற நிலையில் பிராட்டியும் வந்துற்றனள். சில சுடுசொற் கூறி அவளைத் தீப்புகுவிக்க விரும்பியவன் தான் ஏறிட்டுக் கொண்ட முனிவு முந்திய அந் நிகழ்ச்சியின் தொடர்பாலும், தேவமாதர் பிராட்டிக்குச் செய்து

விட்ட ஒப்பனை மிக்க தோற்றத்தினாலும், பேச ஆரம்பிக்கும் பொழுதே, பேச்சு கூடிய வன்மையுற்று எழலாயிற்று. பேசத் தொடங்கவும் பிராட்டி இலக்குவனை வைதுரைத்துத் தன்னைப் பிரிந்தது முதல் தான் அடைந்த அல்லல்கள், கடலைத் தாண்டு தற்குப்பட்ட துன்பங்கள், அருமைத் தம்பியாகிய இலக்குவன் போர்க்களத்தில் மும்முறை அறிவிழந்து கிடந்தமை, மடிந்த வானர வீரர் அடைந்த துன்பம், அரக்கர் செய்த உலையாப் போர்—முதலியன வெல்லாம் நினைவிலெழ மேற்கொண்ட முனிவு எடுத்த சீற்றமாக உருக்கொண்டு கிளர்ந்தது என்று கொள்ளலாம். அற்பினத்தலைவனது கருணையுள்ளத்தில் வெஞ் சீற்றம் விளைந்ததாயினும், பிராட்டியினது 'மாகத்தார் தேவி மாரும் வான் சிறப்புறுதற்குக்காரணமான தெய்வக் கற்பினை உள்ளுள்ளே உணர்ந்தவனாதலின், அவன் கடிந்து கூறிய பேச்சி னும் அன்னவளது சீரியபெருமையை உணர்த்தும் பொருளும் இயல்பாகவே வந்து பொருந்திற்று. (யுத்த : 299.)

[தெ. ப:— மீட்சிப் படலம் : 62—74, 76—97.]

295 ஊண்டிற முவந்தனை ஒழுக்கம் பாழ்பட
மாண்டிலை முறைதிறம் பரக்கன் மாநகர்
ஆண்டுறைந் தடங்கினை அச்சந் தீர்ந்திவண்
மீண்டதென் நினைவெனை விரும்பு மென்பதோ. 1

296 உன்னைமீட் பான்பொருட் டுவரி தூர்த்தொளிர்
மின்னைமீட் டுறுபடை யரக்கர் வேரறப்

---

295. ஊண்திற முவந்தனை—பலவகைப்பட்ட சுவையுடைய உணவுகளை யெல்லாம் விரும்பியுண்டாய். நீ மாண்டிருந்தால் உன் ஒழுக்கம் பிழைபடா திருக்கும்; அது பாழ்படும்படி உயிர் சுமந்திருந்தாய். முறைதிறம்பிய அரக்க னது நகரில் வாழ்தலைச் சகித்து, அவனுக்கு அடங்கியிருந்தாய். இப்படி யெல்லாம் செய்தும் சிறிதும் அச்சமின்றித் துணிவுடன் இந்த இடத்திற்கு மீண்டு வந்தது எக்காரணம் பற்றி! உனது நினைவு என்ன! நான் உன்னை விரும்புவேன் என்பதோ!

296. உன்னைச் சிறைமீட்கும் பொருட்டு கடலை மேடாக்கி அணைகட்டி, அரக்கர் குலம் வேரறும்படி பகைக் கடலைக் கடந்து வந்தேனல்லேன்; உலக அபவாதத்தினின்றும் என் பெயரை மீட்கும் பொருட்டே இலங்கை எய்தினேன்.

பின்னைமீட் டுறுபகை கடந்த லேன்பிழை
என்னைமீட் பான்பொ நட் டிலங்கை எய்தினேன். 2

297 மருந்தினு மினியமன் னுயிரின் வான்தசை
அருந்தினை யேநற வமைய உண்டியே
இருந்தனை யேயினி எமக்கு மேற்பன
விருந்துள வோவுரை வெம்மை நீங்கினய். 3

298 கலத்தினிற் பிறந்தமா மணியிற் காந்துறு
நலத்தினிற் பிறந்தன நடந்த நன்மைசால்
குலத்தினிற் பிறந்திலே கோளில் கீடம்போல்
நிலத்தினிற் பிறந்தமை நிரப்பி னையரோ. 4

மின்னை மீட்டுறு படை அரக்கர்—ஒளி பொருந்திய மின்னல் ஒப்பாகாமையினல் மீண்டு ஓடும்படி செய்கின்ற படைக்கலங்களை யுடைய அரக்கர்; மின்னல் படைக்கலங்களுக்குத் தோற்று மீள்வது போன்று மீளாமல் பலவகை நெருக்கடியான நிலைமைகளிலும் உறுதியாக நின்று விடாப் போர் புரியுந் தன்மையுடைய அரக்கர் என்பது குறிப்பு. பின்னை மீட்டுறு பகை—ஒரு முறை போரில் அடியுண்டாலும் மறுபடி மறுபடி கிளர்ந்து போர் செய்யும் பகைவர். இத்தகைய இயல்புள்ள வலிய பகைவரை வென்றது உன்னைச் சிறைமீட்கும் பொருட்டன்று; என் பெயரையும் குலப் பெயரையும் பிழைபடாமற் காக்கும் பொருட்டேயாம்.

297. நிலைபெற்ற உயிர்களின் பெரிய தசைத் துண்டங்களை அமுதினு மினியனவாகக் கொண்டு உண்டனையன்றே! மது முதலியவற்றை ஆரப் பருகினை யன்றே! இவற்றை யெல்லாம் உண்டும் பருகியும் உயிரே பெரிதென்று மன வலிமையோடு உயிர்தரித்திருந்தனையே. இனி எனக்கு ஏற்ற அத்தகைய விருந்து கொணர்ந்துள்ளனையோ? சொல்லுவாய். இவ்வளவு செயலையும் மனத்தைச் சுடுகின்ற உணர்ச்சி சிறிதுமின்றிச் செய்தவளே!

298. கலத்தினில் பிறந்த மா மணியில் காந்துறும் நலத்தினில் பிறந்தன நடந்த—ஆபரணத்தினைப் போலவும், அதிலே, உடன் பிறந்தது போன்று இசைவுறும்படி பதிப்பிக்கப்பட்ட இரத்தினத்தைப் போலவும் சிறப்பாக ஒளியோடு விளங்குகின்ற உனது இயற்கைப் பண்பு செயற்கைப் பண்பு ஆகிய நலங்களினின்றுந் தோன்றிய குணஞ் செயல்கள் உன்னைவிட் டொழிந்தன. அதற்குக் காரணம் என்னை யெனின்:—அவ்விரு வகை நலங்களும் நிரம்புதற்கேற்ற நல்ல குலத்தில் நீ பிறந்திலை; பொறி யுணர்வையுங் கொள்ளுதலில்லாத முதுகெலும்பற்ற, காலால் ஊர்ந்து செல்லும் புழுவைப் போல, மண்ணினின்று பிறந்து, அங்ஙனம் பிறந்தமைக்குரிய காரியங்களைச் செய்து முற்றினய்.

299 பெண்மையும் பெருமையும் பிறப்புங் கற்பெனுந்
திண்மையும் ஒழுக்கமுந் தெளிவுஞ் சீர்மையும்
உண்மையும் நீயெனு மொருத்தி தோன்றலால்
வண்மையின் மன்னவன் புகழின் மாய்ந்ததால். 5

300 அடைப்பரைம் புலன்களை ஒழுக்கம் ஆணியாச்
சடைப்பரந் தகைந்தநோர் தகைவின் மாதவம்
படைப்பர் வந்திடையொரு பழிவந் தாலது
துடைப்பர்தம் உயிரொடும் குலத்திற் றோகைமார். 6

301 யாதியா னியம்புவது உணர்வை ஈடறச்
சேதியா நின்றதுன் னொழுக்கஞ் செய்வது
சாதியால் அன்றெனில் தக்க நேர்நெறி
போதியால் என்றனன் புலவர் புந்தியான். 7

---

299. கற்பெனும் திண்மையும்—கற்பெனப்படும் கலங்கா நிலைமையும். சீர்மை—புகழ். உண்மை—பொய்யிலா ஒழுக்கம். நீ எனும் ஒருத்தி தோன்றலால்—குலத்திற் பிறவாது நிலத்தினிற் பிறந்த நீ ஒரு பெண்ணாகத் தோன்றியதனால். வள்ளன்மையில்லாத அரசனது புகழ் முற்றாகக் கெடுவது போல் அழிந்தன. உன் ஒருத்தியின் செய்கையால் உலகிலுள்ள பெண்பிறந்தார் யாவர்க்குமே பழி விளைந்தது.

நீ தோன்றியமையால் பெண்மை முதலிய பண்புகள் ஏனையோர் மாட்டுள்ளன மாய்ந்து, இருந்தும் இல்லை போலாயின என்ற பொருளும் தொனிப்பது காண்க.

300. ஐம்புலன்களை அடைப்பர்—ஐம்புலன்களை உள்ளடக்கி வைப்பர். ஒழுக்கம் ஆணியா—நல்லொழுக்கத்தை முதன்மையாகக் கொண்டு; தானே சடையாகப் பின்னிய சடா பாரந்தரித்து ஒப்பற்ற தகைமையோடு கூடப் பெரிய தவமாகிய செல்வத்தை யுடையரா யிருப்பர்; அப்படிப்பட்ட தவ ஒழுக்கத்தில் நிற்கும் பொழுது உலகம் பழித்தற்குரிய நிலைமை ஏதேனுந் தோன்றினால், தம் உயிரை விட்டு அப்பழியைத் துடைப்பர் நற்குலத்திலே உதித்த பெண்கள்.

301. உன்னுடைய ஒழுக்கம் மனத்தை அதன் வலிமை அற்றுப் போம்படி அறுக்கின்றது. செய்வது சாதி—செய்யத்தகுவது இந்நிலையில் இன்னதென்று உனக்கே தெரியும்; அதனைச் செய்து நிறைவேற்றுதி; அன்றி உன் தூய்மை முதலியவற்றை நிலை நாட்டுதி. அன்றெனின்—அஃது இயலாதெனின்; இந்நிலையில் உனக்கு ஏற்றதொரு வழியினை மேற்கொள்ளுதி; புலவர் புந்தியான்—ஞானிகள் மனதில் வீற்றிருப்பவனாகிய இராமபிரான்.

302 முனைவரும் அமரரு மற்று முற்றிய
நினைவரு மகளிரு நிருத ரென்றுளார்
எனைவரும் வானரத் தேவரும் வேறுளார்
அனைவரும் வாய்திறந் தரற்றி னாரரோ. 8

303 கண்ணிணை உதிரமும் புனலுங் கான்றுக
மண்ணினை நோக்கிய மலரின் வைகுவாள்
புண்ணினைக் கோலுறுத் தனைய பொம்மலால்
உண்ணினைப் போவிநின் றுயிர்ப்பு விங்கினாள். 9

304 பருந்தடர் சுரத்திடைப் பருகு நீர்நசை
வருந்தருந் துயரினன் மாள லுற்றமான்
இருந்தடங் கண்டதின் எய்து றுவகைப்
பெருந்தடை யுற்றெனப் பேதுற் றுளரோ. 10

305 உற்றுநின் றுலகினை நோக்கி ஓடரி
முற்றுறு நெடுங்கணீர் ஆலி மொய்த்துக
இற்றது போலும்யா னிருந்து பெற்றபேறு
உற்றதா லென்தவம் இன்றென் றோதுவாள். 11

306 மாருதி வந்தெனைக் கண்டு வள்ளல்நீ
சாருதி ஈண்டெனச் சமையச் சொல்லினன்
யாரினு மேன்மையான் இசைத்த தில்லையோ
சோருமென் னிலைஅவன் தூது மல்லனோ. 12

---

302. முனைவர்—முன்னோர்; முனிவர்கள். முற்றிய—கூட்டமாக நிறைந்த.

303. கான்று உக—மிகுதியாகச் சிந்த. புண்ணினைக் கோல் கொண்டு துழாவியது போன்ற வருத்தத்தால். ஓவி நின்று—இன்றி நின்று. உயிர்ப்பு விங்கினாள்—பெருமூச்சு விட்டாள்.

304. பருந்துகள் நெருங்கிய பாலைவனம். வருந்துதலாகிய அரிய துயரத்தினாலே. மாளலுற்ற—இறக்கும் நிலையிலுள்ள. இரும் தடம்—பெரிய தடாகம். பேதுற்றுள்—அறிவு கலங்கினாள்.

305. ஓடு அரி—பரந்த செவ்வரி. ஆலி—மழை. இற்றது—இந்த அளவினது: இன்றேல், அழிந்தது. இருந்து—உயிரோடிருந்து. இன்று பெற்ற பேறு உற்றது என் தவம்—துக்க மிகுதியிற் கூறும் சொல்.

306. சாருதி—வருகின்றாய். சமைய—மனந்தேறும்படி. இசைத்த தில்லையோ—உனக்குக் கூறவில்லையோ. சோரும் என் நிலை.

307 எத்தவ மென்னல மென்ன கற்புநான்
இத்தனை காலமும் உழந்த ஈதெலாம்
பித்தென லாயவம் பிழைத்த தாலன்றே
உத்தம நீமனத் துணர்கி லாமையால். 13

308 பங்கயத் தொருவனும் விடையின் பாகனும்
சங்குகைத் தாங்கிய தரும மூர்த்தியும்
அங்கையின் நெல்லிபோல் அனைத்தும் நோக்கினும்
மங்கையர் மனநிலை உணர வல்லரோ. 14

309 ஆதலாற் புறத்தினி யாருக் காகவென்
கோதறு தவத்தினைக் கூறிக் காட்டுகேன்
சாதலிற் சிறந்ததொன் றில்லை தக்கதே
வேதநின் பணியது விதியு மென்றனள். 15

310 இளையவன் தனையழைத் திடுதி தீயென
வளையொலி முன்கையாள் வாயிற் கூறினாள்
உளைவுறு மனத்தவ னுலகம் யாவுக்கும்
களைகணைத் தொழஅவன் கண்ணிற் கூறினான். 16

311 ஏங்கிய பொருமலின் இழிக ணீரினன்
வாங்கிய உயிரின னனைய மைந்தனும்
ஆங்கெரி விதிமுறை யமைவித் தானதன்
பாங்குற நடந்தனள் பதுமப் போதினாள். 17

---

307. என்ன கற்பு—எத்தகைய கற்பு. நீ மனத்தின் கண்ணே உணராமையால் பித்துக் கொண்ட செயல் என்று கூறும்படி வினை பழுதுபட்டன வல்லவா! ஆல்—அசை.

308. அங்கையில் நெல்லி போல்—உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல.

309. கூறிக் காட்டுகேன்—சொல்லி நிரூபிப்பேன். தக்கதே—நீ கூறியதும் தக்கதேயாம். விதி—நியதி.

310. உலகம் யாவுக்கும் களைகண்—இராமபிரான். கண்ணிற் கூறினான்—கண் பார்வையினாற் குறிப்பாக உணர்த்தினான்.

311. பொருமல்—அழுகை. வாங்கிய—வலிந்து கவரப்பட்ட. பாங்குற—பக்கத்திலே பொருந்த.

312 தீயிடை யருகுறச் சென்று தேவர்க்குந்
தாய்தனிக் குறுகலுந் தரிக்கி லாமையால்
வாய்திறந் தரற்றின மறைகள் நான்கொடும்
ஓய்வில்நல் லறமுமற் றுயிர்கள் யாவையும். 18

313 வலம்வரு மளவையின் மறுகி வான்முதல்
உலகமும் உயிர்களும் ஓல மிட்டன
அலம்வர லுற்றன அலறி ஐயவிச்
சலமிது தக்கில தென்னச் சாற்றின. 19

314 இந்திரன் தேவியர் முதல ஏழையர்
அந்தர வானினின் றரற்று கின்றவர்
செந்தளிர்க் கைகளாற் சேய ரிப்பெருஞ்
சுந்தரக் கண்களை எற்றித் துள்ளினார். 20

315 நடுங்கினர் நான்முகன் முதல நாயகர்
படங்குறைந் ததுபடி சுமந்த பாம்புவாய்
விடம்பரந் துளதென வெதும்பிற் றுலகு
இடந்திரிந் தனசுடர் கடல்க ளேங்கின. 21

316 கனத்தினாற் கடந்தபூண் நகில கைவளை
மனத்தினால் வாக்கினால் மறுவுற் றேனெனின்
சினத்தினாற் சுடுதியாற் றீச்செல் வாவென்றாள்
வனத்துழாய் கணவற்கும் வணக்கம் போக்கினாள். 22

---

312. ஓய்வில்—அழிவில்லாத.

313. மறுகி—பெருந்துன்பப்பட்டு. ஓலமிட்டன—கதறின. அலம்—மிக்க துன்பம். சலம்—கோபம்.

314. எற்றி—அடித்துக்கொண்டு. துள்ளினார்—துடித்தார்கள்.

315. படம் குறைந்தது—படம் ஒடுங்கிற்று. படி—பூமி. படி சுமந்த பாம்பு படங் குறைந்தது; (அதன்) வாய்விடம் பரந்துளது என உலகு வெதும்பிற்று. ஆல்—அசை. சுடர் இடந்திரிந்தன. உலகு—உலகிலுள்ள உயிர்கள். சுடர்—சூரியன் முதலிய கோள்கள். கடல்கள் ஏங்கின—'ஏங்காக் கிடக்கும் எறிகடல்' *(பால: 119.)*

316. கனம்—பாரம். கைவளை—சீதா பிராட்டி. மறு—களங்கம். சுடுதியால் தீயின் செல்வா. வனத்திலிருக்கும் துளசி மாலையை யணிந்த கணவன். வணக்கம் போக்கினாள்—வணக்கஞ் செய்தாள்.

317 நீந்தரும் புனலிடை நிவந்த தாமரை
ஏய்ந்தநன் கோயிலே எய்து வாளெனப்
பாய்ந்தனள் பாய்தலும் பாலின் பஞ்செனத்
தீய்ந்ததவ் வெரியவள் கற்பின் தீயினால் 23

318 அழுந்தினள் நங்கைமற் றங்கை யாற்சுமந்து
எழுந்தனன் அங்கிவெந் தெரியு மேனியான்
தொழுங்கரத் துணையினன் சுருதி ஞானத்தின்
கொழுந்தினைப் பூசலிட் டரற்றுங் கொள்கையான். 24

319 ஊடின சீற்றத்தால் உதிர்ந்த வேர்களும்
வாடின இல்லையால் உணர்ந்து மாறுண்டோ
பாடிய வண்டொடும் பனித்த தேனொடும்
சூடின மலர்கள்நீர் தோய்ந்த போன்றவால். 25

320 திரிந்தன உலகமுஞ் செவ்வன் நின்றன
பரிந்தவர் உயிரெலாம் பயந்த விர்ந்தன
அருந்ததி முதலிய மகளி ராடுதல்
புரிந்தனர் நாணமும் பொறையு நீங்கினார். 26

321 கனிந்துயர் கற்பெனுங் கடவுள் தீயினால்
நினைந்திலை என்வலி நீக்கி னாயென
அநிந்தனை அங்கிநீ அயர்வில் என்னையும்
முனிந்தனை யாமென முறையிட் டானரோ. 27

---

317. நிவந்த—ஓங்கியெழுந்த. பாலின் பஞ்சு—பால் போன்ற வெண்மையான பஞ்சு.

318. அழுந்தினள் நங்கையை—தண்ணீரில் மூழ்குவது போன்று தீயில் அழுந்தினவளாகிய பிராட்டியை. தொழும் துணைக்கரத்தினன். சுருதி—வேதங்கள். ஞானக்கொழுந்து—இராமபிரான். பூசல்—பேரொலி.

319. வேர்கள்—வியர்வை அரும்பு. பனித்த—துளிக்கின்ற.

320. திரிந்தன உலகம்—இடந்திரிந்த கோள் முதலியன (யுத்த: 315.) பரிந்தவர்—இரங்கியவர். பயந்தவிர்ந்தன—அச்சம் நீங்கப் பெற்றன. பொறை—அடக்கம்.

321. கனிந்து—கனிவுற்று: முதிர்ந்து. கற்பெனும் கடவுள் தீயினால் என் வலியை நீக்கினை. நினைந்திலை—இடைப்பிறவரல். அநிந்தன்—நிந்தைக்கு இடமில்லாத இராமபிரான். அங்கி—தீக்கடவுள்.

322 இன்னநோர் காலையின் இராமன் யாரைநீ
என்னைநீ இயம்பிய நெறியுள் தோன்றிஇப்
புன்மைசால் ஒருத்தியைச் சுடாது போற்றினாய்
அன்னதார் சொல்லவி நறைதி யாலென்றான். 28

323 அங்கியான் என்னைஇவ் வன்னை கற்பெனும்
பொங்குவெந் தீச்சுடப் பொறுக்கி லாமையால்
இங்கணைந் தேனுறும் இயற்கை நோக்கியும்
சங்கியா நிற்றியோ எவர்க்குஞ் சான்றுளாய். 29

324 வேட்பதும் மங்கையர் விலங்கி னாரெனிற்
கேட்பதும் பல்பொருட் கையங் கேடற
மீட்பதும் என்வயின் என்று மெய்ப்பொருள்
வாட்பெருந் தோளினாய் மறைகள் சொல்லுமால். 30

325 ஐயுறு பொருள்களை ஆசின் மாசொரீஇக்
கையுறு நெல்லியின் கனியிற் காட்டுமென்
மெய்யுறு கட்டுரை கேட்டு மீட்டியோ
பொய்யுறு மாருதி உரையும் போற்றலாய். 31

326 தேவரும் முனிவருந் திரிவ நிற்பவும்
மூவகை யுலகமுங் கண்கள் மோதிநின்று
ஆவெனல் கேட்கிலை அறத்தை நீக்கிவேறு
ஏவமென் றொருபொருள் யாண்டுக் கொண்டியோ. 32

327 பெய்யுமே மழைபுவி பிளப்ப தன்றியே
செய்யுமே பொறைஅறம் நெறியிற் செல்லுமே
உய்யுமே உலகிவள் உணர்வு சீறினால்
வையுமேன் மலர்மிசை அயனு மாயுமே. 33

---

322. அன்னது—அங்ஙனம் சுடாமற் போற்றியது.

323. உறும் இயற்கை—எனக்கு இப்படி நேர்ந்த தன்மை. நோக்கியும்—நேரே கண்டும். சங்கியாநிற்றியோ—சந்தேகம் கொள்வது தகுதியா!

324. வேட்பதும்—மணஞ் செய்வதும். கேடு அற—ஊறுபாடின்றி.

325. ஆசு—குற்றம். மாசு ஒரீஇ—குற்றத்தை நீக்கி. மீட்டியோ—மீட்டுக் கொள்வாயோ! போற்றலாய்—ஏற்றுக் கொள்ளாதவனே!

326. ஆ எனல்—'ஆ' என்று கதறுதல். ஏவம்—அதர்மம்.

327. இவள் உணர்வு சீறினால் உலகு உய்யுமே! (உய்யாது.) வையுமேல்—சபித்தால்.

328 பாடுறு பன்மொழி இனைய பன்னிநின்று
ஆடுறு தேவரோ டுலகம் ஆர்த்தெழச்
சூடுறு மேனிய அலரி கோதையை
மாடுறக் கொணர்ந்தனன் வள்ளல் கூறுவான். 34

329 அழிப்பில சான்றுநீ உலகுக் காதலால்
இழிப்பில சொல்லிநீ இவளை யாதுமோர்
பழிப்பிலள் என்றனை பிழையு மின்றினிக்
கழிப்பிலள் என்றனன் கருணை உள்ளத்தான். 35

---

328. பாடு—பெருமை. பன்னி நின்று—சொல்லி நின்று. சூடுறு மேனிய அலரி—முன்பு எரியும் மேனியன். இப்பொழுது வெப்பம் உள்ளே தாக்கிற்று. அலரி—அக்னி தேவன். மாடு—பக்கம்.

329. அழிப்பில சான்று—வேறொன்றினால் அழிக்க முடியாத சான்று. இழிப்பு இல—இகழ்ச்சி இல்லாதன. இனிப்பிழையும் இன்று. கழிப்பிலள் நீக்கத் தக்கவளல்லள்.

72. மூவரும் வானுலகினின்றும் வந்த தயரதனைக் கண்டு வணங்கல்.

சீதாபிராட்டியை ஏற்றுக்கொண்டபின், பிரமன் முதலிய கடவுளர் வந்து இராமபிரானது மெய்ம்மையான சுவரூபத்தை யுணர்த்திச் சென்றனர். பின்பு தயரதனைப் பூவுலகிற் சென்று தன் மகனைக்கண்டு துயர் நீங்கும்படி சிவபெருமான் ஏவ, அதன் படியே மண்ணுலகெய்திய மன்னவனைக்கண்டு அளவளாவிய வரலாறு இப்பகுதியிற் கூறப்படுகின்றது.

இராமாயணக் கதையில் நேர்ந்த குறைகளையெல்லாம் நிரப்புவது இப்பகுதி. இராமபிரானது உத்தம குணத்தின் உச்சியைக் காட்டும் நிகழ்ச்சி இதில் இடம் பெறுகின்றது. காடு நோக்கி நடந்தபொழுது தயரதனைக்கண்டு அவனடி வணங்கி விடை பெறாத குறை நீங்க, தயரதன் வானின்றிழிந்து வந்து மைந்தனைத் தழுவி அளவளாவினான். கைகேயி வரமெனும் கூரியவேல் நெஞ்சினின்றும் கழன்றது. சீதாபிராட்டி எரிபுகும்படி நேர்ந்ததையும்

சமாதானப்படுத்தி, அவள் அதைப்பற்றிச் சிறிதும் மனம் வருந்தாமையை யுணர்ந்து மகிழ்ந்தான். கைகேசியையும் பரதனையும் தயாதன் முன்பு விலக்கியமை—தயாதன் பெருமைக்கு ஒரு களங்கம் போல்வது—இராமபிரான் மனத்தை நெடுநாள் அறுத்துத்தின்றிட, அம்மன்னவனிடம் அன்னார் இருவரும் தாயும் தம்பியும் ஆம் வரம் பெற்றுக் குறை நீங்கினான். தயாதனும் பரவுமெய்யினுக்கு உயிரளித்து முன்பு புகழ் பெற்றவன், இப்பொழு உறுபுகழ் பெற்றவனானான். இங்ஙனம் இக்கதை நிகழ்ச்சியில் ஏற்பட்ட குறைகளெல்லாம் நிறைவெய்த, குணக்குன்றனைய, பிராட்டியுடன் கூடிய இராமபிரானை உயிரெலாம் வழுத்தி ஆனந்தமடைந்த வரலாற்றைக் கூறுவது இப்பகுதி.

[தெ. ப:—மீட்சிப் படலம் : 116—118, 121—123, 125—133.]

330 ஆதி யான்பணி யருள்பெற்ற அரசருக் கரசன்
காதன் மைந்தனைக் காணிய உவந்ததோர் கருத்தால்
பூத லத்திடைப் புக்கனன் புகுதலும் பொருவில்
வேத வேந்தனும் அவன்மலர்த் தாள்மிசை வீழ்ந்தான். 1

331 வீழ்ந்த மைந்தனை எடுத்துத்தன் விலங்க லாகத்தின்
ஆழ்ந்த மூத்திடத் தழுவினன் கண்ணின்நீ ராட்டி
வாழ்ந்த சிந்தையின் மனங்களுங் களிப்புற மன்னன்
போழ்ந்த துன்பங்கள் புறப்பட நின்றிவை புகன்றான். 2

332 அன்று கேகயன் மகள்கொண்ட வரமெனும் அயில்வேல்
இன்று காறுமென் னிதயத்தி னிடைநின்ற தென்னைக்

---

330. ஆதியான்—முதல்வனாகிய சிவபெருமான். அருள் பெற்ற—கட்டளையைப்பெற்ற. காணிய—காணும் பொருட்டு. பொரு இல்—ஒப்பு இல்லாத. வேத வேந்தன்—வேதமுதல்வனாகிய இராமபிரான்.

331. விலங்கல் ஆகம்—மலைபோன்ற மார்பில். வாழ்ந்த சிந்தையின்—முன்பு உற்ற குறைகளுந் தீர்ந்து வாழ்ந்தோம் என்ற சிந்தனையினால். மனங்கள்—பலவகைப்பட்ட களிப்பினால் பன்மை. போழ்ந்த துன்பங்கள் புறப்பட—அதுவரையில் நெஞ்சைப் பிளந்த துன்பங்கள் நீங்கும்படி.

332. அயில்வேல்—கூரியவேல். என்னைக் கொன்றும் நீங்கலது—என்னுயிரைக் கொன்றபின்பும் என்னை விடாமற் பற்றி நின்றது. குலப்பூண்—சிறந்த ஆபரணம். மன்றல் ஆகம்—இயல்பாகவே வாசனை பொருந்திய மார்பு.

கொன்று நீங்கல திப்பொழு தகன்றதுன் குலப்பூண்
மன்ற லாகமாங் காந்தமா மணியின்று வாங்க. 3

333 என்று மைந்தனை எடுத்தெடுத் திறுகுறத் தழுவிக்
குன்று போன்றுள தோளினன் சீதையைக் குறுகத்
தன்று ணைக்கழல் வணங்கலுங் கருணையால் தழுவி
நின்று மற்றிவை நிகழ்த்தினன் நிகழ்த்தரும் புகழோன். 4

334 நங்கை மற்றுநின் கற்பினை உலகுக்கு நாட்ட
அங்கி புக்கிடென் றுணர்த்திய அதுமனத் தடையேல்
சங்கை யுற்றவர் பெறுவது முண்டது சரதம்
கங்கை நாடுடைக் கணவனை முனிவுறக் கருதேல். 5

335 பொன்னைத் தீயிடைப் பெய்வதப் பொன்னுடைத் தூய்மை
தன்னைக் காட்டுதற் கென்பது மனக்கொளல் தகுதி
உன்னைக் காட்டினன் கற்பினுக் கரசியென் றுலகில்
பின்னைக் காட்டுவ தரியதென் றெண்ணியிப் பெரியோன். 6

336 என்னச் சொல்லியவ் வேந்திழை திருமனத் தியாதும்
உன்னச் செய்வதோர் முனிவின்மை மனங்கொளா
உவந்தான்
பின்னைச் செம்மல்அவ் விளவலை உள்ளன்பு பிணிப்பத்
தன்னைத் தானெனத் தழுவினன் கண்கள்நீர் ததும்ப. 7

மார்பாகிய காந்தமுள்ள மணி (உன்னைத் தழுவிய பொழுது) வரமென்னும் அயில்வேலை வாங்கியதால், அஃது என் நெஞ்சைவிட்டு இன்று நீங்கிற்று. (அயோத்தி:36.)

333. எடுத்தெடுத்து—பன்முறை எடுத்து.

334. அங்கி—நெருப்பு. அது மனத்தடையேல்—அதனை மனத்திற் கொள்ளாதே. சந்தேகமுற்றவர் அது தெளியப் பெறுதலும் உலகியலில் உண்டு; அது சத்தியஞ் செய்தல். முனிவுறக் கருதேல்—சீற்றங்கொள்ள நினையாதே.

335. பெய்வது—இடுவது.

336. யாதும் உன்னச் செய்வதோர் முனிவின்மை மனங்கொளா—தீக் குளித்தது பற்றி ஒரு சிறிதேனும் மனத்திலே நினைத்தலால் வரக்கூடிய கோபம் ஒரு சிறிதும் இன்மையை அறிந்து. தன்னைத் தான் எனத் தழுவினன்—இரண்டு உடம்பு என்ற வேறுபாடு இன்றித் தழுவினன்.

337 கங்க ணீர்ப்பெருந் தாரைமற் றவன்சடைக் கற்றை
மண்ணின் நீத்தமொத் திழிதரத் தழீஇநின்று மைந்த
எண்ணின் நீக்கரும் பிறவியும் என்நெஞ்சில் நிறந்த
புண்ணும் நீக்கினை உமையனைத் தொடர்ந்துடன்
போந்தாய். 8

338 புரந்த ரன்பெரும் பகைஞனைப் போர்வென்ற உன்றன்
பரந்து யர்ந்ததோ ளாற்றலே தேவரும் பிறரும்
நிரந்த ரம்புகல் கின்றது நீஇந்த உலகின்
அரந்தை யாம்பகை துடைத்தற நிறுத்தினை ஐய. 9

339 என்று பின்னரும் இராமனை யானுனக் கீவது
ஒன்று கூறுதி உயர்குணத் தோய்என உனையான்
சென்று வானிடைக் கண்டிடர் தீர்வெனென் றிருந்தேன்
இன்று காணப்பெற் றேனினிப் பெறுவதென் என்றான். 10

340 ஆயி னும்உனக் கமைந்ததொன் றுரையென அழகன்
தீய ளென்றுநீ துறந்தஎன் தெய்வமும் மகனும்
தாயும் தம்பியு மாம்வரந் தருகெனத் தாழ்ந்தான்
வாய்தி றந்தெழுந் தார்த்தன உயிரெலாம் வழுத்தி. 11

341 வரத கேளெனத் தயரதன் உரைசெய்வான் மறுவில்
பரதன் அன்னது பெறுகதான் முடியினைப் பறித்திவ்

---

337. சடைக்கற்றை—சடைக்கற்றையினின்றும். மண்ணுதல்—கழுவுதல்; ஈண்டு, நீராட்டம். மண்ணின் நீத்தம் ஒத்து—மஞ்சனமாட்டிய நீரை ஒத்து. எனக்குள்ள கணக்கில்லாத வேறு வகையில் தவிர்க்க முடியாத பிறவிகளை நீக்கினாய்; என் மனத்திலே மிகுந்த புண்ணையும் நீக்கினாய். உமையன்—தமையன்.

338. புரந்தரன்—இந்திரன். அவன் பகைஞன்—இந்திரசித்து. நிரந்தரம்—எப்பொழுதும். அரந்தை—துன்பம்.

339. உனக்கு ஈவது ஒன்று—உனக்கு யான் அளிக்கத்தக்க வரம். இடர் தீர்வென்—துன்பம் நீங்குவேன்.

340. தீயள் என்று நீ துறந்த என் தெய்வமும் மகனும் தாயும் தம்பியும் ஆம் வரந்தருக—வரம் பெறுமுன் கைகேசியை அன்னை என்றும் பரதனைத் தம்பி என்றும் குறித்தல் ஒண்ணாமையின் 'என் தெய்வமும் மகனும்' என்று குறித்தான். தாழ்ந்தான்—வணங்கினான். ஆர்த்தன—இராமபிரானது அருங்குணத்தில் ஈடுபட்டு ஆரவாரித்தன.

341. வரத—வரங்களைத் தருகின்றவனே! மறு இல்—குற்றமில்லாத.

விரத வேடமற் றுதவிய பாவிமேல் விளிவு
சரத நீங்கல நாமென்றான் தழீஇயனை தளர. 12

342 ஊன்பி ழைக்கிலா உயிர்நெடி தளிக்குநீ ளரசை
வான்பி ழைக்கிது முதலெனாது ஆள்வுற மதித்து
யான்பி ழைத்தலல் லால்எனை ஈன்றஎம் பிராட்டி
நான்பி ழைத்ததுண் டோஎன்றான் அவன்சலந்
தவிர்ந்தான். 13

343 எவ்வ ரங்களுங் கடந்தவன் அப்பொரு ளிசைப்பத்
தெவ்வ ரம்பறு கானிடைச் செலுத்தி னாட்கிந்த
அவ்வ ரங்களும் இரண்டவை ஆற்றினாற் கிந்த
இவ்வ ரங்களும் இரண்டென்றார் தேவரு மிரங்கி. 14

344 வரமி ரண்டளித் தழகனை இளவலை மலர்மேல்
விரவு பொன்னினை மண்ணிடை நிறுத்தி விண்ணிடையே
உரவு மானமீ தேகினன் உம்பரும் உலகும்
பரவு மெய்யினுக் குயிரளித் துறுபுகழ் படைத்தோன். 15

முடி பறித்து—வாய்புகு சோற்றைப் பறிப்பது போன்று முடிபுனைவைத் தடுத்து. விளிவு—கோபம்.

342. ஊன் பிழைக்கிலா உயிர்—உடலோடு கூடிய உயிர்களை. நெடிது அளிக்கும் நீள் அரசை—நன்கு பாதுகாக்கும் பொறுப்புள்ள அரசாட்சியை. வான் பிழைக்கு இது முதல் எனாது—பெரிய குற்றங்களுக்கெல்லாம் இதுவே மூலமாகும் என்றுணராமல். ஆள்வுற மதித்து—ஆளுதற்கு எண்ணி. சலம் தவிர்ந்தனன்—கோபம் நீங்கினன்.

343. எவ்வரங்களுங் கடந்தவன்—இராமபிரான். அவை ஆற்றினாற்கு—அவ்வரங்களின்படியே நடந்தவனுக்கு. இரங்கி—வியந்து.

344. உரவு மானம்—வலிமை பொருந்திய விமானம். பரவுமெய்—சிறப்பித்துக் கூறுகின்ற மெய்ம்மை. உறுபுகழ்—மிக்க புகழ்.

73. எரிபுகும் பரதனை அனுமன் சந்தித்தல்.

பரத்துவாச முனிவன் ஆச்சிரமத்தில் தங்க நேர்ந்த இராமபிரான் அனுமனைத் தன் கணையாழியுடன் பரதனிடம் அனுப்பினான். அனுமனும் வான் வழியே எழுந்து சென்று விரைவில் பரதனிருக்குமிடத்தை அணுகினான். அவன் வந்து சேர்வதற்

கிடையில் பரதன் பலவாறு சிந்தித்து, இராமபிரான் குறிப்பிட்ட நாளில் வாராமையால் எரிபுகுவதென்று தீர்மானித்து, எரி யமைக்கும்படி தன் தம்பிக்குக் கட்டளையிட்டான். அதைக் கேட்ட கோசலை ஓடிப்போய்ப் பரதனைப் பற்றிக் கொண்டு அவனைத் தடுக்க முயன்றாள். அவள் சொல்லையுங் கேளாமல் தீயை வலம் வருகையில் அனுமனும் வந்துற்றனன். வந்தவன் இராமபிரான் வருகை கூறி எரியை அவித்து மோதிரத்தையுங் காட்டினன். அதைப்பெற்ற பரதன் ஆனந்த பரவசனானன். இந்த வரலாறு இப்பாடத்திற் கூறப்படுகின்றது.

இப்பகுதியில் பரதன் பதினாலாண்டு அனுபவித்த அளவு கடந்த துயரம் எல்லை கூற ஒண்ணாத பேரா ஆனந்தமாக மாறு வதை ஆசிரியர் மிகச் சீரிய முறையிற் கூறுகின்றார். இதற்கு ஒப்பாக இந்நூலிற் காணப்படுவது சீதாபிராட்டியின் வளர்ந்த பெருந்துயரம் கணையாழியைப் பெற்றதும் பெரிய இன்பமாக மாறிய நிகழ்ச்சியேயாம். இவ்விருவரளவில் நேர்ந்த நிலை மாற்றம் தன்மையளவில் ஒன்றேயாயினும் வெவ்வேறு வகையில் திறம்பட விரித்துக் கூறப்பட்டன. ஒரே பொருளைத் திரும்ப வுங் கூறுமிடத்து, வெவ்வேறு நயம்படக் கூறுந்திறமை கற்பக மனைய சொற்பொருள் நலங்கனிந்த உத்தமக் கவிகளுக்கே உரி யது. இப்பகுதியின் ஈற்றிலுள்ள எட்டுக் கவிகளும் கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பர் கவித் திறமைக்குச் சீரிய எடுத்துக் காட் டாகும்.

சத்துருக்கனைப் பற்றிய செய்தி இடம்பெறும் ஒரே சந் தர்ப்பம் இப்பகுதியில் வந்துள்ளது. அதில் அவனுடைய தோற்றம், அழகு, உணர்ச்சி, குணம் முதலிய யாவும் சீரிய முறையில் அமைந்துள்ளன.

பதினான்கு ஆண்டு கழிந்த பின்பு கௌசலையின் நிலைமை— நெடுவேணி புறத்தசைபத் தள்ளாடும் மேனியும், அவளது ஞானங்கனிந்த வேற்றுமை மாற்றிய மறுகில் அன்பும், தூய உள்ளத்துணர்ச்சியும் கண்முன்னே நிறுத்தப்படுகின்றன.

[தே. ப:—மீட்சிப் படலம் : 205—253.]

345 நந்தி யம்பதி யின்நலை நாள்தொறுஞ்
சந்தி யின்றி நிரந்தரந் தம்முனர்
பந்தி யங்கழற் பாதம் அருச்சியா
இந்தி யங்களை வென்றிருந் தானரோ. 1

346 துன்பு ருக்கவுஞ் சுற்றி உருக்கொணு
என்பு ருக்குந் தகைமைய திட்டதாய்
முன்பு ருக்கொண் டொருவழி முற்றுரு
அன்பு ருக்கொண்ட தாமென லாகுவான். 2

347 நினைக்க வுந்தடங் கண்ணினை நீர்வர
இனைத்த தண்டலை நாட்டிருந் தேயுமக்
கனைத்த கந்தமுங் காயுங் கனிகளும்
வனத்த வல்ல வருந்தலில் வாழ்க்கையான். 3

348 நோக்கில் தென்திசை அல்லது நோக்குறுன்
ஏக்குற் றேக்குற் றிரவி குலத்துளான்
வாக்கிற் பொய்யான் வரும்வரு மென்றுயிர்
போக்கிப் போக்கி உழக்கும் பொருமலான். 4

349 உண்ணு நீர்க்கும் உயிர்க்கும் உயிரவன்
எண்ணுங் கீர்த்தி இராமன் திருமுடி

---

345. நந்தியம்பதியின் கண்ணே. சந்தி இன்றி நிரந்தரம்—பூசனைக்குரிய மூன்று சந்தியா காலங்களில் மட்டும் என்றில்லாமல் எப்பொழுதும். பந்தி—ஒழுங்கான. இந்தியம்—ஐம்பொறிகள்.

346. துன்பு சுற்றி உருக்கவும்—இராமபிரானைப் பிரிந்த துன்பம் நான்கு பக்கமும் சுற்றி வெம்மையைச் செய்தலால். உருக்கொணு என்பு உருக்குந் தகைமையதிட்டதாய்—உருக்க முடியாத எலும்பும் உருக்கப்படுந் தன்மையை இடப்பெற்றதாகி. முன்பு ஒரு வழி உருக்கொண்டு முற்றுரு அன்பு—முன்பு எந்த வழியிலும் ஓர் உருவங் கொள்ளுதலாகிய தன்மை நிரம்பாத அன்பு; உருக்கொண்ட தென்னும்படி ஆகின்றவன்.

347. நினைக்கவும்—இராமபிரானை நினைத்தவுடனேயே. இனைத்த தண்டலை நாடு—கூட்டமாக நெருங்கிய சோலைகளையுடைய நாடு. கனைத்த கந்தம்—பருத்த கிழங்கு. வனத்த அல்ல—வனத்தில் விளைவன அல்லாதன.

348. ஏக்குற்று ஏக்குற்று—தென்திசை நோக்குந் தோறும் இராமபிரான் வாராமையால் ஏக்கமுற்று. உயிர் போக்கிப் போக்கி—ஒவ்வொரு முறையும் உயிர் போவது போலப் பெருமூச்சு விட்டு. வருந்துகின்ற பொருமலையுடையவன். பொருமுதல்—கேவுதல்.

349. உண்ணும் நீர்க்கும் உயிர் அவன்; உயிர்க்கும் உயிர் அவன்—எல்லா உயிர்களும் தரித்திருப்பதற்குக் காரணமான பருகு நீருக்கும் அவன்

மன்னு நீர்க்கு வரம்புகண் டாலன்றிக்
கண்ணின் நீர்க்கோர் கரையெங்குங் காண்கிலான். 5

350 அனைய னாய பரதன் அலங்கலிற்
புனையுந் நம்முனார் பாதுகைப் பூசனை
நினையுங் காலை நினைந்தன னாமரோ
மனையின் வந்தவன் எய்த மதித்தநாள். 6

351 யாண்டு வந்திங் கிருக்குமென் றெண்ணினான்
மாண்ட சோதிட வாய்மைப் புலவரை
ஈண்டுக் கூய்த்தரு கென்னவந் தெய்தினார்
ஆண்ட கைக்கின்று அறுதியென் றாரரோ. 7

352 என்ற போதத் திராமன் வனத்திடைச்
சென்ற போதத்த தவ்வுரை செல்வத்தை
வென்ற போதத்த வீரனும் வீழ்ந்தனன்
கொன்ற போதத் துயிர்ப்புக் குறைந்துளான். 8

இன்றியமையாதவன்: அதைப் போலவே ஆத்மாவுக்கும் தலைவன். என்னும்—யாவரும் நன்கு மதிக்கும். மண்ணும்—கழுவும்; அபிடேகஞ் செய்யும். நீர்க்கு வரம்பு—இராமபிரான் தலையில் அபிடேகஞ் செய்தலாகிய வரம்பு. கரை—முடிவெல்லை. இராமபிரான் முடிபுனைதலைக் கண்டாலன்றிக் கண்ணீர் அறாதவன்.

350. அலங்கல்—மாலை. அலங்கலினாலே புனையும் பாதுகை. மதித்த நாள்—குறிப்பிட்ட நாள்.

351. யாண்டு—எப்பொழுது. இறுக்கும்—சேர்வான். மாண்ட—மாட்சிமைப்பட்ட. வாய்மைப்புலவர்—உள்ளபடி கூறவல்ல புலவர். கூய்த் தருக—அழைத்து வருக. அறுதி—பதினாலாண்டின் முடிவு.

352. என்று சோதிடர் கூறிய பொழுது. இராமன் வனத்திடை சென்ற போதத்தது அவ்வுரை—இராமன் வனஞ் சென்ற பொழுதைய நிலைமையை உண்டாக்கிற்று 'இன்று அறுதி' என்ற சொல். இராமன் வனஞ் சென்றான் என்று கூறக் கேட்ட பொழுது அடைந்த துன்பத்தை இப்பொழுது அடைந்தான். செல்வத்தை வென்ற போதத்த வீரனும்—பொருளில் உள்ள ஆசையை வென்ற மனத்திண்மையுடைய வீரனாகிய பரதனும். வீழ்ந்தனன்—அறிவினாற் சிந்திக்கமாட்டாதவனாய்க் கீழே விழுந்தான். தன்னைக் கொன்றபோது மூச்சு ஒடுங்குவது போன்று உயிர்ப்புக் குறைந்த நிலையினை அடைந்த பரதன்.

353 மீட்டெ ழுந்து விரிந்தசெந் தாமரைக்
காட்டை வென்றெழு கண்கலு ழிப்புனல்
ஓட்ட உள்ளம் உயிரினை ஊசனின்று
ஆட்ட வும்மவ லத்தழிந் தானரோ. 9

354 எனக்கி யம்பிய நாளுமென் இன்னலுந்
தனைப்ப யந்தவள் நேயமுந் தாங்கியவ்
வனத்து வைகல்செய் யான்வந் நடுத்ததோர்
வினைக்கொ டும்பகை உண்டென விம்மினான். 10

355 மூவ கைத்திரு மூர்த்திய ராயினும்
பூவ கத்தில் விசும்பிற் புறத்தினில்
ஏவர் கிற்பர் எதிர்நிற்க என்னுடைச்
சேவ கத்தென ஐயமுந் தேறினான். 11

356 என்னை இன்னும் அரசியல் இச்சையான்
அன்ன னாகின் அவனது கொள்கவென்று
உன்னி னான்கொல் உறுவது நோக்கினான்
இன்ன தேநலன் என்றிருந் தானரோ. 12

357 அனைத்தி லங்கொன் றாயினு மாகுக
வனத்தி ருக்கஇவ் வையகம் புகுதுக

---

353. மீட்டு எழுந்து—ஒடுங்கிய மூச்சு மீண்டபின் எழுந்து. கண் கலுழிப் புனல் ஓட்ட—கண்கள் கலங்கிய நீரைச் சொரிய. உள்ளம் உயிரினை ஊசல் நின்று ஆட்டவும்—மனம் உயிரை ஊசலாட்டவும். அவலத்து அழிந்தனன்—துன்பத்தினால் மனமழிந்தான். அரோ—அசை.

354. தாங்கி—(நாள்) கடந்து; (இன்னல்) பொறுத்து; (நேயம்) பொருட்படுத்தாது: என முறையே கொள்க. இராமபிரான் வாராமைக்குக் காரணம் ஏதோ பகைவரால் நேர்ந்த துன்பம் என்று நினைந்து விம்மினான்.

355. அங்ஙனம் ஆக ஒண்ணாது என்று மீண்டும் சிந்தித்து வேறு முடிவிற்கு வருகின்றான். பூவகத்தில்—பூமியில். விசும்பில்—வானுலகில். புறத்தினில்—பாதாளத்தில். கிற்பவர் ஏவர்—அவனை ஊறு செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவர் யாவர் உளர். எதிர் நிற்க—அவனோடு சிறிது பொழுதேனும் எதிர்த்து நிற்கவேனும் ஆற்றல் படைத்தவர் உளரோ! சேவகம்—வீரம். ஐயம்—வினைக் கொடும்பகை பற்றிய ஐயம்.

356. உறுவது—இனிச் செயற்பாலது. இன்னதே நலன்—இப்படியே அவரவர் இருந்தது போன்றிருப்பதே நல்லது.

357. அனைத்தில்—அவற்றுள். அங்கு ஒன்று ஆயினும் ஆகுக—முதலில் யான் ஐயுற்றபடியே வாராமைக்குக் காரணம் வினைக்கொடும் பகையே

நினைந்தி ருந்து துயர முழக்கிலேன்
மனத்து மாசுஎன் உயிரொடும் வாங்குவேன். 13

358 என்னப் பன்னி இளவலை என்னுழைத்
துன்னச் சொல்லுதிர் என்றலுந் தூதர்போய்
உன்னைக் கூயினன் உம்முன் எனமுனம்
முன்னர்ச் சென்றனன் மூவர்க்கும் பின்னுளான். 14

359 தொழுது நின்றநன் தம்பியைத் தோய்கணீர்
எழுது மார்பத் திறுகத் தழுவினான்
அழுது வேண்டுவ துண்டைய அவ்வரம்
பழுதி லாமையி னால்தரற் பாற்றென்றான். 15

360 என்ன தாகுங்கொல் அவ்வரம் என்றியேல்
சொன்ன நாளில் இராகவன் தோன்றிலன்
மின்னு தீயிடை யானினி விடுவன்
மன்ன னாதியென் சொல்லை மறாதென்றான். 16

361 கேட்ட தோன்றல் கிளர்நடக் கைகளால்
தோட்ட நன்செவி பொத்தித் துணுக்குறு
ஊட்டு நஞ்சமுண் டானெனத் துயங்கினான்
நாட்ட மும்மன முந்நடுங் கா நின்றான். 17

யாயினும் ஆகுக. வனத்து இருக்க—உறுவது நோக்கி இன்னதே நலன் என்று வனத்து இருக்கினும் இருக்க. இவ்வையகம் புகுதுக—அன்றிப் பின்பு தன் எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டு இந்நாடு புகுதுக. நினைந்திருந்து—இதுபற்றிக் கவலையோடு நினைத்தபடி இருந்து. மனத்து மாசு—என் மனத்திலுள்ள துன்பத்தை. வாங்குவேன்.—நீக்கிக்கொள்வேன்.

358. இதுவரையிற் கூறியன பரதன் தன்னுள் ஆராய்ந்தவை; இது முதல் எட்டுக்கவிகள் அவன் சத்துருக்கனுடன் பேசி முடிவு செய்தலைக் கூறும்.

பன்னி-பலவாறு சொல்லி. துன்னச் சொல்லுதிர்-வரும்படி சொல்லுதிர்.

359. தோய் கண் நீர்—நிறைந்த கண்ணீர். எழுது—வழிந்த. தழுவினான்—தழுவினனாகி. பழுதிலாமையால்—கேட்ட வரம் பழுதுறாதபடி.

360. தீயிடை விடுவன்—தீயில் விழுந்து இறப்பேன்.

361. தோன்றல்—சத்துருக்கன். கிளர்—பெரிய. தோட்ட—பரதன் கூறிய சொல்லால் துளைக்கப்பட்ட. துணுக்குறு—துணுக்குற்று. ஊட்டு—வலிந்து உண்பிக்கும். உயங்கினான்—வருந்தினான். நாட்டமும் மனமும் நடுங்கா நின்றான்—நஞ்சுண்டவர் போன்று பார்வை குலைந்து கண் செருகிற்று; இதய ஓட்டமும் நடுக்கமுற்றது.

362 விழுந்து மேக்குயர் விம்மலன் வெய்துயிர்த்து
எழுந்து நானுனக் கென்ன பிழைத்துளேன்
அழுந்து துன்பத்தி னுயென் ஈரற்றினுன்
கொழுந்து விட்டு நிமிர்கின்ற சீற்றத்தான். 18

வேறு.

363 கானுள நிலமகளைக் கைவிட்டுப்
போவானைக் காத்துப் பின்பு
போனுனும் ஒருதம்பி போனவர்கள்
வருமவதி போயிற் றென்று
ஆறுத உயிர்விடவென் றமைவானும்
ஒருதம்பி அயலே நாணுது
யானுமிவ் அரசாள்வென் என்னே இவ்
அரசாட்சி இனிதே அம்மா. 19

364 மன்னிற்பின் வளநகரம் புக்கிருந்து
வாழ்ந்தானே பரதன் என்னும்
சொன்னிற்கும் என்றஞ்சிப் புறத்திருந்தும்
அருந்தவமே தொடங்கி னுயே

---

362. விழுந்து—பின்பு அறிவு கலங்கிக் கீழே விழுந்தான்; அப்படி விழுந்து. மேக்குயர் விம்மலன்—மேன் மேல் எழுகின்ற விம்மலை யுடையவனுய். அழுந்து துன்பத்தினுய்—உன்னுடைய பெரிய துன்பத்தில் அழுந்தியபடியால் என் நிலைமையை மறந்தாய் போலும். கொழுந்து விட்டு நிமிர்கின்ற சீற்றத்தான்—அவனுடைய கோபக்கனல் கொழுந்துவிட்டு எரியும் நிலைமையை அடைந்தது.

363. பின்புபோனுன்—பின்னே சென்றவன்; இலக்குவன். அவதி—கால எல்லை. ஆறுத உயிர்—துன்பத்தைப் பொறுக்க இயலாத உயிர். தனக்குப் பக்கத்திலே இருக்கும் யான் மட்டும் நாணமின்றி இவ்வரசாள்வேனும்; அப்படி இந்த அரசாட்சியில் என்ன இன்பம் நிறைந்திருக்கின்றது. அம்மா—இதுவும் ஒரு நூதனமன்றே!

364. மன்னிற் பின்—இராமன் வனஞ் சென்ற பின்பு. சொல் நிற்கும் என்று. சொல்—அபகீர்த்தி. புறத்திருந்தும்—அயோத்தியிற் கால் வையாமல் புறத்ததாகிய இடத்தில் இருந்ததோடு அமையாமல். என்னின் பின் இவன் உளனும் என்றே—எனக்குப்பின் இவன் உயிர் வாழ்வான் என்று கருதி. உன் அடிமை உனக்கிருந்த தேனும்—உன் அடிமையாகிய என் விஷயத்தில்

என்னிற்பின் இவனுளனும் என்றேயுன்
அடிமையுனக் கிருந்த தேனும்
உன்னிற்பின் இருந்ததுவும் ஒருகுடைக்கீழ்
இருப்பதுவும் ஒக்கும் என்றான். 20

365 முத்துருக்கொண் டமைந்தனைய முழுவெள்ளிக்
கொழுநிறத்து முளரிச் செங்கண்
சத்துருக்கன் அஃதுரைப்ப அவனிங்குத்
தாழ்க்கின்ற தன்மை யானிங்கு
ஒத்திருக்க லாலன்றே உலந்தாற்பின்
இவ்வுலகை உலைய வொட்டான்
அத்திருக்கும் கெடுமுடனே புகுந்தாளும்
அரசெரிபோய் அமைக்க என்றான். 21

366 அப்பொழுதின் இவ்வுரைசென்று அயோத்தியினின்
இசைத்தலுமே அரியை ஈன்ற
ஒப்பெழுத வொண்ணாத கற்புடையாள்
வயிறுபுடைத் தலமந் தேங்கி
இப்பொழுதே உலகிறக்கும் யாக்கையினை
முடித்தொழிந்தால் மகனே என்னா
வெப்பெழுதி னாலன்ன மெலிவுடையாள்
கடிதோடி விலக்க வந்தாள். 22

உனக்கு எண்ணம் இருந்த பொழுதிலும். உனக்குப்பின் ஒரு கணம் உயிரோடு இருந்தேனேயாகின் அதுவே நீண்டகாலம் அரசாட்சிசெய்வதற்குச் சமமாகும்.

365. முத்துரு—முத்தினது உருவம். முளரி—தாமரை. ஒத்திருக்கல்—உடன்பட்டிருத்தல். உலந்தால்—இறந்தால். உலையவொட்டான்—அலைய விடான். திருக்கு—மாறுபாடு.

366. இதுமுதல் மூன்று செய்யுட்கள் பரதன் செயலை யறிந்த கோசலை துன்பப்பட்டுச் செய்தவற்றைக் கூறும்.

இவ்வுரை—'எரியமைக்க' என்னும் உரை. இசைத்தலும்—கூறப்படுதலும். அரியை—இராமபிரானை. ஒப்பு எழுத வொண்ணாத—ஒப்புக்கூற முடியாத. புடைத்து—அடித்து. அலமந்து—வருந்தி. என்னா—என்று சொல்லிக்கொண்டே. இராமனைப் பிரிந்த மனவெம்மை (ஈது என) எழுதினாற் போன்ற மெலிந்த சரீரத்தையுடைய கோசலை. கடிதோடி—விரைவாக ஓடி.

367 மந்திரியர் தந்திரியர் வளநகரத்
தவர்மறையோர் மற்றுஞ் சுற்றச்
சுந்தரியர் எனைப்பலருங் கைதலையிற்
பெய்திரங்கித் தொடர்ந்து செல்ல
இந்திரனே முதலாய இமையவரும்
முனிவரரும் இறைஞ்சி ஏத்த
அந்தரமங் கையர்வணங்க அழுதரற்றிப்
பரதனைவந் தடைந்தா ளன்றே. 23

368 எரியமைத்த மயானத்தை எய்துகின்ற
காதலனை இடையே வந்து
விரியமைத்த நெடுவேணி புறத்தசைந்து
வீழ்ந்தொசிய மேனி தள்ளச்
சொரிவமைப்ப நரிதாய மழைக்கண்ணுள்
தொடருதலுந் துனுக்க மெய்தாப்
பரிவமைந்த திருமனத்தான் அடிதொழுதான்
அவள்புகுந்து பற்றிக் கொண்டாள். 24

வேறு

369 மன்னி ழைத்ததும் மைந்தன் இழைத்ததும்
முன்னி ழைத்த விதியின் முயற்சியால்
பின்னி ழைத்ததும் எண்ணிலப் பெற்றியால்
என்னி ழைத்தனை என்மக னேஎன்ருள். 25

---

367. தந்திரியர்—சேனைத் தலைவர். சுற்ற—புடை சூழ. கை தலையிற் பெய்து—துன்பத்தினுல் கைகளைத் தலையிலே வைத்து. அந்தர மங்கையர்—வானுலகிலுள்ள தேவ மங்கையர். அழுதரற்றி—அழுதும் அரற்றியும்.

368. மயானத்தை எய்துகின்ற காதலன்—இவள் செய்தி கேள்விப் பட்டுச் செல்வதற்கிடையில் சத்துருக்கன் எரியமைக்க, பரதன் அவ்விடம் குறுகிவிட்டான். இடையே—வழியிடையே. விரியமைத்த நெடுவேணி—ஓடிவரும் வேகத்தால் தானுகவே முடிப்புக்குலைந்து நீண்ட சடைமுடி அவிழ்ந்தது. மேனி தள்ள—சரீரம் தள்ளாட. சொரிகின்ற நீரை மட்டுப்படுத்த முடியாத மேகம் போற் பொழிகின்ற கண்ணிணையுடையவள். தொடருதலும்—தொடர்ந்து பின் செல்லுதலும். பரிவு—அன்பு. புகுந்து—நெருங்கி.

369. இதுமுதல் ஏழு கவிகள் கோசலையின் கூற்று.

மன்—தயரதன். மைந்தன்-இராமன்......இழைத்ததும்.........இழைத்ததும் விதியின் முயற்சியால் (ஆயின); பின் இழைத்ததும் எண்ணில் அப்பெற்றியால் (ஆயது); பின்பு இராமன் வரத் தாமதித்ததும் அத்தன்மையினுலேயே ஆயிற்று. என் இழைத்தனை—இவ்வளவு துன்பங்களுக்கு மேலாக நீயும் என்ன காரியஞ் செய்யத் துணிந்தாய்.?

370 நீயிது எண்ணிலை யேல்நெடு நாடெரி
பாயும் மன்னரும் சேனையும் பாயுமால்
தாயர் எம்மனை வன்று தனியறம்
நீயின் வீழும் உலகுந் திரியுமால். 26

371 தரும நீதியின் தற்பய னாவதுன்
கரும மேயன்றிக் கண்டிலங் கண்களால்
அருமை ஒன்றும் உணர்ந்திலை ஐயநின்
பெருமை ஊழி திரியினும் பேருமோ. 27

372 எண்ணில் கோடி இராமர்கள் என்னினும்
அண்ணல் நின்னரு ளுக்கரு காவரோ
புண்ணி யம்மெனும் நின்னுயிர் போயினால்
மண்ணும் வானும் உயிர்களும் வாழுமோ. 28

373 இன்று வந்தில னேயெனில் நாளையே
ஒன்றும் வந்துனை யுன்னி யுரைத்தசொல்
பின்று மென்றுண ரேற்பிழைத் தானெனில்
பொன்றுந் தன்மை புகுந்தது போயென்றாள். 29

374 ஒருவன் மாண்டனன் என்றுகொண்டு ஊழிவாழ்
பெருநி லத்துப் பெறலரும் இன்னுயிர்க்
கருவும் மாண்டறக் காணுதி யோகலைத்
தரும நீயல தில்லெனுந் தன்மையாய். 30

---

370 திரியும்—நிலைகலங்கும்.

371. தற்பயன்—தானாக விளைந்த பயன்; அதன் சாரம். உன் அருமையைச் சிறிதும் உணர்ந்தாயல்லை.

372. அருளுக்கு—கனிந்த அன்பிற்கு. அருகாவரோ—பக்கத்திலும் வரத்தகுதி யுடையவராவரோ! ஓரளவேனும் ஒப்பாவரோ!

373. ஒன்றும்—வந்து சேருவான். உன்னி—ஆலோசித்து. பின்றும்—பிற்படுவான்; நிறை வேற்றமாட்டான். உணரேல்—நினையாதே. பிழைத்தான் எனில் பொன்றுந் தன்மை புகுந்தது போய்—அப்படி அவன் நாளைய தினமும் வாராதொழியின் இறக்கும் நிலைமை வந்துவிட்டது என்று கருதலாம்.

374. மாண்டு அறக் காணுதியோ—மறுபடி முளைத்தற்கு இடமின்றி முற்றாக நசிக்கும்படி செய்வாயோ! கலைத்தருமம்—கலை நூல்கள் கூறும் தருமம்.

375 இறக்கை யுஞ்சில ரேகலும் மோகத்தால்
பிறக்கை யுங்கட னென்றுபின் பாசத்தை
மறக்கை காண்மக னேவலி யாவது
துறக்கை தானுமென் றுள்மனந் தூய்மையாள். 31

376 மைந்தன் என்னை மறுத்துரைத் தானெனல்
எந்தை மெய்ம்மையும் இக்குலச் செய்கையும்
நைந்து போக உயிர்நிலை நச்சிலேன்
முந்து செய்த சபதம் முடிப்பனால் 32

377 யானும் மெய்யினுக் கின்னுயி ரீந்துபோய்
வானு ளெய்திய மன்னவன் மைந்தனால்
கானு ளெய்திய காகுத்தற் கேகடன்
ஏனை யோர்க்கி திழுக்கில் வழக்கன்றோ. 33

378 தாய்சொற் கேட்டலுந் தந்தைசொற் கேட்டலும்
பாசத் தன்பினைப் பற்றற நீக்கலும்
ஈசற் கேகடன் யானஃது இழைக்கிலேன்
மாசற் றேனிது காட்டுவென் மாண்டென்றான். 34

379 என்று தீயினை எய்தி இரைத்தெழுந்து
ஒன்று பூச லிடும்உல கோருடன்

---

375. ஏகலும்—பிரிந்து போகலும். கடன்—உலக முறைமை. வலி—மன உறுதியின் பண்பு. பற்றறத் துறத்தலும் அதைப் போன்று மன வலிமையின் பாற்படும்.

376. இது முதல் மூன்று செய்யுட்கள் பரதன் கூறியவிடை.

மறுத்தான் எனல்—தடுத்துக் கூறினான் என்று நினையற்க. நைந்து போக—உக்கு அழிந்து போகும்படி. உயிர்நிலை நச்சிலேன்—உயிரோடு இருத்தலை விரும்பிலேன். முந்து—முன்பு.

377. மெய்யினுக்கு—வாய்மையின் பொருட்டு. காகுத்தற்கே கடன்—தகப்பன் சொற்படி வாய்மையைக் காப்பது இராமனுக்கு மட்டும் உரிய கடமையா! ஏனையோர்க்கும் இஃது குற்றமில்லாத ஒழுக்கமே யாமன்றோ?

378. பாசம் வைக்கவேண்டிய இடத்தில் அவ்வன்பினை வேரோடு களைதலும்.

379. இது எரிபுகும் நிலையில் அனுமன் வந்தமையைக் கூறும்.

ஒன்று பூசலிடும் உலகோருடன்—எல்லோருடைய கூக்குரலும் ஒரே பேரொலி யாயிற்று; அப்படிக் கூக்குரலிட்ட உலகினருடன். நின்று—தீயி

நின்று பூசனை செய்கின்ற நேசற்குக்
குன்று போல்நெடு மாருதி கூடினான். 35

380 ஐயன் வந்தனன் ஆரியன் வந்தனன்
மெய்யின் மெய்யன்ன நின்னுயிர் வீடினால்
உய்யு மேயவன் என்றுரைத் துட்புகாக்
கையி னாலெரி யைக்கரி யாக்கினான். 36

381 ஆக்கி மற்றவன் ஆய்மலர்த் தாள்களைத்
தாக்கத் தன்தலை தாழ்ந்து வணங்கிக்கை
வாக்கிற் கூடப் புதைத்தொரு மாற்றநீ
தூக்கிக் கொள்ளத் தகுமெனச் சொல்லினான். 37

382 இன்னம் நாழிகை எண்ணைந்து உளதைய
உன்னை முன்னம்வந் தெய்த உரைத்தநாள்
இன்ன தில்லை யெனினடி நாயினேன்
முன்னம் வீழ்ந்திவ் வெரியின் முடிவெனால். 38

383 ஒன்று நானுள துன்னடி யேன்சொலால்
நின்று தாழ்ந்தருள் நேமிச் சுடர்க்குணக்
குன்று தோன்றள வும்மிது குன்றுமேற்
பொன்றும் நீயும் உலகமும் பொய்யிலாய். 39

னுக்கு எதிரே நின்று. பூசனை புரிகின்ற நேசற்கு—பூசனை செய்கின்ற இராம பக்தியுள்ள பரதனிடம். மலை வருவது போன்ற தோற்றமுடைய அனுமன்.

380. மெய்யின் மெய்யன்ன—மெய்ம்மைக்கு உடல் போன்ற; மெய்ம்மைக்கு இருப்பிடம் போன்ற. வீடினால்—அழிந்தால். உய்யுமே அவன்—அவன் உயிர் வாழ்வானோ? உட்புகா—நெருப்பினுள்ளே புகுந்து. கரியாக்கினான்—பிசைந்து கரிக்கட்டையாக்கினான்.

381. ஆய்மலர்—ஆய்ந்த மலர். தாக்க—பொருந்தும்படி. தூக்கிக் கொள்ளத்தகும்—ஆராய்ந்து கொள்ளத்தகும்.

382. எண் ஐந்து—நாற்பது. வந்து எய்த உரைத்த நாள்—வந்தடைவதாகக் கூறிய நாளின் எல்லைக்கு. இன்னது இல்லையெனின்—இப்படி இல்லையென்று கண்டால். முன்னம்—நின்னின் முன்பு.

383. நான் சொல்ல வேண்டுவது இன்னும் ஒரே வார்த்தை உளது; அடியேன் சொல்லை ஏற்றுச் சிறிது தாமதிப்பாயாக; எதுவரையில் எனின், சூரியன் உதயகிரியில் தோன்றும் வரையில். இங்ஙனம் செய்யத் தவறினால் நீ அழிய உலகமும் அழியும்.

384 எங்கள் நாயகற்கு இன்னமுது ஈகுவான்
பங்க யந்துப் பரத்துவன் வேண்டலால்
அங்கு வைகினன் அல்லது தாழ்க்குமோ
இங்கண் நல்லதொன்று இன்னமுங் கேட்டியால். 40

385 அண்டர் நாதன் அருளி அளித்துளது
உண்டொர் பேரடை யாளம் உனக்கது
கொண்டு வந்தனென் கோதற்ற சிந்தையாய்
கண்டு கொண்டருள் வாயெனக் காட்டினன். 41

வேறு

386 காட்டிய மோதிரங் கண்ணிற் காண்டலும்
ஊட்டிய வல்விடம் முற்றும் முற்றுவார்க்கு
ஊட்டிய நன்மருந்து ஒத்த தாமரோ
ஈட்டிய உலகுக்கும் இளைய வேந்தற்கும். 42

387 அழுகின்ற வாயெலாம் ஆர்த்தெ ழுந்தன
விழுகின்ற கண்ணெலாம் வெள்ள மாரிமுன்
உழுகின்ற தலையெலாம் உயர்ந்தெ ழுந்தன
தொழுகின்ற கையெலாம் காலின் தோன்றலை. 43

388 மோதிரம் வாங்கித்தன் முகத்தின் மேலணைத்து
ஆதரம் பெறுவதற்கு ஆக்கையோ எனு

---

384. இப்பொழுது நல்லதாகிய மற்றொரு பொருளும் கூறுவேன்; கேளாய்.

385. கோது—குற்றம்.

386. ஊட்டப்பட்ட கொடிய விடம் தலைக்கேறி அதன் செயல் நிறைவேறுகின்ற நிலையில் இருப்பவர்களுக்கு; அதாவது குற்றுயிராயிருப்பவர்களுக்கு. ஊட்டிய—உள்ளே செலுத்திய; நன் மருந்து ஒத்ததாம்—விடத்தை முறித்து நல்லுயிரை மீட்டளிக்கும் மருந்து போலாயிற்று. யாருக்கு எனின்:—திரளாகக் கூடிய உலகினருக்கும், பரதனுக்கும்.

387. 'ஈட்டிய உலகுக்கு நன் மருந்தாயது' என்பதை விரித்துக்கூறும் இச்செய்யுள்.

ஆர்த்தெழுந்தன—ஆரவாரஞ் செய்ய அவ்வொலி மேலே எழுந்தன. விழுகின்ற கண்—மலையருவி போல நீர் விழுகின்ற கண்கள். முன் உழுகின்ற தலையெலாம்—மோதிரம் காணுமுன்பு ஏர் உழுவது போன்று சாய்ந்து நின்ற தலைகளெல்லாம். உயர்ந்து எழுந்தன—உழவின் பயனாய் வளர்ந்த நெற் பயிர் போல நிமிர்ந்து நின்றன. கையெலாம் தொழுகின்ற (ஆயின.) காலின் தோன்றலை—அனுமனை.

388. இது முதல் ஆறு கவிகள் இளைய வேந்தற்கு நன் மருந்து ஒத்தது என்பதைவிரித்துக் கூறும்.

ஓதினர் நானுற ஓங்கினன் தொழும்
தூதனை முறைமுறை தொழுது துள்ளுவான். 44

389 ஆதிவெந் துயரலால் அருந்த லின்மையால்
ஊதுறப் பறப்பதாய் உலர்ந்த யாக்கைபோய்
ஏதிலன் ஒருவன்கொல் என்ன லாயது
மாதிரம் வளர்ந்தன வயிரந் தோள்களே. 45

390 அழும்நகும் அனுமனை ஆழிக் கைகளால்
தொழும்எழும் துள்ளும்வெங் களிது ளக்கலால்
விழும்அழிந் தேங்கும்போய் வீங்கும் வேர்க்குமக்
குழுவொடுங் குனிக்குந்தன் நடக்கை கொட்டுமால். 46

மோதிரத்தை முதலில் அணைத்துக் கொண்டதைப் பார்த்து, ‘தான் காட்டியது போன்ற அன்பைத் திரும்பப் பெறுதற்கு மோதிரம் என்ன இராம பிரானது சரீரமோ’ என்று எடுத்துச் சொன்னவர்கள் வெள்கும்படி மோதிரத்தை அணைத்ததன் விளைவாக உடலம் பூரித்து உயர்ந்தான். தொழும் தூதனை இப்படி அவன் மோதிரத்தில் வைத்த அன்பைக் கண்டு அவனது இராம பக்தியில் ஈடுபட்டுத் தன்னைத் தொழுகின்ற அனுமனை. முறை முறை தொழுது—அவன் ஒரு முறை தொழத் தான் பலமுறை தொழுது. மோதிரத்தின் மேற் சென்ற ஆதரம் அதைக் கொணர்ந்த அனுமன் மேலுஞ் சென்றது. அவனை வணங்கி மென் மேலும் உள்ளத்திலே பொங்கி வருகின்ற மகிழ்ச்சியினால் துள்ளுவானாயினான்.

389. ஆதி—இராமனைப் பிரிந்தது முதல். அருந்தலின்மையால்—வேறொன்றையும் அனுபவித்தறியாமையால். ஊதுறப் பறப்பதாய் உலர்ந்த யாக்கை போய்—ஊதினாற் பறக்கும்படி வற்றிய சரீரம் நீங்கி. இவன் பரதனல்லன்; வேறொருவன் என்னலாம்படி ஆயிற்று சரீரம். மாதிரம்—மலை. முன்பு உடம்பு பெருத்தான்; இப்பொழுது தோள்கள் மலைபோல் ஓங்கின.

390. தோள்கள் வளர்ந்தது போலவே உள்ளத்து மகிழ்ச்சி வளர்ந்தமையைக் கூறும் இச்செய்யுள்.

ஆழிக்கை—மோதிரம் வைத்த கை. எழும்—உயர எழுவான். துள்ளும்—துள்ளுவான். உற்சாகம் நிரம்பிய மகிழ்ச்சி உள்ளே நின்று இயக்குதலால் விழும். அழிந்து ஏங்கும்—மனந்திகைத்துக் கலங்குவான். போய் வீங்கும்—சிறிது தூரம் நடந்து சென்று இன்னும் ஒருபடி பூரிப்பான். வேர்க்கும்—அந்த நடையினால் வேர்ப்பான். அந்தக் கூட்டத்தினர் இவனைக்கண்டு கூத்தாடத் தானும் சிறிது கூத்தாடிப் பின் அவர்கள் ஆடலுக்கு இசையத் தாளம் போடுவான்.

391 ஆடுமின் ஆடுமின் என்னும் ஐயன்பால்
ஓடுமின் ஓடுமின் என்னும் ஓங்கிசை
பாடுமின் பாடுமின் என்னும் பாவிகாள்
சூடுமின் சூடுமின் தூதன் தாளெனும். 46

392 வஞ்சனை இயற்றிய மாயக் கைகையார்
துஞ்சுவர் இனியெனத் தோளைக் கொட்டுமால்
குஞ்சித அடிகள் மண்டிலத்திற் கூட்டுற
அஞ்சனக் குன்றினின் றாடும் பாடுமால். 47

393 வேதியர் தமைத்தொழும் வேந்த ரைத்தொழும்
நாதியர் தமைத்தொழும் தன்னைத் தான்தொழும்
ஏதுமொன் றறிவுறா திருக்கும் நிற்குமால்
காதலென் பதுவுமோர் கள்ளிற் றோன்றிற்றே. 48

---

391. அப்படிக் கூத்தாடுபவர்களை 'ஆடுமின் ஆடுமின்' என்று சொல்லிப் பின்னரும் ஊக்குவான். ஆடியவண்ணமே இராமபிரானிடம் விரைந்து செல்லுமின் என்பான். அப்படி அவனை அணுகும்பொழுது, ஆடியபடியே ஓங்கிய குரலில் அவன் புகழைப் பாடுமின் என்பான். இங்ஙனமெல்லாஞ் செய்ய இயலாதவர்களை நோக்கி, 'பாவிகளே! ஈதெல்லாஞ் செய்ய மாட்டீராயினும் நல்ல செய்தி கொணர்ந்த தூதன் பாதங்களைத் தலைக்கு அணியாகச் சூடுதலை யாவது செய்யுங்கள்' என்பான்.

392. துஞ்சுவர்–மனஞ்சோர்வர். குஞ்சித அடிகள்–ஒரு காலைத் தூக்கிய படி நின்ற அடிகள். மண்டிலத்திற் கூட்டுற–மற்றக் காலைத் தூக்கும்பொழுது அதனோடு மண்டிலம் போன்று பொருந்துமாறு; குனிப்பின் விரைவினால் இங்ஙனந் தோன்றும். அஞ்சனக் குன்றின்—கரிய நிறமுள்ள மலை போல. நின்று ஆடுவான்—ஆடியபடியே பாடுவான்.

393. படிப்படியே வளர்ந்துவந்த ஆனந்தத்தின் உச்சநிலை இச் செய்யுளிற் கூறப்படுகின்றது.

ஏதும் ஒன்று உணர்குறாது—இப்படி இன்னும் இன்னது செய்யலாம் செய்லாகாது என்பதை அறியாது. இருக்கும்—உட்காருவான். நிற்கும்—நிற்பான். கள்ளில் தோன்றிற்று—மதுவின் செயலைப் போலவே தன்னை வெளிப் படுத்திற்று.

74. இராமபிரானை எதிர்கொண்ட நகரமாந்தர் நிலை.

பரத்துவ முனிவன் ஆச்சிரமத்தில் தங்கிய இராமபிரான் மறுநாள் சூரியன் உதிப்ப விமானமேறி அயோத்தியை நோக்கிச் சென்றான். வழியில் கங்கைக் கரையில் நகர மாந்தர்களுடன் பரதன் நிற்றலைக்கண்டு கீழே இறங்கினான். அப்பொழுது அப்பிரானைக்கண்ட நகர மாந்தர் மனநிலை இக்கவிகளிற் கூறப்படுகின்றது.

வனவாசம் முடிந்து மீண்டு வந்த இராமபிரான் எல்லாருக்கும் எல்லாமானான். மடிந்து கிடந்த உணர்ச்சி மீண்டும் தலையெடுத்தது. நகர மாந்தர்களது ஆனந்தம் பெருகியது போலவே வாசனைப்பொருள் முதலியன அவர்கள் உவகைக் கண்ணீரோடு ஓடிக் கடலின் எல்லையையுங் கடந்தது.

[தெ. ப:—மீட்சிப் படலம்: 337—340.]

394 தாயருக் கன்று சார்ந்த கன்றெனுந் தகைய னானான்
மாயையிற் பிரிந்தார்க் கெல்லாம் மனோலயம் வந்த
தொத்தான்
ஆயிளை யர்க்குக் கண்ணுள் ஆடிரும் பாவை யானான்
நோயுறுத் துலர்ந்த யாக்கைக் குயிர்புகுந் தாலு
மொத்தான். 1

---

394. தாயர்—மூவர் தாய்மார். அவர்கள் இராமபிரானைக் கண்டதும் கற்றாவின் மனம் போலக் கசிந்துருகி நின்றனர். மாயையிற் பிரிந்தோர்க்கு—மாயையினின்றும் நீங்கினவர்களுக்கு; வசிட்டன் முதலிய முனிவர்களுக்கு. மனோலயம் வந்த தொத்தான்—அகக் காட்சியிற் புணர்ப்பெய்தி நின்ற பரம்பொருள் கண்முன்னே வந்ததனை ஒத்து, எல்லையில்லா ஆனந்தம் விளைப்பதாயினான். ஆய் இளையர்க்கு—தம்பியர்களுக்கு: கண்ணிடமாக அசைகின்ற கருவிழிபோன்றாயினான்; அவர்கள் வைத்த கண் வாங்காமல் அவனைக்கண்டு களித்தனர். நோய் உறுத்து—நோய் வருத்தலால். உலர்ந்த யாக்கைக்கு—எலும்புந் தோலுமாக மெலிந்த வெற்றுடம்பின் கண்ணே; போன உயிர் மறுபடி வந்தாற் போன்று ஆயினான்.

395 எளிவரும் உயிர்கட் கெல்லாம் ஈன்றதாய் எதிர்ந்த
நொத்தான்
அளிவரு மனத்தோர்க் கெல்லாம் அரும்பத அமுத மானன்
ஒளிவறப் பிறந்த தொத்தான் உலகினுக்கு ஒண்க ணார்க்குந்
தெளிவரு களிப்புச் செய்யுந் தேம்பிழி தேற லொத்தான். 2

396 ஆவியங் கவன லான்மற் றின்மையால் அனையன் நீங்கக்
காவியங் கழனி நாடும் நகரமுங் கவன்று வாழும்
மாவியல் ஒண்க ணாரும் மைந்தரும் வள்ளல் எய்த
ஓவியம் உயிர்பெற் றென்ன ஓங்கினர் உணர்வு பெற்றார். 3

397 சுண்ணமுஞ் சாந்தும் நெய்யும் சுரிவளை முத்தும் பூவும்
எண்ணெயுங் கலின மாவி லாழியும் எண்ணில் யானை
வண்ணவார் மதமும் நீரு மான்மதந் தழுவு மாதர்
கண்ணவாம் புனலும் ஓடிக் கடலையுங் கடந்த வன்றே. 4

---

395. எளிமையடைந்த உயிர். அளிவரு மனம்—அன்பு பொருந்திய மனம். கிடைத்தற்கரிய நன்கு பக்குவமான தேவாமிர்தம். உலகினுக்கு ஒளிவு அறப் பிறந்தது ஒத்தான்—உலகிலுள்ள நன்மக்களுக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியாக மறைந்து நிற்பவன் அம்மறைவு நீங்கி வெளிப்பட்டு அவதரித்தாற் போன்றுயினன்; இராமனகப் பிறந்த நன்மையை உணர்ந்து அனுபவித்தனர். ஒண் கணர்க்கு—ஒளி பொருந்திய கண்ணையுடைய மகளிர்க்கு. தெளி வரு களிப்புச் செய்யும் தேம்பிழி தேறல் ஒத்தான்—தூய்மையான மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற இனிய வடிகட்டின தேனை யொத்தான். தேன் எல்லா மலர்களின் சாரமாவது போன்று தாய், தந்தை, மக்கள் முதலிய எல்லா உறவு முறையிலும் அனுபவிக்கும் தூய மகிழ்ச்சியை இவ்வொருவனைக்கண்டு அனுபவித்தனர்.

396. காவி—குவளை. கவன்று—மனக்கவலை கொண்டு. மா இயல் ஒண் கணர்—வகிர்ந்த மாவடுவினை ஒத்த ஒளி பொருந்திய கண்களையுடைய மகளிர். மைந்தர்—ஆடவர். ஓங்கினர்—உடல் பூரித்து ஓங்கினர்.

397. சுண்ணம்—வாசனைப்பொடி. சாந்து—சந்தனம். சுரிவளை முத்து —சுழியையுடைய சங்குகள் ஈன்ற முத்துக்கள். கலினமா விலாழி—குதிரையின் வாயினின்றும் வெளிப்படும் நுரை. என் இல் யானை—எண்ணிக்கை இல்லாத யானை. வண்ணவார் மதம்—பலவர்ணமுடைய பெருகுகின்ற மதநீர். மான்மதம்—கஸ்தூரி. தழுவும்—அணிந்த. கண் அவாம் புனல்—கண்களினின்று பெருகும் ஆனந்தக் கண்ணீர். கடந்தது—எல்லைகடந்தது.

75. இராமபிரான் முடிபுனைவு.

இராமபிரான் பிராட்டியோடும் சுக்கிரீவன் முதலியோருடனும் அயோத்தியை அடைந்தான். பின்பு பல திசைகளினின்றும் புண்ணிய தீர்த்தங்கள் கொண்டுவரும் பொருட்டு அநுமன் செல்ல, வசிட்ட முனிவன் முடிபுனைவிற்குரிய ஒழுங்குகளைச் செய்து யாவருக்கும் செய்தி அனுப்பினான். அரசர் முதலிய யாவரும் வந்து சேர்ந்தனர். பிரமதேவன் கட்டளைப்படி மயன் முடிபுனைவிற்குரிய மண்டபம் வகுத்தான். அநுமன் தீர்த்தங்கள் கொணர்ந்தான். பின்பு முடிபுனைவு சிறப்பாக நிறைவேறியது. அப்படி நடைபெற்றதைக் கூறுவன இப்பாடல்கள்.

இப்பகுதியிலுள்ள கவிகள் இராமபிரான் முடிபுனைந்த சிறப்பையும், அக் காட்சியைக் கண்டு களித்த அயோத்திமாநகர மாந்தரேயன்றி எல்லா உலகத்தவரும் தாந்தாமே முடி சூடியது போன்று பெருமகிழ்ச்சி எய்தியதையும் சீரிய முறையிற் கூறும்.

[தே. ப:— திருமுடி சூட்டுப்படலம் : 32—34, 36, 38—40.]

398 மாணிக்கப் பலகை தைத்து வயிரத்தின் கால்கள் சேர்த்தி
ஆணிப்பொன் சுற்று முற்றும் அழகுறச் சமைத்த பீடம்
ஏணுற்ற பளிக்கு மாடத் திட்டனர் அதனின் மீது
சேணுற்ற திரள்தோள் வீரன் திருவோடும் பொலிந்தான் மன்னோ. 1

399 மங்கல கீதம் பாட மறையொலி முழங்க வல்வாய்ச்
சங்கினங் குமுறப் பாண்டில் தண்ணுமை யொலிப்பத் தாவில்
பொங்குபல் லியங்க ளார்ப்பப் பூமழை பொழிய வானோர்
எங்கள்நா யகனை வெவ்வே றெதிரபி டேகஞ் செய்தார். 2

---

398. ஆணிப் பொன்—மிக மாற்றுயர்ந்த பொன். ஏண்—பெருமை. சேணுற்ற—வானளவும் உயர்ந்த. திரு—சீதாபிராட்டி.

399. வல் வாய்—வலிய வாய். பாண்டில்—தாளம். தண்ணுமை—மத்தளம். பல் இயம்—பலவகை வாச்சியங்கள். எதிர்—எதிர் நின்று.

400 மாநவர் மறைவ லாளர் மந்திரக் கிழவர் மற்றும்
மூதறி வாள ருள்ளஞ் சான்றவர் முதல்நீ ராட்டச்
சோதியான் மகனும் மற்றைத் துணைவரும் அனுமன் தானும்
தீதிலா இலங்கை வேந்தும் பின்னபி டேகஞ் செய்தார். 3

401 மரகதச் சயிலஞ் செந்தா மரைமலர்க் காடு பூத்துத்
திரையெறி கங்கை வீசுந் திவலையால் நனைந்து செய்ய
இருகுழை தொடரும் வேற்கண் மயிலொடும் இருந்த தேய்ப்பப்
பெருகிய செவ்வி கண்டார் பிறப்பெனும் பிணிகள் தீர்ந்தார். 4

402 அரியணை அனுமன் தாங்க அங்கதன் உடைவாள் ஏந்தப்
பரதன்வெண் குடைக விக்க இருவருங் கவரி வீச
விரைசெறி குழலி யோங்க வெண்ணெயூர்ச் சடையன் தன்ன
மரபுளோர் கொடுக்க வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி 5

403 வெள்ளியும் பொன்னும் என்பார் விதிமுறை மெய்யிற் கொண்ட
ஒள்ளிய நாளில் நல்ல ஓரையின் உலக மூன்றுந்
துள்ளின குனிப்ப மௌலி சூடினுன் கடலின் வந்த
தெள்ளிய திருவுந் தெய்வப் பூமியுஞ் சேருந் தோளான். 6

---

400. மந்திரக் கிழவர்—ஆலோசனை கூறும் மந்திரிமார் முதலியோர். உள்ளம் சான்றவர்—சால்பு நிறைந்த உள்ளத்தை யுடைய பெரியோர். சோதியான் மகன்—சூரியன் மகன் சுக்கிரீவன். துணைவர்—நண்பர்.

401. காடுபூத்து—காடுபோல அழகுறப் பூத்து. வேற்கண்மயில்—சீதாபிராட்டிக்கு உவமை. பெருகிய செவ்வி—பார்க்கப் பார்க்கப் பெருகி வருகின்ற அழகு.

402. இருவர்—இலக்குவனும் சத்துருக்கனும். விரை செறி குழலி ஓங்க—சீதாபிராட்டி உயர்ந்து விளங்க. மௌலி—முடி.

403. வெள்ளியும் பொன்னும் என்பார்—சுக்கிராசாரி, வியாழ பகவான் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும் புரோகிதர். விதிமுறை மெய்யிற் கொண்ட—சோதிட நூல் விதிகளின்படி ஆராய்ந்து தேர்ந்தெடுத்த. ஒள்ளிய நாளில்—வளர்பிறைப் பக்கத்ததாகிய நல்ல நாளில். ஓரை—இலக்கினம். துள்ளின குனிப்ப—களிப்பினால் துள்ளிக் குதிப்ப. கடலின்வந்த திரு—இலக்குமி தேவி

404 சித்தமொத் தனனென் றோதுந் திருநகர்த் தெய்வ நன்னூல்
உத்தமத் தொருவன் சென்னி மிலைச்சிய தெனினும் மேன்மை
ஒத்தமூ வுலகத் தோர்க்கும் உவகையின் உறுதி யுன்னில்
தத்த முச்சியின்மேல் வைத்த தொத்ததத் தாம மௌலி. 7

---

404. சித்தம் ஒத்தனன் என்று ஓதும் திரு நகர்—நம்முடைய மனத்திற்கு உகப்பானவன் இவன் என்று எடுத்துக் கூறும் அழகிய நகரின் கண்ணே. தெய்வ நன்னூல் உத்தமத்து ஒருவன்—வேதங்களிற் கூறப்பட்ட உத்தம குணங்களையுடைய ஒருவனது. சென்னி மிலைச்சியது எனினும்—முடியின் கண்ணே சூட்டப்பட்டதாயினும். மேன்மை ஒத்த மூவுலகத்தோர்க்கும் உவகையின் உறுதி உன்னில்—மேன்மையளவில் அந்த நகர மாந்தரை ஒத்த மூவுலகினரும் அடைந்த மகிழ்ச்சியின் திண்மையை நோக்கின். அத்தாம மௌலி தத்தம் உச்சியின்மேல் வைத்தது ஒத்தது—அந்த மௌலி தத்தம் முடியில் வைக்கப்பட்டது போன்றது.

எறிகடல் ஞாலந் தன்னுள் இன்றமிழ்ப் புலவர்க் கெல்லாம்
முறுவலுக் குரிய வாக முயன்றன மியன்ற இன்சொற்
சிறுமையே நோக்கார் தங்கள் பெருமையே சிந்தை செய்யும்
அறிவுடை மாந்தர்க் கெல்லாம் அடைக்கல மாக வாழி.
